Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Cooper, James Fenimore.; oversatte fra Originalsproget
Titel | Title:	Cooper's Samlede Skrifter.
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 80-86
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiöbenhavn : S. Trier, 1831-1861
Fysiske størrelse | Physical extent:	29 bd.

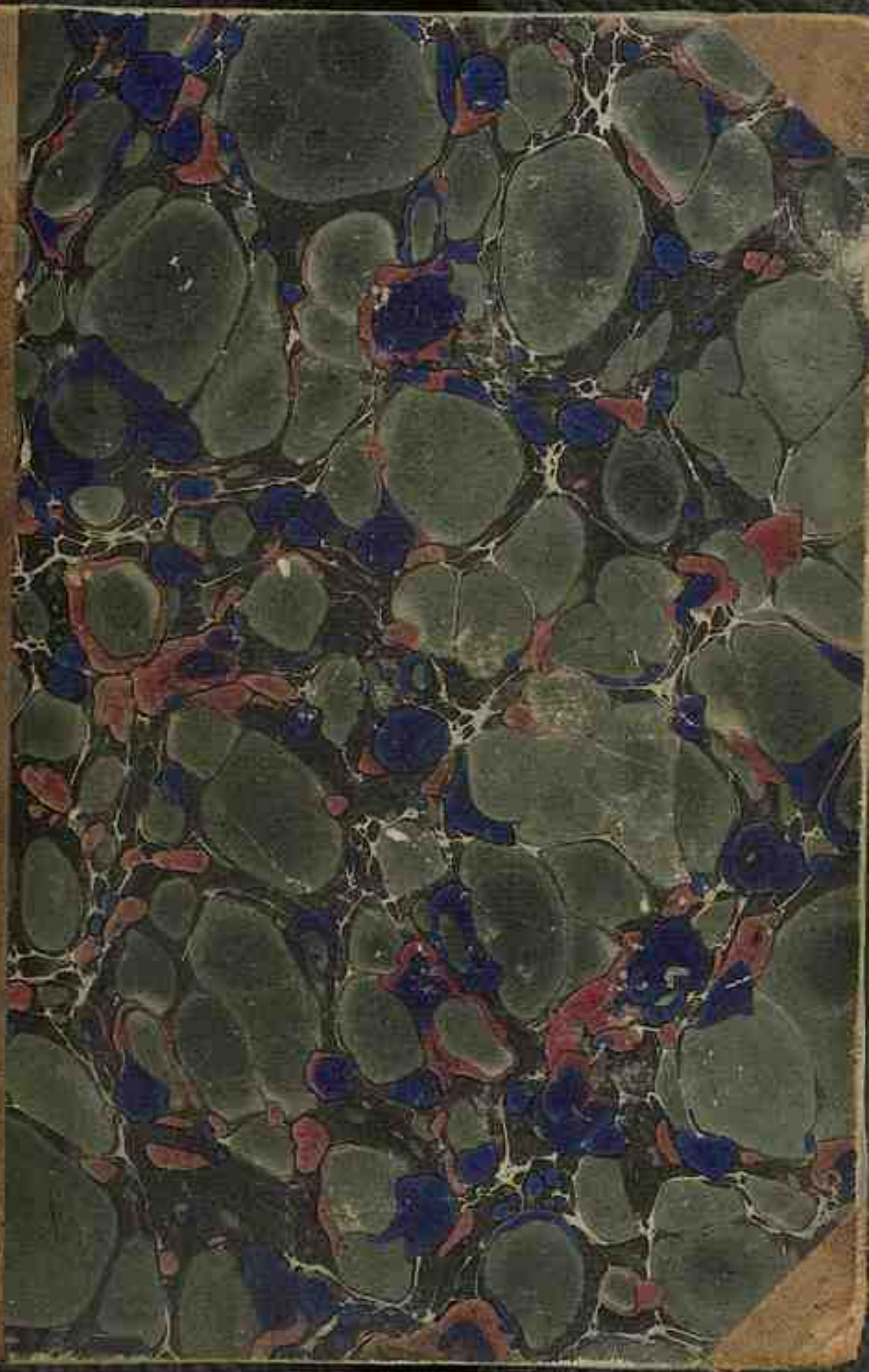
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

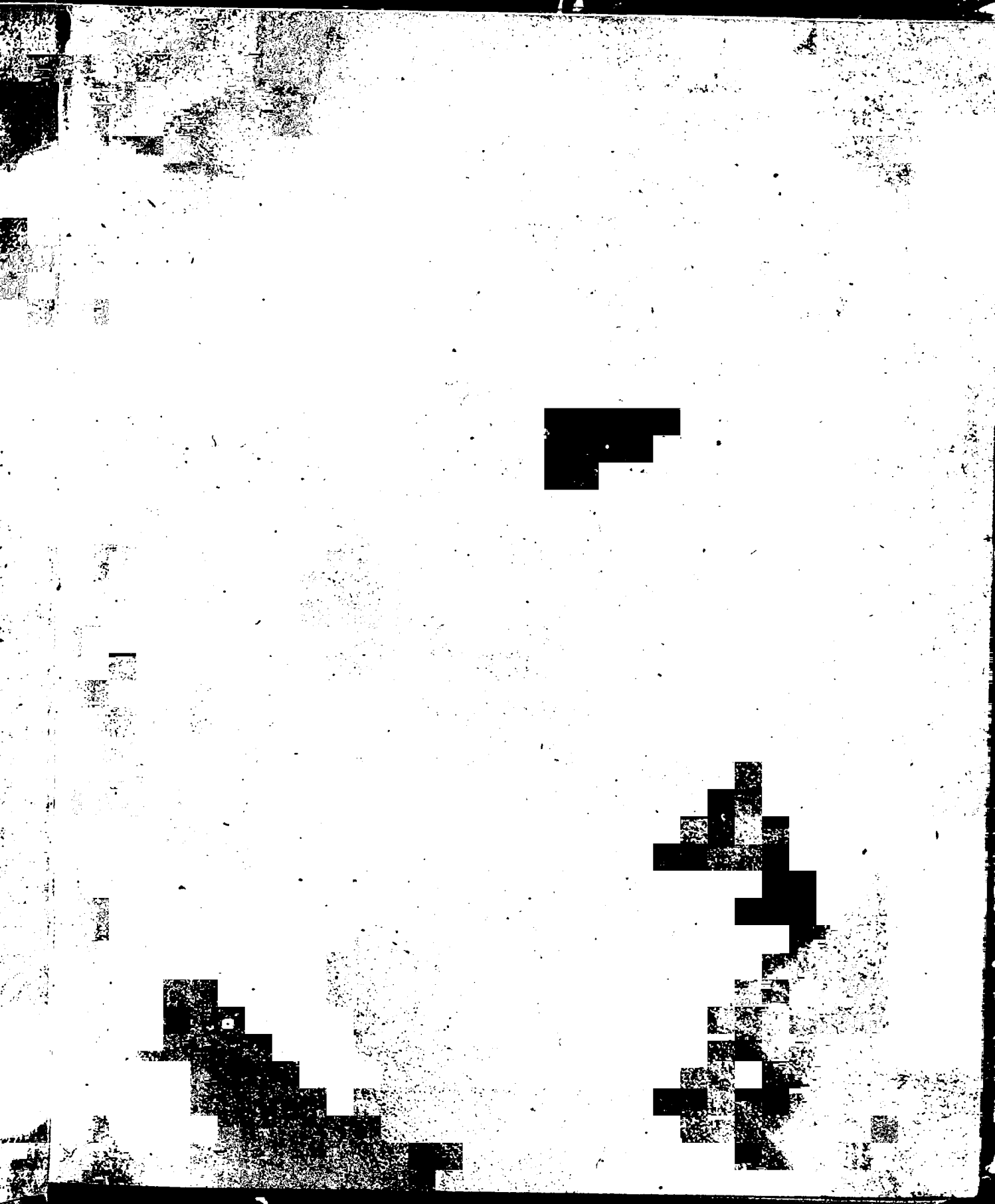
58,-49.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 02062 4

+Rex

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Fiirs= til to og fiirsindstyvende Hefte.

Kiöbenhavn.

Forlagt af og tryet hos S. Trier.

1839.

Den röde Röver.

En Fortælling.

Tilegnet W. B. Shubrick, Esq., Officeer i de forenede Staters Sø-Etat.

Oversat af Engelsk

ved

A. K.

Udgivet af A. E. Boye.

Første Hefte.

Kiöbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1839.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Udgiverens Forerindring.

Endskiøndt jeg ikkun har havt Leilighed til før Trykningen at giennemgaae det første Ark af nærværende Oversættelse (hvilken ikke er forfattet af mig), og skiøndt jeg i det Øvrige ikkun har hiulpet ved Fordanskningen blandt nogle af de forekommende Sømands-Udtryk, saa har jeg dog Grund til at antage, at den er sin Original værdig, og at den i Troskab og Sprogets Reenhed vil

kunne staae ved Siden af de bedste Oversættelser, vi have af denne berømte nordamerikanske Forfatter.

A. E. Boye.

Förste Capitel.

Parolles. Gid I maae vorde Mars's Kiæledægger som I ere hans Lærlinge.

Shakspeare All's well.

Ingen, som er fortrolig med det Liv og den Travlhed, der herſker i en amerikanſk Handelsſtad, vilde, i den Stilhed, ſom nu finder Sted paa Rhode-Islands gamle Marked, gienkiende en Plads, ſom i ſin Tid anſaaes for en af de vigtigſte Havne paa vor vidtudſtrakte Kyſt. Ved første Øiekaſt ſkulde man troe, at Naturen netop havde frembragt denne Plet for at komme Sømandens Fordringer imøde og opfylde alle hans Ønſker. Newport, ſom i ſig forenede en ſikker og beqvem Havns fire væſentlige Egenſkaber: et indre Baſin, en ydre Havn og en beqvem Red hvorfra man kunde gaae under Seil med alle Vinde, blev af vore europæiſke Forfæ-

dre anseet som bestemt til at modtage hele Orlogsflo-der og til at opfostre en Stamme af hærdede og er-farne Sømænd. Men er dette sidste Haab end ikke blevet aldeles skuffet, hvor lidet har derimod Virkelighe-den svaret til det første? Lige ved Siden af denne, som det syntes af Naturen saa yndede Plet, er fremstaaet en lykkelig Medbeilerinde, der har forstyrret alle en skarpsindig Handelsaands Planer, og føiet endnu eet til de tusinde Beviser for „at vor Klogskab er Daarskab."

Der gives kun faa Byer af nogen Størrelse inden vore rummelige Grændser, hvor det sidste halve Aar-hundrede har virket saa liden Forandring, som i New-port. Før Landets uhyre Hielpekilder bleve opdagede, var den skiønne Ø, hvorpaa Newport ligger, det Ynd-lingssted, hvor de rige Planteurer i Syden tyede hen fra deres brændende Clima's Hede og Sygdomme. De kom hid i Mængde og indaandede den styrkende Søeluft. Indbyggerne fra Carolinerne og Jamaica mødtes her venskabelig, som een og samme Regierings Undersaatter, anstillede her Sammenligninger mellem deres forskiellige Skikke og Indretninger, og styrkede hinanden i den fælleds Fordom, som deres Efterkommere i tredie Led, nu begynde at erkiende og beklage.

Dette Samqvem efterlod baade gode og onde Ind-tryk hos de jevne og uerfarne Puritaner. Medens de tilegnede sig en Deel af den venlige og behagelige

Omgangstone, som udmærkede de mere Dannede i de sydlige britiske Colonier, kunde det paa den anden Side ikke feile, at de tillige indbrak nogle af disses særegne mærkelig uddannede Ideer om Menneske-Racernes Forskiellighed. Rhode-Island var den første af Ny-Englands Provindser, som fiernede sig fra Forfædrenes jevne ligefremme Sæder og Meninger. Rhode-Island gav det første Stød til det strenge og raae Ydre, som man engang ansaae for den sande Religiøsitets nødvendige Ledsagerinde, som et udvortes Pant paa det indre Menskes sunde Tilstand, — ligesom denne Provinds ogsaa først fiernede sig fra de strenge Principer, som skulde tiene til Forsvar for selv det meest frastødende Ydre. Ved et besynderligt Sammenstød af Omstændigheder og Egenskaber, bleve Kiøbmændene i Newport, paa een og samme Tid, baade Slavehandlere og Gentlemen; noget der vistnok er ligesaa forunderligt, som det er sandt.

Hvordan nu end Indvaanernes moralske Tilstand var i det bigotte Tidsrum i Aaret 1759, vist er det, at Øen selv har aldrig været mere fortryllende. Dens svulmende Høie kronedes endnu med hundredeaarige Skove; dens snævre Dale vare dengang dækkede med Nordens friske Grønne, og dens beskedne, men nette og hyggelige Villaer laae beskyttede af Lystskove og omgivne af Blomsterhauger. Stedets Skiønhed og Frugtbarhed erhvervede det et Navn, som rimeligviis dengang ud-

trykte mere end man egentlig meente. Indbyggerne kaldte det „Amerikas Hauge". Og deres Giæster fra Sydens afsvedne Sletter indrømmede dem ei ugierne denne anmasſende Titel. Benævnelſen naaede endogſaa ned til vor Tid; og forſvandt først ganſke, da de Reiſende fik Leilighed til at beſkue de tuſinde vidtudſtrakte yndige Dale, der for halvhundrede Aar ſiden laae begravet under Skovens tætte Skygger. Det Aar, vi nylig omtalte, falder i en ſærdeles mærkelig Periode for de britiſke Beſiddelſer paa Faſtlandet. En blodig og hævngierrig Krig, ſom begyndte med Nederlag og Vanære, nærmede ſig en ſeierrig Ende. Frankrig havde miſtet ſine ſidſte Beſiddelſer paa det faſte Land, medens den uhyre Landſtrækning mellem Hudſonsbugten og Spaniernes Herredømme adløb Englands Scepter. Coloniſterne havde taget betydelig Deel i det Offer, der bragtes Moderlandets Held. Stolt af Lykken begyndte man at glemme hvad Tab og Vanære, de europæiſke Anføreres blinde Fordomme havde bragt over Landet. Amherſt's Kraft og Wolfe's Genie bødede nu paa Braddock's Feil, Loudon's Sløvhed og Abercrombie's Afmagt. Seier fulgte overalt Britaniens Vaaben. Lydeligt yttrede de loyale Provindſer deres Glæde, og lukkede juſt Øiet for den karrige Ros, ſom et mægtigt Folk ſtedſe ugierne yder dets Undergivne.

Endnu havde det Undertrykkelſesſyſtem, ſom frem-

skyndte en Adskillelse, der tidligere eller sildigere maatte have fundet Sted, ikke taget sin Begyndelse. Moderlandet var dog stedse føieligt, om end ei retfærdigt. Som alle ældgamle og store Nationer var det hensiunken i en behagelig, men farlig Henrykkelse over sin egen Storhed. Man glemte snart den ringeagtede Magts gode Egenskaber og Tienester; og erindrede man dem, var det kun for at stille dem i et flet Lys og lade haant om dem. Dette spændte Forhold tog til ved Uenighed om borgerlige Spørgsmaal og ledede til aabenbar Uretfærdighed, til end større Forkeerthed. Mænd, der ifølge deres Erfarenhed, burde have været bedre underrettede, skammede sig ikke ved, i Landets øverste Forsamling, at tilstaae deres Ukiendtskab med det Folks Characteer, hvis Blodsforvandte de vare. Stolthed gav Daarers Mening Vægt. Man hørte, saaledes bedaarede Veteraner vanære deres ædle Kald ved Pralerier, ingen Stuehelt vilde have vovet at fremføre; saaledes bedaaret gav Burgoyne i Underhuset sit mærkelige Løfte om at marschere fra Quebek til Boston med en bestemt Styrke, han angav, — et Pant, som han rigtignok siden løste ved at gaae den samme Vei med den dobbelte Styrke — som Fanger, og endelig bortødslede England saaledes bedaaret, efterhaanden sine hundrede Tusinders Liv og sine hundrede Millioner.

Denne mærkværdige Kamps Historie kiender hver

Amerikaner. Tilfreds med Kundskaben om, at hans Fædreneland seirede, lader han gierne det ærefulde Udfald indtage sin tilkommende Plads i Historiens Aarbøger. Han seer, at dets Herredømme hviler paa en sikker, en naturlig Grundvold, som ei trænger til nogen leiet Pen, og lykkelig ved sin Sindsro og sin Characteer føler han, at Republikkens Lykke ikke bør søges i Nabostaternes Underkuelse.

Vort nærværende Diemed fører os tilbage til den rolige Periode, som gik forud for Revolutionens Storm. I de første Dage af October 1759 besiælede en blandet Følelse af Sorg og Glæde Newport saa vel som enhver anden By i Amerika. Indianerne begræd Wolfe's Fald, medens de triumpherede over hans Seier. Quebek, Nøglen til Canada og den sidste, betydelige Plads, der endnu holdtes besat af et Folk, hvilket hine vare opdragne til at anse som deres naturlige Fiende, havde netop skiftet Herrer. Den loyale Følelse for Englands Krone, en Følelse, der taalte saameget, inden den slukkedes, var da paa sit Høieste; og rimeligviis fandtes der ikke en eneste Colonist, som jo, i det mindste tildeels, satte sin egen Ære i den brunsvigske Herskers indbildte Hæder. Den Dag, hvormed vor Fortælling begynder, var udtrykkelig bleven bestemt til at vise den Andeel, Byen og de nærmest Omkringboende toge i de kongelige Vaabens Held. Den var begyndt, som saa mange

tusinde siden, med Klokkeringning og Kanonsalver; og Mængden var strømmet ud i Gaderne med den bestemte Villie ret at være glade, hvilket da, som sædvanlig, gjør den overlagte Munterhed saa kiedsommelig. Dagens Taler havde anvendt sit Pund til, i et Slags prosaisk Sang at hædre den hedenfarne Helt, og havde tilstrækkelig viist sin Loyalitet ved, i dybeste Underdanighed at nedlægge for Thronens Fod, ikke alene dette Offers Hæder, men al den Hæder, som saa mange af hans tappre Landsmænd havde høstet.

Tilfredse med denne Bevidnelse af deres Underdanighed begyndte Indvaanerne at forføie sig hiem, da Solen dalede ned mod de uhyre, ubekiendte Skovstrækninger, hvor Jorden nu tilbyder alle Culturens Frugter og Nydelser. Landboerne fra Omegnen og det nærmest liggende faste Land begyndte at vende dem mod det fierne Hiem, med den oeconomiske Forsigtighed, som stedse udmærker Landmanden endog midt i hans største Glæde; for at nemlig den tilstundende Aften ikke skulde sætte dem i Udgifter, der ikke vilde være passende med Dagens Følelser.

Nu hørte man atter Lyden af Hammeren, Øxen og Saugen. I mange Boutiker stode Vinduerne meer end halvt aabne, som om Eierne havde sluttet et Slags Accord mellem deres egen Fordeel og deres Samvittighed; og man saae Verterne i de tre eneste Vertshuse i

Byen staae i Døren, og see efter de bortdragende Bønder, med Øine, som klarlig forraadte, at de søgte Kunder blandt dem, som ellers stedse vare villigere til at sælge end til at kiøbe. Dog vare enkelte støiende, lystige Sømænd fra Skibene i Havnen, tilligemed omtrent et halvt Dusin bekiendte Svirebrødre, hele Frugten af al deres fortrolige Nikken med Hovedet, deres Spørgen til Kone og deres Børn, og, ligefremme Indbydelser til at see ind og tage en Taar.

Verdslige Hensyn, og et stadigt skiøndt undertiden skievt Blik paa den tilkommende Statsforfatning, udgiorde det mest characteristiske Træk hos hele det Folk, som dengang beboede det Land, man kalder Provindserne Ny-England. Dagens Begivenhed var imidlertid ikke forglemt, skiøndt man ikke fandt det nødvendigt videre at drøvtygge det i Ledliggang eller ved Flasken. Men ad de mange Veie, som føre til det Indre af Øen, stødte de hiemvandrende paa hinanden, og man slog sig sammen i flere smaa Selskaber, hvor da de store nationale Begivenheder, de just havde høitideligholdt, og den Maade, hvorpaa man var bleven behandlet af dem, som havde ordnet det Hele, frimodig blev afhandlet, dog stedse med den største Agtelse for Vedkommendes gode Navn og Rygte. Overalt indrømmede man, at de oplæste Bønner, som, sandt at sige , havde været temmelig conversérende og fortællende,

vare ypperlige og grundige Andagtsøvelser; og i det Hele var man enig i at erklære, at en meer velholdt Tale ikke nogensinde var udgaaet af nogen Mands Mund, end den, som i Dag (af en Advocat) var holden i deres Nærværelse, skiøndt rigtignok nogle Clienter af en Sagfører, der var Talerens Modstander, yttrede, dog i al Beskedenhed, en anden Mening. Netop paa lige sindige Maade blev Sagen drøftet af Tømmermændene paa et Skib, som da stod under Bygning i Havnen, og som man, i samme Smaakiøbstæds-Aand, — hvis Beundring ogsaa siden har giort saa mange Bygninger, Broer, ja selv Personer, udødelige i deres lille Kreds, — i al Troskyldighed forsikkrede, var et af den Tids sieldneste Mønstre paa de skiønneste Forhold i Skibsbygningskonsten.

Det vil være nødvendigt at sige et Par Ord om selve Taleren, for at dog et saa mærkværdigt Forstandens Underværk skal kunne indtage dets tilkommende Plads i vor skrøbelige og kortvarende Catalog over hine Dages udmærkede Personer. Han var sine Naboers sædvanlige Orakel, naar det blev dem nødvendigt at samle deres Begreber ved een eller anden stor Begivenhed, som den nys omtalte. Billigen ansaae man hans Kundskaber sammenlignelsesviis for at være grundige og videnskabelige, og man paastod, som ganske sikkert, at de havde forbauset flere europæiske Studen-

ter, som ved hans Rygte, der ligesom Varmen, jo mere indkneben jo større, vare blevne fristede til at stride med ham paa den classiske Literaturs Kampplads. Han var Mand for at benytte disse store Gaver udelukkende til sin egen Fordeel. Kun en eneste Gang havde han været uforsigtig nok til at giøre Noget, som kunde skade det Rygte, han i saa Henseende havde erhvervet sig, idet han nemlig tillod, at en Prøve af hans høie oratoriske Flugt blev trykket; eller, som hans vittigere, skiøndt mindre heldige Medbeiler, den anden Procurator paa Stedet (og disse to vare de eneste) udtrykte sig, idet han taalte, at et af hans flygtige Forsøg blev fanget. Men hvad Virkning end dette Forsøg kan have havt i Udlandet — hiemme, tiente det kun til at befæste hans Berømmelse. Nu stod han for sine Beundrere i al sin Værdighed og hine elendige Smaakryb, som friste Livet ved at gnave paa Genier, forsøgte forgiæves at undergrave en Berømthed, som var indbalsameret i saa mange Kirkesognes Tro. Den lille Piece blev omhyggelig udbredt i Provindserne, roest omkring Theebordet, offentlig berømmet paa Tryk — aabenbar af en beslægtet Aand, som man tydelig kunde skiønne af den slaaende Lighed i Stilen — og endelig af en mere ivrig eller maaskee mere interesseret Troende, end alle de øvrige, virkelig bragt ombord paa det første Skib, som gik „hiem", (saa kiærligt udtrykte

man sig dengang om England) og det i en Convolut, som havde en intet mindre imponerende Adresse end: Britaniens Majestæt. Hvad Virkning det havde paa den dogmatiske Tydskers ligesremme Sind, som dengang sad paa Erobrerens Throne, har man aldrig faaet at vide, omendskiøndt de, som vare indviede i Hemmeligheden, ventede længe, men forgiæves, efter den store Belønning som naturligviis maatte tildeles et saa udmærket Aandsproduct.

Disse store og velgiørende Gaver uagtet, var deres Besidder dog for Øieblikket sysselsat med den Deel af sit Kalds Arbeid, som havde den fuldkomneste Lighed med en Skrivers Forrening, og det saa fordringsløst, som om Naturen, ved at skiænke ham sieldne Evner, dog havde nægtet ham den Forstandens Egenskab, man kalder Stolthed. En critisk Jagttager kunde dog maaskee have seet eller troet, at han saae, i den tvungne Ydmyghed i hans Ansigt, enkelte Glimt af en Triumph, som just vel ikke skyldtes Ovebeks Fald. Men — Vanen at synes ydmyg havde forenet sig med en oeconomisk Agtelse for de kostbare uigienkaldelige Minuter, for at frembringe denne overordentlige Driftighed, og det i et Arbeide af saa ydmyg Characteer, i Sammenligning med hans sidste Aandsanstrengelser.

Vi forlade nu den af Lykken og Naturen rigt begavede Yndling og vende os til et ganske forskielligt

Individ og til et andet Quarteer af Staden. Det Sted hvorhen vi ønskede at føre Læseren var hverken meer eller mindre end hos en Skræder, som ikke forsmaaede, i egen nøieseende Person, at udføre endog den ubetydeligste Deel af Professionen. Hans uanseelige Huus stod ikke langt fra Vandet, i Udkanten af Byen, og laae saaledes, at man derfra kunde see ud til det indre Basin, ja, giennem et Stræde mellem Øerne, havde man endog Udsigt til den ydre Havn, der viste sig for Øiet som en Indsøe. Foran Huset var der et lidet, ikke meget besøgt, Losssested og det forfaldne Udseende tilligemed den Stilhed, der herskede, viste tilstrækkelig, at Hovedsædet for denne Havns saameget omtalte Handelsflor, just ikke var at søge her.

Eftermiddagen lignede en Foraarsmorgen, i det Vinden, som af og til krusede Vandet, netop giorde dette eiendommelige behagelige Indtryk, man saa ofte føler i det amerikanske Efteraar; og den værdige Haandværksmand arbeidede flittig paa sit Bord ved et aabent Vindue, langt mere tilfreds end mangen Een, hvem Lykken har sat i Glands og Pragt under en gylden Purpurhimmel. Udenfor stod en høi, klodset, men stærk og velbygget Bonde og lænede sig med den ene Skulder til Boutiken, som om hans Been fandt det for vanskeligt uden Hiælp at bære den tunge Krop. Det var iøienfaldende, at han ventede efter, at Skræderen skulde blive færdig med den

Klædning, han syede paa, med hvilken han da vilde pynte sin smukke Person, i Nabosognet næste Sabbath.

For at forkorte Tiden og muelig ogsaa formedelst en mægtig Tilbøielighed til at tale, der saa temmelig havde bemægtiget sig Naalesvingeren, var Samtalen kommen ganske godt i Gang mellem begge Parter; og da Gienstanden for deres Samtale staaer i directe Forbindelse med denne Fortællings Hovedmaterie, vil vi være saa frie at meddele Læseren, hvad vi finde mest nødvendigt for at giøre Fremstillingen af det Følgende tydelig. Læseren vil da gunstigst bemærke, at den, som syede, var en aldrende Mand, at hans Udseende var som Dens, hvis Lod det var blevet at slide Livet igiennem, hvad enten han kunde tilskrive sig det selv, eller Lykken havde været ham ugunstig, og som kun ved sit vedholdende Arbeide og streng Oeconomie holdt Fattigdommen borte fra sin Hytte; og at den, der saae til, var en ung Knøs af saadan Alder og Stand, at en heel ny Klædning giorde Epoke i hans Liv.

„Ja," udbrød den utrættelige Kioledanner med et Suk, som man ligesaa godt kunde tage for Udbrudet af Sindets Velbehag, som af hans Legems yderste Anstrængelse; „ja, der er saamæn aldrig faldet skarpsindigere Ord fra en Mands Læber, end dem Squiren udsagde i Dag, da han talede om Fader Abrahams Sletter og Kampens Røg og Torden. Pardon, — de

vækkede saadanne modige Følelser i mig, at jeg virkelig troer, jeg kunde have havt Hierte til at kaste Syringen og drage hen for at søge Hæder og Ære i Kamp for vor Konge."

Det unge Menneske, hvis Tilnavn hans gudfrygtige Faddere havde villet skulde udtrykke hans Haab for Fremtiden, vendte sig nu om til den heltemodige Skræder med et Udtryk i Øiet, som viste, at Naturen just ikke havde været karrig imod ham, da den gav ham Lune, skiøndt denne Egenskab var bleven dæmpet af en ganske besynderlig Blyhed og ved en ikke mindre besynderlig Opdragelse.

„Nu er der Plads for en ærgierrig Mand, Nabo Homespun," sagde han, „siden Hans Majestæt har mistet sin stolteste General."

„Ja, ja," svarede han, som enten i sin Ungdom eller sin sildigere Alder havde giort saa stor en Feil i Valget af sit Haandværk, „det er en pæn og lovende Carriere for Een som tæller fem og tyve. Jeg har levet min meste Tid og maa nu tilbringe Resten her, som I seer, mellem Rullebuk og — hvem har farvet jert Klæde, lille Ven! det er saamænd det bedst farvede Stof, jeg har havt mellem Fingrene dette Efteraar."

„Jeg lod gamle Mutter sørge for Couleuren paa hendes eget Tøi; men jeg vædder, Nabo Homespun, at der ikke skal være nogen bedre klædt Knøs paa Den

end min egen Moders Søn, naar I kun vil komme med det rigtige Snit; Men siden I nu ikke kan blive General, min gode Mand, kan I ogsaa trøste Jer med, at der ikke heller bliver noget Slag af uden Jer. Alle ere enige i, at Franskmanden ikke kan holde synderlig længere ud, og saa faaer vi jo Fred af Mangel paa Fiender."

„Ogsaa godt, ogsaa godt, min Dreng; for naar man har seet saa meget til Krigens Rædsler som jeg, saa vurderer man først fornuftig Fredens Velsignelser."

„Saa I er altsaa ikke ganske ubekiendt med det nye Haandværk, I vilde tage fat paa?"

„Jeg! Jeg har døiet fem lange og blodige Krige, og jeg har Aarsag til at takke Gud, at jeg er gaaet dem igiennem uden saa meget som en Rift af en Synaal. Fem lange og blodige, ja, jeg kan sige, ærefulde Krige, har jeg gaaet igiennem, ganske heelskindet."

„Det maa have været en farlig Tid for Jer, Nabo. Men jeg erindrer ikke, at der har været Tale om flere end to Krige med de Franske i min Tid."

„Du er kun et Barn i Sammenligning med den, som har fyldt sine tre Snese. Først er der nu denne Krig, som dog vel nu snart er forbi — Tak skee Himlen, som styrer Alting saa viselig! Saa var der jo Historien Anno 45, da den raske Warren seilede her op

og ned ad Kysterne, ret en Svøbe for Hans Majestæts Fiender, en Vagt for alle loyale Undersaatter. Saa var der da Spektakel i Tydskland, hvor vi fik nogle skrækkelige Efterretninger om de Slag, der bleve leverede, hvor Mennesker bleve meiede ned, som Græs for den stærke Arms Segl. Det gior nu tre. Den fierde var da Oprøret Anno 75, som jeg dog ikke har seet noget til, da jeg dengang var et ungt Blod; og den femte var da et forfærdeligt Rygte igiennem alle Provindserne om en almindelig Opstand blandt de Sorte og Indianerne, som i en Haandevending uden Kald og Varsel, skulde feie alle os Christne ind i Evigheden."

„Og jeg som altid havde anseet Jer for en huuslig, fredelig Mand, Nabo!" svarede den forundrede Landmand, „jeg havde heller aldrig drømt om, at I nogensinde havde oplevet saa alvorlige Begivenheder."

„Jeg har mæn ikke pralet, Pardon, for ellers kunde jeg endnu have anført flere vigtige Begivenheder. Det er nu ikke længer siden end Anno 32, da var der en svær Kamp i Osten, om den persiske Throne, — Du har jo læst om Medernes og Persernes Love: seer Du netop om den Throne, hvorfra hine uforanderlige Love udgik, netop om den Throne var der en frygtelig Kamp, hvor der flød Blod som Vand; men, da det nu ei angaaer Christendommen, saa regner jeg det ikke

med i det som jeg selv har erfaret; skiøndt jeg vel med Føie kunde have talt om Tumulten med Porteous*, da det jo gik for sig paa et andet Sted i det selv samme Rige jeg levede i."

„I maa have reist meget og været paa Færde baade tidlig og sildig, min gode Mand, siden I har seet Alt dette og er kommen saa vel derfra."

„Ja, ja, jeg har saamæn ogsaa reist noget,

* Ved en Smuglers Henrettelse i Edinburgh blev Chefen for Borgergarden sammesteds, John Porteous, som forresten var et brutalt, ryggesløst Menneske, fornærmet af Pøbelen, og han lød derfor sine Folk uden videre fyre med Skarpt, hvorved ogsaa Uskyldige bleve dræbte. Porteous blev nu anklaget for Mord og dømt til Døden; men da Vidnernes Udsagn havde været modsigende, og Juryen ikke bestemt havde erklæret ham for skyldig, skulde han have været benaadet. Af Harme herover besluttede Almuen at tage sig selv tilrette, hvilket den iværksatte med en mærkelig Sindighed. Efterat den havde tilrammet Stadens Porte og overrumplet og afvæbnet Borgervagten, brød den ind til Porteous i Fængslet, slæbte ham bort og hængte ham; hvorefter enhver rolig forføiede sig hiem til Sit. Dette skete den 7de September 1736. Staden Edinburgh blev, til Straf for disse Excesser, ved en Parlaments-Bill dømt til at betale Porteous's Enke 2000 L. St. m. m. (Det er denne Tildragelse Walter Scott har benyttet i „Midlothians Hierte eller Fængslet i Edinburgh.) A. E. B.

Pardy: To Gange over Land til Boston, og een Gang har jeg seilet giennem det store Sund ved Long-Island ned til York. Det sidste kan Du troe er et alvorligt Foretagende; — for det Første nu den lange Vei seer Du, og saa fordi man er nødt til at passere et Sted, som efter Navnet ligner Nedgangen til Tophet."

„Jeg har tidt hørt tale om et Sted, de kaldte Hell-gate (Helvedporten), og jeg kan ogsaa sige, at jeg kiender en Mand meget nøie, som to Gange er faret derigiennem; een Gang til York og een Gang hjemad."

„Han skal vel ikke have meer af det, parerer jeg! Fortalte han dig om Kiedlen, hvor det rører omkring og bruser som om Satans stærkeste Flamme brændte derunder, og om Svineryggen, som Vandet bruser over ligesom i det store Vandfald Vester paa! Ved vore Matrosers Forsigtighed og Dueligheb og ved Passagerernes ualmindelige Bestemthed hialp vi os selv lykkelig igiennem, omendskiøndt jeg ikke vil nægte, hvorfor skulde jeg skiule det, at vi satte vort Mod paa en svær Prøve ved at gaae igiennem dette frygtelige Stræde. Vi kastede Anker ved nogle Øer, som ligge et Par hundrede Alen paa denne Side af Stedet og saa sendte vi Storbaaden ud med Capitainen og to stærke Matroser, for at undersøge, om Stedet var roligt eller ikke. Rapporten var gunstig, man satte Passagererne i Land og fik saa

Skibet igiennem i god Behold, ved Himlens Biſtand. Vi havde ſaamæn Aarſag nok, kan Du troe, til at være glade over, at vi havde begiert Congregationens Bønner for os, før vi tog fra vort fredelige ſikkre Hiem."

„Saa I reiſte rundt omkring Helvedporten tilfods?" ſpurgte den opmærkſomme Bondeknøs.

„Naturligviis! det vilde jo have været at friſte Forſynet paa en ſyndig og gudsbeſpottelig Maade, om vi havde handlet anderledes; vor Pligt fordrede jo ikke ſaadant Offer. Men hele den Fare er jo nu forbi, og ſaaledes vil, haaber jeg, ogſaa ſnart denne blodige Krig være forbi, hvori vi to have taget Deel; og ſaa haaber jeg i al Ydmyghed, at Hans Hellige Maieſtæt vil have Stunder til at vende ſine kongelige Tanker til de Sørøvere, ſom plager Kyſterne og til at befale nogle Sø-Officierer at tilmaale diſſe Gavtyve det ſamme Tractement, ſom de ſaa gierne vil give Andre. Et glædeligt Syn vilde det være for mine gamle Øine, at ſee den berygtede Røde Rover, man ſaa længe alt har giort Jagt paa, bragt ind her i Havnen paa Slæbetouget af en kongelig Krydſer."

„Det er da vel ret en fortvivlet Knægt, han, ſom I taler om?"

„Han! der er mange Hanner i det ene fredløſe Skib, alleſammen blodtørſtige ſkiændige Typeknægte, lige ned

til Kahytsdrengen. Det er hjerteskiærende og smerteligt, Pardy, at høre fortælle om deres Niddingsdaad ude paa Kongens Sø!"

„Jeg har ofte hørt tale om den Røver," vedblev Bondekarlen, „men jeg kiender ikke til de nærmere Omstændigheder ved hans Streger."

„Hvor var det ogsaa mueligt for Jer, som boer oppe i Landet, at vide hvad der foregaaer ude paa Dybet, saa godt som vi, der boe ved Havnen, hvor der bestandig kommer Søfolk! Jeg er ellers bange for, at Du vil komme silde hiem, Pardon," tilføiede han, i det han kastede sit Øie paa nogle Linier, der vare trukne paa hans Bord, og hvorved han var istand til at bemærke den nedgaaende Sols Gang. „Det lakker ad fire og Du har dobbelt saa mange Miil at gaae, inden Du kan naae den nærmeste Grændse af din Faders Jord."

„Veien er god, og det er skikkelige Folk," svarede Knøsen, som kun brød sig lidt om hvor silde det var, havde det endog været midt om Natten, naar han blot kunde bringe Efterretning om et eller andet frygteligt Røveri paa Søen, da han vel vidste man vilde flokkes omkring ham, for at høre Nyt fra Staden. „Og er han da virkelig saa frygtet og søger man saa meget efter ham, som Folk siger?"

„Søge efter ham! Søger den bedende Christen

efter Tophet? Der er Faa ude paa det store Dyb, som ikke hellere gad see Land end den slemme Sørøvers Bramseil og det om de endog vare saa modige, som den store Jøde-Anfører Josva! Mænd fægte for Æren, Pardon, som jeg kan sige jeg har seet, da jeg har oplevet saa mange Krige, men Ingen vil gierne møde en Fiende, som ved det første Slag heiser det røde Flag, færdig til at sprænge begge Parter i Luften, naar han mærker, at Satan ikke længer kan hiælpe ham."

„Men naar det da er en saadan fortvivlet Røver" vedblev den unge Landmand, i det han strakte sine kraftige Lemmer, med et stolt Blik, „hvorfor udruster da ikke Den og Plantagerne et Krydsfartøi og bringer ham op, for at han dog kan komme til at see en god Galge? Lad blot Trommen gaae derom i Nabolavet og jeg vædder, at de faaer i det Mindste een Frivillig."

„Ja Du veed ikke hvad Krig er! Hvad kunde vel Pleiler og Høtyve nytte imod Mennesker, der har solgt dem selv til Diævelen? Kongens Krydsere har jo ofte seet Reveren om Natten eller netop som Solen var ved at gaae ned, og troet, de allerede havde Tyveknægtene i Bøien, da de saa net havde indsluttet ham; men ved Dagens Frembrud var Prisen fløiten, hvordan det saa var gaaet til!"

„Og er de Kieltringer da saa blodtørstige, at man har kaldet dem „de Røde?"

„Det er deres Anførers Tilnavn," svarede den værdige Skræder, som nu følte sig stor ved at være i Besiddelse af en saa interessant Kundskab; „det samme Navn give de ogsaa Skibet; thi ingen, som har sat sin Fod der ombord, er nogensinde kommen tilbage og har kunnet sige, om det førte noget bedre eller værre Navn, — det vil da sige, ingen ærlig Sømand eller Reisende. Skibet, siger de, er bygget og rustet som en kongelig Slup, men er dog paa en underfuld Maade sluppet fra mangen stolt Fregat; ja, Pardon, man mumler endog om, thi ingen tro Undersaat vilde vel høit omtale saa skammelig en Historie, at det een Gang i omtrent en Time blev bestrøget af en Tredækker paa halvtredsindstyve Kanoner og derpaa for Alles Øine gik til Bunds, som en Blyklump. Men, som man just trykkede hinanden i Hænderne og ønskede sig til Lykke med den Straf, der havde rammet Kieltringerne, kommer der en Vestfarer ind i Havnen, som var bleven plyndret af Røverne Morgenen efter, som man havde troet, de om Natten tilhobe vare gaaede ind i Evigheden Og hvad der endnu er værre, Søn, mens Krigsskibet blev kiølhalet, for at stoppe sine Huller, seilede Sørøveren op og ned ad Kysten saa heel og holden, som da han først løb af Stablen."

„Nei det er dog uhørt!“ udbrød Bondeknøsen, paa hvem Fortællingen nu begyndte at giøre ieinefaldende Indtryk: „Er det et veldannet Skib og smukt at see til? eller er det ogsaa ganske vist, at det er et virkeligt levende Skib, naar Alt kommer til Alt?“

„Ja, der om ere Meningerne forskiellige. Nogle sige, ja; Andre, nei. Men jeg kiender en Mand, som har faret en Uges Tid med en Sømand, der passerede hende i en strygende Vind i hundrede Skridts Afstand. Det var en Lykke for dem, at Herrens Haand hvilede saa tungt over Dybet, og at Røveren havde nok at giøre med at holde sig flot. Derfor kunde ogsaa min Vens Kammerad tage baade Capitainen og Skibet i Diesyn. Han sagde, at Sørøveren kunde være saadan en halv Gang tykkere end den høie Præst ovre paa Landet, at hans Haar havde samme Farve, som Solen i Taage og saa et Par Dine, Ingen gad seet to Gange. Han saae ham ligesaa tydelig som jeg seer Dig nu; thi Kieltringen stod i Vantet, og giorde Tegn med sin Haand, der var saa bred som et Kjoleskiød, til den ærlige Coffardiemand at holde af, for at de to Skibe ikke skulde rage uklare og giøre hinanden Skade.“

„Den Coffardiemand var en rask Karl, at han turde komme saa nær til den ubarmhiertige Satan.“

„Du kan troe, Pardon, det var ikke med hans gode Villie! men det var saa bælgmørkt —“

„Bælgmørkt!" afbrød den Anden; „men hvordan kunde han da komme til at see saa tydeligt?"

„Ja det kan man nu ikke vide!" svarede Skræderen; „men see ham, det gjorde han, just saaledes og saadan som jeg har sagt. Desuden tog han Mærke paa Fartøiet, for at han kunde kiende det igien, om Hændelsen eller Forsynet atter skulde føre det i hans Vei. Det var et langt sort Fartøi, der laae lavt paa Vandet ligesom en Snog i Græsset, af et fortvivlet Udseende og slet ikke honnette Dimensioner. Naa — alle Mennesker siger ogsaa, at den seiler hurtigere end Skyerne, at den slet ikke bryder sig om Vinden, og at dens Hurtighed er ligesaa farlig som dens Honnethed. Efter alt hvad jeg har hørt, ligner den nok det Slaveskib hist henne, som nu siden forrige Uge har ligget her i den ydre Havn, Gud veed hvorfor."

Den snakkesyge Skræder havde naturligviis spildt mange kostbare Minutter ved at foredrage denne lange Fortælling, og stræbte derfor af yderste Evne at gienvinde det Tabte, idet han med Hoved og Skuldre holdt Takt med den høire Haands hurtige Bevægelse. Imidlertid vendte Bondeknolden, som var færdig at revne af Forundring over hvad han havde hørt, sine Øine hen mod det betegnede Skib, for ret at indprente sig det eneste Billede, han endnu behøvede for rigtig at vurdere en saa mærkelig Fortælling. Der blev en Pause,

medens begge Parter vare saaledes beskieftigede, hver paa sin Maade. Paa eengang beed Skræderen sin Traad over, hvormed han havde syet Kiolen færdig, kastede Alting fra sig, skiød Brillerne op paa Panden, og idet han støttede Armene paa Knærne, saa han dannede en complet Labyrinth med sine Been, strakte han sig ud af Vinduet, og stirrede ogsaa hen paa Skibet, som endnu bestandig tiltrak sig hans Staldbroders Opmærksomhed.

„Hør, veed du hvad, Pardy," sagde han, „jeg saaer besynderlige Tanker, og der ahner mig noget Grueligt ved dette Skib. De siger, det er en Slavehandler, som vil tage Brænde ind og ferst Vand; og der har den nu ligget en heel Uge uden at indtage noget Stykke tykkere end en Arm, og jeg vædder, at der er gaaet ti Draaber Jamaica * ombord for hver Draabe Springvand. Og see saa hvorledes den ligger for Anker, kun en eneste af Batteriets Canoner kan ramme den; havde det været en rigtig frygtsom Coffardimand, var han nok søgt saa langt ind, at hvis en omflakkende Sørøver var kommen ind i Havnen, denne maatte have truffet ham midt i Ilden."

„Det kan man kalde en skarpsindig Bemærkning, gamle Fatter," vedblev den forundrede Bondeknøs; „Skibet kunde saamæn for mig gierne have ligget lige

* Jamaica Rum.

ind paa Batteriøen, jeg skulde neppe have lagt Mærke dertil."

„Ja det er Vane og Erfaring, Pardon, der gier os til Mænd. Jeg skulde troe, jeg kiender noget til Batterier, mens jeg har seet saa mangen Krig; og saa giorde jeg en Uges Campagne med i dette selvsamme Fort, da der gik det Rygte, at Franskmændene vilde sende Krydsere fra Louisborg ned ad Kysten. Og saa var det min Bestilling at staae Skildvagt netop ved den Kanon; og har jeg staaet der een Gang, saa har jeg vist tyve Gange skeelet hen til Piecen for at see, hvordan den vilde skyde, hvis den Ulykke skulde indtræffe, at man maatte fyre den af ladet med virkelige Krigskugler."

„Og hvem er saa det?" spurgte Pardon, med denne langsomme Nysgierrighed, som var bleven vækket ved de mærkværdige Ting, den Anden havde fortalt: „Er det Slaveskibets Matroser, eller mon det er Folk fra Newport?"

„Dem!" raabte Skræderen; „ja det er vistnok Fremmede, og det er nok bedst at holde ordentlig Die med dem i disse urolige Tider; See der, Abigael, tag denne Klædning og pres mig Sømmen, du dovne Taske; Nabo Hopkins har travlt, og Hendes Tunge gaaer imidlertid, som om det kunde være en ung Procurators for Retten. Spar mig ikke paa sine Albuer, det er

ikke Musselin hun har under Jernet, men Klæde, man kunde beklæde et Huus med. Ja, ja, Pardy, din Moders Væv berøver saamæn vore Kræmmere mangen ærlig Fortieneste."

Efterat han nu havde rækket de øvrige Klædningsstykker til en klodset, suurmulende Pige, der havde maattet afbryde sin Sladren med Naboersken for at adlyde hans Befaling, flyttede han hurtig sin egen Person fra Bordet ud i den frie Luft, og det uagtet det syge Been, han var født med. — Da imidlertid anderledes vigtige Characterer nu skulle fremstilles for Læseren, ville vi opsætte denne Ceremonie til næste Capitel.

Andet Capitel.

Ridder Tobias. Ypperligt! Jeg lugter Lunden.
Shakspeare Twelgh Night.

De Fremmede vare tre i Tallet; thi Fremmede havde Fatter Homespun, der kiendte Navnet paa enhver Mand og Qvinde ti Mile omkring sin Bolig, hvidskende erklæret dem for, og det endogsaa for Fremmede af et hemmelighedsfuldt og farligt Udseende. For at Andre nu ogsaa kan have Leilighed til at dømme om Rime-

ligheden af denne sidste Gisning, er det nødvendigt at give en nogenlunde fuldstændig Beskrivelse over disse trende Individers Udvortes, som, til Skade for deres gode Navn og Rygte, havde det Uheld ikke at være kiendte af den snakkesyge Skræder i Newport.

Den Ene, i det Hele taget af langt mere Udvortes end de Andre, var en Yngling omtrent sex eller syv og tyve Aar gammel. At disse Aar ikke havde bragt lutter Solskinsdage og lutter rolige Nætter, forraadte noksom den mørke Farve, som ganske jevnt, Lag efter Lag, havde lagt sig over hans Træk, saaledes, at hans eengang smukke Ansigtsfarve nu var bleven mørk oliven, hvorigiennem dog endnu stedse det rige Blod spillede med Sundhedens Rødme. Hans Træk vare ædle og mandige skiøndt just ikke regelmæssige; en diærv Næse, mere fremstaaende end efter Skiønhedsreglerne, og stærke udstaaende Øienbryn, gave hele den øverste Deel af Ansigtet det bestemte og forstandige Udtryk, som allerede begynder at blive saa almindeligt for de amerikanske Physionomier. Hans Læber vare fyldige og mandige, og i det han smilende mumlede noget for sig selv, just som den nysgierrige Skræder langsom listede sig nærmere, viste de en Rad skinnende Tænder, som straalede endnu mere i den mørke Indfatning. Hans ravnsorte Haar var tykt og krøllet; hans Øine vare kun lidt større end almindelig, og skiøndt deres

Udtryk var noget ubestemt, vidnede de dog snarere om Mildhed end Strenghed. Den unge Mands Skabning havde denne heldige Størrelse, som paa en saa forunderlig Maade forener Behændighed og Styrke, den var kraftfuld, vel proportioneret og meget skiøn. Ihvorvel nu disse personlige Qvaliteter just ikke bleve stillede i det fordeelagtigste Lys ved den aldeles simple skiøndt nette, ja man kunde gierne sige smagfulde Matrosdragt, vare de dog altid imponerende nok, til at faae den mistænkelige Rullebukskræmmer til at betænke sig lidt, inden han tiltalte den Fremmede, hvis Øie syntes ligesom fortryllet at hvile paa det, man ansaae for Slaveskibet i den ydre Havn. Et Træk ved Overlæben og et besynderligt Smiil, hvorved hans Mumlen fik et haanende Anstrøg, afgiorde endelig den gode Mands Vaklen. Uden nemlig at vove at forstyrre en Grublen, som forekom ham saa dyb, forlod han igien den unge Mand, som nu lænede sig over Bolværket, hvor han alt længe havde staaet i fuldkommen Uvidenhed om den paatrængende Persons Nærværelse, der nu i en Hast gav sig til at examinere de øvrige af Selskabet.

Den ene af de to andre var en Blank, den anden en Neger. Begge vare over Middelalderen, og begges Udseende vidnede om, at de længe havde været udsat for Climatets Strenghed, og døiet mangt et Uveir. De vare iførte simple, smudsige, tiærede Ma-

trøsklæder, og deres Personlighed bar umiskiendelig Præg af hans Haandtering. Den første var en lille, tyk, flirstaaren Karl, hvis fornemste Styrke, ved en heldig Foranstaltning af Naturen, og maaskee ogsaa ved den lange Øvelse, laae i hans brede, musculøse Skuldre og senefulde Arme, som om Under-Lemmerne ikke vare ansеete passende til synderlig andet Brug end til at bringe Overlemmerne derhen, hvor de skulde udfolde deres Kraft. Hovedet stod i Forhold til de nærmeste Lemmer; en lav Pande, næsten bedækket med Haar; smaa, trodsige Øine, som undertiden fik et vildt, oftest havde et dødt Udtryk, en lille, grov og simpel Knubnæse, en stor, bred Mund, smaae, men rene og sunde Tænder, og en bred, mandig, ja udtryksfuld Hage. Denne saa besynderlig byggede Person havde sat sig paa en tom Tønde, og sad nu der med Armene overkors og examinerede det ofte omtalte Slaveskib, i det han leilighedsviis meddeelte sin sorte Kammerad de Bemærkninger, hans Jagttagelse, i Forbindelse med hans store Erfaring, indgav ham.

Negeren havde indtaget en mere ydmyg Plads; som ogsaa mere passede til hans forkuede Maneer og Tilbøieligheder. Hvad Holdningen og den legemlige Styrke angik, da var der megen Lighed mellem begge, dog var den Sidste høiere og bedre proportioneret. Vel havde Naturen paa hans Ansigt afpræget hine be-

stemte Mærker, der characteriserer den Race, hvorfra han stammede, men dog ikke paa saa grusom en Maade, hvorpaa den ofte viser sit Mishag mod dette ulykkelige Folk. Hans Træk vare mindre fladtrykte end almindelig; hans Øie mildt og, muntert og, ligesom hans Kammerats, undertiden lunefuldt. Hans Haar begyndte at faae enkelte graae Stænk, hans Hud havde mistet sin glindsende sorte Farve, som havde udmærket den i hans Ungdom, og alle hans Lemmer og hans Maade at bevæge sig paa, tydede paa en Mand, hvis Legeme uafbrudt Slid eg Slæb havde hærdet, men ogsaa giort sløv. Han sad paa en lav Steen, og syntes med udeelt Opmærksomhed at beskieftige sig med at kaste Smaasteen i Veiret, og derpaa ogsaa meget behændigt at gribe dem med samme Haand, hvormed han havde kastet dem; en Morskab, som forraadte baade en naturlig Tilbøielighed til at søge Fornøielse i Bagateller og Mangel paa de mere ophøiede Følelser, der skyldes Opdragelsen. Imidlertid frembød denne Leg et forbausende Skue af Negerens physiske Kraft. Og, for bedre at kunne øve sine Konster, havde han smøget sin Lærreds Trøie op lige til Albuen, og viste en Arm, som kunde have tient til Model for en Hercules.

Der var sagtens ikke noget tilstrækkeligt Imponerende hos nogen af disse to Individer, der kunde bortskræmme en saa nysgierrig Speider som netop vor

Skræder. Dog, istedetfor ligefrem at give efter for sin stærke Tilbøielighed, valgte den ærlige Klædeskiærer at gaae frem paa en Maade, der kunde give Bondeknolden et ret slaaende Beviis paa hans Fiinhed. Han giorde altsaa først Tegn til denne, at man maatte være forsigtig og snedig, og nærmede sig derpaa til dem ganske sagte bagfra, for om han mueligen maaskee skulde kunde faae Leilighed til at høre en eller anden Hemmelighed, som uforvarende kunde undslippe en af Matroserne. Hans Klogskab bragte ikke noget synderligt Resultat, skiøndt den tiente til at nære hans Mistanke med alle de Beviser om et Forræderi, som den blotte Lyd af Stemmen kunde yde. Hvad Ordene selv angik, da maatte den gode Mand tilstaae, at skiøndt de gierne kunde indeholde Forræderi, saa var dette dog saa godt skiult, at det undgik selv hans Skarpsindighed. — Vi ville overlade til Læseren at dømme om Rigtigheden af begge Meninger.

„Det er en smuk lille Havn af et Basin, Guinea," bemærkede den Blanke, og vendte Skraaen i Munden, i det han langt om længe tog sine Øine fra Skibet; og det er en Plads hvor En, der ligger paa sin Lægerval uden Reisning kan være fornøiet med at see sig fortøiet. Nu er jeg dog et Slags Sømand, men jeg kan ikke komme til Kuvart af den Karls Mening, som bliver liggende der ude i Havnen, naar han kunde varpe

ind i denne Mølledam paa en halv Time. Det gaaer ud over Jollerne, forte Sip, og det kalder jeg at krydse med Vinden."

Man havde givet Negeren Navnet Scipio Africanus, en Art Vittighed, som dengang var meget almindeligere i „Provindserne", end den nu er det i de amerikanske Fristater, og som opfyldte saa mange af de simplere Haandteringer i Landet med Copier af det gamle Roms Philosopher, Helte, Poeter og Fyrster. Han brød sig imidlertid kun lidt om, hvad enten Skibet laae langt ude eller inde i Havnen, og det viste han ogsaa, i det han uden at afbryde sin barnagtige Leg, svarede med en i Øine faldende Ligegyldighed: „Han tænker vel, kan jeg troe, at der er lavt Vande indenfor."

„Og jeg siger Dig, Guinea," svarede den anden i en barsk, bestemt Tone, „Karlen er en Dosmer! Vilde vel Nogen, som forstaaer sig paa Skibe, blive liggende ude paa Reden, naar han kunde fortøie baade for og agter i saadant et Basin?"

„Hvad kalder han Reed?" afbrød Negeren ham og kastede sig med Uvidenhedens hele Graadighed paa sin Modstanders lille Feiltagelse i at forvexle den ydre Havn ved Newport, med den mere aabne Ankerplads længere nede, og det, som Tilfældet sædvanlig er med dette Slags Folk, uden at bryde sig det mindste om, hvad

der dog var væsentligere, om Bemærkningen nemlig i det Hele havde noget at betyde, med Hensyn til det, Talen var om: „Jeg aldrig før hørt dem kalde Reed Ankerplads med Land rundt omkring!"

„Hør Mester Guldkyst," mumlede den Blanke, og bøiede Hovedet truende lidt til Siden, skiøndt han endnu bestandig forsmaaede at see paa sin usle Modstander, „hvis I ikke skulde have Lyst til at gaae omkring med laset Skind i en Maanedstid, saa tag Jer dumme Vittighed ind, og see til hvordan I gi'er den los. Siig mig bare den eneste Ting: er en Havn ikke en Havn, og en Reed ikke en Reed, hvad?"

Det var nu to Ting, som selv Scipio med al sin Fiffighed ikke kunde sige imod; viselig indlod han sig derfor heller ikke paa nogen af dem, men rystede derimod velbehagelig paa Hovedet, og loe saa hiertelig over sin indbildte Seier over sin Kammerat, som om han aldrig havde kiendt til nogen Sorg, eller saa lang Tid og saa taalmodig havde taalt Forurettelse og Haan.

„See, see," knurrede den Blanke, og kom atter i sine gamle Folder, med Armene igien overkors, som han havde skilt lidt ad, for at give sin Trudsel Kraft mod den spædlemmede Sorte, „naar Du saadan piber Veiret ud af Halsen som en Flok skrigende Krager, saa troer Du vist, Du har giort dine Sager godt. Vor

Herre giorde Jer sorte Knægte ret til nogen dumme Dyr, og en forfaren Sømand, som har faret omkring baade det ene og det andet Kap, og passeret hver en Odde mellem Foundland og Cap Horn, gior ilde i at spi de Veiret med at lære paa en af Jer! Men jeg siger Dig, Scipio, for Scipio er jo dit Navn i Rullen, skiøndt jeg vil vove en Maaneds Gage imod en Træ-Baadshage, at Din Fader hiemme heed Quashen og Din Moder Quasheeba — jeg siger Dig derfor, Scipio Afrika, som jo alle af Jer Farve hedder, efter hvad jeg veed, — at denne Knegt hist ude i denne herfens Havn, ikke forstaaer sig paa at ankre, for ellers vilde han nok ladt et Barpanker falde saadan her henad i lige Linie med den sydlige Ende af denne lille Ø e, og saa hale der op og giøre den fast med gode Hampetoug og Jern-hager. Naa, og saa videre, Sip," vedblev han i en Tone, som viste, at den lille Strid, som nylig havde fundet Sted, lignede disse pludselige Byger, de saa ofte havde seet, og som sædvanlig snart gik over til Blik-stille, „han er jo kommen til denne Ankergrund enten for nogenting eller for ingenting. Det tilstaaer Du dog vel, tænker jeg. Naar det er for ingenting, saa kunde han vel fundet den endnu længer nede, og saa vil jeg ikke tale mere derom; men naar det er for noget, saa kunde han dog komme lettere ud af det, naar Ski-bet laae nærmere her henad, just hvor jeg sagde før,

min Dreng, hverken en Favn længer frem eller tilbage, end der hvor han nu ligger, og det var en ligesaa let Sag, som en Haandfuld Fier af Captainens Hovedpude. Naa, har Du nu noget at indvende, naa, jeg vil høre paa Dig, som en fornuftig Mand, som ikke har forglemt god Levemaade, fordi han har lært sin Philosophie."

„Nu kom en Vind frisk, hu — Nordvest," svarede den anden, og strakte sin senefulde Arm ud efter den Streg i Compasset, han nævnede, „og Skib skuld' gaae til Seil i en Fart, hvorledes han komme saa langt ud, at han kunde saae en Strækboug? Ha, ha! I svar' paa det, I stor' lærd' Mand, Mester Dick, men I aldrig see' Skib gaae lige mod Vinden, eller hør' Abekat snakk'!"

„Den Sorte har Ret!" raabte den unge Mand, som nok havde hørt Disputen, uagtet han syntes at have sine Tanker andetsteds; „Slavehandleren har ladt sit Skib blive i den ydre Havn, fordi han veed at Vinden er saa hyppig vestlig paa denne Aarstid; og derfor see I jo ogsaa, at han har sine mindre Ræer oppe, omendskiøndt det er klart nok, saadan som hans Seil ere beslaaede, at han er stærk bemandet. Kan I see, Gutter, om han har det ene Anker ret op og ned, eller han kun rider for et enkelt Toug?"

„Han maatte jo være en Dosmer, for at ligge i

saadan en Strøm uden at lade sit Varpanker eller Dræg falde, og støtte Skibet," svarede den Blanke, uden at det lod til han tænkte paa andet, end paa sin Sømandserfaring for at afgiøre Spørgsmaalet. „Han forstaaer sig sagtens ikke paa Ankergrund, men ingen, som holder det saa pænt tilveirs, vilde falde paa at giøre sit Skib fast ved et enkelt Toug for en længere Tid, og skiære Styrbord og Bagbord, ligesom den Plag, vi traf paa, da vi reiste over Land til Boston, som var bunden til et Træ med en lang Grime og „stod og slog bag ud."

„Dem ladt falde et Varp, og alle andre Ankere stuved' bort," sagde den Sorte, og saae med sine kloge mørke Øine hen paa Skibet, mens han blev ved at kaste Smaasteen op i Veiret: „Jeg troer, han har Roret heelt i Læ, Misser Harry, og tag' Strømmen paa Bagbords Boug som giør' ham spark' og gallop omkring! Gu'! jeg vill' see Dick, uden Fodline rød' Plag bunden til Træ!"

Atter morede Negeren sig over sit Indfald, rystede paa Hovedet, som om hans hele Siel gottede sig over det pudsige Billede, hans raa Phantasie havde fremmanet, og gav sig ret hiertelig til at lee, hvorimod hans blanke Kammerat atter mumlede nogle dygtig grove og kraftige Trudsler. Den unge Mand, som kun syntes at tage liden Deel i sine besynderlige Kam-

meraders Strid og deres Vittigheder, stirrede uafladelig ud paa Skibet, som for Øieblikket syntes ham en Gienstand af temmelig stor Interesse. Han rystede paa Hovedet, men langt alvorligere, som om hans Tvivl forsvandt meer og meer; da Negerens skraldende Munterhed var hørt op, tilføiede han:

„Du har Ret, Scipio: ja vist ligger han for sit Varpanker, og alting er klart for i en Fart at gaae under Seil. Inden ti Minutter vilde han være udenfor Batteriets Skudvidde, naar han blot havde en Hatfuld Vind."

„De synes at kunne dømme om sligt," sagde en ubekiendt Stemme bag ved ham.

Den unge Mand dreiede sig hurtig om paa Hælen, og mærkede nu først, at man var ham temmelig nærgaaende, dog var han ikke den eneste, som forundrede sig, thi da der saaledes var kommet endnu en Fremmed til, var den snakkesyge Skræders Forundring ligesaa stor, om ikke større end nogen andens af det Selskab, som han havde betragtet med saa megen Ivrighed, at det ganske var undgaaet hans Opmærksomhed, at en ny, og det aldeles ubekiendt Person imidlertid havde nærmet sig.

Den tredie Person var en Mand imellem de tredive og fyrgetyve, og var i Henseende til Udvortes saavel som Klædedragt, just ikke lidet skikket til at pirre

den gode Homespuns allerede vækkede Nysgierrighed. Han var smækker, men saae derhos ud til at være overordentlig smidig, ja endog stærk, især naar man tog Hensyn til, at han knap var af Middelhøide. Hans Hud var blændende hvid, som et Fruentimmers, men en mørkerød Farve, som bedækkede den nederste Deel af hans Ansigt, og som i Særdeleshed faldt i Øinene langs Contouren af den fiint dannede Ørnenæse, tilintetgiorde alt Udseende af Qvindelighed. Blonde smukke Haar, der faldt i rige, glindsende og fulde Lokker omkring Tindingerne. En skiønt dannet Mund og Hage; ihvorvel den første var noget spodsk, og begge havde en afgiort vellystig Characteer. Store blaae Øine, uden at være fremstaaende, og skiøndt de i Almindelighed vare rolige, endogsaa blide, vare der dog Øieblikke, hvor de saae forstyrrede og vilde ud. Han bar en høi, spidstilløbende Hat, som sad lidt paa Skraa, og gav hans Ansigt et temmelig forvirret Udseende, en lysegrøn Ridefrakke, Bukkeskinds Beenklæder, lange Støvler og Sporer. I den ene Haand holdt han en lille Pidsk, hvormed han slog omkring i Luften, fuldkommen ligegyldig ved den Forundring, hans pludselige Optræden havde foraarsaget.

„Jeg siger, Sir, De synes at kunne dømme om slige Ting," gientog han, efterat have udholdt den unge Sømands mørke, forskende Blik, netop saa længe som

han fandt for godt, „De taler som en Mand, der føler, at han har Ret til at sige sin Mening!"

„Finder De det mærkeligt, at En ikke er uvidende om, hvad der angaaer det Kald, han ivrig har lagt sig efter sit hele Liv?"

„Hm! jeg finder det en Smule mærkeligt, at En, hvis Forretning kun er Haandens, giver sin Haandtering et saa velklingende Navn som — Kald. Vi lærde Jurister, vi, som det lærde Universitet i Særdeleshed tilsmiler, vi kan jo ikke bruge nogen anden Benævnelse!"

„Saa kald det Haandtering; thi det passer sig ikke for en Somand at have noget tilfælleds med Gentlemen af dette Kald;" svarede den unge Matros og vendte sig bort fra den paatrængende Person med en ubehagelig Følelse, som han ikke giorde sig Umage for at skiule.

„Der er Mod i den Knøs!" mumlede den anden hurtig og med et betydningsfuldt Smil. „Lad dog ikke en saadan Ubetydelighed som et Ord være os imellem, gode Ven! — Jeg tilstaaer min Uvidenhed i det hele Somandsskab og gad gierne lære lidt af En, der er saa kyndig som I i dette ædle — Kald. Mig synes, I sagde noget om hvorledes Skibet histude havde ankret, og hvorledes de havde det baade nede og oppe."

„Nede og oppe!" udbrød den unge Matros, og

maalte Spørgeren med et Blik ligesaa udtryksfuldt som det forrige.

„Nede og oppe!" gientog den anden rolig.

„Jeg talte om dets Reisning, men bilder mig ikke ind, at jeg kan dømme om Tingene inden Borde i denne Afstand."

„Saa har ieg hørt Feil, men I maa have Taalmodighed med dens Uvidenhed, som er saa ny i Kaldet. Som sagt, jeg er kun en uværdig Procurator i Hans Majestæts Tieneste, expres sendt hiemme fra i et særdeles Ærinde. Var det ikke en daarlig Vittighed, kunde jeg føie til, jeg har endnu ikke drevet det til — Dommer."

„De vil snart naae den Udmærkelse, svarede den anden, „dersom hans Majestæts Ministre forstaae at vurdere den beskedne Fortieneste; med mindre De iforveien skulde slumpe til at blive" —

Den unge Sømand beed sig i Læberne, bøiede stolt sit Hoved og gik langsom hen ad Pladsen, ligesaa langsomt fulgt af de to Matroser, som havde ledsaget ham hid. Den Fremmede i den grønne Kiole iagttog hele denne Bevægelse med et roligt Blik, tilsyneladende ret tilfreds derover, slog med Pidsken paa sine Støvler, og syntes nok at have Lyst til at ville forlænge Samtalen.

„Hængt!" mumlede han omsider, som for at fuld-

ende den Sætning, den anden ikke havde sluttet. „Det er dog snurrigt nok, at saadan en Karl skulde vove at spaae mig en saa ophøiet Skiebne!"

Han var just i Begreb med at følge efter, da han følte en Haand blive lagt saa temmelig uden Omstændigheder paa hans Arm, og han standsede.

„Hvidske Dem et Ord, Sir," sagde den opmærksomme Skræder, i det han giorde Tegn til at han havde noget Vigtigt at meddele: „Et eneste Ord, da I er i Hans Majestæts egen Tieneste. Nabo Pardon," vedblev han med en ærværdig Protectionsmine, „Solen gaaer snart ned, og jeg frygter for, I kommer silde hiem. — Pigen giver Jer nok Klædningen og saa — Gud være med Jer! Tael ikke om, hvad I har hørt eller seet, før I hører fra mig; thi det er vel passende, at to Mænd, der har havt saa megen Deel i saadan Krig, som denne, ere forsigtige. Farvel Søn! — Hils Din Fader, den ærlige Forpagter, fra mig, og glem ikke at bede din Moder, den dygtige Husholder, at have mig i venlig Erindring. Farvel Du ærlige Siel, farvel!"

Da Homespun saaledes var bleven af med sin Beundrer, ventede han endnu, med en meget vigtig Mine, til den gabende Bondeknold havde forladt Pladsen, inden han igien saae om til den grønklædte Fremmede. Denne var imidlertid bleven staaende paa Plet-

ten uden at forandre en Mine, indtil Skræderen atter henvendte Talen til ham, og det lod, som om han ved første Diekast havde opfattet hele hans Characteer og Personlighed.

„De siger jo, Sir, at De er Majestætens Tiener?" spurgte han nu, da han var bestemt paa at hæve hver Tvivl om den andens Ret til hans Tillid, for ikke at røbe sig ved en overilet Fortrolighed.

„Endnu mere — hans stadige Fortrolige!"

„Det er en Ære at tale med saadan en Mand, det føler jeg ind til Marv og Been," gienſvarede Krøblingen, glattede sin Smule Haar og bukkede sig næsten lige ned til Jorden; „jeg føler, dette Naadens Privilegium maa være en høi Hæder, en loyal Hæder."

„Hvordan den end er, min Ven, saa paatager jeg mig, i Hans Majestæts Navn at byde Jer velkommen."

„En saa mild Nedladenhed maatte aabne mit hele Hierte, om endog Forræderi og al anden Uretfærdighed var indesluttet deri. Jeg føler mig saa lykkelig, min ærede — jeg tør nok sige, min ædle Herre, ved at have faaet denne Leilighed til at vise min undersaatlige Tienesteiver, og det for en Herre, som sikkert ikke vil undlade at bringe mine underdanige Anstrengelser for Hans Kongelige Øren."

„Tael frit," afbrød den grønklædte Fremmede med en nedladende Mine, som han kunde være en Fyrste;

skiøndt En, der var mindre eensoldig og ikke saa beskieftiget med sin egen fremspirende Hæder, let vilde have opdaget, at han begyndte at blive kied af den andens vidtløftige Loyalitet: „Tael, uden Forbeholdenhed, gode Ven; det giør vi altid ved Hoffet;" mens han slog med Ridepidsken paa sine Støvler og dreiede sig lidt omkring paa Hælen, med en ligegyldig Mine, men, mumlede han ved sig selv: „Faaer han det ned, er han da saa dum som sit eget Strygejern!"

„Det skal jeg, Sir, det skal jeg, og det er Beviis paa stor Mildhed, at en Mand, som De, ædle Herre, vil høre efter. Seer De ikke det høie Skib hist ude i den ydre Havn?"

„Ja! det forekommer mig som det opvækker almindelig Opmærksomhed blandt Pladsens ærede Vasaller."

„Jeg seer, at min Herre i denne Henseende har overvurderet mine Byesmænds Skarpsindighed. Nu har det ligget der, hvor De nu seer det, allerede mange Dage, og jeg har ikke hørt nogen Dødelig hvidske det mindste onde om det undtagen mig — selv."

„Virkelig!" mumlede den Fremmede og tyggede paa Pidskeknappen, i det han fæstede sine funklende Øine paa den gode Mands Ansigt, som i bogstavelig Forstand straalede af Glæde over den vigtige Opdagelse, „og af hvad Natur er da Eders Mistanke?"

„Ja, min Herre, jeg kan jo tage feil — og Gud tilgive mig, om jeg giør det — men see, det er nu hverken mere eller mindre, end hvad der er opstaaet i mit eget Hoved. Dette Skib med samt sit Mandskab gaaer for ganske uskyldige, fredelige Slavehandlere, imellem det eenfoldige Folk her i Newport, og som saadanne blive de ogsaa modtagne og ere velkomne her i Staden, Skibet paa en sikker og bequem Ankerplads og Mandskabet i Værtshusene og Boutikkerne. De maa ikke troe, at et eneste Klædningsstykke er kommet fra min Haand til nogen af Mandskabet; nei, gid enhver for bestandig vil huske paa, at de kun har havt at giøre med den unge Mester Tape, som lokker nye Kunder til sig ved at bagvaske og ellers ødelægge deres Rygte, som forstaaer deres Haandtering bedre: ikke for den mindste Kahytsdreng har min Haand syet det Ringeste.

„Det er ellers heldigt nok for Jer," bemærkede den Grønklædte, „at I er sluppet de Knegte saa let! men I glemte at sige mig hvad det egentlig er for en Forbrydelse, jeg skal anklage dem for, for Kongens Aasyn."

„Jeg skal saa hurtig som muligt komme til denne vigtige Sag. I maa vide, min ærede, agtværdige Herre, at jeg er en Mand, som har seet meget og liidt meget i Hans Majestæts Tieneste. Jeg har oplevet

fem blodige og grusomme Krige foruden andre Eventyr og Begivenheder, som en underdanig Undersaat gierne lider og lider i Stilhed."

„Altsammen skal det komme for de Kongelige Øren. Og nu, min værdige Ven, let nu Eders Sind ved frimodig at meddele mig Eders Mistanke."

„Tak, min ædle Herre; aldrig skal jeg glemme Deres Godhed mod mig, om man end aldrig skal kunne sige, at Begierlighed efter den Lettelse, De omtaler, forledte mig til at lette mit Sind paa en letsindig, paa en usømmelig Maade. De maa da vide, ædle Herre, at som jeg igaar, netop ved denne Tid, sad alene inde paa mit Bord og tænkte saadan i mit Sind — ja for min misundelige Nabo har lokket alle de nye Kunder til sit Værksted — ja Sir, naar Hænderne ere ledige, har Hovedet travlt; naa, der sad jeg da, som jeg kortelig fortalte Dem og tænkte saadan i mit stille Sind, som et andet syndigt Væsen, over Verdens Elendighed og hvad jeg ellers har erfaret i Krig. For det maa De da vide, min tappre Herre, at foruden Affairen imellem Mederne og Perserne og Spektaklet med Porteous i Edinburgh, saa er det nu fem grumme og blodige —"

„Der er noget i Deres Ansigt, hvorpaa man strax kiender Soldaten," afbrød Tilhøreren ham, som man tydeligt kunde see, kæmpede med sin stigende Utaalmo-

dighed; „men hør, min Tid er knap, og jeg vilde nu gierne høre noget meer omstændeligt om dette Skib."

„Ja vist faaer man et Krigerblik, Sir, ved at see mange, mange Slag, og saaledes er jeg da til Lykke for os begge to kommen til den Deel af min Hemmelighed, som nærmere angaaer dette Skib. Der sad jeg da, og tænkte over hvorledes de fremmede Søfolk vare blevne forførte af min sledske Nabo — for I kan troe — den Tape er en fortvivlet Praler, ret en Sprade-basse, som i det Høieste har oplevet een Krig — derfor sad jeg da nu og tænkte paa, hvorledes han havde lokket mine lovlige Kunder fra min Boutik, da, efter-som een Tanke avler en anden, følgende Slutning, (som vor gudfrygtige Præst siger hver Uge i sin oplivende, grundige Tale,) følgende Slutning kom øverst i min Tanke: Vare disse Søfolk virkelig honette samvittighedsfulde Slavehandlere, vilde de da gaae en stræbsom Mand med en stor Familie forbi og kaste deres velfortiente Guld hen i Skiødet paa en gemeen Sladderhank? Jeg indsaae lige strax hos mig selv, nei, det vilde de ikke. Og jeg turde ogsaa sige det ved mig selv, og derpaa spurgte jeg høit hvem der vilde høre paa det, naar de nu ikke ere Slavehandlere, hvad ere de da? Et Spørgsmaal, som selv Kongen i sin Kongelige Viisdom vilde tilstaae at være lettere giort end besvaret, hvorpaa jeg da svarede, er Skibet ingen

ærlig Slavehandler og ingen af Hans Majestæts Krydsere, kan jo enhver fornuftig Mand tage og føle paa at det maa være, hverken meer eller mindre end den „Røde Røvers Skude."

„Den røde Røver!" udbrød den Grønklædte, og det gav et Sæt i ham, saa man tydelig kunde see, at hans Interesse for Skræderens Fortælling paa eengang og stærkt var bleven vakt. „Det vilde i Sandhed være en vigtig Hemmelighed! — men hvordan formoder I? —

„Af mange Grunde, jeg nu skal komme frem med i deres behørige Orden. For det første, er det et armeret Fartøi, Sir. For det andet, er det ingen lovlig Krydser, ellers maatte man jo vide det, jeg allersnarest, thi det er sieldent, at jeg ikke tiener et Par Skilling ved de Kongelige Skibe. For det tredie, er de engelske Matrosers Opførsel, naar de komme i Land, saa røveragtig og raa; og sluttelig kan man nok anseе for virkeligt, det som er vel beviist. See det kunde jeg nu kalde Præmisserne til mine Slutninger, som jeg haaber, De vil fremlægge alle tilhobe for Hans Majestæts kongelige Sind."

Den grønklædte Jurist lyttede med spændt Opmærksomhed paa Homespuns temmelig langtrukne Beviisførelse og det uagtet den forvirrede og uforstaalige Maade, hvorpaa den ærgierrige Mester forklarede sig. Hans skarpe Øie bevægede sig hurtigt fra Skibet til

Manden; men der hengik nogle Minutter, inden han fandt for godt at svare. Den sorgløse Munterhed, hvormed han havde introduceret sig selv, og som han hidindtil havde vedligeholdt i Samtalens Løb, veeg nu aldeles for en eftertænksom næsten adspredt Mine, som tilstrækkelig godtgiorde, at hvor meget Letsind han endog forraadte i Almindelighed, han dog paa ingen Maade var fremmed for dyb og alvorlig Tænksomhed. Pludselig ombyttede han dog dette alvorlige Udseende med en Mine, hvori paa en særegen Maade Spot og Oprigtighed blandede sig, og i det han lagde Haanden paa Skulderen af den forventningsfulde Skræder svarede han —

„I har meddeelt mig Sagen, som det sømmer sig en tro og loyal Tiener. Det er velbekiendt, at der er sat en høi Priis paa denne Rovers ringeste Følgesvends Hoved, og at en rigelig, ja en glimrende Belønning vil blive ham tildeel, som vorder et Redskab, til at overlevere den hele Flok Forbrydere i Bøddelens Hænder. Ja, det feiler ikke, at et udmærket Tegn paa det Kongelige Velbehag vil følge saadan en Tieneste. Der var nu Phipps, en Mand af simpel Herkomst, som blev Ridder —"

„Ridder!" gientog Skræderen i ærefrygtsfuld Beundring.

„Ridder," gientog den Fremmede koldt, „adelig, ridderskabelig Ridder. Hvad er Eders Døbenavn?"

„Mit Tilnavn, gunstige, naadige Herre, er Hector."

„Og Familien selv? Familiens eget Navn?"

„Vi har bestandig hedt Homespun."

„Sir Hector Homespun vil klinge lige saa godt, som et andet! men, for at være sikker paa denne Belønning, maa man være taus. Jeg beundrer Eders Skarpsindighed og hylder Eders Logik. I har saa fuldkommen godtgiort Sandheden af Eders Mistanke, at jeg nu ikke tvivler meer om, at dette Skib er Søroveren, end jeg tvivler om Eders Sporer, og at I vil blive kaldet „Sir Hector." De to Ting staae nu fast i mit Sind: men det er nødvendigt at gaae sindig til Værks. Jeg forstaaer Eder jo, at ingen anden er bleven oplyst ved Eders Indsigt i denne Sag?"

„Ikke en Siel. Tape selv vil sværge paa, at Mandskabet ere rigtige Slavehandlere."

„Det er godt. Først maae vi være ganske sikker i vor Sag, saa kommer Belønningen. Mød mig i Nat Klokken elleve hist paa den lave Odde, som gaaer ud i den ydre Havn. Derfra vil vi anstille vore Jagttagelser; og har vi saa fiernet hver Tvivl, lad saa den kommende Dag bringe en Opdagelse for Lyset, som skal rygtes fra Bay Colonien til Oglethorpe. Indtil den Tid skilles vi ad, da det ikke er klogt, at man seer os

længer i Samtale med hinanden. Husk: Taushed, Punktlighed og Kongens Naade. Det er vort Feltraab."

„Farvel, ædle Herre," sagde den anden og bukkede sig næsten ned til Jorden, i det den Fremmede tog ganske let til Hatten, da han gik bort.

„Farvel, Sir Hector," svarede den Grønklædte, med et venligt Smiil og en naadig Bevægelse med Haanden. Han gik langsom hen ad Pladsen og forsvandt bag Homespunnernes Herresæde, forladende Hovedet for denne gamle Familie ligesaa henrykt i Betragtningen af sin egen Lykke, som saa mangen en blandt de adelige Forfædre eller Efterkommere, og saa forblændet af sin Daarskab, at, medens han physisk kunde see baade til høire og venstre lige saa godt som før, hans aandelige Syn fuldkommen var formørket af Ærgierrighedens Dunster.

Tredie Capitel.

Alonzo. Gode Baadsmand, pas vel paa.
(Shakspeare. Stormen.)

Da den Fremmede havde forladt den lettroende Skræder, blev hans Mine igien naturligere og roligere. Det syntes som om Tankefuldhed var ham en usædvanlig og ikke velkommen Giest; thi smækkende med Pidsken paa Støvlerne bøiede han med en let Gang ind i den største Gade i Byen og saae sig om til alle Sider. Skiøndt han ikke fæstede sit Øie paa nogen, undgik dog faa af de Forbigaaende hans hurtige Blik; og det var tydeligt, at dømme fra den ilfærdige Maade, hvorpaa han begyndte at betragte Gienstandene, at hans Sind ikke var mindre i Bevægelse end hans Legeme. En Fremmed saaledes klædt og som saae ud til, at han nylig var kommen fra Landeveien, maatte nødvendig tiltrække sig Giestgivernes Opmærksomhed, som vi har havt Leilighed til at omtale strax i Begyndelsen. Han fulgte imidlertid ikke de mest yndede Verters Indbydelse, men standsede, besynderligt nok, ved et af de Huse, hvor Snyltegiester fra Havnen pleiede at søge.

Da han traadte ind i Skienkestuen i Kroen, som den kaldtes, skiøndt den i Moderlandet vel neppe vilde have giort Fordring paa anden Titel end en Ølkippe,

fandt han Gieſteværelſet ganſke fuldt af de daglige Sviregieſter. Det foraarſagede vel en lille Forſtyrrelſe at en Gieſt viſte ſig, ſom baade i Udſeende og Klædedragt overgik langt Huſets ſædvanlige Kunder, men det var ſtrax forbi, da den Fremmede kaſtede ſig paa en Bænk og forlangte noget hos Verten. Da denne bragte den begierte Hierteſtyrkning, giorde han en Slags Undſkyldning for dem, der ſadde nærmeſt den Fremmede, for den Maade, hvorpaa en Perſon henne i den anden Ende af den lange ſmalle Stue ikke alene dominerede, men endog vilde ligeſom tiltvinge ſig alle Tilhørernes Opmærkſomhed for en eller anden vidunderlig Hiſtorie, han vilde give til Bedſte.

„Det er Baadsmanden fra Slaveſkibet i den ydre Havn," ſluttede Bacchi værdige Diſcipel; „det er en Mand, der har faret alle ſine Dage og ſom har ſeet ſaa mange Syner og Mirakler, at man gierne kunde fylde en dygtig Bog dermed. Folk kalder ham gamle Bor'us, men hans egentlige Navn er Jack-Nightingale. Er Toddyen efter Sqvirens Behag?"

Den Fremmede nikkede til dette Spørgsmaal, i det han ſmadſkede med Læberne og ſatte Glaſſet næſten urørt ned igien, derpaa dreiede han Hovedet om, for at tage den Perſon i Øiesyn, der, ſom han declamerede, vel kunde fortiene Navn af „Dagens anden Taler."

En Længde af meer end ſex Fod, uhyre Bakken-

barter, som næsten skiulte den halve Part af hans stygge Ansigt; et Ar, Levningerne af et flet helet Saar, som havde truet med at dele denne Halvpart i Fierdedele; Lemmer i Forhold hertil, alt dette endnu meer fremhævet ved Matrosdragten, og derhos en lang, mat Sølvkiæde, alt dette giorde Manden særdeles iøinefaldende. Uden i mindste Maade at tage Notice af en Persons Ankomst, som var saa langt over hans sædvanlige Tilhøreres Stand, vedblev denne Oceanets Søn sin Fortælling som følger, og det med en Stemme, som Naturen syntes at have givet ham for at spotte hans musicalske Navn; i Virkeligheden lignede ogsaa hans Stemme saa meget en Øres dybe Brøl, at man formelig maatte vænne Øret til at forstaae de saa besynderlig fremførte Ord.

„Naa da!" vedblev han, og strækkede sin senefulde Arm langt ud fra sig og knyttede Næven, i det han med Tommelfingeren angav Compasstregen; „Kysten af Guinea laae nu som saa, Vinden, seer I, kulede stærkt fra Land i dygtige Puft, ligesom naar Katten væser; kanskee den gamle Karl, som giemmer den i Posen, eftersom vi skal bruge den, af og til lod Stopperen slippe sig af Fingrene og saa igien snoede den et Par Gange om Posen. I veed dog vel hvad en Pose er, min Bro'er?"

Dette Spørgsmaal var rettet til den maabende

Bondelømmel, Læseren allerede kiender; han havde just faaet sine Buxer fra Skræderen og stod nu med dem under Armen og lyttede til for ogsaa at føie denne Fortællings Begivenheder til den Kundskabsskat, han allerede havde samlet til sine Slægtninge ude paa Landet. En almindelig Latter fulgte nu paa den gabende Pardons Bekostning. Nightingale gav een eller to af sine Kamerader et Vink, og i det han benyttede Leilighed til at tage nok et Drag, som han meget pænt kaldte at styrte en heel Pægl Rom og Vand ned, vedblev han sin Fortælling i en Slags formanende Tone og sagde, —

„Og den Tid kan komme, at I ogsaa faaer at vide, hvad et Rundtørn er, hvis I slipper Jer Ærlighed. En Mand har faaet sin Hals for at holde Hovedet over Vandet og ikke for at faae Façonen trukken af 'en, som et Par flet indbundne Duxhoveder. Giør derfor Jer Regning op itide og lad Samvittighedens Lod falde, naar I finder I driver paa Fristelsens Grunde." Derpaa vendte han Skraaen i Munden og saae sig stolt omkring, som En der netop har opfyldt en moralsk Forpligtelse og vedblev: „See der laae nu Landet, og som jeg sagde, herfra kom Vinden, Ost til Syd eller kanskee Ost til Syd $\frac{1}{2}$ Syd, snart pustende som en Hvalfisk i Hastværk, og snart skamsilende alle Seilene med Takelagen og Rundholterne, som om en Rulle Seildug ikke kostede meer end en rig Mands

Velsignelse. Jeg syntes ikke godt om Veiret, og saae, at det vilde være meget usikkert at faae en rolig Vagt, og derfor gik jeg agterud, for at man kunde spørge mig om min Mening, om man havde Lyst. For I maae nu vide, Kamerader, at efter mit Begreb om Religion og Velanstændighed, er der ikke meget ved en Mand, naar han ikke har sin fulde Part af god Levemaade; der skal ingen heller sige, at jeg har sat min Skee i Capitainens Tallerken, naar jeg ikke har været indbuden og det af den simple Grund, at min Køie er forude og hans agter. Jeg siger ikke i hvad for en Ende af Skibet man finder den bedste Mand; derom er der forskiellige Meninger, skiøndt de Fleste, som forstaaer sig paa 'et, ere enige. Som sagt, jeg gik agterud, for at man kunde komme til at spørge mig om min Mening; og det varede heller ikke længe før det skete, akkurat som jeg havde forudseet det, „Master Nightingale", siger han, for vores Capitain er en Gentleman og forglemmer aldrig Velanstændigheden paa Dækket, eller naar nogen af Skibsmandskabet er hos —, „Master Nightingale, siger han, hvad tænker I om den Banke af en Sky her i Nord-Vest?" siger han. „Ei, Sir," siger jeg rask, for jeg er aldrig forknyt for at snakke, naar jeg bliver ordentlig tiltalt, altsaa, „ei Sir," siger jeg, „Deres Velbyrdigheds Mening i Ære," — men det var nu kun saadan en Talemaade, for det var kun

en Kylling imod mig, baade i Aar og Erfaring, men jeg kaster nu aldrig heed Aske eller andet, der er varmt, i Vinden, — altsaa Sir, siger jeg, jeg raader til at beslaae de tre Mærsseil og stuve Klyveren. Vi har ingen Hast, af den simple Grund, at Guinea i Morgen vil ligge lige paa det samme Sted, hvor det ligger i Nat; og for at holde Skibet støt i disse hersens Byger, saa har vi jo Storseilet sat til — "

„I skulde ogsaa have beslaaet Fert Storseil," udbrød en Stemme bagved, som var ligesaa dogmatisk, men ikke fuldt saa grov, som den veltalende Baadsmands.

„Hvad er det for en Dosmer, der siger det?" spurgte Nightingale heftig, som om hans hele Vrede var vækket ved en saa plump og forvoven Afbrydelse.

„En Mand, som meer end eengang er løben ned langs Afrika fra Cap Bon til det gode Haab og som kiender en hvid Byge fra en Regnbue," svarede Dick Fid og satte sin korte Figur paa Kant imod sin rasende Modstander, i det han med sine massive Skuldre giorde Plads igiennem Mængden, der omringede Baadsmandens vigtige Person; „seer I det, min Bro'er, og en Mand, uvidende eller ikke, som aldrig vilde raade sin Officeer at sætte saa mange Agterseil til paa et Skib, naar det lod til, at Vinden vilde tage det bak."

En almindelig og lydelig Mumlen fulgte paa denne

raske Paastand, som alle Nærværende anſaae for dumdriſtig. Nightingale, ſom dette Beviis paa en overlegen Popularitet ſatte Mod i, nølede ikke med ſit ikke ſynderlig blide Svar, og der opſtod da en høirøſtet Strid, i hvilken Selſkabet i Almindelighed beſørgede de høiere og ſkiærende Toner, igiennem hvilke de to fornemſte Kæmperes Paaſtande, Modſigelſer og Meninger lød ſom den dybeſte Bas.

Det varede noget, inden man kunde høre den egentlige Strid tydelig, ſaadan ſkreg man i Munden paa hverandre; og det lod ſom om Fid og Baadsmanden havde Lyſt til at afgiøre Striden i ſidſte Inſtants. Den første havde ſtillet ſig med ſit ſtærktbyggede Corpus ligeoverfor ſin kæmpemæssige Modſtander, og i Geſtikuleren krydſede ſig fire athletiſke Arme, der alle ligeſom moderne Spanſkrørs-Stokke vare forſynede med Knuder af Been, Knokler og Sener, ſom truede alt, hvad der vilde modſætte ſig, med Tilintetgiørelſe. Men ſom den almindelige Skraalen lidt efter lidt lagde ſig, begyndte man at kunne høre de Stridende, og ſom om de var tilfreds med at ſtøtte ſig paa deres reſpective Talegaver, forlode de begge deres fiendtlige Stilling, og ſyntes tilbøielige til at forſvare deres Plads ved et Lem, ikke mindre forfærdeligt, end deres ſenefulde Arme.

„Du er mig en raſk Sømand, min Broder," ſagde Nightingale, og ſatte ſig ned igien, „og hvis ſagt var

ligesaa let som giort, saa er der ikke Tvivl om, at Du jo vilde faae et Skib til at snakke. Men jeg, som har seet hele Flaader af To- og Tre- Dækkere, — af alle Nationer, undtagen maaskee Jeres Mohawker, hvis Krydsere jeg rigtignok maa tilstaae aldrig at være faldet ind med, — liggende saa nydelig, som lige saa mange Maager, under rebede Storseil, jeg veed vel, hvorledes man skal tage Kiending af et Skib."

„Jeg negter, at det er rigtigt at dreie et Skib bi for sine Raaseil," svarede Dick. „Lad hende beholde Stagseilene, naar I endelig vil, det giør da ingen Skade; men ingen rigtig Sømand vil tage en Pose Vind imellem sin Stormast og sine Læsvigtinger, naar han forstaaer sin Gierning, at sige. Men Ord er som den Torden, der rumler ovenpaa, uden at der kommer et Rundholt ned, efter hvad jeg har seet; men lad os spørge Een, som har været tilsøes og som forstaaer sig lidt paa Tingene og Skuderne."

„Om endogsaa den ældste Admiral i Hans Majestæts Flaade var her, han vilde ikke nøle med at sige, hvem der har Ret eller Uret. Jeg siger, Brødre, om der er nogen iblandt Jer, som er saa heldig at være opdragen tilsøes, ih saa lad ham snakke ud, for at Sandheden i denne Sag ikke skal blive skjult som et Mærlespiger rammet ned imellem en Brasblok og en sværtet Raa."

„Her er Manden," svarede Fid, strakte Armen ud og greb Scipio i Kraven, og trak ham uden Complimenter lige midt ind i Kredsen, som havde dannet sig om de to Stridende. „Her har I en Mand for Jer, som har giort een Reise meer end jeg her imellem og Afrika, og hvorfor, fordi han var født der. Naa, svar nu S'ip, som om Du skulde raabe fra Iæ Stikbout. Under hvad for Seil vilde Du dreie bi med et Skib, paa Kysten af Dit Fødeland, naar det saae slemt ud efter en hvid Byge?"

„Jeg ikke dreie bi," sagde den Sorte, „jeg lod dem lændse."

„Ei, ei, min Gut; men for at være klar til at tage mod Bygen, vilde Du saa presse det op under et Storseil, eller vilde Du lade falde lidt af under en Fok."

„Det veed jo ethvert Fæ," svarede Scipio gnaven, thi han var allerede kied af at blive saaledes examineret. „Men vilde Du ha' dem fald' af, hvordan dem giøre det under et Storseil? Svar mig det, Misser Dick."

„Gentlemen," sagde derpaa Nightingale og saae sig omkring med en meget alvorlig Mine, „jeg beder de ærede Herrer at bedømme, om det er artigt, saadan at bringe en Neger herind uden videre, og sige mig sin Mening lige i Øinene?"

Denne Appellation til Selskabets saarede Værdighed

blev besvaret med en almindelig Mumlen; og Scipio, som var belavet paa at forsvare og vilde have besvaret sin Mening paa sin egen bestemte eiendommelige Maade, og det imod enhver Modstander, havde dog ikke Mod til at trodse den saa almindelige Mening om det Upassende i hans Nærværelse. Uden at lade sig forlyde med et eneste Ord hverken som Bevis eller Forsvar, lagde han Armene korsvis over Brystet og gik ud af Huset med den spagfærdige Ydmyghed, hvortil han var bleven oplært alt for længe til at turde gjøre Modstand. Fid derimod fandt sig ikke saa rolig i denne Bortgang, da han derved saa uventet saae sig berøvet den Sortes Vidnesbyrd. Han protesterede høit imod hans Bortgang; men da han mærkede, at det var forgieves, sankede han Enderne af sin Skraa sammen i Munden og svoer paa, i det han fulgte Afrikaneren, med Øinene stivt heftede paa sin Modstander, at efter hans Formening, vilde denne Gut, naar han var smukt flaaet, være den hvideste af de To."

Baadsmandens Triumph var nu fuldkommen; og han undlod heller ikke at hovere.

„Gentlemen," sagde han, og vendte sig med endnu større Selvtillid til den brogede Mængde, som omgav ham, „Fornuften er nu som et Skib, der kommer seilende for Læseil paa begge Sider med lige Kiølvand og ingen Afdrift. Nu hader jeg Praleri og kiender ikke

noget til ham, som nys dreiede af i Tide for at redde sit Renomé, men det kan jeg sige, at mellem Boston og Vestindien findes der ikke den Mand, som bedre end jeg forstaaer at faae et Skib i Gang og faae det til at ligge bi, at sige naar —"

Nightingales dybe Stemme blev borte med eet og hans Øine forblev stivt hefte ved et Slags Fortryllelse paa den grønklædte Fremmedes skarpe Blik, hvis Træk man nu blev vaer mellem Mængdens mere almindelige Ansigter.

„Maaskee," vedblev Baadsmanden og sank Ordene i sig af Forundring over at see sig selv saa uventet lige overfor dette alvorlige skarpe Blik, „maaskee kiender denne Gentleman noget til Søen og kan afgiøre Sagen, vi strides om."

„Vi studere just ikke Sø-Taktik ved Universiteterne," svarede den anden hurtig, „men jeg tilstaaer, efter det Lidet, jeg har hørt, at jeg i hvert Tilfælde foretrækker Lensning."

Dette sidste Ord sagde han med et Udtryk som lod det være uvist, om han ikke spadsede; saa meget meer som i samme Øieblik han betalte sin Fortæring og lod Nightingale i rolig Besiddelse af Pladsen. Efter en kort Pause begyndte denne atter sin Fortælling, men man lagde Mærke til at hans Stemme nu var langt fra saa bestemt som før, og at han skyndte sig med at

blive færdig, hvad enten han nu var bleven træt, eller det havde en anden Aarsag. Da han saaledes var bleven færdig med sin Historie og sin Grog, stavrede han ned til Strandbredden, og der blev kort efter sendt en Baad i Land for at bringe ham ombord paa Skibet, som imidlertid havde været Gienstanden for vor gode Ven Homespuns mistænkelige Undersøgelse.

Imidlertid var den grønklædte Fremmede gaaet ned ad Hovedgaden. Fid var gaaet paa Jagt efter den forknyttede Scipio, og gik og knurrede og giorde just ikke meget fine Bemærkninger over Baadsmandens Kundskaber og Sømandskab. De traf snart sammen, og Fid vendte nu sit Angreb mod Negeren og holdt Huus med ham, fordi han havde ladet sig skræmme fra en Mening, som han paastod var ligesaa simpel og ligesaa sand, som at denne Smule Skonnert vilde giøre bedre Vei naar den holdt plat af, end naar den laae klos bi de Vind.

Den Fremmede fulgte bagefter dem, da de Prøver han havde havt paa dette Compagnieskabs eiendommelige Character, formodentlig havde moret ham; eller maaskee blev han blot ledet af sit eget Lune. Da de fiernede sig fra Veien, og kom op paa Bakken var den Fremmede noget bagefter og tabte dem af Syne ved en Bøining i Gaden, eller snarere af Veien; thi da var de allerede passeret de smaa Forstæder. Juristen, som han kaldte sig selv, skyndte sig nu og glædede sig ved

atter at faae Øie paa de to Hædersmænd, siddende bag en Hæk nogle Minuter efter at han havde tabt dem af Sigte. De vare ifærd med et tarveligt Maaltid, som de havde i en lille Pose, den Blanke havde baaret under Armen, og som nu deelte rundelig med sin Kamerat, der havde taget Plads saa nær, at man nok kunde see at de igien vare blevne Perlevenner, men dog lidt bagved formedelst den høiere Stand Farven gav den anden. Den Fremmede nærmede sig Stedet og bemærkede, —

„Tager I saadan til Pose, Gutter, saa maa Jer Trediemand nok gaae til Sengs uden Aftensmad."

„Hvem praier?" sagde Dick og saae op fra sit Been, næsten ligesom en Hund, der er ifærd med en lignende Forretning.

„Jeg vilde blot minde Jer om, at I havde nok en Messekamerat," svarede den anden høflig.

„Vil I tage en Bid, gode Ven?" sagde Matrosen og tilbød ham Posen med en Sømands hele Gavmildhed, det Øieblik han troede, der blev giort en indirecte Begiering om noget af dens Indhold.

„I forstaaer mig endnu ikke; paa Slæbestedet havde I jo nok en Kamerat."

„Ah, ah; han er derude og overhaler det Stykke Fyrtaarn, som er snavs nok fortøiet, med mindre det skal vise Eders Oxedrivere og Bissekræmmere Vei; der,

Gentleman, der henne hvor I seer den Steenmasse, som nok med det første vil falde sammen."

Den Fremmede vendte sig om i den Retning den anden betegnede og saae nu den unge Sømand, han talte om, nede ved Foden af et forfaldet Taarn, ikke langt fra, hvor han stod. Han kastede en Haandfuld Smaamynt til Matroserne, ønskede dem et bedre Maaltid og gik giennem Hækken, som om han ogsaa nok vilde undersøge Ruinen.

„Den Gut ødsler med Kobberpenge," sagde Dick, og standsede sine Tænders Bevægelse for at kaste et venligere Blik efter den Fremmede; „men da de ikke kan groe, hvor han har smidt dem, er det nok bedst Du stikker mig dem ned i Lommen, S'ip. En rundhaandet Gut den, Afrika; men disse Lovkræmmere faae jo ogsaa alle deres Skillinger af Diævelen og ere sikkre paa flere, naar det er paa Hældingen med Krudtet i Kassen."

Vi lade nu Negeren samle Pengene op og pligtskyldig overgive dem i hans Hænder, som, om han ikke var hans Herre, dog stedse var rede til at udøve en Herres Myndighed; og vi ledsage nu den Fremmede paa hans Vei til den forfaldne Bygning. Der var kun lidt ved Ruinen selv, som kunde tiltrække en Mands Opmærksomhed, der efter al Sandsynlighed ofte havde havt Leilighed til at examinere ganske andre mærkelige Minder fra Fortiden paa den anden Side Havet; det

var nemlig et rundt Taarn paa klodsede ikke tilhugne Piller, som vare forbundne ved Buer og som maaskee fra først af, var bleven opført som et Slags befæstet Sted, skiøndt det snarere lod til at være et Værk af mindre krigersk Natur. Meer end et halvt Aarhundrede efter den Tid, vi nu skrive om, blev denne lille besynderlige Bygning, dens forfaldne Tilstand og dens Materialier, paa een Gang Gienstand for den særdeles lærde Slægt, de amerikanske Antiqvarers Granskning. Man maa ikke forundre sig over, at en saa ærværdig Ruin gav Anledning til mangen varm og lærd Afhandling. Medens Konstens og Antiqvitetens Riddere tappert brød Landse omkring de smuldrede Vægge, betragtede mindre Indviede og mindre Ivrige de Kæmpende med den samme Forundring, hvormed de vilde have seet paa, at den berømte Ridder af Mancha brød sin Landse med de andre Vindmøller, som den udødelige Cervantes saa sindrigt har beskrevet.

Da han var kommet til Stedet, slog den Fremmede stærkt paa Støvlen med sin Ridepidsk, for at vække den unge Sømand af sine Tanker, og bemærkede uden videre, —

„Var det overgroet med Epheu, vilde det være smukt at see giennem en Aabning i en Skov. Men jeg beder om Forladelse, Herrer af Deres Kald har kun lidt at bestille med Skove og hensmuldrende Stene. See

hisset staaer det Taarn," og han pegede hen paa Skibets høie Master i den ydre Havn, „som De dog helst gider betragtet; og Deres eneste Ruiner ere Vrag!"

„De kiender vor Smag nøie, Sir," svarede den anden koldt.

„Saa er det da blot af Instinkt; for det er vist, jeg har kun havt lidt Leilighed til at erhverve mig den Kundskab ved Omgang med nogen heget Troie, og ikke heller synes jeg at skulle være heldigere for Øieblikket. Lad os være aabenhiertig mod hinanden og tale venskabelig sammen: Siig mig dog, hvad De seer ved denne Steenbunke, som saa længe kan afholde Dem fra at betragte dette ædle, skiønne Skib."

„Men forundre det Dem da, at en Sømand uden Emploi examinerede et Skib, som han ret finder efter sit Sind, naar han nu ovenikiøbet ønskede Hyre?"

„Det maatte da være en Nar af Capitain, som bortviste saa rask en Gut! Men De synes at have for mange Kundskaber for en af de simplere Bakker."

„Bakker!" gientog den anden og saae atter med et besynderligt Udtryk paa den grønklædte Fremmede.

„Bakker"! er det ikke Deres Sømands Udtryk for „Stilling" eller „Post", er det ikke? Vi Jurister kiende jo kun lidt til Marinelexiconet; men jeg tør vel bruge det Udtryk, som om det var meent derisk. Har jeg ikke Deres egen Autoritet for mig?"

„Ordet er sikkert endnu ikke ganske obsolet; og som en Figur er det sikkerlig correct i den Mening De tog det."

„Obsolet!" gientog den grønklædte Fremmede og saae ligesaa betydningsfuldt igien paa Sømanden: „Er det en Deel af Skibet? maaskee I ved Figur forstaaer Gallionen; og ved Obsolet Storbaaden!"

Den unge Sømand smilede, og som om dette Indfald havde brudt Tilbageholdenhedens Skranker, tabte hans Opførsel meget af den kolde Frastødenhed for den øvrige Deel af Samtalen.

„Det er ligesaa klart," sagde han, „at I har været tilsøes, som at jeg har besøgt Skolen. Og da vi nu begge To have været saa heldige, saa maae vi da være saa gode at holde op med vore Lignelser. Hvad troer De, for Exempel, der har været Hensigten med denne Bygning fra først af."

„For at kunne bedømme det," svarede den Grønklædte, „saa er det nok nødvendigt at undersøge den noget nøiere. Lad os gaae op."

Som Juristen sagde dette, gik han op af en skrøbelig Stige til Loftet, ovenover Buerne igiennem en aaben Falddør. Sømanden tøvede lidt, men da han saae at den anden ventede efter ham oppe paa Stigen og meget venlig giorde ham opmærksom paa, at

der manglede et Trin, sprang han hen til og gik op med en Sømands vante Behændighed og Sikkerhed.

„Her er vi da!“ udraabte den grønklædte Fremmede og saae sig omkring paa de nøgne Vægge, som var muret op med smaa ulige Steen, og som gav Bygningen et saare svagt Udseende, „men en god Egeplanke til Dæk, som I vilde sige, og med Himlen til Tag, som vi kalder den øverste Deel af Huset, ved Universiteterne. Men lad os nu tale sammen om den lavere Verdens Anliggender — Æ—æ — Jeg husker ikke hvad I sagde var Eders almindelige Navn —“

„Det kommer nu an paa Omstændighederne. Jeg har været kiendt under forskiellige Navne i forskiellige Stillinger. Men kalder I mig Wilder, skal jeg nok svare.“

„Wilder! aa, det er et godt Navn; skiøndt jeg nok tør sige at Wildone havde været nok saa passende. I unge Søgutter er nu ofte en lille Smule forvildede i Sindet. Hvor mange ømme Hierter har vel ikke sukket over Eders Forvildelser i skyggefulde Lunde, medens I pløiede — jeg troer det er Ordet — medens I pløiede det salte Hav?“

„Der sukker kun Faa over mig,“ svarede Wilder tankefuld, skiøndt det var tydeligt at mærke, at han begyndte at kiede sig lidt over denne frie Catechisation.

„Skal vi nu begynde paa vor Undersøgelse af Taarnet. Hvad troer De, det har været brugt til?"

„Dets nuværende Brug er tydeligt, og dets fordums Brug kan ikke være nogen stor Hemmelighed. For Øieblikket indeslutter det to lette Sind; og naar jeg ikke tager Feil, ligesaa mange lette Hierner, ikke altfor meget proppede med Viisdomsgods. Fordum laae her Korndynger og fordum tvivler jeg ikke paa boede her visse smaa, fiirbenede Dyr, der vare ligesaa lette paa Fingrene som vi i Sind og Hierne. Paa reent Engelsk, det var en Mølle.

„Der er dem der troer, det har været en Fæstning."

„Hei! Pladsen tilnød," svarede den Grønne og kastede et hurtigt og skarpt Blik omkring sig. „En Mølle har det været, om endog en eller anden gad ønske det en ædlere Oprindelse. Den vindige Situation, Pillerne for at holde alt Slags Kryb borte, Form, Udseende og Materialiernes Beskaffenhed, Alt beviser det Hurrer, Hurrer, I kan troe, her har været Klappren nok før. Tys! det er saamæn ikke forbi endnu!"

Ganske sagte listede han sig nu hen til et af de smaa Huller, som før havde været brugt til Vinduer i Taarnet, og stak forsiglig Hovedet ud igiennem Aabningen, og da han havde ligget der et Par Secunder,

trak han det til sig igien og giorde Tegn til den lyttende Wilder at han skulde være rolig. Sømanden var ogsaa ganske stille, og det varede ikke heller længe førend det viste sig, af hvad Natur Afbrydelsen var. Først, hørte man i nogen Afstand en selvklar Fruentimmerstemme, og derefter, som de Talende kom nærmere, kom Lyden op til dem lige nede fra, i Taarnets Skygge. Efter et Slags stiltiende Overeenskomst udsøgte Wilder og Juristen de bedste Steder for at opnaae deres Øiemed; og de kunde nu i al den Tid de ny ankomne forbleve i Nærheden af Ruinen, useet, fuldkommen iagttage dem; og det gior os ondt for deres gode Levemaade at maatte tilstaae, om to saa vigtige Personer i vor Fortælling, at de morede sig ved at lytte opmærksom til deres Samtale.

Fierde Capitel.

"De holde mig for Nar, saa min Taalmodighed er bristefærdig."
Hamlet (Foersoms Overs.)

Selskabet nedenunder bestod af fire Fruentimmer. Den ene var en meget aldrende Dame; den anden over

Middelalderen; den tredie stod lige ved hvad man kalder „Livets Dørtærskel," det vil sige: hun var just ved at træde ind i Verden, og den fierde, som var en Negerinde, kunde have seet omtrent en fem og tyve Aarskifter. Den sidste var da, som naturlig, paa den Tid og i det Land, kun en underdanig Slavinde, lad være hun maaskee stod i megen Yndest hos sit Herskab.

„Og da jeg nu, mit Barn, har givet Dig alle de Formaninger, som Omstændighederne og dit eget fortræffelige Hierte giør nødvendige," sagde den gamle Dame, da Lurerne først kunde begynde tydelig at høre Ordene, „saa vil jeg fra denne mindre angeneme Forretning gaae over til en behageligere. Du maa nu fortælle Din Fader om min stedsevarende Hengivenhed, og erindre ham om sit Løvte, at Du maa komme herhen engang endnu, inden vi skilles ad for sidste Gang."

Talen blev henvendt til den unge Dame, som hørte paa den med samme Ømhed og Hiertelighed, som den var bleven fremført. Hun hævede sine Øine der straalede giennem Taarer, hun giorde sig Umage for at skiule, og svarede med en Stemme, der i de to Lureres Øren klang som Sirenesang, saa søde og harmoniske vare dens Toner:

„De behøver ikke at minde mig om et Løfte, som

jeg selv har saa megen Interesse af at huske. Jeg haaber endog meget meer, end De maaskee har kunnet vente; og kommer Fader ikke allerede til Foraaret her tilbage med mig, skal det sandelig ikke være, fordi jeg ikke har bedet ham derom."

„Vor gode Wyllys vil yde os sin Hielp," svarede Tanten, i det hun smilende nikkede til den tredie Dame, med denne formelle Venlighed, som passede med den Tids stive Sæder, og som sielden blev forsømt naar en Høiere tiltalede en Ringere. „Hendes Troskab og Tienester give hende Krav paa megen Indflydelse hos General Grayson."

„Hun har Krav paa alt det, som et kiærligt Hierte kan give!" udbrød Broderdatteren med en Hurtighed og Iver, som viste, hvor gierne hun vilde mildne den andens fornemme Høflighed ved sin egen venlige Tiltale; „Min Fader vil neppe afslaae Hende noget."

„Lover altsaa Mistres Wyllys, at hun vil giøre Parti med os?" spurgte Tanten, uden at lade sin egen Følelse af det Sømmelige overvælde af Broderdatterens heftige Yttringer; „med en saa mægtig Allieret vil vort Forbund være uovervindeligt."

„Jeg er fuldkommen af den Formening, at den friske Luft paa denne sunde De, har særdeles Indflydelse paa den unge Dames Sundhed, som er betroet til mig, saa at uanseet alle andre Hensyn, Frue, det

Lidet jeg kan bidrage til Deres Ønskes Opfyldelse, sikkerlig skal blive giort."

Wyllys talte med Værdighed og maaskee med noget af den Tilbageholdenhed, som udmærkede al Berøring mellem den rige høibaarne Tante og hendes Broders Arvings lønnede og afhængige Gouvernante. Dog var hendes Holdning stedse ædel, og hendes Stemme, ligesom hendes Myndlings, blid og særdeles qvindlig.

„Saa kan vi altsaa anse Seieren som tilkæmpet, som min sidste Gemal Contre Admiralen pleiede at sige. Admiral de Lacey, min kiære Madam Wyllys, giorde sig nemlig til Grundsætning fra sin Ungdom af, og det ledede ham ogsaa paa hele hans Livs Bane, og derved opnaaede han ogsaa en ikke liden Deel af sin Hæder, nemlig: at det for at have Held med sig kun var nødvendigt rigtig at ville; — i Sandhed en ædel, en begeistrende Sætning, og som ikke kunde andet end føre til saa udmærkede Resultater, som jeg vel ikke behøver at nævne, da vi alle kiende dem."

Wyllys bøiede Hovedet i Erkiendelsen af denne Sætnings Sandhed, og til Bekræftelse paa den afdøde Admirals Hæder; men fandt det ikke nødvendigt at svare. Istedetfor at beskiæftige sine Tanker længere med denne Gienstand, vendte hun sig til sin unge Myndling, og bemærkede, med en Stemme og paa en Maade, hvorfra al Forlegenhed var banlyst.

„Det vil ret være Dem en Fornøielse kiære Gertrude, at komme hid igien til denne yndige Øe, og til denne forfriskende Søluft."

„Og til Tante!" udbrød Gertrude. „Gid Fader vilde sælge sine Godser i Carolina og opholde sig hele Aaret her i Norden."

„Det er just ikke saa let for en rig Godseier at flytte, som Du bilder Dig ind, mit Barn," svarede Madam de Lacey. „Saameget jeg end ønsker at der skulde tages en saadan Bestemmelse, trænger jeg dog aldrig paa min Broder i saa Henseende. Desuden, kan det gierne være, at dersom vi nogensinde skulde giøre en Forandring, det da blev, at vi tog „Hiem" allesammen. Det er nu over eet Aarhundrede siden Grevskanerne kom her over formedelst en øieblikkelig Misfornøielse med Regieringen i England. Min Oldefader, Sir Everard, blev uenig med sin anden Søn, og denne Uenighed bragte min Bedstefader til Provindsen Carolina. Men da dette Brud nu for længe siden er bleven godt igien, saa tænker jeg ofte paa, at min Broder og jeg endnu kan komme til vore Forfædres Haller. Dog vil det meget beroe paa hvorledes vi blive af med vore Besiddelser paa denne Side Atlanterhavet."

Da den i Virkeligheden veltænkende, men maaskee lidt vel indbildske Lady endte sin Bemærkning, faldt

hendes Øie paa en, som aldeles ikke tænkte paa at høre efter. Som sædvanligt, naar Tanten værdigedes at lykfaliggiøre hendes Gouvernante med sine Familieerindringer, havde Gertrude vendt sit Hoved bort og lod nu Aftenluften vifte Kiøling mod den af Sundhed og maaskee ogsaa af Undseelse blussende Kind. Saasnart Madam de Laceys Stemme taug, vendte hun sig hurtig om til sine Ledsagerinder, pegede paa et smukt Skib, hvis Master kunde sees over Byens Huse, da det laae inde i Havnen, og udbrød, som om hun ønskede paa en eller anden Maade at forandre Samtalen:

„Og dette mørke Fængsel skal da være vort Hiem, kiære Madam Wyllys, hele næste Maaned!"

„Jeg haaber, Deres Ulyst til Søen har forlænget Tiden," svarede Gouvernanten venlig; „Passagen mellem denne Plads og Carolina har tidt været giort paa en kortere Tid."

„Det kan jeg bevidne," vedblev Admirals Enken, i det hun temmelig egensindig holdt fast ved den Tankefølge, som, da den nu engang var vækket i hendes Sind, ikke saa let lod sig lede en anden Vei, „siden min sidste agtværdige og — jeg føler at enhver som hører vil være enig med mig naar jeg tilføier — min tappre Husbond, engang førte sin kongelige Herres Escadre, fra den ene Ende af hans amerikanske Be-

siddelser til den anden, i en kortere Tid, end min Niece anfører. Det kan vel sagtens have giort nogen Forandring i Hurtigheden, at han forfulgte Kongens og Landets Fiender; men Tingen beviser dog, at Reisen kan gieres i kortere Tid, end een Maaned."

„Der er det skrækkelige Henlopen, med sine Sandbanker og Vrag paa den ene Side, og saa den Strøm, de kalder „Gulfen", paa den anden Side," udbrød Gertrude med Gysen og et Udbrud af naturlig, qvindlig Skræk, som undertiden giør Frygtsomhed tiltrækkende hos en ung og smuk Dame. „Var blot ikke Henlopen der med sine Stormvinde, sine Sandbanker og sine Gulfer, saa vilde jeg blot tænke paa den Fornøielse, at see min Fader igien."

Madam Wyllys, som aldrig styrkede sin Myndling i disse naturlige Svagheder, hvor smukke og passende de endog maatte synes i andres Øine, vendte sig med en rolig Mine til den unge Lady, og bemærkede kort og bestemt, som om der ikke siden kunde blive Spørgsmaal om Frygt.

„Existerede virkelig alle de Farer, De synes at befrygte, saa vilde man jo ikke daglig, ja næsten hver Time kunde giøre Reisen med Sikkerhed. Fruen er vist ofte kommen fra Carolina tilsøes med Admiral de Lacey?"

„Aldrig," svarede Enken strax noget tørt. „Van-

det har aldrig passet til min Constitution, og jeg har aldrig undladt at reise tillands. Men De veed jo dog, Wyllys, at det ikke var passende for en Flag Officiers Ægtefælle og Enke, at være ubekiendt med Søvæsenet. Jeg troer der ere faa Fruer i det brittiske Rige, som ere mere kiendte med Skibe, baade enkelte og i Escadrer, fornemmelig det sidste, end netop jeg. Den Kundskab har jeg da naturligviis erhvervet mig, som en Officiers Ledsagerinde, der havde den Lykke at føre hele Flaader. Jeg formoder, at det er noget, De er ganske ukiendt med."

En Skygge af Melancholie formørkede for et Øieblik Wyllys rolige, værdige Aasyn, hvori længe smertelige Erindringer havde efterladt et varigt men mildt Udtryk af Sorg, som mere forvildede end udslettede Sporene af en fast Characteer, man endnu stedse bemærkede i hendes bestemte rolige Blik. Hun tøvede lidt som om hun havde i Sinde at forandre Samtalen, og svarede, — „Jeg har ikke været aldeles fremmed for Søen. Det har været min Lod, at gjøre mange, lange og undertiden farlige Reiser."

„Blot som Passagеer kan jeg tænke. Men det er blot os Sømandsfruer, som kan gjøre Fordring paa nogen rigtig Kundskab til denne ædle Dont! Er der, eller kan der være noget skiønnere i Naturen," udbrød den nautiske Enke i et Slags Henrykkelse, „end det

stolte Skib, som stevner mod Bølgerne, som jeg tusinde Gange har hørt Admiralen sige, der pløier det vilde Hav med Hakkebrædtet og fører Stevnen bag efter som en bugtet Slange snoer sig ad dens straalende Kiølvand, ret ligesom en levende Skabning, der søger sin Sti paa Landet, og lader Skummet efter sig under Forstavnen, som Veiviser for de følgende? Jeg veed ikke, kiære Wyllys, om jeg giør mig forstaaelig for Dem, men for mit dannede Blik yder denne yndige Beskrivelse et Maleri, af alt, hvad stort og skiønt er!" Det skiulte Smiil paa Gouvernantens Ansigt kunde have forraadt, at hun troede at den hedengangne Admiral just ikke havde været ganske fri for sit Kalds Lapseri, dersom ikke en lille Støi, der lød som Vindens Pust, men som i Virkeligheden var qvalt Latter, ikke havde ladet sig høre oppe i Taarnet. Ordene, „det er skiønt!" lød endnu fra den ungdommelige Gertrudes Læber, som saae hele Skiønheden i det Malerie hendes Tante havde forsøgt at beskrive, uden at nedlade sig til den lave Brug ved Ord at critisere det. Men hendes Stemme blev taus, og hendes Stilling, som en der bliver forbauset.

„Hørte De ikke noget," sagde hun.

„Rotterne have endnu ikke forladt Møllen," var Wyllys's rolige Svar.

„Mollen! kiære Madam Wyllys, kalder De virkelig denne maleriske Ruin en Mølle?"

„Hvor uheldigt for dens Yndigheder, det endog klinger i en attenaarig Piges Øren, maa jeg dog kalde den en Mølle."

„Ruiner er der da ikke saa mange af i dette Land, min kiære Gouvernante," svarede hendes Myndling smilende, medens hendes flammende Øine viste, hvor alvorligt hun tog sig det at forsvare sin Yndlings Idee, „saa det kan forsvares, at berøve Dem den Smule Fordring paa vor Interesse, de hændelsesviis er i Besiddelse af."

„Desto lykkeligere for Landet! Et Lands Ruiner ere, som de fleste Tegn paa Affældighed hos Mennesket, usalige Kiendetegn paa Misbrug og Lidenskaber, som har fremskyndet Tidens Ødelæggelser. Ligesom De, min Gertrude, saaledes ere disse Provindser ogsaa endnu i deres Ungdoms Friskhed og i deres Uskyldighed. Lad os for begge haabe en langvarig, nyttig, en lykkelig Tilværelse."

„Jeg takker Dem i mit eget og i mit Fødelands Navn; men jeg kan dog aldrig tilstaae, at denne maleriske Ruin har været en Mølle."

„Hvad den nu end har været, saa har den længe staaet paa dette Sted, og vil blive staaende endnu længe, hvilket er mere end man kan sige om vort

Fængsel, som De kalder hiint stolte Skib, vi snart skal gaae ombord i. Bedrage mine Øine mig ikke, Frue, saa bevæge disse Master sig langsomt forbi Skorstenene."

„Det har De saamæn Ret i, Wyllys, Matroserne hale Skibet ud i den ydre Havn, hvor de vil varpe hende fast for Ankerne, og saaledes fortøie hende til de bliver færdig med at tage Seilene fra for at gaae tilsøes imorgen. Det er en ganske almindelig Manøvre, og som Admiralen saa nydelig har udviklet for mig, at jeg kun vilde finde liden Vanskelighed i selv at forestaae den, naar det passede for mit Kiøn og min Stand."

„Det er os et Vink om, at vi ikke endnu ere ganske færdige. Hvor smukt endog dette Sted er, Gertrude, vi maae nu forlade det, i det mindste for nogle Maaneder."

„Ja, vedblev Madam de Lacey, og fulgte langsomt efter Gouvernanten, som allerede havde forladt Ruinen; „hele Flaader have ofte været fortøiede til deres Ankre og ere saa varpede der, for at vente efter Vind og Flod. Ingen af vort Kiøn kiender Havets Farer, undtagen vi, som ved det inderligste af alle Baand have været forenede med Officierer af Rang og stor Fortieneste; og heller ingen anden kan i Sandhed fatte dette ædle Kalds virkelige Storhed. Det er et

yndigt Syn, at see et Skib giennemskiærende Bølgerne med sit Hakkebrædt, furende sit Kiølvand paa de sporløse Vande, liig en Ganger, der stedse følger sin Vei, skiøndt i den meest flyvende Fart!"

Madam Wyllys's Svar kunde de skiulte Lurere ikke høre. Gertrude fulgte sine Ledsagere, men standsede lidt fra Taarnet, for endnu eengang at betragte dets smuldrende Vægge. Der herskede en dyb Stilhed et Par Minuter.

„Der er noget ved den Steenmasse, Cassandra," sagde hun til den agatsorte Pige ved Siden af hende, „som kunde faae mig til at ønske, at det havde været noget andet end en Mølle."

„Der er Rotter," svarede den eenfoldige Sorte; „hørt' Di ikk' hvad Miss Wyllys sa'e?"

Gertrude vendte sig smilende og smækkede sin Piges sorte Kind med sine Fingre der ved Modsætningen fik Udseende af Snee, ligesom for at straffe hende, fordi hun vilde tilintetgiøre den behagelige Illusion, hun saa gierne vilde nære, og hoppede saa ned ad Høien efter sin Tante og Gouvernante, som en munter ungdommelig Atalante.

De to besynderlig parrede Lurere, stode og kigede ud hver af sit Kighul, saa længe de endnu kunde øine det ringeste af hendes flagrende Klæder; og vendte sig

derpaa om og betragtede hinanden, som om den ene vilde læse Udtrykket i den andens Ansigt.

„Jeg er rede til at vidne for Lord Cantsleren," udbrød pludselig Juristen, „at dette har aldrig været en Mølle!"

„Eders Mening har undergaaet en pludselig Forandring!"

„Jeg er modtagelig for Overbeviisning, saa sandt som jeg haaber engang at blive Dommer. Sagen er bleven ført af en mægtig Advokat, og jeg har oplevet at indsee min Vildfarelse."

„Men der er jo Rotter paa Stedet."

„Landrotter eller Vandrotter?" spurgte hurtig den anden og saae paa sin Kamerat med et af disse trættende og speidende Blik, som var hans dristige Die saa naturlig.

„Begge Slags, troer jeg," var hans tørre, bidende Svar; „i det mindste de første, eller ogsaa gior Rygtet Herrerne i de lange Kapper megen Uret."

Juristen smilte; og ikke heller syntes hans gode Lune i mindste Maade fordærvet ved en saa fri Hentydning paa hans lærde og hædrede Kald.

„I, Havets Herrer, har saadan en ligefrem og moersom Frimodighed hos Jer, at jeg sværger ved Gud, I ere uimodstaaelige. Jeg er en ydmyg Beundrer af Eders ædle Kald og forstaaer ogsaa lidt af

Eders Termini. Hvad Syn kan for Exempel være skiønnere end et ædelt Skib, stævnende Bølgerne med sit Hakkebrædt og jagende sit Kielvand som en Ganger i sit Løb! Skummende saa stærkt for Bougen agter, som et Fyrtaarn for de efterfølgende!"

Og derpaa, som om de fandt en særegen Tilfredsstillelse i at dvæle ved disse den tappre Admirals værdige Enkes Billeder, brød de paa eengang ud i en skingrende Latter, saa det gienlød i den gamle Ruin, som i dens vindige Krafts bedste Dage. Juristen var den første, som styrede sin Latter, thi den unge Sømand loe endnu lydeligere og uden mindste Tilbageholdenhed.

„Men det er en farlig Grund at røre for andre end en Sømands Enke," bemærkede den første, som ligesaa pludselig holdt inde med sin Latter, som han havde begyndt. „Den yngre, hun som ikke holder af Møller er en sielden, en elskelig Skabning! det var nok den nautiske Criticus's Broderdatter."

Den unge Sømand holdt nu ogsaa op at lee, som om han nu ogsaa pludselig indsaae det særdeles upassende i at giøre en saa nær beslægtet med dette skiønne Væsen til Gienstand for sin Latter. Hvad end hans hemmelige Tanker monne have været, nøiedes han med at svare, —

„Hun sagde det selv."

„Siig mig," sagde Juristen og gik tæt hen til den

anden, som en der meddeelte en vigtig Hemmelighed, „var der ikke noget Mærkeligt, Grundigt, overordentlig Hjerterørende i hendes Stemme, som de kaldte Wyllys?"

„Bemærkede I det?"

„Det lød for mig som Tonerne af et Orakel — som Phantasiens Hvisken — som Sandhedens egen Røst!"

„Jeg tilstaaer, jeg følte dens Indflydelse og det paa en Maade, jeg ikke kan forklare mig!"

„Det bliver jo næsten Fortryllelse!" gienvarede Juristen, og gik op og ned i det lille Kammer; ethvert Spor af Lune og Ironie var forsvundet i hans Ansigt og hans Blik var roligt og tankefuldt. Hans Kamerat syntes kun lidt oplagt til at afbryde hans Tankefuldhed, men stod selv lænet op til Væggen i dybe og sorgfulde Betragtninger. Omsider rystede den første den tankefulde Mine af sig med denne forunderlige Hurtighed som laae i alle hans Manerer, nærmede sig et Vindue, og, i det han henledte Wilders Opmærksomhed paa Skibet i den ydre Havn, spurgte han pludselig, —

„Har De ikke længer nogen Interesse for hiint Skib?"

„Jo sandelig; det er just et Fartøi, en Sømands Die helst dvæler ved!"

„Har De Lyst til at gaae ombord?"

„Paa denne Tid? Alene? jeg kiender hverken Capitainen eller nogen af Mandskabet."

„Der er andre Tider end denne, og en Sømand er vis paa en hiertelig Modtagelse af sine Messekamerater."

„Disse Slaveskibe ere desuden heller ikke altid villige til at tage mod Besøg; de ere armerede og veed hvordan de skal holde Fremmede i Afstand."

„Er der intet Feltraab i Eders Frimurerie, hvorved man kiender en Broder? saadanne som for Exempel „stævnende Bølgerne med Hakkebrædtet" eller andre bekiendte Phraser, som vi nylig har hørt?"

Wilder heftede sit eget dristige Blik paa den Fremmede, medens han saaledes udspurgte ham og syntes at grunde længe inden han svarede.

„Hvorfor spørger De mig om alt dette?" spurgte han koldt.

„Fordi at ligesom jeg troer at et feig Hierte aldrig vandt en smuk Pige, saaledes troer jeg ikke heller at Ubestemthed vandt et Skib."

„De ønsker Emploi, siger De; og var jeg Admiral, skulde De være min Flag-Capitain. I Rettergang naar vi der ønsker et eller andet Document, saa lader vi Folk det vide. Men maaskee jeg taler alt for meget hen i Veiret for en aldeles Fremmed; dog maa De

huske, at skiøndt det er et Raad af en Procurator, har De faaet det gratis."

„Og kan man for denne overordentlige Gavmildheds Skyld stole destomere paa det?"

„Det maa De selv bedømme," sagde den grønklædte Fremmede, satte langsom Foden paa Stigen og steg saa langt ned at man blot endnu kunde see hans Hoved. „Her gaaer jeg nu ned og skiærer Bølgerne i bogstavelig Forstand med Hakkebrædtet," vedblev han, da han gik baglænds ned, og syntes at lægge særdeles Vægt paa disse Ord. „Adieu, min Ven; dersom vi ikke sees igien, saa paalægger jeg Dem aldrig, at forglemme Rotterne i Ruinen ved Newport."

Som han sagde dette forsvandt han, og et Øieblik efter var han nede. Derpaa gik han om paa den anden Side, gav Stigen et Stød med den ene Fod og kastede saaledes det eneste Middel til at staae ned, langs hen ad Jorden. Han saae derpaa op til den forundrede Wilder, nikkede ret fortrolig til ham, gientog sit Adieu og forlod hurtig Hvælvingen.

„Det er en besynderlig Opførsel," mumlede Wilder, som paa denne Maade sad som en Fange i Ruinen. Efterat have forvisset sig om at han ved et Spring fra Faldderen kunde brække Benene, løb den unge Sømand til et af Vinduerne, for at giøre sin forræderske Kamerat Bebreidelser, eller snarere for at forvisse sig

om, at det var hans Alvor saaledes at forlade ham. Juristen var allerede saa langt borte, at han ikke kunde praie ham, og inden Wilder kunde bestemme sig til, hvad Partie han skulde tage, havde den andens hurtige Skridt allerede bragt ham til Byen, hvor han snart forsvandt mellem Husene.

Imidlertid havde Fid og Negeren flittig undersøgt Posens Indhold bag ved Hækken, hvor vi sidst saae dem. Da den førstes Appetit var stillet, kom hans didaktiske Tilbøielighed atter for en Dag, og just som Wilder ene blev ladet tilbage i Taarnet, var han ivrig ifærd med at holde en Tale til den Sorte om den delicate Materie, hvorledes man skal opføre sig i blandet Selskab.

„Og derfor seer Du, Guinea," saaledes sluttede han, „at for at holde Roret til Luvart i Selskab, maa Du nu aldrig sætte Alting bak og gaae baglænds ud af en Disput, som Du i Dag har fundet passende at giøre. Og altsaa forsaavidt jeg kan see, at Master Nightingale er bedre paa sin Post i en Skiænkestue end i en Byge, naar Du blot havde luffet lidt op under hans Laaring, da Du saae mig ligge tvert for hans Klyds i Sagen, kan Du troe vi havde bragt ham ret ordentlig i Klemme i Talen, og saa vilde Knegten være bleven til Aal i alle Omkringstaaendes Øine.

„Hvem praier? Hvad mon det er for en Kok, der nu stikker Naboens Grüs?"

„Gu'! Misser Fid!" raabte den Sorte, „det er Masser Harry, med Ho'edet ud af Kanonport dereppe i e' Fyrtaarn; han syng' som en Mateos i en læk Jolle!"

„Aa, lad Du ham kun praie en Bramraa eller et Bovenbramseilbom. Gutten har en Stemme som et Baldhorn naar han vil! Men hvad Satan besætter han Kanonerne efter, i det rambonerte Vrag? Men er han ene om det, er det hans egen Skyld, siden han er gaaet paa Post uden at røre Tromme eller uden i mindste Maade at mynstre sit Mandskab."

Da baade Dick og Negeren fra det Øieblik, de havde opdaget deres Vens Stilling havde skyndt dem alt hvad de kunde hen til Ruinen, vare de nu saa nær at de kunde høre hvad han vilde sige. Med disse korte, fyldige Toner, som udmærker den Maade hvorpaa en Sø-Officier giver sine Befalinger, bød Wilder dem at reise Stigen. Da han var befriet, spurgte han med en tilstrækkelig betydningsfuld Mine om de havde seet i hvilken Retning den grønklædte Fremmede var flygtet bort.

„Mener I den Kuegt i Støvler, som for lidt siden vilde stikke sin Aare i anden Mands Aareklampe, paa Lossepladsen, derhenne over Husene, naar vi lade den

nordvestlige Skorsteen gaae i lige Linie med Mesanstangen af det Skib de varper ud i Strømmen?"

„Netop ham."

„Han krydsede op mod Vinden indtil han var kommet til Luvart af det Stykke Lade, og saa gik han over Stag og styrede væk her mod Osten til Syden og gik rumskiods med alle Læseil til, kan jeg troe, for han skiød en Diævels Fart."

„Følger," raabte Wilder, og styrtede bort i den Retning, Fid havde angivet, uden at vilde høre mere af de andres characteristiske Forklaringer.

Deres Søgen var imidlertid forgieves. Skiøndt de fortsatte deres Efterforskninger indtil længe efter, at Solen var gaaet ned, kunde dog ingen give dem ringeste Underretning om hvad der var bleven af den grønglædte Fremmede. Nogle havde vel seet ham og forundret sig over hans dristige og speidende Blik; men, hvorom alting var, fra Byen var han forsvundet ligesaa besynderlig og ligesaa hemmelighedsfuld, som han var kommen.

Femte Capitel.

Er I saa tapper! jeg maa snakke med Jer endnu en Gang.
Coriolanus.

De gode Mennesker i Newport gik tidlig til Ro; thi allerede dengang vare de bekiendte for det Maadehold og det ordentlige Levnet, som endnu den Dag i Dag udmærker Indbyggerne i Ny-England. Klokken ti var enhver Dør i Byen lukket; og det er rimeligt, at der en Time efter ikke var eet Øie aabent blandt alle dem, som hele Dage havde været saa aarvaagne, ikke alene i at paasee deres egen Interesse, men endogsaa i at kaste mangt nyttigt Blik i deres Naboers Sager.

Verten i det „uklare Anker", saaledes kaldtes det Vertshuus, hvor Fid og Nightingale saa nær vare komne op at slaaes, — lukkede samvittighedsfuld sin Dør Klokken otte; et Slags Offer, hvorved han forsøgte at forsone, medens han sov, en eller anden lille Synd han maatte have begaaet om Dagen. Ja man kunde virkelig bemærke som en fast Regel, at de, som havde værst ved at hævde deres gode Navn og Rygte, hvad Maadehold og ordentlig Levemaade angik, vare de som strengest holdt paa, betids at unddrage sig Verdens daglige Sorger. Admirals-Enken havde i sine Dage ikke givet lidt Forargelse ved at der i hendes Huus saa ofte brændte

Lys længe efter den Tid Sædvanen bestemte, de skulde være slukkede. Ja der var endnu andre Smaating, ved hvilke den gode Dame havde paadraget sig sine hvisk ende qvindelige Bekiendters Bemærkninger. Selv Episcopal saaes hun altid beskieftiget med Naalen Løverdagaften, skiøndt hun ellers ikke i mindste Henseende var udmærket for sin daglige Flittighed; men det var nu eengang den gode Dames Maade at vise sin Troesbekiendelse paa, at nemlig Søndagaften var den orthodoxe Sabbathsaften. Om dette Punkt var der ogsaa en Slags stille Krig imellem hende og den fornemste Geistliges Kone i Byen. Dog kom det lykkeligviis ikke til noget aabenbart fiendtligt Udbrud. Den sidste var tilfreds med at giøre Giengield ved at bringe sit Arbeide med sig om Søndagaften hen i Enkens Huus, og ved leilighedsviis at afbryde deres Samtale ved at beskieftige sig ivrig med Naalen en fem, syv Minuter ad Gangen. Imod denne Vanhelligelse tog da Fru de Lacey ikke andre Forholdsregler end at bladre i en Bønnebog, ligesom man bruger Vievand for at holde Diævelen borte, og det har jo Kirken anseet sikkrest for sine Proselyter.

Lad det nu være som det vil, nok er det, at Klokken ti den Dags Aften, paa hvilken vor Fortælling begynder, var det saa stille i Newport, som om den ikke indesluttede et eneste levende Væsen. Der var ingen

Vægtere, thi Gavtyvestreger var endnu ikke begyndt at trives rigtig i Provindserne. Da derfor Wilder og hans Staldbrødre ved den Tid kom ind paa de tomme Gader, fandt de dem saa øde, som om der aldrig havde gaaet nogen. Der var ikke et Lys at see, og intet Spor af at der levede Mennesker. Vore Eventyrere vidste vel, hvad de havde for, thi istedetfor at banke en af de søvnige Verter op og bede dem lukke op, fortsatte de deres Vei ned ad Stranden til; Wilder foran, saa Fid, og Scipio, som Skik og Brug var, bagerst i sin sædvanlige rolige og ydmyge Gang.

Ved Stranden fandt de flere Smaabaade fortøiede ved Slæbestedet tæt ved. Wilder gav sine Staldbrødre Ordre og gik hen til et Sted, hvor man bequemt kunde stige i. Da han havde ventet lidt, stødte to Baade til Land i eet og samme Øieblik, den ene roet af Negeren, og den anden af Fid.

„Hvad er det?" spurgte Wilder; „er ikke een nok? der er nok noget i Veien med Jer."

„Ikke noget i Veien," svarede Dick og lod sin Aare flyde paa Bladet, med Fingrene i Haaret, som han ret var tilfreds med sin Gierning; „ikke meer i Veien end der er for at tage Solen ved høi lys Dag og i smuult Vande. Guinea er i den Baad, De har leiet; men det er et slet Kiøbmandskab tænkte jeg allerede dengang;

og saa, da mit Valgsprog er, „hellere seent end aldrig" har jeg just kastet et Øie over alle Jollerne; og er denne ikke det tætteste og letteste roende Fartøi blandt dem alle, saa forstaaer jeg mig ikke paa 'et; og dog kunde Sognepræsten fortælle Dem, hvis han var her, at min Fader var Baadebygger, ja han kunde sværge paa 'et, at sige naar De betalte ham godt for 'et."

„Knægt," svarede Wilder ærgerlig, „jeg bliver dog eengang nødt til at lade Dig drive. Bring Jollen hen igien hvor Du tog den, og saae mig den fortøiet ligesom den var."

„Lade mig drive!" svarede Fid langsomt, „det vilde være at kappe alle Deres Tallierreb med et Hug, Master Harry. Det vilde kun gaae Scipio Afrika og Dem lidt godt, naar jeg skulde skilles fra Dem. Har De ogsaa rigtig logget al den Tid, vi har seilet sammen?"

„Ja jeg har; men det er muligt at bryde endog et tyve Aars Venskab."

„Deres Ord i Ære, Master Harry, jeg vil være forbandet om jeg troer 'et. Her er Guinea, han er nu ikke bedre end en Neger, og derfor langtfra at være en passende Messekamerat for en blank Mand; men, da jeg nu har været vant til at see paa hans sorte Ansigt i de sidste fire og tyve Aar, seer De, saa stikker Farven mig i Øinene, og nu er den mig ligesaa kiær som

en anden; naa, og saa tilsøes i den mørke Nat, saa er det ikke saa let at kiende Forskiellen. Nei, nei, jeg er ikke kied af Eder endnu, Master Harry; og en Bagatel skal ikke skille os ad."

„Ja saa forlad da din slemme Vane, saadan at skalte og valte med andres Eiendom."

„Jeg forlader aldrig noget. Ingen kan sige om mig, at jeg nogensinde har forladt et Dæk, saalænge en eneste Planke stak ved Dæks-Bielkerne; naa og skal jeg saa forlade, som I kalder det, — skal jeg saa forlade min Rettighed? Er der da saadan en Ulykke paa Færde, fordi alle Mand skal paa Dækket for at see en gammel Matros lide sin Straf? De gav nu der den Slyngel af en Fisker, en Knægt der aldrig har været længere ude end hans egen Snøre kunde bunde, ham gav De nu, siger jeg, en glimrende Spaniol for et Stykke af en Folle blot for i Nat eller maaskee lidt hen paa Morgenstunden. Hvad giør saa Dick? Han siger til sig selv — for han vil være forbandet om han er saadan en Sludderbøtte, der løber omkring og knurrer ad sin Officier — saa siger han til sig selv, „det er for meget;" og saa seer han sig omkring for at finde Værdie for Skillingen blandt Naboerne. Penge kan man nu spise op, ja, hvad der er bedre, man kan drikke dem op, og derfor skal de ikke hives overbord med Kokkens Aske.

Og jeg svarer for, naar man blot kunde komme efter 'et, at hvad denne Baad og denne Jolles Eiermand angaaer, som er deres Mødre Søskenbørn, og Daleren vil gaae til Snuus og Brændevin rundt i Familien, og saa er der jo ikke synderlig Skade skeet, naar Alt kommer til Alt."

Wilder blev utaalmodig og gav ham Tegn til, at han skulde adlyde, imidlertid gik han hen ad Bredden medens hans Ordre opfyldtes. Fid modsagde aldrig en bestemt og tydelig Ordre, men tog sig ofte temmelig Frihed i at udføre dem, der vare mindre bestemte. Derfor nølede han ikke med at bringe Baaden tilbage igien, men drev dog derfor ikke Subordinationen saavidt, at gjøre dette uden at beklage sig. Da denne Retfærdighedshandling var forbi, steg Wilder i Jollen; og da han saae sine Kamerater ved Aarerne befalede han dem at roe ud af Havnen og paalagde dem paa samme Tid at gjøre saa lidt Støi som muelig.

„Den Nat, jeg roede Dem ind til Louisburg, for at recognoscere," sagde Fid og stak den venstre Haand ind paa Brystet, medens han med den høire anvendte Kraft nok paa den lette Aare for at bringe Jollen til at skyde hurtigt hen over Vandet, — „den Nat dæmpede vi Alting, endogsaa vore Tunger. Naa, naar der skal sættes Propper i Munden paa et Baadsmandskab,

vel, saa har jeg intet derimod; men da jeg nu engang hører til dem, der troer, at Tungen ligesaavel er giort til at tale med, som Søen er giort for at leve paa, saa fører jeg ellers gierne en fornuftig Passiar i ædrueligt Selskab. S'ip, Du Guinea, hvor roer Du Jollen hen? der ligger jo Øen, og Du vil nok ind i det Stykke af en Kirke."

„Lig paa Jere Aarer," afbrød Wilder ham; „lad Baaden drive forbi Skibet."

De skulde nu passere det Skib, som var bleven varpet ud til Ankerpladsen, og paa hvilket den unge Sømand paa saa hemmelig en Maade havde hørt, at Mistres Wyllys og den fortryllende Gertrude skulde indskibe sig den følgende Morgen til den langtbortliggende Provinds Carolina. Da Jollen gled forbi examinerede Wilder Skibet ved Stiernernes matte Lys med en Sømands Blik. Ingen Deel af Skroget, dens Stænger eller Tougværk, undgik hans Jagttagelse, og da det Hele ved Afstanden var bleven til en ubetydelig, uformelig mørk Masse, lænede han sig ud over Relingen af sin lille Jolle og faldt hen i dybe Tanker. Denne Tankefuldhed vovede Fid ikke at afbryde, det syntes ham nemlig Kaldspligt, og den havde i hans Øine en, man kunde maaskee sige, hellig Characteer. Scipio var som sædvanlig taus. Saaledes forgik mange Mi-

nuter, inden Wilder fattede sig og bemærkede pludselig:

„Det er en svær Reisning, og en Seiler, som ikke let lader sig jage!"

„Det kommer an paa," svarede Fid, som strax var ved Haanden. „Med en rask Kuling og alle Klude sat til, vilde en kongelig Krydser have ondt ved at komme saa nær, at den kunde kaste Jern paa hans Dæk.

„Det er nu passende, at I faaer noget at vide om min Plan, Gutter," afbrød Wilder ham. „Vi har nu været Skibskammerater, ja jeg kan næsten sige Bakskammerater i mere end tyve Aar. Jeg var kun et umyndigt Barn, Fid, da Du bragte mig til din Capitain, og Du har ikke alene hiulpet til at redde mit Liv, men endog til at sætte mig i Stand til at blive Officier."

„Ja, ja, Kroppen betydede just ikke meget, Master Harry, og en kort Hængekøie var Dem ligesaa kiær, som Capitainens egen Kahyt.

„Jeg skylder Jer meget, Fid, for denne ene ædelmodige Gierning, og desuden, ogsaa noget for Jer vedholdende Hengivenhed for mig siden efter."

„Ja vel har jeg været ordentlig vedholdende i denne herfens Sag, Master Harry, for jeg har aldrig givet Slip, skiøndt De saa tidt og mange Gange har

ſvoret at lade mig drive. Hvad Guinea der angaaer, den Knægt retter ſig nu altid efter Dem, hvad enten det gaaer op eller ned, da det dog juſt ikke kniber med at faae det til at blæſe op mellem os, ſom man kan ſee af den ubetydelige Sag med Baaden før."

„Tael nu ikke mere derom," afbrød Wilder ham, hvis Følelſer ſyntes ſmertelig rørte, da han tænkte tilbage paa længſt forbigangne piinlige Scener: „I veed at kun Døden kan ſkille os ad, med mindre I nu vil forlade mig. I maae vide, at jeg har indladt mig i et fortvivlet Foretagende, og ſom let kan ende med min egen og alle mine Kammeraters Undergang. Det giør mig ondt at ſkilles fra Eder, mine Venner, da det kan være, det bliver for ſtedſe, men, I maae kiende hele Faren."

„Er der meget med Landfarter?" ſpurgte Fid trodſig.

„Nei Sagen vil blive afgiort ganſke og aldeles paa Søen."

„Saa bring kun Skibsjournalen og ſøg en Plads deri for et Par Ankere overkors, ſom betyder ligeſaa mange Bogſtaver, ſom der er i „Richard Fid."

„Men kanſkee, naar Du vidſte —"

„Jeg vil ikke vide noget derom, Maſter Harry, har jeg ikke faret tidt nok med Eder med forſeglede

Ordre for end eengang at varme mit gamle Skrog i Selskab med Eder, uden at forglemme min Skyldighed? Hvad siger Du Guinea? vil Du tilsøs? eller skal vi strax sætte Dig iland hist henne paa den Smule lave Odde hist?"

„Har det ret godt her," mumlede den veltilfredse Neger.

„Ja, ja, Guinea er nu altid som een af disse Kystbaade, altid i Eders Kjølvand, Master Harry; jeg derimod luffer ofte op tværs for Eders Klyds, eller kommer paa en eller anden Maade uklar af Eders Laaringer. Men nu er vi da begge to klare, seer De, til dette hersens Krydstog, vel fornøiede med alle Omstændigheder. Kom nu kun med Ordren hvad vi har at gjøre uden videre Parlement."

„Husk kun hvad jeg allerede har sagt Jer," svarede Wilder, som saae, at hans Ledsageres Hengivenhed var altfor ubegrændset til at trænge til nogen Opmuntring, og som af lang og farefuld Erfaring vidste, hvor trygt han kunde stole paa Dem, med Undtagelse af de Feil, deres Mangel paa Dannelse kunde være Skyld i; „husk vel paa, hvad jeg allerede har sagt Jer; og roe nu lige hen mod det Skib i den ydre Havn."

Fid og den Sorte adlød strax, og Baaden skum-

mede snart Vandet mellem den lille Øe og hvad man sammenlignelsesviis, kunde kalde det faste Land. Da de nærmede sig Skibet bleve Aareslagene langsommere, og hørte endelig ganske op, da Wilder foretrak at lade Jollen drive med Floden, ned til den Gienstand han ønskede nøie at undersøge, før han vovede sig ombord.

„Har det Skib ikke sine Entrenetter oppe?" spurgte han med en saa dæmpet Stemme, som var nødvendig for at undgaae Opmærksomhed, men som tillige forraadte den Interesse han havde i Svaret.

„Efter hvad jeg kan see, har hun," svarede Fid; „disse Slaveskibe har en lidt stikken Samvittighed, og ere aldrig meget kiekke, undtagen de ere paa Jagt efter en ung Neger paa Kysten af Congo. Nu er her dog ligesaa megen Fare for, at en Franskmand skulde see herind i Nat, ved denne Fralandsvind og denne klare Himmel, som at jeg skulde blive Lord Stor Admiral af England; som nok ikke vil skee saa snart, eftersom Kongen ikke kiender synderlig til mine Fortienester."

„De ere sandfærdig rede til at tage varmt imod hvem der vil entre!" vedblev Wilder, som sielden lagde synderlig Mærke til de Vidtløftigheder, hvormed Fid saa ofte fandt det passende at forskiønne sin Tale. „Det vilde ikke være en let Sag at tage et Skib, der var saaledes forberedt, naar kun Folkene stolede paa sig selv."

„Jeg svarer for, der sover i dette Øieblik et heelt Quarteers Mandskab imellem Kanonerne, med et skarpt Udkig fra Kranbielken eller fra Hakkebrædtet. Jeg var engang oppe paa Fokkeraa-Nokken paa Hebe, da jeg saadan i Sydvest opdagede en Seiler, der kom lige ned paa os —"

„Tys! de røre sig paa Dækket!"

„Ja vist giør de. Kokken hugger Brænde og Capitainen har sunget efter sin Nathue."

Fids Stemme tabte sig i en Praien fra Skibet, der lød som et Sø-Uhyres Brøl, der pludselig havde hævet sit Hoved over Vandet. Vore Eventyrers erfarne Øren fattede strax, at det var den ikke usædvanlige Maade at praie en Baad paa, hvilket ogsaa var Tilfældet. Uden at give sig Tid til at undersøge, om man ogsaa kunne høre Aareslag saa langt borte, reiste Wilder sig op i Jollen og svarede.

„Hvad er det?" raabte den samme besynderlige Stemme: „Ingen som faaer sin Kost her ombord svarer saaledes. Hvor paa Lag er I, han der svarer?"

„Om Bagbord; lige under Skibet."

„Og hvad godt vil I, lige paa Siden af Skibet."

„Skiærende Bølgerne med mit Hakkebrædt," svarede Wilder efter et Øiebliks Betænkning.

„Hvad er det for en gal Karl, der her er slup-pen los!" mumlede den Spørgende. „Træk en Svingbasse iborde, og lad os see, om vi ikke kan faae et høfligt Svar af den Karl."

„Holdt!" sagde en rolig men bydende Stemme henne fra den anden Ende af Skibet, „saadan skal det være; lad dem komme nærmere."

Manden paa Bougen af Skibet lod dem lægge til, og derpaa hørte Samtalen op. Wilder opdagede nu, at han havde svaret for tidlig, da det var en anden Baad man havde praiet, som endnu var længere borte. Men da han saae, at det nu var for sildigt at trække sig tilbage, eller maaskee handle efter sin egen Bestemmelse, gav han sine Kamerater Ordre til at adlyde.

„Skiærende Bølgerne med Hakkebrædtet er just ikke det høfligste Svar, naar man bliver praiet," mumlede Fid, da han lod Aaren gaae i Vandet; „men det er da heller ikke noget at lægge i en Mands Hukommelse, at de ere blevne fornærmede derover. Men har de Lyst at skiændes om Tingen, giv dem det glatte Lag, og regn paa et mandhaftigt Rygstød."

Der blev ikke svaret noget paa denne opmuntrende Forsikkring, da Jollen nu kun var faa Fod fra Skibet.

Wilder ſteg op ad Siden paa Skibet under en dyb, og ſom han følte, ilde varslende Taushed. Natten var mørk, ſkiøndt der faldt Lys nok fra Stiernerne, ſom hiſt og her vare ſynlige, til at en Sømands øvede Øie tydelig kunde ſkimte Gienſtandene. Da vor unge Eventyrer var kommen op paa Dækket, kaſtede han et hurtigt ſpeidende Blik omkring ſig, ſom om han vilde opklare paa een Gang en længe næret Tvivl.

En ukyndig Landboer vilde være bleven forbauſet over den Snorrethed og Symmetrie, hvormed de høie Stænger ſteeg op mod Himlen fra Skrogets ſorte Maſſe, og over alt det Tougværk, ſom hængte i Luften; det ene ſorte Toug krydſende det andet, indtil al Orden ſyntes forſvunden i denne ſammenſatte indviklede Maſſe. Men disſe bekiendte Gienſtande tiltrak ſig ikke Wilders umiddelbare Opmærkſomhed. Det er vel ſandt, at hans første hurtige Øiekaſt havde været ſom enhver anden Sømands tilveirs, men ſtrax efter fulgte den korte, men ſkarpe Examination, vi nylig have berørt. Med Undtagelſe af en Eneſte, der, ſkiøndt hans hele Figur var indhyllet i en Vams, ſyntes at være en Officier, var der ikke een levende Skabning at ſee paa Dækket. Paa begge Sider var der et ſort, truende Batterie opſtillet i Sø-Architecturens ſkiønne, Reſpect indgydende Orden; men intetſteds kunde han opdage

Spor af Mandskab, som dog sædvanlig fordres paa Dækket af et Krigsskib, eller som dog vilde være nødvendigt, for at giøre Krigsmaskinerne virksomme. Maaskee Folkene som sædvanligt paa denne Tid vare til Kois, men det var dog Skik og Brug, at lade et tilstrækkeligt Antal holde Vagt, for Skibets Sikkerheds Skyld. Da han nu saa uventet kun traf paa denne ene Person, begyndte vor Eventyrer at føle det hele Uhyggelige i sin Stilling, og billige den absolute Nødvendighed af en Forklaring.

„De er uden Tvivl forundret, Sir," sagde han, „over at jeg har valgt saa sildig en Tid til mit Besøg."

„De var rigtignok ventet tidligere," var det lakoniske Svar.

„Ventet!"

„Ja, ventet. Har jeg ikke seet baade Dem og Deres to Kamerater, som er der nede i Baaden, kige ud efter os den halve Dag fra Ladepladsen, og siden fra det gamle Taarn paa Høien? Hvad kunde al den Nysgierrighed betyde andet, end at De havde Lyst til at komme ombord?"

„Det er besynderligt, maa jeg tilstaae!" udraabte Wilder med en hemmelig Uro. „Saa De havde Kundskab om denne min Lyst?"

„Hør, gode Ven," afbrød den Anden og smaaloe; „efter Eders Equipering og Udseende at dømme, har jeg vel ret i at kalde Eder en Sømand. Troer I at Kikkerter ere forglemte i vort Inventarium? eller bilder I Eder ind, at vi ikke forstaae at bruge dem?"

„I maae have megen Grund til at kigge saa nøie efter, hvad Fremmede tage sig til paa Landjorden."

„Hvad! Maaskee vente vi vor Ladning inde fra Landet. Men jeg formoder ikke, at I ere komne saa silde for at eftersee vore Papirer. I ønskede at see Capitainen?"

„Er det ikke ham jeg seer?"

„Hvor?" spurgte den Anden, idet han foer i ham; hvilket viste, at han havde den skyldige Respect for sin Superieur.

„Eder selv."

„Jeg! jeg er endnu ikke kommen saa høit op i Journalen, skiøndt min Tid vel ogsaa kan komme een eller anden smuk Dag. Hør, kiære Ven; da I kom ud til os, passerede I jo under Bougen af det Skib, som er halet ud paa Strømmen?"

„Ja vist; det ligger jo, som I seer, lige i Coursen."

„En rask Skude den! og en velkommen svarer jeg

for. Hun er næsten klar til at gaae under Seil, siger man."

„Det synes saa, for hendes Seil ere underslaaede, og hun flyder som et fuldlastet Skib."

„Hvormed?" spurgte pludselig den Anden.

„Udentvivl med Gods, som er nævnt i dens Papirer. Men I synes selv saa let, skal I lade i denne Havn, vil det nok vare nogle Dage, inden I gaaer under Seil."

„Hm! jeg tænker ikke vi skal gaae længe efter vor Nabo," svarede den anden noget tørt; men tilføiede derpaa, som om han havde sagt for meget: „Vi Slavehandlere veed I jo, føre ikke andet end vore Lænker og nogle faa extra Tersер Riis; Resten af vor Ballast er disse Kanoner og det Stof vi putter i dem."

„Er det maaskee brugeligt for dette Slags Handelsskibe, at føre saa tungt Skyts?"

„Maaskee, og maaskee ikke. For at sige Sandheden, saa er der ikke synderlig Lov og Ret paa Kysten, og den Stærkeres Ret er dog den, der gielder ligesaa meget. Og derfor troer vore Redere det ligesaa godt, at der ikke er Mangel paa Kanoner og Ammunition ombord."

„De skulde ogsaa give Eder Mandskab til at betiene dem."

„Rimeligviis har de glemt den Deel af deres Viisdom."

Hans Ord druknede næsten i den samme grove Lyd, som havde faaet Wilders Jolle til at lægge bi. Atter løb en hæs Praien over Søen udstødende Lyd, der skulde sige det samme som —

„Baad, holloi!"

Svaret var hurtigt, kort og givet paa Sømandsviis, men i en lav og dæmpet Tone. Den, som Wilder havde holdt den tvetydige Samtale med, syntes forlegen ved den pludselige Afbrydelse og liöt raadvild med, hvorledes han skulde forholde sig. Han havde allerede giort en Bevægelse, som om han vilde føre den Fremmede til Kahytten, da man hørte Aarerne pladske fra en Baad paa Siden af Skibet, og han altsaa kom forsildig. Han anmodede nu den anden om at blive hvor han var, og sprang hen til Falderebstrappen for at modtage de ny Ankomne.

Da denne saaledes pludselig forlod ham, fandt Wilder sig ganske ene paa den Deel af Skibet, hvor han stod. Han havde nu bedre Leilighed til atter at begynde sin Examination og kaste et speidende Blik paa de ny Ankomne.

Omtrent fem eller sex Sømænd af herculisk Udseende steg op fra Baaden i dyb Taushed. Der fandt

en kort og hviskende Samtale Sted imellem dem og deres Officier, der, som det lod til, baade modtog Rapport og gav Ordre. Da disse Præliminarier vare til Ende, blev en Line nedladt fra Nokken paa Storraaen, med den anden Ende visende ned i den nylig ankomne Baad. Et Øieblik efter, saaes den Byrde, der skulde bringes op paa Dækket svingende i Luften midt imellem Vandet og Raaen, derpaa blev den firet langsomt ned inden Borde, indtil den sikkert og temmelig vaersomt var sat paa Skibsdækket.

Under hele denne Manøvre som i sig selv ikke havde noget Overordentligt eller noget udenfor, hvad der daglig skeer ombord i store Skibe i Havnen, havde Wilder anstrængt sine Øine, saa de vare færdige at springe ud af Hovedet paa ham. Den sorte Masse, som de havde løftet ud af Baaden, forekom ham, da den svævede op mod Luften i Baggrunden at have en menneskelig Skikkelse. Matroserne flokkedes om denne Gienstand. Efter megen Røre og en Deel sagte Hvidsken, blev Pakken eller Legemet, hvad det nu var, rettet i Veiret af Mandskabet, og det Hele forsvandt blandt alle de Master, Baade og Kanoner, som opfyldte Forenden af Skibet.

Den hele Begivenhed havde en Characteer, som

maatte tiltrække Wilders Opmærksomhed. Hans Øie var imidlertid ikke saa stift hæftet paa Gruppen ved Falderebstrappen, at han ikke skulde have seet et Dusin mørke Skikkelser, som pludselig kom frem bag ved Rundholterne og andre Gienstande paa Dækket. Det kunde gierne være Blokke, som svingede i Luften frem og tilbage, men de havde ogsaa en forunderlig Lighed med Menneskehoveder. At de paa samme Tid viste sig og igien forsvandt, tiente til at styrke dette Indtryk; og, for at sige Sandheden, nærede vor Eventyrer heller ingen Tvivl om, at jo Nysgierrighed havde kunnet bringe saa mange speidende Ansigter fra deres respective Skjulesteder. Dog fandt han ikke synderlig Leilighed til at giøre sine Betragtninger over disse smaa Tilgivter til sin Stilling, thi hans forrige Kamerat kom strax efter hen til ham, og de to bleve nu efter al Anseende atter ene paa Dækket.

„I veed hvad Ulykke man har med at faae Folkene fra Land," bemærkede Officieren, „naar et Skib skal gaae under Seil."

„I lader til at bruge en summarisk Methode med at heise dem ombord," svarede Wilder.

„Aa! I taler om Karlen fra Nokken. I har gode Øine, kiære Ven, at I i denne Afstand kan kiende en Tolleknib fra et Merlespiger. Men Knægten var

obsternas; jeg mener just ikke ganske obsternas — men drukken. Saa obsternas som En vel kan være, der hverken kan snakke, sidde eller staae."

Ligesaa tilfreds med sit gode Indfald, som med sin Forklaring, gav han sig til at lee saa det klukkede i ham, og man kunde ret mærke, at han var i godt Lune.

„Men I staaer endnu her paa Dækket," tilføiede han hurtigt, „og Capitainen venter Eder i Kahytten: Følg efter; jeg vil være Eders Lods."

„Stop," sagde Wilder, „vil det ikke være nok saa godt at melde mig først?"

„Han veed det allerede: der skeer kun Lidt her ombord, som ikke naaer hans Øren, før det kommer i Logbogen."

Wilder havde nu ingen flere Indvendinger, men erklærede sig beredt til at følge. Den Anden førte ham hen til det Sted, der skildte den fornemste Kahyt fra Skibets Skandse; og pegende paa en Dør hviskede han mere end han sagde, —

„Bank to Gange og dersom han svarer, saa gaae kun ind."

Wilder giorde, som der var sagt ham. Hans første Banken blev enten ikke hørt eller ikke taget Notice af. Da han bankede igien, blev der sagt kom ind.

Den unge Sømand aabnede Døren med en forvirret Mangfoldighed af Følelser, der vil finde deres Opløsning i de følgende Dele af vor Fortælling, og stod pludselig i Skinnet af en stærk flammende Lampe for den grønklædte Fremmede.

Den röde Röver.

En Fortælling.

Tilegnet W. B. Shubrick, Esq., Officeer i de forenede Staters Sø-Etat.

Oversat af Engelsk.

Udgivet af A. E. Boye.

Andet Hefte.

Kiöbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1839.

Siette Capitel.

Det Rum, hvori vor Eventyrer nu befandt sig, gav ingen daarlig Forklaring over sin Beboers Characteer. Hvad dets Dannelse og Størrelse angik var det som en almindelig Kahyt, men i sine Meubler og Apteringer frembød det en besynderlig Blanding af Overdaadighed og Krigstilberedelser. Lampen, som hængte ned fra Dækket var af massivt Sølv; men skiøndt den rigtignok ved en sindrig Indretning var giort anvendelig for sin nuværende Brug, saa var der dog noget i dens Form og Udziring, som forraadte at den engang havde været tændt foran et Skriin af en langt helligere Characteer. Massive Lysestager af det samme kostbare

Metal, og ligeledes af kirkelig Form, stode paa et ærværdigt Bord, hvis Mahogny glindsede med et halvt Aarhundredes Politur, og hvis forgyldte Fødder og udskaarne Been tydede paa, at dets oprindelige Bestemmelse havde været meget forskiellig fra at være til daglig Brug ombord i et Skib. En Seng, bedækket med et Teppe af overskaaret Fløiel, stod langs Hækbielken, og en silkeblaa Divan stod op til Skodset ligeoverfor og viste ved sin Farve, sit Stof og sine Stabler af runde Puder, at selv Asien havde bidraget sit til den overdaadige Eiers yppige Magelighed. Foruden disse iøinefaldende Gienstande, var der desuden slebet Glas, Speile, ja endog Tapetserier, men ethvert enkelt Stykke tydede ved noget Særegent enten i Formen eller Stoffet, paa, at det skrev sig hvert fra sit Sted. Kort, det syntes, at man havde spurgt meer efter Glands og Pragt, end efter Smagens Fordringer ved Udvalget af de fleste af disse Artikler, som nu skulde bidrage deres til at tilfredsstille deres besynderlige Herres Lune og Magelighed.

Midt imellem alle disse glimrende og overdaadige Sager, viste sig Krigens truende Redskaber. I Kahytten befandt sig fire af disse sorte Kanoner, hvis Størrelse og Antal først havde fængslet Wilders Opmærksomhed. Skiøndt de stode lige op til de nysnævnte Overdaadigheds Gienstande, behøvedes der dog blot en

Sømands Øie for at see, at de øieblikkelig kunde betjenes, og at fem Minuters Forberedelse kunde borttage hele Flitterstadsen, og gjøre Pladsen til et luunt, velbedækket Batterie. Pistoler, Sabler, Haandpiker, Entrebiler og alle Søkrigens mindre Vaaben, vare saaledes rangerede rundt omkring i Kahytten, at det Hele fik ret et vildt, smukt Udseende, og at dog hvert Stykke var paa sit bequemme Sted.

Rundt omkring Masten stod Geværerne, og svære Tværtræer, som passede i Klamper paa begge Sider af Døren, viste nokſom, at Skodset let kunde forvandles til en Barricade. Hele Indretningen viste, at Kahytten blev anseet som Skibets Citadel, og denne sidste Mening blev ogsaa bestyrket ved en Luge, som det var klart havde Communication med de ringere Officierers Lukafer, og som tillige gik lige ind til Krudkammeret. Denne temmelig usædvanlige Indretning var strax Wilder paafaldende, men han fik ikke Tid til at tænke over Hensigten og Nytten deraf.

Der var et Udtryk af skiult Tilfredshed, blandet med lidt Ironi i den grønne Fremmedes Ansigt, (thi han var endnu bestandig klædt, som da vi først indførte ham for Læseren) idet han reiste sig, da Wilder kom ind. De bleve begge staaende nogle Minuter ligefor hinanden, uden at tale, hvorefter den foregivne Jurist da begyndte at bryde Tausheden.

„Hvilken lykkelig Omstændighed skylder Skibet Æren af et saadant Besøg?" spurgte han.

„Jeg mener, jeg kan svare — Capitainens Indbydelse," svarede Wilder, med den samme jevne Rolighed, som den anden havde viist.

„Viste han Dem sin Seilordre, da han antog den Titel? For jeg troer, man siger tilsøes, at ingen Krydser burde befindes uden Seilordre."

„Og hvad siger man ved Universitetet om dette væsentlige Punkt?"

„Jeg seer nok, jeg kan ligesaa gierne lægge Kjolen og være mig Mærkespigeret bekiendt," svarede den Anden smilende. „Der er noget ved vor Haandtering — Kald, troer jeg, er Deres Yndlingsord — der er noget ved vort Kald, som stedse forraader os for hinanden. Ja, Master Wilder," tilføiede han med Venlighed, og giorde Tegn til sin Gjest, at han skulde følge hans Exempel og tage Plads, „jeg er, ligesom De, en fød Sømand, og lykkelig ved at kunne tilføie — dette stolte Fartøis Capitain."

„Saa maa De altsaa indrømme, jeg har havt tilstrækkelig Anledning til at komme."

„Det tilstaaer jeg. Mit Skib har giort et behageligt Indtryk paa Dem; og heller ikke vil jeg nøle med at erklære, at ieg har seet nok af Deres Mine og

hele Udvortes til at ønske, jeg havde været en ældre Bekiendt. De ønsker Emploi?"

„Man maa jo skamme sig ved at være ledig i en saa bevæget Tid."

„Godt! det er en besynderlig Verden, vi leve i, Master Wilder! Nogen troer, de svæve i Fare, med en ikke mindre solid Grund under sig, end terra firma, medens Andre heller end gierne ville vove deres Lykke paa Søen. Saa er der atter andre, som troe, at en Mand bør bede, og saa igien andre, som spare paa Veiret, og som tager selv hvad de just ei altid har Tid eller Lyst til at bede om. De har uden tvivl været saa forsigtig at erkyndige Dem om vor Haandterings Natur, inden De kom her for at søge Emploi?"

„Man siger i Newport, at De er Slavehandler."

„Bysnak tager aldrig feil! Var der nogensinde Hexerie til i Verden, saa har den første blandt de kloge Folk været en Landsbykromand; den anden en Landsbydoctor og den tredie en Landsbypræst. Adkomsten til den fierde Hæderspost kan nu Barberen og Skræderen strides om. — Roderik!"

Capitainen ledsagede Navnet, hvormed han saadan uden Omstændigheder afbrød sig selv, med et stille Slag paa en chinesisk Gongong, som imellem andre Curiositeter hang ned fra en af Dæksbielkerne.

„Roderik da, sover Du?"

En smækker, rask Dreng styrtede ud af et af de smaa Cabinetter, som vare anbragte paa Skandsen, og svarede ved at melde sig selv.

„Er Baaden kommen tilbage?"

Svaret var bekræftende.

„Har den været heldig?"

„Generalen er i sit Lukaf, Sir, og kan give bedre Svar end jeg."

„Lad da Generalen komme op og give Rapport."

Wilders Opmærksomhed var altfor spændt til, at han, blot ved at trække Veiret saa høit som sædvanlig, skulde have afbrudt den dybe Grublen, Capitainen pludselig havde hengivet sig til. Drengen steeg ned ad Lugen, som en Slange snoer sig ind i sit Hul, eller snarere som en Ræv styrter sig ned i sin Hule, og nu herskede der en dyb Stilhed i Kahytten. Capitainen støttede sit Hoved i Haanden, som det lod til uden i mindste Maade at tænke paa, at der var nogen Fremmed. Stilheden kunde have varet endnu meget længere, dersom den ikke var bleven afbrudt ved en tredie Person. En langstrakt, stiv Skikkelse hævede sig langsomt op giennem den lille Luge, — omtrent som Theaterspøgelserne vise sig paa Scenen, — indtil den halve Krop var bleven synlig, derpaa standsede den, og vendte sig stiv, og paa militair Viis mod Capitainen.

„Jeg venter Deres Befaling," sagde en mumlende Røst, som kom fra Ens Læber, som man knap kunde see bevæge sig.

Wilder studsede, da denne mærkelige Person viste sig, og ikke heller savnede hans Udvortes, hvad der maatte vække Forundring hos enhver Tilskuer. Hans Ansigt var som en Mands paa de halvtreds, med Lineamenter, som Tiden snarere havde forstærket, end udslettet. Det var lige rødt overalt, med Undtagelse af en af disse udtryksfulde, smaa fibreuse Snakkere paa hver sin Side af Kinden, som har saadan slaaende Lighed med Druerne paa Ranken, og som man skulde troe var den sande Grund til Ordsproget: „god Viin behøver intet Løv." Hovedet var skaldet oppe i; men omkring begge Øren sad der en Tot graaspættet Haar, fuldt af Pomade og kiæmmet i reglementerede Soldaterbørster. Halsen var lang og støttedes af et sort Bind; Skuldrene, Armene og Kroppen vare som en høi Mands; og det Hele var indsluttet i en Slængkappe, som skiøndt dens Façon var nogenlunde reglementeret, dog sikkert var bestemt til at skulde agere et Slags Domino. Capitainen løftede sit Hoved op, da den anden talte, og udbrød:

„Ah, General, er De allerede paa Deres Post? Fandt De Landet?"

„Ja."

„Og Odden? — og Manden?"

„Begge Dele."

„Og hvad giorde De saa?"

„Udløb Ordren."

„Det var godt. — De er en Juveel for executiv Embedsmand, General; og som jeg bærer ved mit Hierte. Klagede Knægten?"

„Han blev kneblet."

„En summarisk Maade at ende Indvendinger paa. Alting er som det skal være, General; De har som sædvanlig fortient mit Bifald."

„Saa løn mig."

„Paa hvad Maade? De er allerede saa høit oppe i Rangen som jeg kan hæve Dem. Det næste Trin, maatte da være Ridderskab."

„Pah! mine Folk ere ikke stort bedre end Militsen. De har ingen Uniformer."

„Dem skal de faae. Hans Majestæts Garde skal ikke være halv saa godt equiperet. Jeg ønsker Dem en god Nat, General."

Skikkelsen sank ned paa samme stive, spøgelseagtige Maade, som den var steget frem, og Wilder var igien alene med Capitainen. Nu først lod det til at falde denne ind, at dette besynderlige Optrin var foregaaet i en næsten aldeles Fremmeds Nærværelse, og

at det var noget, der, i det mindste i dennes Øine, kunde synes at fordre en Forklaring.

Som om han vilde give en saadan Forklaring, men tillige med en temmelig fornem Mine, sagde han, „Min Ven commanderer, hvad man i en meer reglementeret Krydser vilde kalde „Marine Soldateske". Ved sine Fortieneſter har han lidt efter lidt fra Subaltern svunget sig op til den Charge, han nu beklæder. De mærker nok han lugter af Felten?"

„Meer end af Skibet. Er det sædvanligt at Slaveskibe har saa mange Marinere? jeg seer, De er i hver Henseende fuld bemandet."

„De vil nok vide Noget mere om os, inden vi indlade os paa at slutte vor Contract?" svarede Capitainen med et Smiil. Han aabnede derpaa et lille Skriin som stod paa Bordet, og tog et Pergamentblad frem, som han koldt rakte Wilder, og sagde med et af de hurtige, speidende Blik, fra hans spillende Øine, „De vil deraf see, at vi have Kaperbrev, og ere behorig authoriserede til at føre Kongens Krig, medens vi besørge vore egne fredeligere Affairer."

„Disse Papirer lyde jo paa en Brig!"

„Det er sandt; jeg har givet Dem et urigtigt Papiir. Dette her passer nok bedre."

„Det er sandelig, det gode Skibs, de syv Søstres, Papirer; men De fører nok flere end ti Kanoner; og

visse her i Kahyten ere Nipundinger istedetfor Filtpundinger!"

„Ha, ha! De er saa nøieregnende, som om De havde været Juristen, og jeg den fremfusende Sømand. Jeg tør dog nok sige, at De har hørt tale om, at man kan udvide sin Fuldmagt," svarede Capitainen tørt, og kastede Pergamentet skiødesløs ned blandt en Hob lignende Documenter. Derpaa reiste han sig og begyndte at gaae op og ned ad Kahytten med hurtige Trin, idet han vedblev: „Jeg behøver ikke at fortælle Dem, Master Wilder, at vort Foretagende er voveligt. De er ikke kommen herhen uden at vide hvad det er, De vil."

„Jeg søger Hyre."

„De har uden Tvivl nøie overveiet Sagen, og kiender Deres egen Lyst til, hvordan De helst vilde fare. For nu ikke at spilde Tiden, og ligefrem at afgiøre Sagen som det anstaaer to ærlige Mænd, saa vil jeg tilstaae dem ligeud, at jeg trænger til Dem. For en Maanedstid siden indtog en modig, duelig og ældre Mand, skiøndt jeg tør sige ikke bedre Mand end De, dette Bagbords-Lukaf, nu er den Stakkel Fiskenes Føde."

„Druknede han?"

„Nei! Han faldt i ærlig Kamp mod en kongelig Orlogsmand!"

„En kongelig Orlogsmand! Har De da udvidet Deres Fuldmagt til at anſee Dem authoriſeret til at indlade Dem i Kamp med Hans Majeſtæts Krydſere?"

„Er der da ingen anden Konge end Georg den Anden! Maaſkee den førte det hvide Flag, maaſkee det var en Dansker. — Det var en brav Karl; og der ſtaaer nu hans Køie, ligeſaa tom ſom den Dag, han blev taget ud deraf for at ſænkes i Søen. Han kunde have fulgt efter mig i Commandoen, om en ulykkelig Stierne ſkulde have ſkinnet over min Skiebne. Jeg troer, jeg kunde døe roligere, naar jeg vidſte, at dette ſkiønne Skib kunde gaae over i Ens Hænder, der rigtig vilde bruge det."

„Deres Rhedere vilde nok ſørge for en Eftermand i Tilfælde af ſaadan en Ulykke."

„Mine Rhedere ere fornuftige Folk," ſvarede den anden med et betydningsfuldt Smiil, i det han atter kaſtede et forſkende Blik paa ſin Gieſt, ſom nødte denne til at ſlaae ſine Øine ned paa Kahytgulvet; „de generere mig ſielden med nogen Slags Paatrængenhed eller Befaling."

„De ſeer igiennem Fingrene! Jeg ſeer, at Flag ikke ere forglemte i Deres Inventarium: giver de Dem ogſaa Tilladelſe til at føre hvilket af alle disſe Flag De har Lyſt til!"

Ved dette Spørgsmaal mødtes de to Sømænds

kloge, betydningsfulde Blikke. Capitainen trak et Flag frem af den paa halv aabenstaaende Kiste, hvorfra det var faldet Gieſten i Øinene, og i det han lod Rullen løbe hen-ad Dækket, svarede han, —

„Dette er Frankrigs Lillie, seer De. Intet flet Billede paa den uplettede Franskmand. Et Skioldmærke med mange Fordringer, men, desuagtet, en lille Smule smudsket ved den megen Brug. Her har De den calculerende Hollænder, simpel, massiv og for godt Kiøb. Det er et Flag, jeg kun holder lidt af. Er Skibet af Værdi, er Eiermanden just ikke ofte villig til at skille sig ved det uden Betaling. Dette er den pralende Hamborger. Han føler sig rig ved Besiddelsen af en eneste By, og lader sit Flag prale dermed, i disse Taarne. Om sine øvrige vældige Besiddelser siger han klogelig Ingenting i sin Allegorie. Disse Halvmaaner ere Tyrkiets; en maanesyg Nation, som troer sig selv Arving til Himlen. Lad dem nyde deres Førstefødselsret i Fred; det er sieldent at de søge dens Velsignelse paa Søen — og saa disse smaae Drabanter, der dandse omkring den mægtige Maane; disse Barbarer fra Afrika. Jeg holder kun lidt Omgang med disse vidbuxede Herrer, for de indlade dem sielden i nogen fordeelagtig Handel. Dog," — tilføiede han, og saae paa den Silkedivan, foran hvilken Wilder sad, „dog har jeg truffet paa de Kieltringer; og ikke ere

vi skiltes ad aldeles uden Amindelse! Ah! her kommer den Mand, jeg kan lide, den gyldne prægtige Spaniol! dette gule Felt minder mig om Spaniens rige Miner, og saa denne Krone! man kunde bilde sig ind, at den var af smedet Guld, og strække sin Haand ud for at gribe Skatten. Hvad er det for et Vaaben for en Galleon! — Her er den meer beskedne Portugiser; og dog har han et vist rigt Udseende. Jeg har ofte bildt mig ind, at der var ægte brasilianske Diamanter i dette Legetøi. Det Crucifix, som De seer hænge gudfrygtig der tæt ved Døren til mit Kabinet, er et Exemplar af den Sort, jeg mener." Wilder vendte sig om for at kaste et Øie paa det kostbare Emblem, som virkelig var hængt op paa Skoddet et Par Tommer fra Døren. Da han havde tilfredsstillet sin Nysgierrighed, vilde han just atter henvende sin Opmærksomhed paa Flagene, da han bemærkede nok eet af disse giennemborende, men stiaalne Øiekast, med hvilke Capitainen saa ofte læste i sine Staldbrødres Øine. Maaskee han søgte at komme efter hvad Virkning Fremviisningen af hans Rigdomme havde giort paa hans Giest. Det være som det vil, nok, Wilder smilede, thi først nu faldt den Tanke ham ind, at Kahytten, i Forventning af hans Ankomst, var bleven saaledes udpyntet, for at disse Herligheder skulde giøre et fordeelagtigt Indtryk paa hans Sandser. Den Anden læste Udtrykket i hans Øie; men tog dog nok

Feil af Meningen, da hans Opfattelse deraf opmuntrede ham til at fortsætte sin besynderlige Forklaring af Flagene og det med en endnu muntrere og meer livlig Mine end før.

„Disse dobbelthovedede Uhyrer ere Landfugle, som sielden vove et Vingeslag over dybt Vande. Ikke for mig. Den haardføre modige Danske; den stærke Svenske; og saa en heel Mængde af mindre Smaafisk," vedblev han og gled med Haanden hurtig over et Dusin smaa Ruller, som laae hver i sit Rum, „der udfolde deres Flag ligesaavel som de større Stater; og saa den yppige Neapolitaner. Ah! der kommer Himlens Nøgler! Det er et Flag til at døe under! Under dette Smule Flag laae jeg eengang Nok med Nok med en plump Corsar fra Algier" —

„Hvad for noget! Fægtede De under Kirkens Flag?"

„Af bare Gudsfrygtighed. Jeg udmalede for mig selv den Forundring, der vilde paakomme Barbaren, naar han bemærkede, at vi ikke gik i Bøn. Vi gav ham eet eller to Lag, inden han svoer paa, at Allah havde forudbestemt, at han skulde give sig. Jeg troer, at Muselmanden et Øieblik bildte sig ind, at hele det hellige Conclave var ombord, og at Mahomeds og hans Efterkommeres Undergang var bestemt. Jeg tilstaaer, jeg lokkede ham til Kamp, ved at vise ham

disse fredelige Regler, som han er tosset nok til at troe, aabne Halvdelen af alle Pengekister i hele Christenheden.

„Da han havde skriftet sin Vildfarelse, lod De ham vel gaae?"

„Hm! — med min Velsignelse. Vi byttede et og andet og saa skiltes vi ad. Jeg forlod ham i en svær Sø, smøgende sin Pibe, med Forstangen hængende udenbords og Mesanmasten under Gillingen og en fer syv Huller i Grunden, hvorigiennem Vandet susede ligesaa fort som de pumpede. De seer han var godt paa Vei til at faae sin Andeel af Arven. Men Himlen havde jo bestemt det altsammen i Forveien, og han var nok saa tilfreds!"

„Men hvad er det for Flag, De springer over? de see prægtige ud og der er mange."

„Det er Englands; aristocratiske som det selv, brogede og temmelig plettede. Her er Flag for at tilkiendegive hver Rang og hver Stilling, som om Menneskene ikke vare af eet Kiød og Blod, og som al Folket i eet og samme Kongerige ikke kunde seile ærlig under eet Flag. Her er Lord-Stor-Admiralen; St. George; det røde, det blaa Felt, hvem der nu kommer til at føre an, eller eftersom Sindet staaer; Mo'er Indiens stribede Flag og den kongelige Stander selv!"

„Den kongelige Stander!"

„Hvorfor ikke det? en Capitain er „Konge paa sit Skib." Naa! og dette er Kongens Stander; og hvad som er mere, den er bleven ført i Nærværelse af en Admiral!"

„Det trænger til en Forklaring!" udbrød Tilhøreren, som syntes at føle den samme Forfærdelse, som en Geistlig vilde føle ved Opdagelsen af et Kirkeran. „At føre den Kongelige Stander i Nærværelse af et Flag! Vi veed jo alle hvor vanskeligt, ja selv farligt det er at lege med en simpel Vimpel, under en Kongelig Krydsers Øine —"

„Jeg gider gierne drille de Kieltringer!" afbrød den anden ham, med en dæmpet, men bitter Latter. „Det er ret en Fornøielse! — For at kunne straffe, maae de have Magten; de have tidt forsøgt det, men endnu ikke med Held. De veed hvorledes man afslutter sin Regning med Loven ved at sætte mange Seil til. Jeg behøver vel ikke at sige mere."

„Og hvilket af alle disse Flag bruger De meest?" spurgte Wilder efter et Øiebliks Grunden.

„Naar vi blot taler om at seile, saa er jeg ligesaa lunefuld som en Pige i Flanealderen i Valget af sine Baand. De kan ofte faae at see en halv Snees om Dagen. Mangen ærlig Coffardimand er kommen i Havn med en sandfærdig Efterretning om den Hollænder eller den Dansker, han har truffet paa ude tilsøes.

Naar vi derimod tale om at slaaes, saa er der eet, jeg holder allermeest af, skiøndt jeg ogsaa i den Henseende har mine Luner."

„Og det er? —"

Capitainen holdt sin Haand et Øieblik paa den Rulle han havde taget fat paa, og saae sin Gjest lige ind i Sielen saa skarpt og stirrende var hans Blik. Derpaa lod han Flaget falde og et mørkerødt, blodrødt Felt udfoldede sig, i det han sagde med Eftertryk, —

„Dette."

„Det er jo en Sørøvers Farve!"

„Ja, rød er den. Men jeg holder langt meer af den end det sørgelige sorte Felt med Dødningehoveder og anden barnagtig Fugleskræmsel. Det truer ikke; men siger blot: „For denne Priis er jeg tilsals." Master Wilder," tilføiede han uden den Blanding af Ironi og Spøg, med hvilken han havde vedligeholdt den foregaaende Samtale, men derimod med Værdighed, „vi forstaae hinanden. Nu er det paa Tide, at enhver af os seiler under sit eget Flag. Jeg behøver ikke at sige Dem, hvem jeg er."

„Jeg troer det unødvendigt," sagde Wilder. „Hvis jeg fatter disse haandgribelige Tegn, staaer jeg ligeover for — for — "

„Den røde Røver," vedblev den anden, da han saae ham betænke sig paa at udsige det forfærdelige

Navn. „Det er sandt; og jeg haaber, at denne Sammenkomst er Begyndelsen til et varigt, et fast Venskab. Jeg kiender ikke den skiulte Aarsag, men fra det første Øieblik vi saaes, har en stærk, uforklarlig Interesse trukket mig til Dem. Maaskee jeg følte det Tomme i min Stilling; — hvad det endogsaa er, jeg modtager Dem med et længselsfuldt Sind og aabne Arme."

Skiøndt det er temmeligt klart, efter hvad der gik forud for denne aabne Tilstaaelse, at Wilder ikke var uvidende om det Skibs Characteer, han havde vovet sig ombord paa, saa modtog han dog ikke Tilstaaelsen derom uden Forlegenhed. Denne berømte Fribytters Rygte, hans Forvovenhed, hans Gavmildhed og Udsvævelser, saa ofte forenede hos det samme Menneske, og hans fortvivlede Foragt for Døden ved enhver Leilighed, alt dette bevægede sig rimeligviis omkring i vor yngre Eventyrers Erindring og lod ham fornemme denne Betænkelighed ved at paatage sig et Ansvar, vi alle ere meer eller mindre undergivne i vigtige Begivenheder, om vi endog nok saa meget have ventet dem.

„De har hverken taget Feil af mit Forsæt eller af min Mistanke," svarede han langt om længe, „thi jeg tilstaaer, at jeg har søgt netop dette Skib. Jeg tager imod Tieneſten, og beder Dem, at sætte mig fra dette Øieblik af, paa den Post, hvor De troer, jeg er mest istand til at opfylde min Pligt med Ære."

„Deres Plads er lige efter mig. I Morgen skal det høitidelig blive forkyndt paa Skandsen; og i Tilfælde af min Død, vil De blive min Eftermand, hvis jeg ikke har taget feil af min Mand. Denne tilsyneladende overilede Fortrolighed maa være Dem paafaldende. Jeg maa tilstaae at den tildeels er overilet; men vore Ruller kunne ikke aabnes ved Trommeslag igiennem Hovedstadens Gader, som Kongens; og desuden, hvis ikke selve min aabne Tillid til Deres Troskab styrker Deres Velvillie for mig, saa forstaaer jeg mig aldeles ikke paa det menneskelige Hierte."

„Jo den gior!" udbrød Wilder pludselig og med Eftertryk.

Røveren smilte rolig, i det han vedblev, —

„Unge Herrer af Deres Alder ere tilbøielige til at give deres Hierte tillige med deres Haandslag. Men uagtet denne tilsyneladende Sympathie er det dog nødvendigt, at jeg siger Dem, vi har mødtes før, for at De dog kan have den nødvendige Agtelse for Deres Anførers Conduite. Jeg vidste, at De søgte mig for at tilbyde mig Deres Tieneste."

„Umueligt!" raabte Wilder, „intet menneskeligt Væsen —"

„Kan nogensinde være sikker paa sine Hemmeligheder," afbrød den anden, „naar man har et saa aabent

Ansigt som De. Det er ikke længer end fire og tyve Timer siden De var i Boston."

„Det tilstaaer jeg; men —"

„De skal snart tilstaae mere endnu. De var altfor ivrig i Deres Spørgsmaal til Tykhovedet, som siger, vi have rovet hans Provisioner og Seil. Den Løgner! Det vilde være godt for ham om han ikke lader sig finde paa min Vei, han kunde ellers faae en Lection som skulde vække hans Ærlighed. Troer han, at saadant elendigt Vildt som han kunde faae mig til at sætte en eneste Strimmel Seil til eller blot sætte en Baad i Søen!"

„Er hans Angivelse da ikke sand?" spurgte Wilder med en Forundring, han ikke giorde sig Umage for at skiule.

„Sand! Er jeg da, hvad Rygtet har giort mig til? Betragt Uhyret nøie, at intet skal undgaae Dem," svarede Sørøveren med en huul Latter, hvori Haan søgte at bekæmpe den saarede Stolthedς Følelse. „Hvor ere Hornene og Hestefoden? Snuus op i Luften: er den ikke opfyldt med Svovldunster? Dog lad det være nok. Jeg kiendte Deres Efterspørgsel, og syntes godt om Deres Udvortes. Kort sagt, jeg studeerte Dem, og skiøndt jeg nærmede mig Dem temmelig vaersomt, kom jeg Dem dog nær nok for fuldkomment at opnaae

mit Hiemed. De behagede mig Wilder; og jeg haaber vore Følelser ere gienſidige."

Den nys hvervede Fribytter bukkede for ſin Superieurs Compliment og ſyntes noget forlegen for et Svar: For at blive denne Sag qvit paa engang, ytrede han hurtigt, —

„Da vi nu kiende hinanden, vil jeg ikke længer være paatrængende, men forlade Dem for i Nat og vende tilbage igien i Morgen for at overtage min Tieneſte."

„Forlade mig!" gientog Sørøveren, ſtandſede pludſelig i ſin Gang og fæſtede ſit Blik ſkarpt paa den anden. „Mine Officierer pleie ikke at forlade mig paa denne Tid. En Sømand burde elſke ſit Skib og ikke ſove ude, undtagen han blev tvungen dertil."

„Lad os kun rigtig forſtaae hinanden," ſagde Wilder raſk. „Trænger De til mig for at jeg ſkal være en Slave, for at jeg ſkal holde Skibet ſammen ſom en Bolt, ſaa er det ude imellem os."

„Hm! jeg beundrer Deres Characteer meget meer end Deres Conduite. De vil i mig finde en hengiven Ven, men ſom ikke gierne ſeer en nok ſaa kort Fraværelſe. Er der ikke nok ſom kan tilfredsſtille Dem her? Jeg vil ikke tale om den ſædvanlige ſandſelige Attraa. Men De har jo lært at vurdere Aandens

Fortrin; her ere Bøger — De har Smag; her er Pragt — De er fattig; her er Rigdom."

„Betyder Altsammen intet uden Frihed," svarede den anden koldt.

„Og hvad er den Frihed De forlanger? Jeg haaber, unge Mand, at De ikke saa strax vil forraade den Fortrolighed, der er bleven Dem tildeel! Vort Bekiendtskab er kun kort og jeg har maaskee været for hurtig med min Tiltro."

„Jeg maa i Land," tilføiede Wilder bestemt, „om det saa blot var for at faae at vide, at man har Tiltro til mig og at jeg ikke er en Fange."

„Det er en ædel Følelse, eller sort Forræderi," vedblev Sørøveren efter en kort Grunden. „Jeg vil troe det første. Erklær blot, at De medens De er i Newport ikke vil give nogen Siel Kundskab om dette Skibs sande Characteer."

„Jeg vil besværge det," afbrød Wilder hestig.

„Paa dette Kors," vedblev Sørøveren med en sarkastisk Latter; „paa dette med Diamanter besatte Kors! Nei, Sir," tilføiede han med en stolt Bevægelse af Overlæben i det han med Foragt kastede Crucifixet fra sig, „Eder ere for dem, som kun Love kunne nøde til at holde deres Løvte; jeg behøver kun en ærlig Mands klare og utvetydige Bekræftelse."

„Altsaa, ligefrem og uden Omsvøb erklærer jeg,

at jeg ikke, medens jeg er i Newport, vil aabenbare dette Skibs Characteer for nogen, uden Deres Ønske eller Befaling. Endnu mere —"

„Nei, intet mere, det er klogt at være sparsom med sine Forsikringer, og at man ikke sige mere end Omstændighederne fordre. Den Tid kan komme at det kan baade Dem selv uden at skade mig, at De ikke er bunden ved noget Løvte. Om en Time skal De komme i Land, den Tid vil medgaae til at giøre Dem bekiendt med Deres Vilkaar her og med at hædre min Rulle med Deres Navn. — Roderik," tilføiede han og slog atter paa Gongenen, „er Du der, mit Gut."

Den samme gesvindte Dreng, som viste sig, da han første Gang kaldte, kom ov af Trappen fra den underste Kahyt, og meldte sig selv ligesom før.

„Roderik," vedblev Søroveren, „det er min tilkommende Lieutenant, altsaa Din Officier, og tillige min Ven. Vil De nyde noget? der er kun faa Sager, som Roderik ikke skulde kunne skaffe."

„Jeg takker Dem, men jeg trænger ikke til Noget."

„Saa behag at følge med Gutten der. Han vil vise Dem Vei til Messen underneden og give Dem vore skrevne Regulativer. Om en Time kan De vel have fordøiet vor Lovbog, og saa skal jeg igien være hos Dem. Lad Lyset falde meer paa Trappen, min Gut; omend-

skjøndt jeg troer De kan gaae ned uden Trappe, for ellers vilde jeg knap have Fornøielsen af Deres Selskab nu."

Sørørerens betydningsfulde Smiil fandt intet tilsvarende hos Gienstanden for hans Speg, som kunde vise at det var ham behageligt at blive mindet om den flaue Stilling, hvori han var bleven ladt tilbage i Taarnet. Den Første bemærkede et Udtryk af Utilfredshed i hans Ansigt som han just var iærd med at følge Drengen, der allerede stod med et Lys i Lugen. Han gik et Skridt nærmere og sagde hurtig med særdeles Ynde og beleven Anstand, —

„Jeg skylder Dem en Undskyldning for min tilsyneladende Plumphed ved at gaae fra Dem paa Heien. Skiøndt jeg troede, De allerede var min, var jeg dog ikke ganske sikker paa min Erobring. De vil lettelig kunne indsee hvor nødvendigt det maatte være for mig i min Stilling at blive af med Selskab i saadant Øieblik."

Wilder vendte sig om til ham med en Mine, hvoraf hvert Spor af Misnøie var forsvundet, og bad ham ikke tale mere derom.

„Det var flaut nok at finde sig selv i et saadant Fængsel; men jeg føler Rigtigheden af hvad De siger. Jeg vilde have giort det samme, naar jeg kun havde den samme Aandsnærværelse."

„Den ærlige Møller i Newports Ruin, maa være

ilde faren, siden alle Rotterne forlade hans Mølle," raabte Sørøveren muntert, da hans Gjest steg ned bagefter Drengen. Wilder giengjeldte nu ligefrem hans aabne hiertelige Latter, hvorpaa han steg ned, og Kahytten var nu atter overladt til den, som vi faa Minuter før have fundet i rolig Besiddelse deraf.

Syvende Capitel.

Ei Verden gjør ved nogen Lov dig rig;
Thi bryd den, tag mod dette, vær ei fattig.
Apoth. Min Armod, ei min Villie, samtykker.

Romeo og Julie.

Da den anden var borte, standsede Sørøverene sine Skridt og stod nogle Øieblik i en stolt Stilling i Følelsen af sin Seier. Det var tydeligt at see, at han triumpherede over det heldige Udfald; men skiøndt det kloge Aasyn forraadte hans indre Veltilfredshed, var der dog intet Udtryk af plump Glæde. Han saae snarere ud, som om han pludseligen var bleven befriet fra en stor Kummer, end som om han var gridsk efter den Fordeel han kunde have af andres Tienester. Det vilde vel ikke have været vanskeligt for den grantseende øvede Jagttager at have opdaget en Skygge af Bekym-

ring endog i hans forførerisk Smiil og hans lynende Øine; men dette Udtryk forsvandt snart og hans hele Person fik atter dette frie ugeneerte Væsen, som han pleiede at have i sine vanlige Timer.

Da han formeente, at Drengen kunde have havt Tid nok til at føre Wilder til det betegnede Rum, og overgive ham Skibets Politieanordninger, rørte Capitainen atter Gongonen og kaldte endnu engang den første til sig; men denne maatte nærme sig lige hen til sin Herre og svare tre Gange før denne bemærkede ham.

„Er Du der, Roderik," sagde Sørøveren efter en lang Pause.

„Ja," svarede en sagte og, som det syntes, sorrigfuld Stemme.

„Du gav ham jo Regulativerne?"

„Ja."

„Og han læser nu?"

„Ja."

„Godt. Jeg vilde nok tale med Generalen. Du trænger til Hvile, Roderik; god Nat; kald Generalen til Raadet — og — saa god Nat, Roderik."

Da Drengen havde modtaget Befalingen, blev han endnu staaende et Øieblik ved sin Herres Stol istedetfor at skynde sig at udføre Befalingen med sin forrige Hurtighed. Da han imidlertid ikke var saa heldig at

faae et eneste Blik af ham gik han langsomt og, som det syntes, ugierne ned ad Trappen til de nedre Rum og kom ikke mere frem.

Det er unødvendigt at beskrive hvorledes Generalen anden Gang viste sig. Der var ingen væsentlig Forskiel fra hans forrige Entrée, undtagen at denne Gang kom hele hans Person tilsyne. Det var en høi, stiv Skikkelse, som langtfra ikke var uden naturlig Ynde og Proportion, men som til saadan Fuldkommenhed var dresseret til Samtidighed i sine Bevægelser, at de enkelte Lemmer i den Grad havde mistet deres Bevægelighed, at det var umuligt for et enkelt at røre sig uden at bringe en ligesom tilsvarende Bevægelse hos sine Kamerater. Da denne stive, veldresserede Personage havde giort et formelt militairt Buk for sin Superieur, tog han sig selv en Stoel, og satte sig ned efter nogle Smaaforberedelser. Søroveren lod til at have mærket hans Nærværelse for han giengieldte hans Hilsen med et høfligt Nik; men det syntes ham ikke nødvendigt derfor at afbryde sin Grublen. Omsider vendte han sig pludselig om til ham og sagde, —

„Felttoget er ikke tilende endnu, General."

„Hvad staaer tilbage? Valpladsen er vores, og Fienden taget til Fange."

„Deres Deel af Eventyret er vel bragt til Ende,

men for mig staaer endnu meget tilbage. Saae De ikke den unge Mand nede i Kahyten?"

„Jo."

„Hvordan synes Dem han seer ud?"

„Som en Sømand."

„Det er da det samme som at De ikke holder af ham."

„Jeg holder af Disciplin."

„Jeg skulde tage meget feil, om De ikke fandt ham efter Deres Smag paa Skandsen. Lad nu det være godt, jeg har en Anmodning til Dem!"

„En Anmodning! — Det er temmelig silde."

„Sagde jeg „en Anmodning"? der er endnu en Tienestesag for Dem."

„Jeg venter Deres Befalinger."

„Det er nødvendigt at bruge megen Forsigtighed, for, som De veed —"

„Jeg venter Deres Befalinger," gientog den Anden lakonisk.

Sørøveren bred Læberne sammen og et haanligt Smiil svævede om hans Læber, men det blev til et halvt venligt, halvt bydende Blik, da han vedblev, —.

„De vil finde to Matroser i en Jolle paa Siden af Skibet; den ene er blank og den anden sort. Dem har De at tage ombord — i et af Rummene forude — og faae dem drukket placat fulde."

„Skal skee," svarede den, som blev tituleret General, i det han reiste sig og spadserede med lange Skridt hen mod Kahytsdøren.

„Et Øieblik endnu," udbrød Sørøveren; „hvem vil De bruge dertil?"

„Nightingale har det næst stærkeste Hoved her ombord."

„Han har allerede været for meget med. Jeg sendte ham i Land for at see sig om efter een eller anden ledig Sømand, som kunde have Lyst at tage Hyre hos os, og jeg traf ham i et Vertshuus af alle Livsens Kræfter declamerende ligesom en Procurator, der havde taget Betaling af begge Parter. Og desuden ragede han i Klammerie med een af disse to samme Mænd og det vilde rimeligviis komme til Slagsmaal midt i Glæden."

„Jeg vil giøre det selv. Min Aftensup venter paa mig, og jeg behøver kun at tage den lidt større end ellers."

Sørøveren syntes vel tilfreds dermed, for han nikkede ret fortrolig til ham. Soldaten vilde just til at gaae, da han igien blev standset.

„Endnu eet, General, der er nu Deres Fange," —

„Skal jeg ogsaa drikke ham fuld?"

„Paa ingen Maade. Send ham hid."

Generalen sagde, han skulde adlyde og forlod Ka-

hyten. „Det vilde være Svaghed," tænkte Sørøveren og gik op og ned ad Gulvet, „at fæste altfor megen Tillid til et ærligt Ansigt og ungdommelig Enthusiasme. Jeg har bedraget mig, eller ogsaa Knøsen har Aarsag til at være kied af Verden og rede til at indlade sig i et romantisk Foretagende; men det kunde blive farligt, om jeg bedrog mig, og derfor vil jeg være forsigtig, endog til Yderlighed forsigtig. Han er paa en ganske særegen Maade bunden til de to Søfolk. Jeg gad kiende hans Historie. Matroserne maa blive her som Gidsler paa, at han vil komme tilbage igien og paa hans Troskab. Er han falsk, naa, det er Matroser, og der blive mange expederede i denne vor vilde Tieneste! Saaledes er det godt arrangeret og ingen Mistanke om nogen Plan fra min Side kan saare Knøsens Stolthed, hvis han, hvad jeg saa gierne vilde troe, skulde være trofast."

Saadan var omtrent Sørøverens Tankegang flere Minuter efter at hans militaire Staldbroder havde forladt ham. Hans Læber bevægede sig; Smil og stærke Tankeskygger trak efter hinanden over hans udtryksfuldt Træk, som viste disse pludselige og voldsomme Forandringer, der tyde paa et stærkt bevæget Sind. Medens hans Siel saaledes var betaget, blev hans Skridt hurtigere og af og til gesticulerede han endog noget vildt,

da han ved at dreie sig om pludselig stod foran en Skikkelse, som syntes at komme frem af Luften.

Medens han saaledes var beskieftiget med sine egne Tanker, vare nemlig to Matroser komne ind i Kahytten uden at blive bemærkede; og efterat de tause havde sat en menneskelig Skikkelse ned paa en Stol, forsøiede de sig atter bort igien uden at sige noget. Paa denne Skikkelse faldt nu Røverens Blik. Forundringen var gienſidig, langvarig og ikke afbrudt ved en eneste Stavelse af nogen af Parterne. Forundring og Ubestemthed giorde Sørøveren taus, medens Forbauselse og Forfærdelse syntes i bogstavelig Forstand at have stivnet den andens Sielsevner. Omsider sagde den første, i det et besynderlig listigt Smiil foer over hans Ansigt, —

„Jeg byder Sir Hector Homespun velkommen!"

Den forbausede Skræders Øine — thi det var ingen anden end Læserens fladderagtige Bekiendt, som var falden i Sørøverens Kløer — den gode Mands Øine rullede fra høire til venstre og hæftede sig afvexlende paa denne Blanding af Pragt og Krigsredskaber, de overalt stødte paa, men vendte dog efter hvert gridsk Blik tilbage, som om de vilde fluge den Skikkelse, der stod foran ham.

„Jeg siger, Velkommen Sir Hector Homespun!" gientog Sørøveren.

„Herren være mig arme Synder, mig elendige Fa-

der til syv smaa Børn, naadig!" raabte Skræderen; „der er kun lidet at hente, tappre Fribytter, hos en strøbsom, ærlig Haandværksmand, som sidder bøiet over sit Arbeide fra Sol staaer op til den gaaer ned."

„Saadanne Udtryk er Ridderskabet uværdigt, Sir Hector," afbrød Søroveren ham, i det han tog den lille Ridepidsk i Haanden, som laae henkastet paa Bordet i Kahytten; hvormed han berørte Skræderens Skuldre, som om han var en Troldmand, der vilde hæve den andens Fortryllelse ved den blotte Berørelse: „Frisk Mod, ærlige og loyale Undersaat: Lykken har endelig hørt op at være suur: for faa Timer siden klagede I over, at der ikke kom nogen Kunde til Eder her fra Skibet, og nu er I godt paa Veie med at faae hele Skibets Arbeid."

„Ak! ædle og høimodige Røver," mælede Homespun, hvis Snakkesyge kom tilbage med hans Sandser. „Jeg er en ruineret, en ulykkalig Mand. Mit Liv har været en Elendigheds og en tung Prøvelsestid. Fem blodige og grumme Krige —"

„Det er nok. Jeg sagde at Lykken nu begyndte at smile til Eder. Folk af vor Profession trænge ligesaa meget til Klæder som Sognepræsten. I skal ikke rie en eneste Søm uden Betaling. See her!" tilføiede han og rørte ved Fiedren af en hemmelig Skuffe, som flei frem og viste en Guldbynge, bestaaende af næsten

ethvert christeligt Folks Mynter, „vi mangle ikke Midler til at betale dem, som tiene os trolig."

Den pludselige Fremviisning af en Skat, som ikke alene langt overgik hvad han nogensinde havde seet af det Slags, men som ogsaa oversteg hans bornerte Phantasies Kræfter var ikke uden Indflydelse paa den ærlige Mands sandselige Følelser. Da han havde gottet sig ved Synet deraf de faa Øieblik, Sørøveren lod ham betragte Skatten, vendte han sig om til den misundte Besidder af saa meget Guld og spurgte med stigende Fortrolighed i Stemmen, eftersom hans Indre fandt meer og meer Anledning til at være modig, —

„Og hvad venter man, at jeg skal udføre, mægtige Sømand, for min Andeel i denne Rigdom?"

„Det som I hver Dag udfører i Land — skiære, skiære til og sye. Kanskee man ogsaa af og til kan sætte Jert Talent til at sye Maskeradedragter i Requisition."

„Ak! det er Diævelens forvorpne og ugudelige Paafund for at lede Menneskerne til Synd og Verdens Vederstyggelighed. Men saa er der, værdige Sømand, min trøstesløse Halvdeel, Desire; for er hun endog til Aars og forfalden til Mundhuggerie, saa er hun dog min Siæls Halvdeel efter Loven og Moder til et talrigt Afkom."

„Hun skal ikke noget. Dette er et Asyl for elen-

dige Egtemænd. De Mænd, som ikke have Styrke nok til at commandere hiemme, komme ud til mit Skib, som til en Fristad. I bliver den syvende, som har fundet Fred ved at flye til denne Helligdom. Deres Familier blive understøttede. De veed selv bedst hvorledes og alle Parter ere tilfredse. Det er ikke den ringeste af mine Velgierninger."

„Det er priisværdigt og retfærdigt, ædle Capitain og jeg haaber at Desire og hendes Afkom ikke skal blive glemt. Arbeideren er sikkerlig sin Løn værd; og dersom jeg nu tvungen af Nødvendighed skal slide og slæbe for Eder, saa haaber jeg Mutter og Ungerne skal trives vel ved Eders Gavmildhed."

„I har mit Ord, de skal ikke blive forsømte."

„Maaskee, retfærdige Herre — hvis et Forskud blev anviist af denne Guldmasse, vilde maaskee min Halvdeels Sind blive trøstet, hendes Søgen efter mig ikke saa ivrig og hendes Aand mindre sorgfuld. Jeg kiender nok Desires Temperament, og kan sætte mig saa aldeles ind i hendes Sted, at jeg kan sige, der vil blive den skrækkeligste Skraalen i Newport saalænge hun seer Trang og Nød for sine Øine. Da nu Herren naadig har opvakt Haab hos mig om at faae Pusterum, kan der jo dog ingen Synd være i at ønske at kunne nyde det i Ro."

Skiendt Søroveren var langt fra at være af

samme Tanker som hans Fange, at nemlig Desires Tunge skulde have nogen forstyrrende Indflydelse paa Harmonien ombord, saa var han dog nu føielig i sit Sind. Han rørte Fiedren igien, tog en Haandfuld Guldstykker og spurgte Homespun, i det han rækkede ham den, — "

„Vil I tage mod Haandpenge og giøre Ed saa er Pengene Eders."

„Herren frelse os fra den Onde og befrie os fra al Fristelse!" udraabte Skræderen: „Heltemodige Sørøver, jeg har en Skræk for Loven. Skulde noget ondt komme over Eder, i Skikkelse af en kongelig Krydser eller en Storm kaste Eder paa Land, kunde det dog være farligt at være altfor indgaaet med Eders Besætning. Derimod haaber jeg, man vil overse en eller anden lille Tieneste, jeg nødtvungen har ydet, og som jeg stoler paa Eders Høimodighed ei vil forglemme ved Delingen af Eders vel erhvervede Bytte."

„En Smule fordreiet Skræderphilosophie," mumlede Sørøveren, i det han vendte sig om paa Hælen og slog paa Gongonen med saadan Utaalmodighed, at det gienlød giennem hver en Sprække i Skibet. Fire eller fem Hoveder viste sig i de forskiellige Kahytsdøre, og en Stemme spurgte hvad Capitainen befalede.

„Tag ham til Køis," lød den hurtige, pludselige Ordre.

Vor gode Ven Homespun, som enten af Frygt eller maaskee af Politik, syntes aldeles ude af Stand til at røre sig, blev i en Fart løftet op fra Stolen og ført hen til den Dør, der gik ud til Skandsen.

„Bi lidt," raabte han til sine uhøflige Porteurer, i det de vare ifærd med at bringe ham til det af Capitainen betegnede Sted. „Jeg har endnu kun eet eneste Ord at sige. Skiøndt jeg ikke gaaer i Eders Tieneste, hæderlige og loyale Oprører, saa afslaaer jeg den ikke heller paa en upassende og uhøflig Maade. Det er en græsselig Fristelse, og jeg føler den ude i Fingerenderne. Men vi kan jo nok hitte paa saadan en Contract imellem os, som ingen af os tabte ved og hvor Loven ikke kan finde nogen Grund til Misfornøielse. Jeg ønskede saa gierne mægtige Commandeur, at beholde et ærligt Navn til min Grav, og tillige at jeg maatte leve mine Dages fulde Tal, for da jeg nu med saa megen Hæder og aldeles uskadt har giennemgaaet fem blodige og grumme Krige —"

„Væk med ham!" afbrød en streng barsk Stemme.

Homespun forsvandt som ved Hexerie og Sørøveren var atter alene. Længe forblev hans Grublen uforstyrret baade af Menneskefodtrin og Menneskestemme. Hiin eiendommelige Stilhed, som kun streng og alvorlig Disciplin kan fremkalde, gik igiennem hele Skibet. Havde en Ikke-Sømand saaledes siddet i Kahytten, kunde

han gierne have bildt sig ind at være ene i en øde tom Kirke, uagtet han var omgiven af fredløse Voldsmænd, saa qvalte og dæmpede vare endog de aldeles nødvendige Lyd. Af og til hørte man vel ogsaa en eller anden Svirebroders høie, barske Røst at give sig Luft i en Sømandssang, som, i det den steg op fra de underste Skibsrum og ikke var synderlig harmoniske i sig selv, lød som de første skiærende Toner fra en Begynder paa Waldhorn. Men ogsaa disse Afbrydelser bleve lidt efter lidt mindre hyppige og hørtes tilsidst aldeleles ikke længer. Omsider mærkede Sørøveren en famle om Dørklinken, og hans militaire Ven viste sig endnu engang.

Der var noget i Generalens Gang, Holdning og hele Udvortes, som tilkiendegav, at, om hans sidste Tjenesteforretning endog var bleven heldig udført, saa var den dog ikke tilendebragt aldeles uden hans egen personlige Hazard. Da Sørøveren saae, hvem det var der kom ind, foer han strax op af Stolen og forlangte hans Rapport.

„Den Blanke er saa drukken at han ikke engang kan ligge uden at holde sig ved Masten, men Negeren er enten en Gavtyv eller ogsaa maa han have et Hoved som Flint."

„Jeg haaber, at De ikke altfor snart har opgivet Deres Plan."

„Jeg vilde lige saa gierne skyde et heelt Bierg ned! jeg giorde min Retirade ikke eet Minut for tidlig."

„Sørøveren betragtede Generalen nogle Øieblik for rigtig at komme til Kundskab om, hvorledes hans Undergivne egentlig havde det, før han svarede, —

„Godt. Vi ville nu gaae til Hvile for i Nat."

Den anden rettede nøiagtig sin lange Person og bragte sit Ansigt i samme Retning som den tidt omtalte lille Luge. Med fortvivlet Anstrængelse forsøgte han derpaa at marschere derhen med sin sædvanlige vandte Holdning og militaire Gang. Da nu de enkelte ujevne Bevægelser og den Begivenhed at Benene et Par Gange gik over hinanden, ikke bleve paaankede af Capitainen, saa steg den værdige Exerceermester ned, efter sin Formening, med megen Anstand; thi hans moralske Person var just ikke i den meest bequemme Stilling for at opdage de Smaafeil den physiske Medhielper maatte giøre sig skyldig i. Sørøveren saae paa sit Uhr, og da han tænkte Generalen havde havt fornøden Tid til sin alvorlige Retirade, gik han rask hen til Lugen og gik ligeledes ned.

Skiøndt Skibets nedre Lukaffer ikke vare saa straalende udzirede som den øverste Kahyt, saa vare der ved deres Indretning dog taget meget Hensyn paa Nethed og Hyggelighed. Nogle enkelte Tienerlukaffer indtog den yderste Agterende af Skibet med Indgang til

Spiseværelset for Officiererne af anden Rang, eller som det hed i det techniske Sprog „Messelukafet". Paa begge Sider igien deraf vare Stadseværelserne, et anmassende Navn, som man nu altid giver deres Sovekamre, som tør betræde Skandsen.

Foran Messelukafet kom de ringere Officierers Rum; og umiddelbart foran det var det Corps indqvarteret, som adlød den, der blev tituleret General, og dannede saaledes ved sin Disciplin en Skranke imellem de mere ryggesløse Matroser og deres Superieurer.

I disse Indretninger var der nu kun afveget lidt fra det sædvanlige Arrangement i Krigsskibe af samme Bygning og Styrke som „Røveren"; men det var ikke undgaaet Wilders Opmærksomhed, at Skodderne, som skildte Kahytterne fra Banier-Dækket, eller den Deel Mandskabet indtog, vare suffisantere end sædvanlig, og der stod en lille Haubitz for indvortes Brug, som en Læge vilde udtrykke sig, naar Omstændighederne maatte fordre det. Dørene vare i Særdeleshed stærke og de Midler der var til at stænge dem, saae mere ud som Tilberedelser til Kamp, end som almindelige Sikkerhedsanstalter mod Smaaforgribelser paa andres private Eiendom. Flinter, Muskedonnere, Pistoler, Sabler, Haandpiker o. s. v. hængte oppe i Dæksbielkerne og Tværtømmerne eller vare anvendte som Prydelse paa Skodderne, og det i en Overflødighed, som tydelig udsagde,

at de vare der lige saa meget til Brug som til Stads. Kort sagt, det Hele forraadte for Sømandens Blik en saadan Tingenes Stilling, i hvilken Superieurerne følte, at deres hele Sikkerhed mod deres Inferieurers Voldsomhed og Insubordination var afhængende baade af deres Indflydelse og af at de vare i Stand til at giøre Modstand, og tillige, at de første ikke havde forsømt nogen Forholdsregel som kunde hiælpe paa deres sammenlignelsesviis mindre physiske Styrke.

Sørøveren fandt sin nylig indrullerede Lieutenant i det fornemste af de underste Rum, eller Messelukafet, tilsyneladende ivrig beskiæftiget med at studere Regulativet for den Tieneste han just havde begivet sig i. Han nærmede sig det Hiørne, hvor den anden sad, og sagde i en ligefrem, venlig, næsten fortrolig Tone, —

„Jeg haaber De finder vore Love bestemte nok, Master Wilder."

„Mangel paa Bestemthed er just ikke deres Feil, naar kun denne Egenskab altid kan blive iagttaget i deres Udøvelse," svarede den anden og reiste sig for at hilse sin Souperieur. „Jeg har aldrig fundet saa strenge Love, ikke engang i — "

„Ikke engang i — Sir?" spurgte Sørøveren, da han mærkede den anden betænkte sig.

„Jeg vilde sagt, ikke engang i „Hans Majestæts Tieneste," svarede Wilder og rødmede lidt. „Jeg veed

ikke om det er en Mangel eller en Anbefaling at have tient ombord i et kongeligt Fartøi."

„Det sidste; i det mindste burde jeg tænke saaledes, siden jeg selv har lært Sømandskab i samme Tieneste."

„I hvad for et Skib?" afbrød Wilder ham ivrigt.

„I mange," var det kolde Svar. „Men da vi nu tale om strenge Love, saa vil de let indsee, at i en Tieneste, hvor der ikke er nogen Domstol i Land til at beskytte os, og hvor der ei heller er nogen venskabelig-sindet Krydser til at staae hinanden bi, der maa Capitainen nødvendig beklædes med en ikke ubetydelig Magt. De finder min Autoritet temmelig udstrakt."

„Temmelig uindskrænket," sagde Wilder med et Blik, som kunde have passeret for ironisk.

„Jeg haaber ikke De vil faae Aarsag til at sige, at den er bleven vilkaarlig udøvet," gienvarede Søroveren, uden at bemærke, eller maaskee uden at vise at han bemærkede Udtrykket i den Andens Ansigt. „Men Deres Tid er kommen og De kan gaae i Land, naar De vil."

Den unge Mand takkede med et høfligt Buk og sagde, at han var færdig. Da de steg op i den øverste Kahyt, beklagede Capitainen, at Tiden og den Nødvendighed han var i, at maatte bevare sit Skibs Incognito

ikke tillod ham at sende en Officier af hans Rang i Land paa den Maade, han kunde ønske.

„Men Jollen som De kom ombord i er endnu paa Siden, og Deres egne to dygtige Karle vil snart bringe Dem over til Odden der. Apropos om de to Mænd, ere de indbefattede i vor Contract?"

„De har ikke forladt mig siden min Barndom og vilde nok heller ikke gierne giøre det nu."

„Det maa være et særegent Baand, som kan forbinde to saa besynderlige Personer med en tredie, saa forskiellig fra dem selv baade i Sæder og Opdragelse," vedblev Sørøveren og kastede et skarpt Blik paa den anden, men vendte det bort da han saae, at hans Interesse i Svaret blev bemærket.

„Det er det," svarede Wilder roligt; „men da vi alle ere Sømænd, saa er Forskiellen endda ikke saa stor, som man ved første Øiekast skulde troe. Jeg vil nu gaae hen til dem og ved Leilighed lade dem vide, at de for Fremtiden skulle adlyde Deres Befaling."

Sørøveren fulgte ham fra Kahyten ud paa Skandsen, og det lod, som om han blot vilde trække lidt frisk Luft.

Veiret havde ikke forandret sig, det var mørkt, men mildt. Samme Stilhed som før herskede overalt paa Dækket; og med en eneste Undtagelse, var der intet menneskeligt Væsen at see mellem de mange mørke Gien-

stande, som hævede sig frem i Natten, og som Wilder godt kiendte som ganske nødvendige Bestanddele af Skibet. Denne Undtagelse var det samme Individ, som først tog imod vor Eventyrer og som endnu stedse spadserede frem og tilbage paa Skandsen, ligesom før indhyllet i en Vams. Den unge Mand henvendte sig nu til denne Person og tilkiendegav ham sin Hensigt for en Tid at forlade Skibet. Hans Ytring blev modtaget med en Respect, der viste ham, at hans nye Rang allerede var bekiendt, skiøndt det lod til, at den aldeles maatte staae tilbage for Røverens større Magtfuldkommenhed. De veed, Sir, at ikke en Eneste, af hvilkensomhelst Rang, maa forlade Skibet paa denne Tid, uden Capitainens Ordre," lød det høflige, men bestemte Svar.

„Jeg veed det; men jeg har Ordren, og giver Dem den igien. Jeg gaaer i Land i min egen Baad."

Da den anden saae en Skikkelse tæt ved, som han vel vidste var Capitainens, ventede han lidt for at forvisse sig om, at det han hørte var sandt. Da der nu ingen Indsigelse blev giort, ei heller blev givet ham noget Tegn, saa pegede han blot hen til Stedet, hvor den anden kunde finde sin Baad.

„Folkene have forladt den!" udbrød Wilder og traadte forundret tilbage, som han var ifærd med at gaae ned ad Faldrebstrappen.

„Er de Hallunker løbet deres Vei?"

„De ere ikke løbne bort, Sir, og ere heller ingen Hallunker. De ere i Skibet, og maa findes."

Den anden ventede efter at see hvad Virkning disse bydende Ord vilde giøre paa den Person, som endnu stedse dvælede henne i Skyggen af Masten. Da der imidlertid ikke kom noget Svar fra den Kant, blev han nødt til at adlyde.

Han sagde til ham, at han vilde lede dem op og gik hen forud i Skibet og lod Wilder, som denne troede alene tilbage paa Skandsen. Dog blev han snart bragt ud af sin Vildfarelse. Sørøveren kom spadserende hen til ham og begyndte at tale om sit Skib for at lede sin nye Lieutenants Tanker hen paa noget andet, da han saae af hans hurtige ujevne Skridt, at han var kommen i en ubehagelig Stemning.

„Et fortryllende Søskib, Master Wilder," begyndte han, „og som ikke tager en eneste Draabe Sø ind agten for Stormasten. Ret et Fartøi, en Sømand holder af.

Jeg kalder hende „Delphinen", efter den Maade Hun skiærer Søen paa; og kanskee ogsaa, vil De sige, fordi Hun har ligesaa mange Couleurer som denne Fisk — Jack vil have et Navn til sit Skib, veed De, men jeg kan ikke lide Eders barbariske Navne, Eders „Ildspyere" og Eders „blodige Mordere."

„Det var da heldigt for Dem at finde saadant Fartøi. Er det bygget efter Deres Ordre?"

„Faa Skibe under sex hundrede Tons fare fra Colonierne, hvis Bygning ikke skulde convenere mig," svarede Søroveren med et Smiil, som om han vilde opmuntre den anden, ved ret at vise ham den Rigdomskilde, der aabnede sig for ham ved det nye Bekiendtskab. „Dette Skib er oprindelig bygget for hans allertroeste Majestæt, og var enten betænkt til en Forærring eller Svøbe for Algiererne kan jeg troe; men — men hun har skiftet Eier, seer De, og hendes Skiebne er bleven lidt anderledes; men hvorledes eller hvorfor er Bagateller hvormed vi netop ikke nu ville beskieftige os. Jeg har havt hende i Havn, og hun har faaet endeel Forbedringer og er nu ganske fortræffelig skikket."

„Saa De vover Dem undertiden indenfor Castellerne?"

„Naar De faaer Tid kan min private Dagbog maaskee interessere Dem," svarede den anden undvigende. „Jeg haaber, Master Wilder, De finder dette Skib i saadan Stand, at en Sømand ikke behøver at rødme over det?"

„Hendes Skiønhed og Ziirlighed fængslede allerførst mit Øie og bevægede mig til at forhøre mig nøiere om hendes Characteer."

„De var flink til at see hun reed for et enkelt Anker!" svarede den anden leende. „Men jeg sætter aldrig noget ivove uden Grund; ikke engang mit Bøiereeb — det vilde jo være en let Sag for saa svært et Batterie jeg fører, at bringe hiint elendige Fort til Taushed; men vi kunde dog faae et eller andet ulykkeligt Skud, og derfor er jeg klar til øieblikkelig at gaae under Seil."

„Det maa være lidt besynderligt at indlade sig i en Kamp, hvor man ikke kan stryge naar det kommer til det Yderste!" sagde Wilder, snarere som en der stod og grundede, end som en, der vilde sige sin Mening høit.

„Der er jo altid Grund nedenunder," var det lakoniske Svar. „Men Dem kan jeg nok sige, at jeg af Princip er øm over mine Rundholter. Hver Dag blive de efterfete som Hovene paa en Væddeløber; for det hænder sig ofte, at vort Mod maa vurderes ved Klogskab."

„Men hvorledes, og hvor reparerer De, naar De har lidt Skade i en Storm, eller i en Fægtning?"

„Hm! vi giør os Umage for at komme til at reparere, Sir, at gaae tilsøes i taalelig god Stand."

Derpaa taug han, og Wilder som saae, at han endnu ikke var funden værdig til fuldkommen Fortrolighed, taug ligeledes. Under denne Pause, kom Offi-

ceren tilbage, blot fulgt af den Sorte. Faa Ord vare nok til at forklare Fids Tilstand. Det var klart, at den unge Sømand ikke alene var ubehagelig overrasket, men endog ganske skamfuld. Den ligefremme aabne Mine, hvormed han vendte sig mod Sørøveren, for at undskylde sine Følgesvendes Overtrædelse, overbeviste derimod denne om, at han var langt fra at have Mistanke om, at der var anvendt noget upassende Middel, for at bringe ham i denne ubehagelige Stilling.

„De kiender altfor godt en Sømands Characteer, Sir," sagde han, „til at kunne tilregne min stakkels Kamerad denne Malconduite, som en vedersthyggelig Feil. En bedre Matros laae aldrig paa en Raa eller stram-mede en Vuling end Dick Fid; men jeg maa tilstaae, at han driver det lystige Broderskab til Yderlighed."

„Det er dog heldigt, De har beholdt den ene Mand til at roe Baaden i Land," bemærkede den anden saadan let hen.

„Aa! det kan jeg nok besørge alene; og jeg vil ogsaa nødig skille dem ad. Med Deres Tilladelse, skal den Sorte ogsaa ligge her ombord i Nat."

„Som De finder det for godt. Der er ikke trang Tid paa tomme Køier hos os, efter det sidste Pust."

Wilder bød derefter Negeren, at vende tilbage til sin Bakskamerad, og vaage hos ham, saalænge han

ikke skulde være istand til at passe sig selv. Den Sorte, som var langtfra saa lyshovedet som sædvanlig, adlød villig. Den unge Mand tog nu Afsked og gik i Jollen. Medens han med kraftig Arm roede bort fra det forte Skib, saae han ret med en Sømands Glæde tilveirs, efter dens ordentlige, ziirlige Takkelage, og derefter dalede hans Øie ned paa Skrogets truende Masse. En letbygget stærk Skikkelse stod ved Hælen af Bougsprydet og fulgte hans Bevægelser; og i det Individ, som tilsyneladende tog saa megen Interesse i hans Foretagende, kunde han, det taagede Stiernelys uagtet, gienkiende Røverens Person.

Ottende Capitel.

Hvem er hiin Herre?
Ammen. En Søn og Arving af Tiberio.
Julie. Men han, som følger der, og som ei dandsed'?
Ammen. Min Trv, det veed jeg ei.

Romeo og Julie.

Solen hævede sig just op af Havet, hvori Massachusetts blaae Øer ligge, da man allerede saae Indbyggerne af Newport aabne deres Døre og Vinduer, og

berede sig til Dagens forskiellige Beskieftigelser, med Menneskers sædvanlige Raskhed og Travlhed, der vise= lig have fulgt Naturens Vink for at søge Hvile, og for at søge Adspredelse. Muntert sendte de hinanden deres Morgenhilsen, idet de tog den lette Slaa bort fra Boutikdøren, og mangen venlig Efterspørgsel blev giort og besvaret, om hvorledes det stod sig med Dat= terens Feber, eller gamle Mutters Gigt. Ligesom Verten i det „klare Anker" var saa omhyggelig i at beskytte sit Huses gode Rygte, mod enhver uretfærdig Beskyldning om upassende Svirerie, saaledes var han da ogsaa mellem de første, som aabnede sin Dør, for at fange en eller anden forbigaaende Kunde, som maatte trænge til at skylle den forløbne Nats Dunster ned med nogle styrkende Mavedraaber. Det var ganske almin= deligt i de britiske Provindser, at man tog sig saadan en Hiertestyrkning under forskiellige Navne, som „Bitter", „Julep", „Morgen=Dram" o. s. v. eftersom det enkelte Distrikt syntes at fordre særegent Middel. Det er vel sandt, at denne Skik nu er gaaet noget af Brug, men den har dog bestandig beholdt en vis hellig Characteer, som følger med det gamle. Det forekommer mig ikke lidt besynderligt, at denne ærværdige og roesvær= dige Praxis, at bortskylle de usunde Dunster, som ere avlede i det menneskelige Legeme paa en Tid da det, ligesaavel som aldeles uden moralsk Beskyt=

telse, tillige er udsat for alle de Onder Kiødet er Arving til, — at denne rosværdige Praxis skulde udsætte Amerikaneren for hans europæiske Broders Stiklerier. Vi ere sandelig ikke utaknemmelige mod disse fremmede Menneskehedens Venner, der tage saa stor Deel i vor Velværen, at de sielden lade nogen republicansk Svaghed passere, uden strax at anbringe deres rensende Pens ætsende Spidse. Kanskee vi ere saa meget meer erkiendtlige for denne Ædelmodighed, som vi har havt saa megen Leilighed til at være Vidne til, hvor stor deres Iver er for vore unge Stater, (kraftige og lidt uhandelige maaskee, men dog altid unge) saa at de ere vante til, midt i deres Iver for at reformere Synderne paa denne Side Havet, at overse ikke just saa faa af deres egne Udskeielser. Utallige ere saaledes de Moraliteters Missionairer, som Moderlandet har sendt hid til os i dette gudfrygtige og kiærlige Øiemed. Kun Skade at deres Anstrengelser ere blevne kronede med saa lidt Held. Vi havde netop den Lykke at være nøie kiendt med een af disse værdige Personer, der aldrig lod Leiligheden gaae forbi til at declamere, især imod det Vederstyggelige i den Praxis vi just her taler. Ja han tog Munden saa fuld, at han ikke alene ansaae det for umoralsk, men hvad der er meget værre, for ikke gentilt før Middag at drikke noget, der var stærkere end tyndt Øl. Efter dette

vigtige Tidspunkt var det ikke alene tilladt, at give noget efter i Legemets Spægelse, men han viste sig selv saa liberal i den orthodoxe Indulgents, at han regelmæssig blev baaret til Sengs ved Midnat, og stod saa op igien den næste Morgen for atter at holde Taler, over de tusinde Afskyeligheder ved utidig Drikken. Og her vil vi nu tage Leilighed til at sige, at vi for vor egen ubetydelige Person, aldeles afskye denne Vederstyggelighed; og at vi blot beklage, at de af begge Nationerne, som finde Fornøielse i denne Praxis, — at de dog ikke vanskelig kunne komme overeens om den bestemte blandt de fire og tyve Timer, naar en christen Herre, som taler engelsk, maa drikke sig fuld. At Negotiateurerne, som sluttede det sidste venskabelige Foredrag, have overseet denne vigtige, morende Gienstand er et nyt Beviis paa, at begge Parter i den Grad vare kiede af denne uforbeelagtige Krig, saa at de i en Fart smækkede Freden sammen. Imidlertid er det ikke endnu for sildigt, at udnævne en Commission i denne Hensigt, og for at Spørgsmaalet smukt kan blive afhandlet efter Fortieneste, vove vi at giøre Regieringen opmærksom paa det passende i at udnævne, som vor Befuldmægtigede, en eller anden sikker Advokat for „Julersystemet". Det er troligt, at vor værdige og milde Moder, ikke kan finde nogen Vanskelighed i at

vælge en passende Modstander blandt sine talrige og veltrainerede Diplomater.

Da vi nu saaledes har lagt vor personlige Godmodighed for Dagen, tilligemed en stor Interesse for den meest passende, og som vi haabe, for den endelige Afgiørelse af dette vigtige Spørgsmaal, maa det være os tilladt at tage fat paa vor Fortælling, uden at agere Advokater, hverken for Stimulanter om Morgenen, eller for Beruselse om Aftenen; hvilken Inddeling vi, efter en ikke just indskrænket Jagttagelse, maa troe netop er den, der følger af en vigtig Opfattelse af hele Sagen.

Verten i det „uklare Anker" var altsaa tidlig paa Benene, for at fortiene sin ærlige Skilling af en eller anden af det gamle System, som maatte foretrække hans Skiænk til sit Morgenoffer til Bachus, fremfor hans Naboes, der giorde sig al Umage for at lokke de troe Vasaller til sig, ved at hænge et rødt Ansigt ud, som han kaldte „Georg den Andens Hoved". Det lod ogsaa, som om den gesvindte Værts rosværdige Gesskieftighed ikke skulde blive ubelønnet. I den første halve Time strømmede Kunderne dygtig ind i hans giestfrie Havn, og han lod heller ikke til at ville opgive Haabet om videre Cenflux endog efter at den sædvanlige Tid for slige Giester var forløben. Da han imidlertid fandt, at hans Kunder begyndte at gaae fra ham til deres Forretninger, saa forlod han sin Plads

bag Diſken og ſtillede ſig ude i Døren, med en Haand i hver Lomme, ſom om han fandt en hemmelig Glæde ved at klingre med deres nye Beboere. En Fremmed, ſom ikke var gaaet indenfor tilligemed de øvrige, og ſom altſaa ikke havde faaet den almindelige Dram, ſtod lidt fra, med Haanden indenfor Veſten, ſom om han var fordybet i ſine egne Tanker. Perſonen faldt den erfarne Vært i Øinene, ſom ſtrax begreb, at ingen ſom havde nydt en paſſende Morgenſnaps, kunde ſee ſaa eftertænkſom ud ſaa tidlig paa Dagen, og at der følgelig endnu var noget at hole, ved ligefrem at aabne Samtalen imellem dem.

„Det er ret en raa Luft, gode Ven, til at feie Nattens Dunſter bort," ſagde han, og indaandede den i Sandhed behagelige og ſtyrkende Luft en ſmuk Octobermaaned fører med ſig. „Det er ſaadanne Renſere, ſom give vor De ſit gode Rygte, og giør den til den ſundeſte, ſom den allerede er bekiendt for at være, den ſkiønneſte Plads i Verden; I er formodentlig fremmed her?"

„Jeg er for ganſke nylig kommen hertil, Sir," var Svaret.

„En Sømand, kan jeg ſee, af Eders Dragt? og ſom ſøger Hyre, tør jeg ſige;" vedblev Verten og gottede ſig over ſin egen Skarpſindighed. „Saadan komme her nu Mange; men Folk maa ikke troe, at

fordi Newport er en blomstrende Stad, at man strax kan finde en Køie. Har I allerede prøvet Eders Lykke i Bay Provindsen?"

„Jeg forlod først Boston i Overgaaes."

„Hvad for noget, kunde de stolte Borgere ikke skaffe Eder et Skib? Ja, det er vældige Karle i Munden, som sieldent sætte deres Lys under Skieppen; og dog troer mange, som rigtig forstaaer sig paa det, at Narraganset Bay er godt paa Vei til snart at kunne tælle ligesaamange Seilere som Massachusetts. Her er nu denne dygtige Brig, der om en Uges Tid vil have tusket sine Heste om for Rom og Sukker; og her er et Skib, som halede ud igaar Aftes ved Solens Nedgang. Det er et prægtigt Skib med Kahytter som det kunde være for en Prinds! Vender Vinden sig, vil den gaae under Seil; og jeg troer nok en dygtig Karl vilde ikke behøve just nu at tigge sig paa. Saa er der et Slaveskib der udenfor Castellet, om I kan lide en Ladning Uldhoveder."

„Og troer man at Skibet i den indre Havn vil seile med første Vind!" spurgte den Fremmede.

„Ja det har sin Rigtighed. Min Kone er fuld Søsskendebarn til Toldbetientens Skrivers Kone; og jeg har det fra første Haand, at Papirerne ere færdige, og at det kun er Vinden som er dem ivejen. Jeg holder nøie Regning med Blaatrøierne, seer I, for det anstaaer en

ærlig Mand at see paa sin egen Fordeel i disse besværlige Tider. Der ligger hun nu; det Skib kiender vi jo nok, den kongelige Caroline! Hun giør regelmæssig en Reise hvert Aar imellem Provindserne og Bristol, og lægger til her, baade paa Hen- og Hiemreisen, for at forsyne os med et og andet, og for at indtage Brænde og Vand; og saa gaaer hun hiem eller til Carolinerne eftersom det kan træffe sig."

„Fører den synderligt Skyts, Sir?" vedblev den Fremmede, hvis tankefulde Mine nu forsvandt ved den mærkelige Interesse, han begyndte at vise for Samtalen.

„Ja vist; Hun mangler saamæn ikke Bulbidere, der kunne giøe naar det kniber, og som ogsaa kunne snakke et Ord med til Hans Majestæts Ære. Gud signe ham! Judy! Du Judy!" raabte han saa stærkt han kunde, til en Negerpige, der sankede Pindebrænde mellem Spaanerne paa en Bedding, „skynd Dig over til Nabo Homespuns, og bank dygtig paa hans Sovekammervinduer: Manden har sovet over sig; det er saamæn ikke almindeligt, at høre Klokken slaae syv, uden at den tørstige Skrædder kommer efter sin Bitter!"

Der blev en lille Standsning i Samtalen medens Pigen udførte sin Herres Ordre. Bankningen havde ingen anden Virkning, end et skingrende Svar fra De-

sire, hvis Stemme trængte igiennem den lille Boligs tynde Brædebeklædning, ligesaa fort som igiennem en Sie. Efter et lille Øieblik blev Vinduet aabnet, og den værdige Madmoder stak sit forstyrrede Ansigt ud i den friske Morgenluft.

„Hvad er der! hvad er der!" spurgte den fornærmede, og som hun var tilbøielig til at troe, den forsømte Kone, i den Formening at det var hendes forløbne Husbond, der saa silde vendte hiem til sin huuslige Pligt, og der saaledes havde vovet at forstyrre hendes Slummer. „Er det ikke nok, at Du er løbet fra Bord og Seng en heel lang Nat, Du vover endog at forstyrre en hee! Familie, syv velsignede Børn, uden at regne deres Moder, i deres naturlige Ro! O Hector! Hector! Du vil blive et Exempel paa en sværmende Yngling, og en Advarsel for den Letsindige!"

„Bring mig den sorte Bog," sagde Verten til sin Kone, som var kommet i Vinduet ved Desires Klager; „det forekommer mig Konen sagde noget om at giøre en Reise paa et Par Dage; har det nu ogsaa været den gode Mands Tanker, saa bør enhver ærlig Mand see efter, hvorledes man staaer i det med dem. Ja, saasandt jeg lever, Keziath, har Du ikke borget mig den halve Tigger sexten Pence, og det for bare Morgen og Aftensnapse!"

„Du overiler Dig uden Aarsag, min Ven; Man-

den har jo syet en Klædning til Drengen i Skolen og meente, at —"

„Hys, Kone," afbrød Husbonden hende og gav hende Bogen tilbage med Vink om at gaae sin Vei; „jeg tør sige, det vil altsammen komme ud til sin Tid, og jo mindre vi tale om vore Naboers Udskeielser, desto mindre vil der blive talt om vore egne. Det var en værdig, stræbsom Haandværksmand, Sir," vedblev han og vendte sig til den Fremmede; „men som aldrig kunde faae Solen til at kige ind af sit Vindue, skiøndt Himlen veed, Ruderne vare saamæn ikke for tykke for den Velsignelse."

„Og troer I da virkelig, efter saa ubetydelige Vidnesbyrd, som vi har seet, at en saadan Mand har giort sig usynlig?"

„Ja det er jo en Ulykke, der har truffet Folk, der have været bedre end han!" svarede Verten, og foldede sine Hænder over den tykke Mave, med en meget alvorlig eftertænksom Mine. „Jeg skulde mene, at vi Vertshuusholdere, — som nu saadan kan see ind til hver Mands Hemmeligheder; for det er netop efter et Besøg hos os, at de aldeles aabne deres Hierte — jeg skulde mene, at vi maae kiende en Deel til vore Naboers Sager. Kunde den gode Mand ligesaa let udglatte Mutters Sind, saa kunde saadant noget nok

undgaaes, men — skal I have en Snaps paa Morgenstunden, Sir?"

„Aa ja, en lille Taar af det Bedste."

„Som jeg sagde Eder," vedblev den anden og forsynede sin Kunde efter hans Forlangende, „kunde Skræderens Pressejern tage Folderne ud af en arrig Kones Sind, som af en Kiole, og han saa kunde spide det, ligesaagodt som den Gaas der hænger der bag Disken hos mig — Kanskee I ogsaa vil spise hos os i Dag, Sir?"

„Jeg kan just ikke sige nei," svarede den Fremmede og betalte Snapsen, han blot havde nippet til; „det kommer meget an paa, hvad jeg faaer at vide om Skibene i Havnen."

„Ja saa vilde jeg, skiøndt jeg er ganske uinteresseret, som I veed, Sir, raade Eder til at slaae Eders Bopæl op hos mig, saalænge I bliver her i Byen. Her søge de fleste Sefarende; og jeg tør nok sige uden Forfængelighed — Ingen kan fortælle Eder mere om hvad I bør vide, end netop Verten i det „uklare Anker".

„Saa I raader mig til at søge Hyre hos Capitainen paa det Skib ude paa Reden: Seiler den ogsaa saa snart som I troer?"

„Med første Vind. Jeg kiender Skibets hele Historie lige fra den Dag, de lagde Stapelblokken for

hendes Kiel, og til de lod Ankeret falde hvor hun nu ligger. Den rige Arving sydfra, General Grayſons ſmukke Datter skal være Passageer ombord; hun og hendes Paapasſer, Gouvernementsdame, troer jeg de kalde hende, en Madam Wyllys — venter efter Signal der oppe i Fru de Laceys Huus; hun, ſom er Enke efter Contra Admiralen af ſamme Navn, Generalens kiødelige Søſter; og følgelig efter min Regning den unge Dames Tante. Mange troe, at begge Formuer vil komme ſammen, og ſaa vil det ſaamæn ikke blot blive en lykkelig Mand, men endogſaa en rig Mand, ſom faaer Miſs Getty Graiſon til Kone."

Den Fremmede, ſom havde viiſt ſig temmelig ligegyldig ved den foregaaende Samtale, ſyntes nu at ville indlade ſig med en Grad af Intereſſe, der ſvarede til dens Kiøn og Stand, ſom nu blev Gienſtand for deres Samtale. Og i det han ſnappede den ſidſte Stavelſe, da Verten vilde til at trække Veiret, ſpurgte han temmelig haſtig. —

„Og I ſiger, at Fru de Lacey boer i Huſet tæt ved, der paa Høien?"

„Det veed jeg ikke noget af. Ved der oppe mener jeg ſaadan en halv Miil oppe. Det er et Huus ſom paſſer for en Dame af hendes Stand, og ikke ſaadanne Smaahuſe, ſom diſſe her omkring, der kun naae en til Albuen. Man kan let kiende Huſet paa

de smukke Skodder og paa Skyggerne. Jeg vil vædde der er ikke saadanne Træer til i hele Europa, som dem der staaer foran Fru de Laceys Dør."

„Det er nok muligt," mumlede den Fremmede, hvis Beundring for Provindserne ikke syntes saa stor som Vertens, og som atter var falden hen i Tanker. Istedetfor at forfølge Samtalen, forandrede han pludselig Gienstanden, og giorde nogle ganske almindelige Bemærkninger, og vandrede derpaa tankefuld bort hen af Veien til Fru de Laceys Bolig, efter at han havde gientaget, at det var rimeligt, han kom igien. Den opmærksomme Vert vilde formodentlig have fundet Anledning nok til at giøre sine Betragtninger over denne pludselige Afbrydelse af Samtalen, hvis ikke Desire i samme Øieblik var styrtet ud af Huset og spændt hans Opmærksomhed ved den aldeles besynderlige Maade, hvorpaa hun gav sig til at skildre sin forbryderske Husbonds Characteer.

Læseren har rimeligviis allerede for længe siden havt Mistanke om, at den Fremmede som talede med Verten, ikke var ham ubekiendt. Det var virkelig heller ingen anden, end Wilder. Men følgende sine egne hemmelige Planer, forlod den unge Sømand Ordstriden, og gik op ad den jevne Banke, Byen læner sig op til, og vandrede henimod Forstaden.

Det var ikke vanskeligt at kiende det Huus, han

søgte, blandt en halv Snees andre lignende Villaer, paa Skyggerne som Verten efter den provindsielle Brug af Ordet, havde kaldet nogle faa, virkelig særdeles skiønne Almetræer, som stod foran Døren i den lille Gaard. For imidlertid at være sikker paa, at han ikke tog Feil, fik han sin Formodning bekræftet, ved ligefrem at spørge derom, og fortsatte derpaa tankefuld sin Vei.

Det var nu bleven lys og klar Morgen, og lod til at blive en af disse milde Efteraarsdage, som udmærker eller burde udmærke dette Clima. Den Smule Vind, der var, kom fra Sønden, og viftede vor Eventyrer i Ansigtet som en mild Juni Luftning, eftersom han af og til standsede for at see tilbage efter Skibene i Havnen. Kort sagt, det var netop et saadant Veir, som en, der gider spadsere om i Marken, griber med Henrykkelse, og som en Sømand anfører i sin Journal som en Dag, han ikke kan regne med.

Wilder blev først vækket af sine Tanker ved Lyden af en Samtale, imellem Personer man tydelig kunde høre kom nærmere og nærmere. En Stemme var der i Særdeleshed, som bragte ham til at skiælve, han vidste ikke hvorfor, og som syntes ubegribelig at sætte hans hele Væsen i Bevægelse. Han benyttede sig af Grundens Beskaffenhed og sprang uden at blive seet op

paa en lille Banke, nærmede sig et Hiørne af en lav Muur, og befandt sig nu ganske nær ved den Talende.

Muren omgav en Have, der hørte til et Huus, han nu saae var Fru de Laceys Bolig: En landlig Sommerbolig, som i sin egentlige Aarstid næsten havde været skiult af Blade og Blomster, laae ganske nær ved Veien. Dens høie Beliggenhed giorde, at man derfra havde Udsigt til Byen, Havnen og Massachusetts Øerne mod Osten, til Providences Plantager mod Vesten og til det ubegrændsede Hav mod Sønden. Da den nu havde mistet sit løvrige Skiul, var det ikke vanskeligt at see lige derind imellem de kluntede Piller som støttede den lille Kuppel. Her saae nu Wilder netop det samme Selskab, hvis Samtale han Dagen iforveien havde lyttet efter, medens han og Sørøveren sadde oppe paa Loftet i Ruinen. Skiøndt Admiralens Enke og Madam Wyllys vare nærmest ved ham og talte med nogen, der ogsaa var paa Landeveien ligesom han selv, opdagede den unge Sømands hurtige Blik dog snart den blomstrende fortryllende Getrude i Baggrunden. Han blev afbrudt i sine Opdagelser ved den endnu usete Persons Svar. Han fulgte Stemmen og bemærkede nu først en meget gammel, munter Mand, som sad paa en Steen ved Siden af Veien og hvilede sine modige Lemmer, medens han besvarede nogle Spørgsmaal inde fra Huset. Skiøndt hans Hoved var hvidt,

og Haanden der knugede sig om Vandringsstaven af og til rystede, naar han søgte at støtte sig ved den, var der dog noget i hans Dragt, hans Manerer og Stemme, som bestemt tydede hen paa den gamle udtiente Sømand.

„Min Gud! deres Naade, Madam," lød hans Stemme skiælvende, men havde dog beholdt hans Stands characteristiske Tone, „vi gamle Søbiørne spilde nu aldrig Tiden med at gloe i en Almanak efter hvad Vinden vil blive efter det næste Tøveir, inden vi gaae under Seil. Det er nok naar Seilordren er ombord, og Capitainen har taget Afsked med sin Frue."

„Ak! det var den stakkels, begrædte Admirals egne Ord!" udbrød Fru de Lacey, som man tydelig kunde see fandt stor Fornøielse i at fortsætte Samtalen med denne gamle Sømand. „Saa I mener, min ærlige Mand, at naar et Skib er færdigt, saa skal det seile, hvad enten Vinden er —"

„Her er nok en Sømand ret tilpas for at hielpe os," afbrød Gertrude hurtigt, som om hun vilde lede sin Tante fra dette temmelig dogmatiske Finale af en Disput, der var opstaaet mellem hende og Madam Wyllys, „maaskee han kan agere Voldgiftsmand!"

„Sikkerlig," sagde den sidste. „Om Forladelse, hvad mener I om Veiret i Dag, Sir? vilde det nytte at seile herfra i Dag eller ikke?"

Den unge Sømand vendte kun ugierne sine Øine bort fra den blussende Gertrude, som i sin Iverighed med at vise ham for de andre, var kommen heelt frem og trak sig nu frygtsom tilbage igien ind i Bygningen, som En der allerede fortrød sin Driftighed. Han fæstede nu sit Øie paa den Spørgende, og stirrede saalænge og stivt paa hende, saa at hun troede at maatte gientage Spørgsmaalet, da det formodentlig ikke var bleven forstaaet første Gang.

„Man kan ikke stole meget paa Veiret Madam," svarede han endelig. Den Mand har kun havt lidt Nytte af sine Farter, som ikke snart giør den Opdagelse."

Der var noget saa Blidt og indtagende, og dog saa mandigt i Wilders Stemme, som øieblikkelig giorde et ganske særegent Indtryk paa Damerne. Han bar sin ziirlige, skiøndt aldeles standsmæssige Matrosdragt med en vis Raskhed og Anstand, som giorde det vanskeligt at troe andet, end at han jo kunde giøre Fordring paa en høiere Stilling i Selskabet, end den hvori han nu viste sig; hvilket nu altsammen forøgede dette Indtryk. Fru de Lacey bøiede sit Hoved paa en Maade, som skulde være høflig, maaskee mere af Selvfølelse end af Agtelse for den anden, men som om hun dog tog noget Hensyn paa hans mulig høiere Stand end hans Klædedragt tydede paa, vedblev hun.

„Disse Damer," sagde hun, „skulle gaae ombord i det Skib hist, for at seile til Carolina, og vi spurgte os just for, fra hvad Hiørne Vinden nu vilde begynde at blæse. Men jeg troer ikke det giør synderlig til Sagen, i et saadant Skib, om Vinden er god eller ikke."

„Det troer jeg ikke heller," var Svaret. „Det seer mig ud, som det ikke vilde komme synderlig afsted, hvad saa Vinden var."

„Da har det dog Ord for at være en dygtig Seiler. — Ord for! nei vi veed det sandelig da vi har seilet hiemmefra til Colonierne i den ubegribelig korte Overfart af syv Uger! Men Sømænd har nu deres Yndlinger og deres Fordomme, kan jeg tænke, ligesom vi stakkels Dødelige paa Landjorden. De undskylder derfor om jeg ogsaa spørger denne gamle ærlige Sømand om hans Mening i dette Punct. Hvad troer I gode Ven om dette Skibs Seilegenskaber hist ude, med disse overordentlig høie Brambomme og disse særdeles Rund-Mærs?"

Wilders Læber fortrak sig og et Smiil kæmpede med hans alvorlige Blik; men han taug. Den gamle Sømand derimod reiste sig og syntes at undersøge Skibet som En, der fuldkommen forstod Admirals-Enkens technisk Sprog.

„Skibet der inde i Havnen, deres Naade," svarede han, da han var færdig med sin Undersøgelse, „som jeg

formoder er det Fruen mener, er just netop et Skib som det giør en Sømands Øie godt at see paa. Jeg kan bande paa at det er en rask og sikker Skude, og hvad Farten angaaer, om hun end ikke er nogen Hex, saa er hun dog en god Seiler, eller ogsaa forstaaer jeg mig ikke noget paa det blaa Hav eller paa dem som færdes der."

„Her har vi altsaa to ganske forskiellige Meninger!" udbrød Fru de Lacey, „det er mig dog kiært at I siger den er sikker; for lad være Sømænd holde meest af et hurtigseilende Skib, saa vil nok disse Damer ikke holde mindre af det for dets Sikkerheds Skyld. De vil vel ikke modsige Sir, at det er sikkert mener jeg."

„Det er netop den Egenskab jeg allersnarest maa negte det," var Wilders lakoniske Svar.

„Det er dog mærkværdigt! her er dog en gammel Sømand, Sir, som synes at tænke anderledes."

„Han kan gierne i sin Tid have seet mere end jeg Frue; men jeg tvivler paa at han i dette Tilfælde kan see saa godt som jeg. Det er dog at dømme om et Skibs gode Egenskaber og dets Mangler i temmelig lang Afstand; jeg har været nærmere."

„Saa De troer altsaa virkelig der er Fare at befrygte Sir?" spurgte Gertrude med hendes blide Stemme; Frygten havde nu overvundet hendes Blyhed.

„Ja sikkerlig. Havde jeg en Moder eller Søster,"

og han lagde Haanden paa Hatten og bukkede for den skionne Spørgerinde, i det han med Eftertryk yttrede det sidste Ord, „jeg vilde betænke mig paa at lade dem gaae ombord i det Skib. Jeg forsikrer Dem, paa min Ære, mine Damer, at jeg troer dette Skib i større Fare end noget andet, som har forladt eller rimeligviis vil forlade nogen Havn i Provindserne dette Efteraar."

„Det er besynderligt!" bemærkede Madam Wyllys. „Det er ikke den Underretning vi har faaet om Skibet, som har været meget overdreven, hvis det ikke netop er særdeles bequemt og sikkert. Maa jeg spørge, Sir, hvorpaa De da grunder denne Mening?"

„Det er ganske klart. Det er altfor skarpt for Bougen og altfor rundt agter til at styre. Naa og saa er det lige op og ned som en Kirke og stuver altfor meget over Vandlinien. Desuden fører det ikke Forseil nok, men hele Kraften vil blive agter, som vil klemme det op i Vinden og efter al Sandsynlighed lægge det bak. Den Dag kan komme at det vil skyde bedst Fart agterud."

Hans Tilhørere lyttede til denne Erklæring, (som Wilder afgav alvorlig og bestemt), med den hemmelige Tiltroe og Føielighed, som de Uindviede altid ere tilbøielige til at vise dem, der ere indviede i een eller anden interessant Kundskabs Mysterier. Ingen af dem havde sikkert noget klart Begreb om hans Mening, men

der var tilsyneladende Fare og Død i de blotte Ord. Fru de Lacey fandt det imidlertid nødvendigt for sin egen Vigtigheds Skyld at vise hvor godt hun forstod sig paa Tingen.

„Det er i Sandhed meget alvorlige Mangler!" udbrød hun: „det er ganske ubegribeligt, at min Commissionair har forsømt at omtale dem. Er der ellers nogen anden særdeles Egenskab, De kan see i denne Afstand, og som forekommer Dem farlig?"

„Altfor mange. De vil see at Bramstængerne ere skudte agter, og intet af Bovenseilene optaget, eller tilsat, og saa, naadige Frue, og saa støttes der den meget vigtige Deel, Bougsprydet, kun med Vaterstag og Vuling."

„Altfor sandt! altfor sandt!" sagde Fru de Lacey, i en Slags laugsmæssig Afsky. „Disse Ting har undgaaet mig, men nu seer jeg hver en eneste, saasnart de blot blive nævnte. Det er da en meget straffskyldig Skiødesløshed at støtte Bougsprydet til Vaterstag og Vuling! Jeg kan virkelig ikke, samtykke i, Madam Wyllys, at min Niece skal seile med saadant et Skib."

Wyllys's rolige, giennemtrængende Øie havde været heftet paa Wilder medens han talte, og hun vendte sig nu med den største Rolighed til Admiralens Enke og bemærkede, —

„Maaskee Faren er giort lidt for stor. Skal vi

ikke spørge den anden Sømand hvad han mener om disse Ting. — Troer I, gode Ven, at vi udsætte os for alle disse Farer ved at vove os ombord i dette Skib og seile til Carolina paa denne Aarstid?"

„Min Gud, Frue!" sagde den graahærdede Sømand, med en fnisende Latter, „det er nogle moderne Feil og Vanskeligheder om det virkelig er Feil og Vanskeligheder. I min Tid hørte man ikke til saadant noget; og jeg tilstaaer at jeg ikke forstaaer Halvparten af hvad den unge Herre siger."

„Det er nok noget siden, I var sidst tilsøes, gamle Mand," bemærkede Wilder koldt.

„En fem sex Aar siden den sidste Gang og halvtredsindstyve siden den første Gang," var Svaret.

„I seer altsaa ikke den samme Grund til at være bange?" spurgte Madam Wyllys atter.

„Saa gammel og kraftesløs jeg er, mine Damer, vilde jeg takke Capitainen som for en Velgierning om han vilde give mig en Køie der ombord."

„Elendighed søger Ly," sagde Fru de Lacey sagte, med et betydningsfuldt Nik paa sine Ledsagere. „Jeg helder til den unge Sømands Mening; thi han støtter den paa virkelige, sagkyndige Grunde."

Madam Wyllys ventede saa længe som Høflighed mod den sidst Talende kunde fordre og vedblev derpaa i det hun atter henvendte Talen til Wilder, —

„Og hvorledes forklarer De denne Forskiel i Meninger hos to Mænd, som begge bør være istand til at kunne afgiøre Sagen?"

„Jeg troer at et velbekiendt Ordsprog kunde besvare dette Spørgsmaal" svarede smilende den unge Mand: „men nogen Grund dertil kan man vel finde i de Forbedringer, som Skibene ere undergaaede; og maaskee man og kan tage lidt Hensyn til den forskiellige Post vi to har beklædt ombord."

„Meget sandt. Men man skulde dog troe, at en fem, sex Aar ikke kunde have saa stor Indflydelse paa en saa ældgammel Kunst."

„Jeg beder om Forladelse, Madam. For nøie at kiende den, maa man idelig øve den. Og jeg tør sige, at denne værdige gamle Ulk slet ikke veed hvorledes et Skib presset under sine Seil „skiærer Bølgerne med sit Hakkebræt."

„Umueligt!" udbrød Admirals-Enken; „den yngste og simpleste Matros maa være bleven slaaet ved dette yndige Syn."

„Ja vel," svarede den gamle Matros, med en fornærmet Mine og som nu, hvis han muelig havde været uvidende om nogen Deel af sin Konst, sandsynligviis ikke var oplagt til at indrømme det; „jeg har seet mangt et stolt Skib giøre det og som Ladyen siger, det er et smukt, et stolt Syn!"

Wilder syntes noget forvirret. Han beed sig i Læben, som En der var bleven overvunden enten ved den andens yderligere Uvidenhed eller yderligere Snuhed; men Fru de Laceys Indbildskhed sparede ham for at svare strax.

„Det vilde i Sandhed ogsaa have været en besynderlig Omstændighed," sagde hun, „hvis en Sømand skulde være bleven graae og aldrig være bleven slaaet af et saa ædelt Skuespil. Men dog synes I at have feilet, min ærlige Mand, i at have overseet de store Mangler som denne — denne — denne Herre, saa rigtig har udpeget."

„Jeg kalder Dem nu ikke Mangler, Deres Naade. Saaledes havde min sidste tappre, prægtige Commandeur altid sit eget Skib takket; og jeg tør sige, at en bedre Sømand, og en hæderligere Mand aldrig har tient paa Hans Majestæts Flaade."

„Saa, I har tient Kongen! Hvad heed Jer elskede Commandeur?"

„Hvem skulde det vel være! Hos os, der kiendte ham saa godt, heed han „Smukt Veir"; for det var bestandigt smult Vande og god Vind, naar han førte Commando; men paa Land var han bekiendt under Navn af den tappre, seierrige Contre-Admiral de Lacey."

„Og lod min sidste høitagtede og kyndige Huusbond takle sit Skib saaledes?" spurgte Enken, med en

Usikkerhed i Stemmen, som viste hvor stærkt og inderligt hun var bevæget af Forundring og smigret Forfængelighed.

Den gamle Matros hævede sit bøiede Legeme op fra Stenen og bukkede dybt i det han svarede, —

„Har jeg her den Ære at see min Admirals naadig' Frue, det vil være et glædeligt Syn for mine gamle Øine. Jeg tiente sexten Aar ombord i hans eget Skib og fem til i den samme Escadre. Jeg svarer for, Deres Naade har hørt ham tale om hans første Mand i Storemers: Bob-Bunt."

„Jeg tør nok sige — ja jeg tør nok sige det — han gad gierne tale om dem, der tiente ham tro."

„Ja, Gud velsigne ham! og bevare ham i hæderlig Ihukommelse! det var en mild Officier, som aldrig glemte en god Ven, hvad enten nu Tieneſten kaldte ham til Raaen eller i Kahyten. Han var en Sømands Ven, den samme Admiral."

„Det er en taknemmelig Siel," sagde Fru de Lacey, og tørrede sine Øine, „og jeg tør nok sige han forstaaer sig paa Skibe. Og er I nu ganske sikker paa, min værdige Ven, at min sidste høitagtede Husbond havde alle sine Skibe indrettede ligesaadant, som det vi nu har talt om?"

„Ja vel tør jeg det, Frue; for jeg har selv havt Haand i med at takle dem."

„Vaterstagene ogsaa?"

„Og Vulinger, min naadige Frue. Var Admiralen ilive og her tilstede, vil jeg bande paa, at han vilde kalde dette Skib „et sikkert og veleqviperet Skib."

Fru de Lacey vendte sig nu med megen Værdighed og aldeles bestemt til Wilder, og vedblev, —

„Jeg har altsaa giort mig skyldig i en lille Hukommelsesfeil, som ikke er forunderligt, naar man betænker, at den, som lærte mig saa meget om disse Ting ikke er her mere for at fortsætte sin Undervisning. Vi er Dem meget forbunden, Sir, for at De har sagt os Deres Mening; men vi maae troe, at De har overdrevet Faren."

„Paa min Ære, Frue," afbrød Wilder hende og lagde Haanden paa Hiertet, i det han sagde med meget Eftertryk, „jeg mener, hvad jeg siger. Jeg paastaaer, at det er forbunden med megen Fare at gaae ombord i dette Skib; og jeg kalder Himlen til Vidne paa, at jeg ikke siger det af nogen ond Villie mod Capitainen, eller Rederen, eller mod nogen, som staaer i Forbindelse med det."

„Jeg troer nok, De er meget oprigtig, Sir: kun lidt i Vildfarelse," svarede Admirals-Enken med et medlidende og som hun troede nedladende Smiil. „I det Mindste er vi Deres Skyldnere for Deres gode Villie. Kom ind, min værdige Olding, vi maae ikke skilles ad

her. Bank paa, saa lukker man Eder nok op; vi vil tale mere sammen om disse Ting."

Derefter neiede hun for Wilder og gik op i Haven efterfulgt af sine Ledsagere. Fru de Lacey gik med stolte Trin, som den der var sine Fortrin bevidst, medens Wyllys gik langsomt, og i dybe Tanker. Gertrude gik tæt ved Siden af hende med Ansigtet skiult af en bredskygget Hat. Wilder troede at bemærke et stiaalet, ængsteligt Blik, som hun kastede tilbage til den, der havde vækket en bestemt Bevægelse i hendes følsomme Barm, skiøndt det ikke var nogen anden Følelse end Skræk. Han ventede endnu til de forsvandt mellem Buskene; og vendte sig derpaa om for at lade det mislykkede Forsøg gaae ud over sin tiærede Kamerad. Men denne havde imidlertid brugt sin Tid saa vel, at han allerede var henne ved Porten og rimeligviis lykønskede sig til de Udsigter, han havde om at høste Giengield for hans nylige Smigrerier.

Niende Capitel.

Han gik den Vei, og sprang over Havemuren.

Shakspeare.

Wilder trak fra Pladsen som en overvunden Mand. Hændelser, eller som han havde stor Lyst til at kalde

det, den gamle Sømands Smigrerie, havde contramineret hans egen lille List, og han havde nu ikke det fierneste Haab, om at en anden slig Leilighed skulde tilbyde sig for ham til at see sin Hensigt opnaaet. For Øieblikket vil vi ikke gaae ind i en nøie Forklaring af de Følelser og den Politik, som bragte vor Eventyrer til at sammensværge sig med deres Interesse han for saa kort siden var gaaet i Compagnie med; det er os nok naar blot Begivenhederne selv staaer tydelig for vore Læsere.

I ondt Lune og med langsomme Skridt vendte den uheldige unge Sømand igien tilbage til Byen. Meer end eengang, standsede han paa Veien ned ad Bakken og hæftede sine Øine flere Minutter ad Gangen paa Skibene i Havnen. Men i denne hyppige Stillestaaen viste sig dog ikke Spor til, at han havde nogen særdeles Interesse for noget af dem. Maaskee hans Blik paa Coffardimanden sydefter var længere og alvorligere end paa noget andet, skiøndt hans Øie til andre Tider vandrede stirrende og ængstelig over hvert Skib der laae inde i Havnen.

Den sædvanlige Arbeidstid var nu begyndt og overalt i Staden hørte man Støien af de forskiellige Haandteringer. Søfolkenes Sang steg op i den rolige Morgenstund med disse besynderlige langtrukne Toner. Skibet inde i Havnen var blandt de første der gav dette Tegn paa sit Mandskabs Travlhed og paa sin forestaaende

Afreise. Først da denne Bevægelse drog Wilders Øine til sig, blev han vækket af sin Tankeløshed, og til at fortsætte sine Jagttagelser med en udelt Opmærksomhed. Han saae Sømændene klattre op ad Tougene paa denne dovne Maade, der staaer i den meest stødende Modsætning til deres Hurtighed i Nødens Øieblik og hist og her viste sig en menneskelig Skikkelse paa de sorte, tykke Rær. Faa Øieblikke efter faldt Fore-Bramseilet fra de faste tætte Lag paa Raaen ned i yndige frie Drapperier. Dette vidste Wilder var mellem alle Coffardimænd, Tegnet til at seile. Faa Minuter efter var de nederste Lig af dette vigtige Seil trukket ned til de yderste Ender af det tilsvarende Rundholt underneden; og derpaa saae man den tunge Raa langsomt hæve sig op ad Masten, tilligemed Seilet, der mere og mere aabnede sine Folder indtil det var giort fast i alle sine Ender og derefter udfoldede sig til et eneste bredt, sneehvidt Seildug. Lette Vindpust traf denne vide Overflade og stødtes atter tilbage igien og de saaledes snart svulmende snart igien sammenfaldende Seil viste at disse Pust endnu kun vare svage. Nu syntes Tilberedelserne at standse noget, som om Matroserne efter at de saaledes havde indbudet Kulingen, nu ventede lidt, for at see om deres Paakaldelse skulde blive bønhørt.

Det var en ganske naturlig Overgang for ham, der saa nøie havde iagttaget disse Afreisens Kiendetegn om-

bord paa det tidtnævnte Skib, at vende sine Øine hen mod det Skib som laae udenfor Castellet for ogsaa at see hvad Virkning dette bekiendte Signal havde giort der. Men den nøiagtigste, den skarpeste Undersøgelse vilde ikke have opdaget noget Tegn, til at der var mindste Slags Forbindelse mellem de To. Medens det første nemlig giorde de nys beskrevne Bevægelser, reed det andet for sit Anker, uden ringeste Tegn paa at der var nogen levende Mand indenfor dets store sorte livløse Skrog. Det syntes saa roligt og ubevægeligt, at den, der ikke var bedre underrettet, let kunde troe, at det var noget Fast, en eller anden symmetrisk, uhyre Udvæxt som var kastet op af Bølgerne med sine forviklede Liner og Fingerspidser eller et eller andet af disse phantastiske Udyr, som man troer der leve paa Havets Bund og som Aarhundreders Dampe og Stormvinde have givet dette mørke Udseende. Men for Wilders indsigtsfulde Øie, fremviste det et ganske andet Skuespil. Han saae letteligen igiennem denne tilsyneladende søvnige Rolighed, slige Tegn paa seilklart Skib, som kun en Sømand kan opdage. Istedetfor at Ankertouget før gik ned til Vandet i en lang skraae Linie stod dette nu „kortstagsviis" eller næsten „ret op og ned," som det ogsaa kaldes i det technisk Sprog, og der var kun ladet saa meget udenbords, som var absolut nødvendigt for at kunne modstaae Flodstrømmens Magt, der brød mod Skibets bybt-

stikkende Kiøl. Alle Baadene vare i Vandet, og laae saaledes, at han kunde see at de strax kunde give sig ifærd med at bugsere. Intet Seil og ingen Raa var taget ned for at repareres eller eftersees, som Søfolk ellers pleier, naar de ligge i en beqvem Havn; ikke heller manglede et eneste iblandt de hundrede Touge, der krydsede hinanden paa den blaae Himmel, der dannede Baggrunden i Maleriet, og som var nødvendigt til at bringe enhver lettende Bevægelse strax i Anvendelse. Kort sagt medens Skibet syntes mindst forberedt var det aldeles klart til at lette, ja endog, om nødvendigt, til at bruge baade sine Angrebs- og Forsvarsmidler. Rigtignok vare Entrenetterne opheisede til Vantet som paa foregaaende Dag, men denne yderlige Forsigtighed fandt tilstrækkelig Forsvar i Krigen, som udsatte det for de smaae franske Krydseres Angreb, der streifede fra de vestindiske Øer langs med Kysten af det faste Land, og desuden tillige i den Stilling Skibet havde taget udenfor Havnens almindelige Forsvarslinie. For den derimod, som kiendte dets egentlige Characteer, lignede det et Rovdyr, eller giftigt Kryb, der lod som det var inddysset i en dyb Søvn, for at narre de ubetænksomme Offere saa nær at det kunne naae dem med et Spring, eller ramme dem med det dræbende Slag af dets Kloe.

Wilder rystede paa Hovedet til Tegn paa hvor godt han forstod denne forræderske Rolighed og blev ved

at gaae hen ad Byen til med samme adstadige Skridt som før. Uden at lægge Mærke dertil havde han saaledes bortdrøset mange Minuter og vilde sagtens endnu have glemt at tælle eengang saa mange, dersom hans Opmærksomhed ikke pludselig var bleven vækket ved et lille Slag paa Skulderen. Ved denne uventede Afbrydelse foer han op, vendte sig om og bemærkede nu, at han i sin langsomme Gang var bleven indhentet af Sømanden, han sidst havde seet netop i det Selskab, han vilde have givet saa meget for at være indlemmet i.

„Eders unge Been skulde bringe Eder forud, Master," sagde denne, da han havde giort Wilder opmærksom paa sig, „ret som en Hartloper for fulde Seil, og dog har jeg halet Eder ind med mine gamle Been, saa vi nu atter kunne praie hinanden."

„Maaskee I har den sieldne Fordeel, at „skiære Bølgerne med Fert Hakkebræt"," svarede Wilder spodsk. „Man kan ikke giøre Regning paa hvad Vei Den lægger tilbage, som seiler paa den besynderlige Maade."

„Jeg seer at I er bleven fornærmet, Kamerat, fordi jeg satte mig ind i Eders Tanker skiøndt jeg dog ikke giorde andet end følge det Signal I selv havde stukket ud. Kunde I vente at en gammel Ulk, som i saa lang Tid havde giort sin Vagt ombord i et Flagskib, skulde tilstaae sin Uvidenhed om Ting, som med Rette angaaer det blaae Hav? Hvordan Fa'en kunde

jeg lugte at der ikke er en eller anden Skude til, imellem de tusinde som nu ere i Mode, som seiler bedst med Agterenden forud? Man siger jo at et Skib er dannet efter en Fisk; og naar det nu er sandt, saa kan man jo blot bygge det efter en Krabbe eller en Østers og saa har man jo hvad I netop nævnede."

„Lad det nu være godt, Gamle. Jeg formoder I har faaet Jer Belønning med en smuk Present fra Admiralens Enke, og I kan nu ligge stille en Stund, uden at bryde Eder om hvorledes man nu bygger Skibe. Hør, sig mig, har I ifinde at styre Jer Cours længer ned ad Høien?"

„Indtil jeg kommer heelt tilbunds."

„Det glæder mig, for jeg vil just netop gaae op ad igien. Som vi pleie at sige tilsøes naar Samtalen er forbi: Lykke paa Reisen!"

Den gamle Sømand fniste paa sin sædvanlige Maade, da han saae den unge Mand pludselig dreie sig om paa Hælen og begynde at gaae den samme Vei tilbage som han just var gaaet ned ad.

„Ha, ha! I har aldrig faret med en Contre-Admiral," sagde han og fortsatte sin egen Cours i den gamle Retning, og bevægede sig langsomt og forsigtigt fremad, som det passede med hans Alder og Skrøbelighed. „Nei tilsøes faaer man dog ikke den rigtige Politur naar man ikke har giort eet eller to Krydstogt med under et Flag, og det paa Mesanstoppen!"

„Utaalelige gamle Lurendreier!“ mumlede Wilder imellem Tænderne, „den Æsel har seet bedre Dage, og misbruger nu sin Kunstkab til at bedrage et naragtigt Fruentimmer for sin egen Fordeels Skyld. Jeg er glad ved at være bleven den Slyngel qvit, som nu har lagt sig efter at lyve, da der ikke længer er noget for ham at fortiene ved Arbeide. Jeg vil gaae tilbage igien. Kysten er nu fri, og hvem veed hvad der kan hændes?“

Det meste af det Foregaaende blev virkelig yttret i den allerede beskrevne dæmpede Tone, det øvrige blev blot tænkt, hvilket nu kunde være ligesaa godt som om det havde været udsagt giennem en Raaber, naar man bemærker den Omstændighed at vor Eventyrer ikke havde nogen Tilhører. Det lod imidlertid ikke til at denne ubestemte Forventning snart skulde gaae i Opfyldelse. Wilder drev op ad Høien og giorde sig Umage for at paatage sig en Spadserendes ligegyldige Mine, hvis hans Tilbagekomst skulde vække Opmærksomhed; men skiønt han dvælede længe der hvor han havde en aaben Udsigt til Vinduerne af Fru de Lacey's Villa, kunde han dog ikke igien faae Die paa nogen af Beboerne. Der var nu de sikkre Kiendetegn paa en forestaaende Afreise, Vadsække og Pakker som bleve bragte fra Huset til Byen og saa de enkelte Betientes skyndsomme travle Bevægelser, som han leiligviis saae; men det lod til at de fornemste

Personer i Bygningen, havde trukket sig tilbage i det inderste Værelser i den meget naturlige Hensigt at tale fortrolig med hinanden og tage kiærlig Afsked med hinanden. Ilde stemt og skuffet i sin Forventning, vilde han just opgive sin ængstlige unyttige Lytten, da han atter hørte qvindelige Stemmer indenfor den lave Muur, han havde lænet sig op til. Lyden nærmede sig, og det varede ikke længe inden hans skarpe Øre gienkiendte Gertrudes melodiske Stemme.

„Vi pine os selv uden tilstrækkelig Grund, kiære Madam Wyllys," sagde hun da de Talende vare komne saa nær at man tydelig kunde høre hvad de sagde, „naar vi lade en Bemærkning der er undsluppet saadan en — saadan en Person giøre det ringeste Indtryk paa os."

„Jeg føler det rigtige i det De siger, kiære Pige," svarede Gouvernanten sørgmodig," og dog er jeg saa svag, at jeg ikke kan frie mig for en vis overtroisk Følelse i denne Sag. Kunde De ikke ønske at faae det unge Menneske at see igien?"

„Jeg, kiære Madam Wyllys!" udbrød hendes Eleve, noget ængstlig. „Hvorfor skulde enten De eller jeg ønske at see en ganske Fremmed igien? og saadan en simpel — nei maaskee ikke simpel — Person men dog sikkert En som ikke just var saa ganske passende Selskab for" —

„Høibaarne Damer, vil De sige. Og hvorfor troer De at den unge Mand staaer saa langt under os?"

Wilder syntes, der var en vis Tone i den unge Piges Stemme, som paa en Maade undskyldte den personlige Fornærmelse, i det hun svarede:

„Jeg er sikkerlig ikke saa prikken i mine Begreber om Fødsel og Stand, som Tante de Lacey," sagde hun smilende, „men jeg maatte jo forglemme Deres egne Leveregler, kiære Madam Wyllys, dersom jeg ikke følte at forskiellig Opdragelse og forskiellige Sæder har en mærkelig Indflydelse paa vore Meninger og Characterer."

„Meget sandt, kiære Barn. Men jeg maa tilstaae at jeg hverken saae eller hørte noget, som nøder mig til at troe, at den unge Mand, om hvem vi tale, enten er uopdragen eller simpel. Tvertimod, var hans Sprog og Udtale, som en Gentlemans, og hans Udseende svarede ganske til hans Yttringer. Han havde sin Stands frie og jævne Maneirer; men De hører ikke nu for første Gang, at unge Mennesker af de første Familier i Provindserne, ja endog i Kongeriget ansættes i Marinen."

„Men saa ere de Officerer, kiære Madam Wyllys: og denne — denne Person var klædt som en simpel Matros."

„Ikke ganske. Hans Klædning var finere og mere smagfuld, end sædvanlig er Tilfældet. Jeg har kiendt Admiraler, som gik ligeledes i deres Fritimer. Sømænd af Stand holde tidt af at have Kiendemærker paa deres Kald ved dem, uden at bære nogen af deres Rangs Prydelser."

„Troer de altsaa han var Officeer — maaskee i Kongens Tieneste?"

„Det kan gierne være, skiøndt den Omstændighed at der ikke ligger nogen Krydser i Havnen skulde synes at modsige det. Men det var ikke en saa ubetydelig Ting, som vækkede den ubegribelige Interesse, jeg føler. — Det var min Lod i tidligere Dage kiære Gertrude, at omgaaes meget med Sømænd. Jeg seer sieldent nogen af denne Alder og med denne aandfulde Mine, uden Bevægelse. Men jeg kieder Dem, lad os tale om noget andet."

„Paa ingen Maade, kiære Madam Wyllys," afbrød Gertrude hende hurtig. „Da den Fremmede er en Gentleman, kan det jo ikke være upassende at tale om ham. Kan der da være saadan Fare som han vilde faae os til at troe, i at betroe os til et Skib vi har saa gode Efterretninger om?"

„Der var en besynderlig, jeg kunde næsten sige urolig Blanding af Ironi og Bekymring i hans Maneirer, som er mig uforklarlig! Hans Tale var visselig undertiden ganske meningsløs; men det syntes dog som om det ikke skete uden en alvorlig Hensigt. De er ikke saa fortrolig med Sø-Udtryk som jeg, Gertrude; og De veed maaskee ikke at Deres gode Tante i sin Beundring for en Stand, som hun sikkerlig har saa megen Grund til at elske, undertiden" —

„Jeg veed det — jeg veed det; i det mindſte troer jeg det tidt," afbrød den anden paa en Maade ſom tydelig viſte at hun ingen Fornøielſe fandt i at dvæle ved denne ubehagelige Gienſtand. „Men det var dog ſærdeles anmasſende af en Fremmed, Madam, at more ſig, ſom han virkelig giorde, over en ſaa elſkværdig og ſaa ubetydelig Svaghed, om det ogſaa virkelig er en Svaghed."

„Det var det," vedblev Madam Wyllys med uforandret Rolighed — og det var tydeligt at mærke at hun var beſkieftiget med ſaadanne Tanker, ſom nok kunde giøre hende lidt opmærkſom for hendes Myndlings ømfindtlige Følelſer; — „og dog forekom han mig ikke ſom een af diſſe tomme Hierner der finder Fornøielſe i at udhæve andres Daarſkab. De kan vel erindre, Gertrude, at i Gaar ved Ruinen giorde Fru de Lacey nogle Bemærkninger ſom udtrykkede hendes Beundring for et Skib under Seil."

„Ja viſt erindrer jeg dem," ſagde Niecen lidt utaalmodig.

„Et af hendes Udtryk var nu i Særdeleshed urigrigt, ſom jeg hændelſesviis veed formedelſt min egen Kiendſkab til Sømandsſproget."

„Det tænkte jeg ogſaa, da jeg bemærkede Udtrykket i Deres Øine," ſvarede Gertrude; „men" —

„Hør kun, kiære Pige! det var ſikkert ikke beſyn-

derligt, at en Dame giorde en lille Feil, ved at bruge et saa ganske uvedkommeligt Sprog, men det er besynderligt, at en Sømand selv skulde giøre den samme Feil, accurat med de samme Ord. Det giorde netop den unge Mand vi tale om; og hvad der ikke er mindre forunderligt, den gamle Mand bifaldt det, som om det havde været ganske rigtigt udtrykt."

„De har vel hørt," sagde Gertrude noget sagte, „at Tilbøielighed for denne Slags Samtaler er Fru de Lacey's svage Side. Efter alt dette, er jeg sikker paa, kiære Madam Wyllys, at De ikke længer kan antage den Fremmede for en Gentleman!"

„Jeg skulde sandelig ikke tænke mere derpaa, kiære Barn, naar der ikke rørte sig en Følelse hos mig, jeg hverken kan giøre Rede for eller forklare mig. Jeg vilde ønske jeg kunde faae ham at see igien!"

Et lille Skrig af hendes Myndling afbrød hende; og i samme Øieblik sprang Gienstanden for hendes Tanker over Muren efter en Rørstok, som var falden ned for Gertrudes Fødder, og havde været Aarsag til hendes Forskrækkelse. Efter at Wilder havde giort sin Undskyldning for saaledes at have vovet sig ind paa Fru de Lacey's Enemærker, og da han igien havde faaet fat paa sin Stok, vilde han atter langsom forføie sig bort igien, som om ingenting var hændet. Der var en Blidhed og Delicatesse i hans hele Væsen, da han atter

viſte ſig, ſom nok ſkulde overtyde den yngre af Damerne om, at han ikke var ſaa ganſke uden Fordringer paa den Tillid, hun for kort ſiden havde negtet ham, og ſom ſagtens ikke heller var uden ſin Virkning. Madam Wyllys Aaſyn var blegt og hendes Læber bævede, ſkiøndt hendes faſte Stemme beviſte, at det ikke var af Skræk, da hun hurtig ſagde:

„Bi et Øieblik, Sir, hvis Deres Nærværelſe ikke udkræves andetſteds. Der er noget ſaa mærkværdigt i dette Møde, at jeg kunde ønſke at benytte det."

Wilder bukkede og vendte ſig atter om til Damerne, han netop vilde have forladt, ſom en, der følte han ikke havde Ret til at blive et eneſte Øieblik længer end nødvendigt, for igien at faae fat paa det han havde tabt ved ſin paadigtede Ubehændighed. Da Madam Wyllys nu ſaae ſit Ønſke ſaa uformodentlig opfyldt, var hun tvivlraadig om, hvorledes hun nærmeſt ſkulde forholde ſig.

„Jeg har været ſaa fri, Sir," ſagde hun noget forlegen, „med Henſyn til den Mening, De nylig yttrede om det Skib, ſom nu ligger færdig til at gaae tilſøes med førſte gunſtige Vind."

„Den Kongelige Caroline?" ſpurgte Wilder ligegyldig.

„Jeg troer det er dets Navn."

„Jeg haaber, Madam, at ikke noget af det jeg har ſagt," vedblev han hurtig, „ſkal indtage Dem imod

dette Skib. Jeg vil indestaae for, at det er bygget af fortræffelige Materialier, og jeg har heller ikke ringeste Tvivl om, at det bliver ført af en duelig Capitain."

„Og dog har De ikke taget i Betænkning at sige, at De anseer en Reise med dette samme Skib farligere, end med ethvert andet, som i de første Maaneder rimeligviis vil forlade Havn i Provindserne."

„Det giorde jeg," svarede Wilder paa en Maade, man ikke kunde tage feil af.

„Vil De sige Deres Grunde for denne Mening?"

„Om jeg erindrer ret sagde jeg dem til en Dame, jeg havde den Ære at see for en Times Tid siden."

„Den Dame er nu ikke længer her," var Madam Wyllys alvorlige Svar; „ei heller er det hende, der skal betroe sig til dette Skib. Denne unge Dame og jeg selv med vore Domestiker blive de eneste Passagerer."

„Saaledes forstod jeg det ogsaa," svarede Wilder med sit tankefulde Blik hæftet paa den opmærksomme Gertrudes talende Træk.

„Og da De nu ikke længer behøver at være bange for at blive misforstaaet, maa jeg bede Dem at gientage de Grunde, hvorfor De troer det farligt at gaae ombord i den Kongelige Caroline?"

Wilder studsede og var endog saa heldig at rødme, da han mødte det rolige, opmærksomme Blik, fra Madam Wyllys's giennemtrængende men milde Øie.

„De ønsker, Madam," fremstammede han, „at jeg skal gientage, hvad jeg allerede har sagt om denne Ting?"

„Jeg ønsker det ikke; eengang er tilstrækkelig med saadan en Forklaring; og dog er jeg endnu bestandig overbeviist om, at De har andre Aarsager til at bruge saadanne Udtryk."

„Det er særdeles vanskeligt for en Sømand, at tale om Skibe, uden i techniske Udtryk, som jo næsten maa være uforstaaelige for en Person af Deres Kiøn og Stand. De har aldrig været tilsøes, Madam?"

„Meget ofte, Sir."

„Saa maaskee jeg tør haabe, at giøre mig forstaaelig. De maa kunne indsee, Madam, at et Skibs Sikkerhed bestaaer for en stor Deel i at man holder den rigtige Side øverst: Matroserne kalde det holde det paa ret Kiøl. Og saa behøver jeg vel ikke at sige til en Dame af Deres Forstand, at dersom Caroline lægger sig paa Siden, saa vil der være megen Fare for alle dem, der ere ombord."

„Intet kan være tydeligere; men vilde man dog ikke være udsat for den samme Fare i ethvert andet Skib?"

„Udentvivl, dersom ethvert andet Skib skulde falde over paa Siden. Men jeg har nu øvet min Haandtering i mange Aar, uden at saadan Ulykke er truffet mig meer end een Gang."

„Naa og saa Surringen paa Bougsprydet" —

„Er saa god som nogen, der er kommen fra en Taklers Haand," sagde en Stemme bagved.

Hele Selskabet vendte sig om, og saae, lidt fra, den allerede indførte gamle Sømand, som var staaet op paa Noget udenfor Muren, hvorpaa han i al Magelighed lænede sig og overssaae derfra de forskiellige indre Partier.

„Jeg har været nede ved Vandet og see efter den Skude efter Fru de Laceys Befaling, Enke efter min sidste hædrede Chef og Admiral; og lad kun andre tænke hvad de vil, men jeg tør svære paa at den Kongelige Caroline, har et ligesaa godt forseet Bougspryd, som noget Skib der fører engelsk Flag! Naa, det er heller ikke alt det Gode jeg kan sige om hende; heelt igiennem er hun net og har lette Rundholter og hun er slet ikke rank i nogen eller den mindste Maade. Jeg er nu en gammel Mand og min Afregning er nu naaet om paa det sidste Blad i Logbogen; derfor er det kun liden Interesse jeg har eller kan have i denne Brig eller hiin Skonnert, men saa meget vil jeg sige, at det er ligesaa slet og ligesaa utilgiveligt at bagtale et smukt, stærkt Skib, som at tale ilde om en dødelig Christen."

Den gamle Mand talte med Eftertryk og viste megen ædel Fortrydelse, som ikke kunde andet end giøre Indtryk paa Damerne og som tillige gav den kloge Wilders Samvittighed en og anden ubehagelig Paamindelse.

„De indseer, Sir," sagde Madam Wyllys, efter

forgieves at have ventet paa den unge Sømands Svar, „at det er muligt at to Mænd i samme Stilling, ere uenige om et og andet Punkt, som angaaer deres Fag. Hvem skal jeg da troe?"

„Den som Deres egen fortrinlige Forstand siger Dem, at det er rimeligt, har Ret. Jeg gientager og det med en Oprigtighed, jeg kalder Himlen til Vidne paa, at hverken min Moder eller Søster, med mit Samtykke, skulde gaae ombord i denne „Caroline."

„Det er mig ubegribeligt!" sagde Madam Wyllys og vendte sig til Gertrude, saa at blot hun kunde høre hende. „Min Forstand siger mig, at denne unge Mand har havt os til Bedste; og dog er hans Forsikringer saa alvorlige, saa tilsyneladende oprigtige, at jeg ikke kan bortjage det Indtryk de har giort paa mig. Hvem af de To, kiære Gertrude, er De meest tilbøielig til at skiænke Tiltroe?"

„De veed jo, kiære Madam Wyllys, hvor ukiendt jeg er med alle disse Sager," sagde Gertrude, og saae ned paa en visfen Qvist hun plukkede Bladene af; „men mig synes den Gamle har ret et frækt, ondskabsfuldt Diesyn."

„De troer altsaa vi heller bør troe den Yngre."

„Hvorfor ikke; naar De desuden troer at han er en Gentleman?"

„Jeg indseer ikke hvorfor hans høiere Stilling gi-

ver ham større Troværdighed. Ofte misbruge Mændene disse Fortrin. — Jeg frygter for, Sir," vedblev Madam Wyllys, og vendte sig til den forventningsfulde Wilder, „at vi skal blive nødte til at negte Dem vor Tillid med mindre De finder for godt at være mere aabenhiertig, og at vi saaledes maae blive ved vort Forsæt at benytte denne Leilighed for at komme til Carolinerne."

„Af mit inderste Hierte, Madam, beklager jeg denne Beslutning."

„Det staaer jo i Deres Magt at see den forandret, ved at tale tydeligere."

Wilder syntes at overveie, og een eller to Gange bevægede hans Læber sig, som om han vilde sige noget. Madam Wyllys og Gertrude ventede med inderlig Interesse paa hans Beslutning; men efter en lang Pause, under hvilken han syntes at kæmpe med sig selv, skuffede han begges Forventning i det han sagde, —

„Det gior mig ondt, at jeg ikke har Evne til at giøre mig selv meer forstaaelig. Det maa være min Dumheds Skyld; thi jeg erklærer atter, at Faren viser sig ligesaa tydelig for mine Øine, som Solen ved Middagstid."

„Saa maa vi blive ved at være blinde," svarede Madam Wyllys med en kold Hilsen. „Jeg takker Dem for Deres gode og venskabelige Hensigt, men De kan ikke dadle os for at vi ikke kan samtykke i at følge en

Advarsel, der er indhyllet i saadant Mørke. Skiøndt vi er paa vor egen Grund maae vi bede den Uhøflighed undskyldt at forlade Dem. Afreisens Time er nu kommen."

Wilder giengieldte Madam Wyllys's alvorlige Neien, med et ligesaa stivt Buk; men bukkede dog med meer Ynde og større Hurtighed for Gertrude Grayson, som neiede dybt men hurtigt for ham. Imidlertid blev han staaende paa samme Plet indtil han saae dem gaae ind i Villaen; og det forekom ham, at han atter bemærkede det samme ængstlige Udtryk i et Blik, den Sidste kastede tilbage da hendes fine Figur forsvandt for ham. Den unge Matros sprang nu ud paa Landeveien ved at lægge Haanden op paa Muren; og da hans Fødder stødte mod Jorden, syntes dette lille Stød at vække ham af hans Adspredelse og han blev sig bevidst at han nu stod kun faa Skridt fra den gamle Matros, der nu to Gange saa plumpt var traadt imellem ham og den Gienstand, der var hans Hierte saa nær. Den sidste gav ham ikke Tid til at yttre sin Fortrydelse; men var den første til at tale.

„Kom, Kammerat," sagde han, i en venlig, fortrolig Tone og rystede paa Hovedet, som en der gierne vilde vise den anden, at han havde lagt Mærke til det Bedrageri, han havde forsøgt paa; „kom, Kammerat, nu har I gaaet længe nok paa den Boug, det er nu paa Tid at prøve en anden. Jeg har saamæn ogsaa væ-

ret ung i mine Dage, og jeg veed saamænd hvor det falder suurt at gaae af Veien for Diævelen, naar der er Commers i at fare med ham: Men Alderdommen bringer os til Regnskabsdagen; og naar Livet skorter for en stakkels Fyr, saa tænker han paa at spare paa sine lystige Streger, saadan som man kniber paa Vandet ombord naar der er Havblik efter at man i Uger og Maaneder tilende har øst det rundt omkring paa Dækket ligesom Regn. Tanker komme med de graae Haar, og det er ikke saa galt ogsaa at forsyne sig med lidt af den Sort."

„Jeg havde troet da jeg overlod Eder Foden af Høien og selv tog Toppen," svarede Wilder uden at værdige sin ubehagelige Selskabsbroder et eneste Blik, „at vi for bestandig havde hævet Compagnieskab. Men da I nu synes at foretrække Høilandet saa forlader jeg Eder, for at I ret i Mag kan nyde det; jeg gaaer ned ad Byen til."

Den Gamle stolpede efter ham saa gesvindt, at det blev vanskeligt for Wilder, som allerede gik temmelig stærkt, at undgaae ham uden at gribe til det uværdige Middel, aabenbar Flugt. Ligesaa kied af sig selv som af sin Plageaand blev han fristet til at bruge Vold mod denne sidste; men da han var kommet til sig selv ved denne farlige Indskydelse, moderererede han sine Skridt og fortsatte sin Vei med den rolige Beslutning ikke at

lade sig overvælde af nogen Bevægelse en saa ynkværdig Skabning kunde vække hos ham.

„I foer afsted under saadan Seilpresning," sagde den haardnakkede gamle Matros som bestandig holdt sig eet eller to Skridt bag ved, „at jeg maatte sætte alting til, for at holde med Eder; men nu synes I mig meer ræsonlig og vi kan jo ogsaa ligesaagodt hielpe paa Farten med en lille Pasjar. I havde nær faaet den gammelagtige Dame til at troe at det gode Skib, „Kongelige Caroline" var den flyvende Hollænder!"

„Og hvorfor fandt I for godt at bringe hende ud af Vildfarelsen!" spurgte Wilder barsk.

„Vilde I da virkelig have, at en Mand som nu har pløiet det blaa Hav i halvtredsindstyve Aar skulde saa skammelig bagtale baade Træe og Jern? Et Skibs Rygte er en gammel Søbiørn ligesaa kiært som hans Kones eller hans Kiærestes Rygte."

„Hør, gode Ven; I lever, kan jeg tro, ligesom andre Mennesker af at spise og drikke?"

„Lidt af det første og meget af det sidste," svarede den anden med et Grin.

„Og I skaffer Jer begge Dele, som de fleste Sømænd, ved strengt Arbeid, stor Fare og ved at lide meget ondt?"

„Hm! Vi giør Penge som Heste og bruger dem som Æsler!" siger man jo om os alle."

„Naa da, her har I nu Leilighed til at gjøre nogen med mindre Anstrengelse; og kan bruge dem som I selv finder for godt. Vil I være i min Tieneste et Par Timerstid, saa tag dette paa Haanden og lige saa meget i Løn naar I tiener mig ærlig."

Den gamle Mand rakte Haanden frem og tog Guineen, som Wilder holdt frem over Skulderen uden at finde det nødvendig at vise sit Ansigt for Rekruten.

„Den er dog ikke falsk!" sagde den sidste og klingede med den paa en Steen.

„Det er saa reent Guld, som nogensinde kom fra Mynten."

Den anden stak ganske rolig Pengen i Lommen; og spurgte dernæst paa en ganske egen fræk og bestemt Maade, som om han nu var rede til at gjøre hvad det skulde være, —

„Hvad for et Hønsehuus er 'et nu jeg skal plyndre for denne Løn?"

„Det er ikke saadant noget Fias; I skal gjøre lidt af det jeg bilder mig ind, I ikke er saa ganske fremmed for: sig mig, kan I føre en skiæv Journal?"

„Aa, ja; og gjøre min Eed paa den, ved Leilighed. Jeg forstaaer. I er kied af at dreie Sandheden som et nyt snoet Toug, og ønsker at jeg skal paatage mig Arbeidet."

„Saa omtrent. I maa igienkalde alt, hvad I har sagt om dette Skib der; og da I har været fiffig nok

til at komme til Luvart af Fru Lacey, saa maa I benytte Eders Fordeel og giøre Tingene lidt værre endnu, end jeg har giort. Siig mig, for at jeg rigtig kan vurdere Eders Talenter, har I nogensinde faret med den hæderlige Contre-Admiral?"

„Saa sandt jeg er en ærlig gudfrygtig Christen, jeg har aldrig hørt tale om den gamle ærlige Mand før i Gaar. Aa, I kan nok troe mig i den Slags Ting! Jeg skal saamæn ikke fordærve en Historie af Mangel paa Paafund."

„Jeg troer det gaaer an. Hør nu min Plan." —

„Stop, værdige Bakskammerad," afbrød den anden ham: „„Stene har Øren," siger man i Land: vi Sømænd veed, at Pompen har Øren ombord: Veed I hvor det Sted er, man kalder det „uklare Anker" inde i Byen?"

„Jeg har været der."

„Jeg haaber I synes saa godt derom, at I vil gaae derhen igien. Her vil vi skilles ad. Da I er den letteste Seiler, maa I brase op i Vinden, til I kommer til luvart af Kirken. Og saa kan I gaae lige ned til den lystige Joe Joram's, hvor der er saa rar en Ankergrund for en ærlig Coffardimand som ved nogen Kro i Colonierne. Jeg vil holde af her ned ad Høien, og da vi seiler saa ulige, vil vi ikke længe efter hinanden komme i Havn."

„Og hvad vinde vi ved alle disse Manøvrer? Kan I ikke høre paa noget uden det er dyppet i Rum?"

„I fornærmer mig ved at tale saaledes. Naar Tid kommer skal I faae at see, hvad det betyder at sende et ædru Bud i Eders Ærende. Naar man nu saae os tale sammen paa Landeveien, vilde ikke mit Rygte lide ganske forfærdeligt hos Damerne, da I nu staaer saa flet anskrevet hos dem."

„Der er noget i det. Skynd Eder at møde mig, for der er ikke et Øieblik at spilde, da de talte om at gaae ombord."

„Vi har ikke nødig at være bange for at de saa snart aabne Løbegravene" svarede den Gamle og holdt den flade Haand for at fange Vinden. „Der er endnu ikke Luft nok til at kiøle den unge Skiønheds blussende Kinder; og I kan forlade Eder paa, at Signalet ikke vil blive givet dem før det begynder rigtig at kule".

Wilder vinkede ad ham med Haanden og gik hurtigt hen ad Veien, den anden havde betegnet ham og tænkte over det poetiske Billede, som Gertrudes ungdommelige Friskhed og Ynde havde aftvunget hans gamle og plumpe nye Allierte. Hans Kamerat fulgte ham et Øieblik med et fornøiet og ironisk Blik og skyndte sig derpaa for i rette Tid at komme til Samlingspladsen.

Den röde Röver.

En Fortælling.

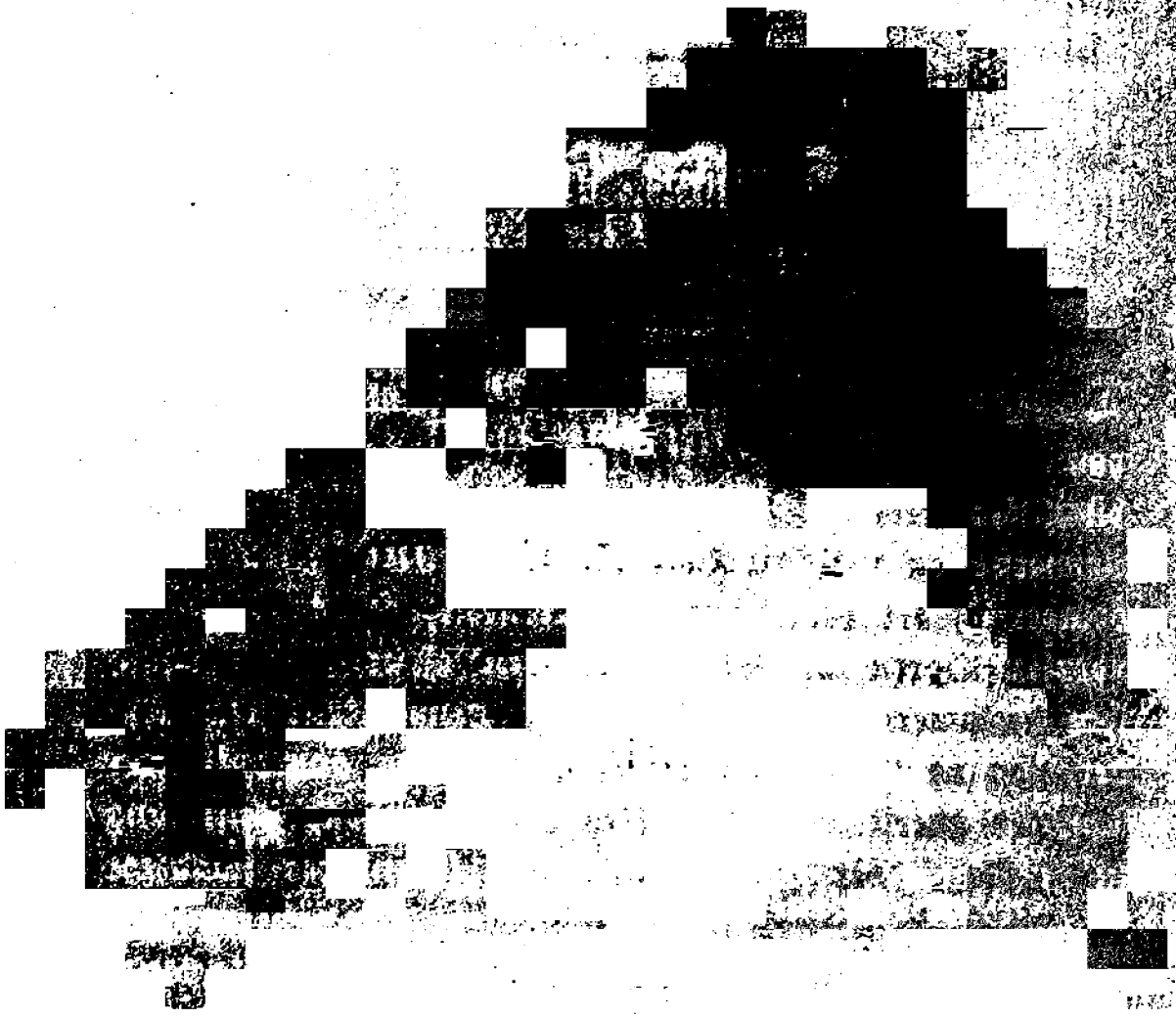
Tilegnet W. B. Shubrick, Esq., Officeer i de forenede Staters Sø-Etat.

Oversat af Engelsk.

Udgivet af A. E. Boye.

Tredie Hefte.

Kiöbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1839.

Tiende Capitel.

Vaer ham, at ei han bruger ublue Ord.
Shakspeare: Vinter-Eventyr.

Da Wilder nærmede sig det „uklare Anker," bemærkede han alle Tegn paa en overordentlig Bevægelse i den hidtil saa fredelige By. Meer end Halvparten af Fruentimmerne og maaskee Fierdeparten af Mandfolkene i Nabolavet af det velbekiendte Vertshuus, stode forsamlede udenfor Døren og hørte paa een af det første Kiøn, som declamerede i saa skingrende, giennemtrængende Toner, saa at Eierne til de nysgierrige og opmærksomme Ansigter yderst i Kredsen ikke havde ringeste Anledning til at klage over Partiskhed. Vor Eventyrer standsede da han først bemærkede denne Bevægelse, i det nemlig den Affaire han nylig havde indladt sig i, pludselig randt ham i Sinde; ikke heller bestemte han sig til at gaae nærmere før han fik Øie paa sin gamle Medforbundne, som med Albuerne giorde sig Plads igiennem Mængden

med en Ufortrødenhed og en Kraft, som lovede at bringe ham ligehen til hende som saa høit og giennemtrængende gav sine Klager Luft. Opmuntret ved dette Exempel gik den unge Mand nærmere, men lod sig dog for Øieblikket nøie med at indtage en Stilling, som lod ham i uhindret Brug af sine Lemmer og saaledes istand til at giøre en betimelig Retirade, naar det maatte findes raadeligst.

„Eder, Earthly Potter, og Eder, Preserved Green, og Eder, Faithful Wanton," raabte Desire da han kom saa nær at han kunde høre hvad hun sagde, og trak Veiret før hun gik videre i sin rørende Tale til Naboerne; „ogsaa Eder, Upreight Crock, ogsaa Eder, Relant Flint, og Eder Weatthy Poor, kalder jeg til Vidne for mig. I Alle, Een og Hver, kan giøre Eed paa, om det skulde giøres nødig, at jeg altid har været en føielig og øm Egtefælle mod den Mand, som nu forlader mig i min Alderdom, med saa mange af hans egne Børn paa Halsen, at ernære og opdrage, foruden" —

„Men hvad Sikkerhed er der dog for," udbrød Verten i det „uklare Anker" hende meget ubeleiligt, „at den gode Mand har giort sig usynlig? Det var en munter Dag den i Gaar og det er ganske sandsynligt at Eders Husbond, som nogle andre jeg kan nævne — men som jeg dog ikke vil være saa ufornuftig at giøre, — var, en lille Smule det man kalder saa-som-saa, og at derfor

hans Slummer varer lidt længer end sædvanlig. Jeg vedder vi vil snart faae den ærlige Skræder at see komme krybende ud af Hullet, saa frisk og længselfuld efter sin Bitter, som han ikke havde vædet sig Hals med koldt Vand siden den sidste Festdag."

En almindelig Fnisen fulgte paa denne Kraftyttring af Kro-Vittighed, skiøndt den ikke engang formaaede at lokke et Smil paa Desires forstyrrede Ansigt, hvori de melankolske Træk lod til for bestandig at have stivnet hver Lee-Muskel.

„Han ikke, han ikke," udbrød den gode Mands trøstesløse Ægtefælle; „han har ikke Mod til at slaae sig løs og drikke Skaaler ved saadan en Leilighed, som en Glædesdag til hans Majestæts Hæder; han var kun Mand til sit Arbeide; og det er ogsaa netop for hans store Arbeidsomheds Skyld, at jeg har Aarsag til at klage min Nød. Efter jeg nu har været saa længe vant til at stole paa hans Slid og Slæb, er det et tungt Kors for en stakkels Kone paa engang saa ganske og aldeles at skulle sørge for sig selv. Men jeg skal hævne mig paa ham, om der er Lov og Ret, paa Rhode Island, eller Providence Plantagerne! Lad ham kun vove paa at unddrage mig sit elendige Ansigt i den lovbestemte Tid og han skal, som saa mangen anden Vagabond før ham, ved sin Tilbagekomst finde sig uden Kone, som uden Huus til at hvile sit usle Ho-

ved i." * Og da hun i det samme fik Øie paa den gamle Sømands spørgende Ansigt, som nu netop havde arbeidet sig lige hen til hende, tilføiede hun pludselig, „der er en Fremmed som nylig er kommen hertil! Mødte I ikke en omflakkende Landløber, gode Ven, paa Eders Vandring hertil?"

„Jeg havde alt for meget Besvær med at styre mit gamle Skrog paa det Tørre til at jeg kunde indføre enhver Skudes Navn og Rang, som jeg traf paa," svarede den anden med megen Sindighed; „Og dog, da I taler derom, husker jeg, jeg praiede en stakkels Diævel først i Morgenvagten hist oppe mellem Buskene før man kommer til det Stykke Færge, der gaaer over til Fastlandet."

„Hvad var det for en Slags Mand?" spurgte paa eengang fem eller sex ængstelige Stemmer; imellem hvilke dog Desires Toner hævede deres Rang over alle de andre, ligesom en Primadonnas Triller hæver sig over den øvrige Trups mere beskedne Præstationer.

* Det synes efter denne Erklæring, at visse Lovgranskere have fuldkommen Uret, naar de paastaae at Menigheden skylder Desire den ligefremme Maneer, at overskiære det ægteskabelige Baand paa, som det er til denne Time saa velbekiendt, existerer i den Menighed hun hørte til. Hun gav bestemt ikke første Exempel, siden hun udtrykkelig sigter til denne Maade, som et Middel de uskyldig Fornærmede af hendes eget Kiøn allerede før havde tyet til.

„Hvad for en Slags Mand! Ih! det var en Karl med Armene taklede paa Siden og Benene staaende som paa andre christelige Folk, kan jeg troe: Men nu da I taler derom husker jeg han havde et Stykke af en Trommestik i sit ene Been og slingrede endeel i Farten."

„Det var ham!" bemærkede det samme Chor af Stemmer; og en fem eller sex Stykker stial sig sagte ud af Mængden i den roesværdige Hensigt at skynde sig efter Misdæderen og sikkre sig Betalingen af nogle ubetydelige Regningskrav de havde paa den ulykkelige ilde omtalte ærlige Mand. Havde vi Tid til at afhandle Maaden hvorpaa disse skiønne Foretagender bleve udførte, vilde Læseren finde megen Moerskab i den hemmelige Iver hvormed disse værdige Personer ved denne Leilighed anstrengte sig for at undgaae deres Naboer, saavel som den snilde List de anvendte for at skiule deres sande Hensigt, og derpaa alle mødtes ved Færgen bedragne og skuffede i deres Forventning. Desire derimod, som hverken havde lovmæssigt Krav eller Haab om at erholde noget af sin straffskyldige Husbond, lod sin nøie med paa Stedet at fortsætte de videre Efterforskninger om Flygtningen, hun fandt for godt at anstille. Det var ogsaa mueligt at Frihedens Glæder, under Billedet af Skilsmisse allerede foresvævede hendes virksomme Siæl, med den behagelige Udsigt til end

et Bryllup, som hun udmalede paa det glædeligste ved Erindringen om sin første Kiærlighed; thi hendes oprørte Sind blev roligere og hun blev nu istand til at anstille en temmelig bestemt og streng Examination.

„Saae han ud som en Tyveknegt?" spurgte hun, uden at lægge Mærke til den Maade hvorpaa hun saa pludselig blev forladt af dem, som for saa kort siden havde viist den største Deeltagelse i hendes Tab. „Saae han ud som en Landløber, der saaledes sniger sig omkring?"

„Hvad Toppen angaaer, saa kan jeg just ikke give nogen synderlig Forklaring," svarede den gamle Matros; „skiondt han saae ud som om han i lang Tid var holdt under Spygattet. Skulde jeg sige min Mening, saa havde den arme Diævel nok havt for meget" —

„Ledliggang, mener I; ja, ja; det var just hans Ulykke at han ikke havde synderligt Arbeide den sidste Tid og slette Tanker faldt ham i Sindet, fordi han ikke havde noget bedre at tænke paa, end sin" —

„Kone," afbrød den Gamle hende med Efterirvk. Nok en almindelig og meget mindre tvetydig Latter paa Desires Bekostning fulgte paa denne ligefremme Erklæring. Men uden mindste Maade at lade sig forknytte ved dette tydelige Tegn paa, at man var af samme Mening som den plumpe Sømand, vedblev den uforsagte Amazone: —

„Ak! I kiender kun lidt til hvad jeg har døiet og gaaet igiennem med den Mand i saa mange lange Aar. Saae han, I mødte, ud som den der havde forladt en forurettet Kone?"

„Jeg kan just ikke sige, at der var noget hos ham, som udtrykkelig sagde om den Kone, han forlod fortøiet var meer eller mindre forurettet;" svarede den begede Matros med priisværdig Nøiagtighed," men der var nok hos ham som viste hvorledes og hvorsomhelst han havde stuvet sin Kone hen, om det var hans Kone, saa havde han ikke fundet for godt at lade hele hendes Equipage blive hiemme. Manden havde nemlig en Deel Fruentimmersager omkring Halsen: jeg kan tænke det var ham mere behagelig end hendes Arme."

„Hvad for noget!" udbrød Desire med Forbauselse, „har han vovet at bestiæle mig! Hvad havde han af mine Sager? dog ikke Guldperlerne!"

„Jeg tør ikke bande paa at de vare ægte."

„Den Tyveknegt!" vedblev den forbittrede Havgasse og trak Veiret som En, der netop har været nede under Vandet længere end det er behageligt for den menneskelige Natur; og brød derpaa igiennem Mængden med saadan en Kraft, at det blev hende mueligt at fare til sine hemmelige Giemmer og forvisse sig om Udstrækningen af sin Ulykke; „den Kirkerøver, saadant at bestiæle sin Siels Udvalgte, sine egne Børns Moder, og" —

„Naa, naa," afbrød hende atter den ubeleilige Røst, „Jeg har aldrig før hørt den ærlige Mand mistænkt for Gavtyvestreger, men vel har jeg hørt han her i Nabolavet kaldes Kyllingehiertet."

Den gamle Sømand saae Verten lige i Øinene og svarede med et betydningsfuldt Blik, —

„Hvis den ærlige Skræder aldrig bestial andre end denne Skiendegiest, saa vilde han nok ikke blive meget beskylt for Tyverie, for alle de Perler han havde paa sig kunde vel ikke betale Færgelønnen. Men jeg kunde saamæn putte alt Guldet i mine Øine og see ligesaa godt for det. Men det er en Skam at stoppe Indgangen til et privilegeret Giestgiversted, med saadan en Trængsel som om det var en blokeret Havn; derfor har jeg ogsaa, som I seer sendt Kierlingen efter sine Kostbarheder og alle Dagdriverne bag efter i hendes Kielvand."

Joe Joram gabede paa den Talende som han var fortryllet ved en eller anden hemmelig Troldom og hverken svarede eller forandrede Retningen af sit Blik. Men derpaa brød han pludselig ud i en dyb og mægtig Latter, som om han ikke var bagefter i at glæde sig over det, som udentvivl havde drevet Sværmen fra hans Dør hen til den fraværende Skræders, rakte Armen frem som for at byde ham velkommen og udbrød, —

„Velkommen tiærede Bob, velkommen gamle Dreng,

velkommen! Fra hvad for en Sky er I falden ned? og hvad Vind er I seilet for, mens Newport igien er bleven Jeres Havn?"

„Det er for mange Spørgsmaal til at blive besvaret paa en aaben Rhed, Bro'er Joram; og en altfor tør Gienstand for en langvarig Samtale. Lad mig først blive bakket i en af Jere indre Kahytter ved et Kruus Flip og i Kast med et Stykke Rhode-Eilandsk Ostesteeg, og kom saa med saa mange Spørgsmaal I har Lyst og saa mange Svar som min Appetit kan døie."

„Og hvem skal betale Spillemanden, ærlige Bob? hvad for en Skibs Proviantsforvalter vil betale Jer Anviisning dennegang?" vedblev Verten og førte den gamle Matros indenfor og det med en Forekommenhed som syntes at modsige den Tvivl om Betaling for en saadan overordentlig Høflighed, hans Ord udsagde.

„Hvem?" afbrød den Anden og fremviste den Penge han nylig havde faaet af Wilder, og det saaledes at den kunde falde de faa Omkringstaaende i Øinene, som om han selv vilde giøre Undskyldning for den udmærkede Modtagelse han nød; „hvem uden denne Gentleman? Jeg kan prale med at den salvede Majestæts eget Ansigt hielper mig, Gud velsigne ham!"

„Gud velsigne ham!" gientog nogle af de tro Undersaatter; og det paa et Sted, hvor der er bleven hørt saa forskiellige Raab og hvor de selvsamme Ord

nu vilde vække ligesaa megen Forundring, men meget mindre Skræk end et Jordskiælv.

„Gud velsigne ham!" gientog Joram og aabnede Døren til et af de inderste Værelser og viste Giesten Veien, „og alle hvem hans Aasyns Gunst falder paa! Gaae kun ind, gamle Bob og I skal snart komme ikast med en halv Øre."

Wilder, som havde nærmet sig Gabedøren da Sværmen tabte sig, saae de to Hædersmænd gaae ind i de inderste Værelser og gik strax derpaa selv ind i Skiænkestuen. I det han overveiede hvorledes han skulde faae fat paa sin nye Allierte, uden at vække for megen Opmærksomhed ved et saa besynderligt Bekiendtskab kom Verten tilbage og hialp ham selv ud af Forlegenheden. Da han nemlig havde seet sig flygtig om i Stuen, saa han stivt paa vor Eventyrer og nærmede sig halv tvivlraadig, halv sikker.

„Naa hvordan er det gaaet Dem, Sir, har De faaet fat i et Skib!" spurgte han og kiendte nu først den Fremmede igien han havde talt med om Morgenen. „Flere Hænder end der er Plads for?"

„Jeg er ikke sikker paa det vil lykkes. Da jeg gik op ad Høien mødte jeg er gammel Matros, som" —

„Hm!" afbrød Verten ham med et betydningsfuldt men hemmeligt Tegn til at følge. „De vil finde det meer bequemt, Sir, at spise Frokost i en anden Stue."

Wilder fulgte sin Fører, som forlod den almindelige Skiænkestue igiennem en anden Dør, end den hvorigiennem han havde ført sin anden Giest til de inderste Værelser og forundrede sig over den hemmelighedsfulde Mine som Verten fandt for godt at give sig ved denne Leilighed. Efter at have ført ham noget omkring viste han i dyb Taushed Wilder op ad en hemmelig Trappegang, heelt op i Huset. Her bankede han sagte paa en Dør og en Stemme, som bragte vor Eventyrer til at studse ved sin Dybde og Barskhed raabte kom ind! Dog fandt han, da han kom ind i det lille lave Værelse, ingen anden end Matrosen, som Verten just havde budt velkommen, som en gammel Bekiendt og det under Navn af begede Bob, som hans Klædedragt nok kunde give ham Adkomst til. Medens Wilder saae sig omkring temmelig forundret over den Stilling, han fandt ham i, gik Verten, og han fandt sig nu alene med sin Staldbroder. Den Sidste var allerede ifærd med at undersøge Delene af den nysomtalte Oxe og nedskylle en Drik som syntes ligeledes efter hans Smag, skiøndt der sikkerlig ikke var gaaet lang Tid nok til at tilberede den Drik han netop havde forlangt. Uden at lade sin Giest Tid til videre Reflexioner, gav han ham Vink til at sætte sig paa den eneste ledige Stoel i Værelset, medens han stadig blev ved at bearbeide Kollen, som om ingen Forstyrrelse havde fundet Sted.

„Den ærlige Joe Joram staaer sig altid godt med sin Slagter," sagde han efter et Drag, som truede med at tømme Kruset tilbunds. „Denne Steeg lugter saa deilig, at man kunde tage den for Finnen af en Helleflynder. I har været i fremmede Lande, Skibskamerad, eller maaskee tør jeg kalde Eder „Bakskamerad", siden vi nu begge ligge tilanker for den samme Kølle — I har dog været i fremmede Lande?"

„Mange Gange; jeg vilde ellers kun være en daarlig Sømand."

„Saa svar mig da oprigtig, har I nogensinde været i et Rige, som kan yde saadanne Rationer — Fisk, Kiød, Fugle og Frugter — som dette velsignede Amerikas Land, hvor vi nu begge To ere fortøiede? og hvor jeg troer vi begge ere fødte og baarne?"

„Det vilde dog være at drive Kiærlighed til Hiemmet lidt for vidt, at troe paa saadant almindeligt Fortrin," svarede Wilder, som gierne vilde føre Samtalen fra hans egentlige Diemed, indtil han havde ordnet sine Ide'er, og forvisset sig om at han ikke havde andre Tilhørere end sin synlige Kamerat. „Det er almindeligt erkiendt, at England overgaaer os med Hensyn til disse Artikler."

„Af hvem? af Dosmere og Pralhalse. Men jeg som har seet alle fire Parter og desuden en ikke lille Part af Vandet, jeg siger til disse dumme Storpralere

at det er Løgn. Vi ere Colonier gode Ven, vi ere Colonier og det bliver anseet for ligesaa uforskammet at lade Moderen høre, at Colonien i een og anden Henseende har Fortrinnet, som det vilde være af en Fokkemastgast at lade sin Officer vide han havde Uret, om endog han vidste at det var sandt. Jeg er kun en simpel Mand, Master — hvorledes skal jeg kalde Eders Velbyrdighed?"

„Mig! kalde mig? — Harris."

„Jeg er kun en simpel Mand, Master Harris; men jeg har havt mine Vagter i min Tid saa gammel og forrusten jeg nu seer ud, og ikke heller har jeg tilbragt saa mange lange Nætter paa Dækket uden at lade mine Tanker gaae paa Arbeide, skiøndt jeg sagtens ikke derved har overhalet saa megen Philosophie som en lønnet Sognepræst eller honoreret Procurator. I kan troe det er noget usselt kun at være Beboer i en Colonie. Det kuer en Mands Stolthed og Aandskraft, og hiælper ham til at gjøre ham til det hans Herre gierne vil have ham. Jeg skal ikke sige noget om dets Frugter, dets Kiød, og andre Spisevarer, som komme fra det Land vi begge To have hørt og veed altfor Meget om, men blot pege hen paa Solen og saa spørge, om I troer Kong Georg har Magt til at faae den til at skinne paa sin Smule Øe, hvor han lever, som den skinner her i Amerikas udstrakte Provindser?"

Sikkerlig ikke; men I veed jo dog at Alle erkiender, at Englands Producter overgaae" —

„Ja, ja, en Colonie seiler nu altid til læe af Moderen. Det er bare Sludder, Ven Harris. Sludder, Sludder, Sludder. En kan jo sludre sig en Feber paa Halsen, og sætte et heelt Skibsmandskab i Haarene paa hverandre. Han kan sladre et Kirsebær til en Fersken og en Flynder til en Hvalfisk. Her er nu hele denne vidtudstrakte Kyst af Amerika med alle sine Rivierer og Søer og Smaafloder, opfyldte med det lækreste en Mand kan ønske sig og dog sludrer Hans Majestæts Embedsmænd som komme hid om deres Pigvarer, deres Tunger og deres Karper, som om Vorherre blot havde skabt saadanne Fisk og Diævelen havde ladet de Andre slippe sig igiennem Fingrene uden at bede om Forlov."

Wilder saae med Forundring hen paa den gamle Mand, som imidlertid blev ved at spise, som om han ikke havde ytret andet end hvad der kunde ansees for Hverdagsmeninger.

„I er Ebers Fødested meer hengiven end I er loyal, gode Ven," sagde den unge Sømand lidt alvorlig.

„I det mindste er jeg ikke fiskeloyal. Man maa dog vel tale om hvad Vorherre har skabt uden at for-

nærme, troer jeg. Hvad Regieringen angaaer, saa det er nu et Toug flettet af Menneskehænder, og" —

„Og saa?" spurgte Wilder, da han mærkede den Anden nølede.

„Hm! jeg tænker de kan jo vel løse deres eget Arbeide op igien naar de ikke har andet at bestille. det haaber jeg man ogsaa tør sige, uden at fornærme?"

„Jeg vil dog bede Eder tænke paa den Sag som har bragt os sammen her. I har sagtens ikke allerede glemt de Haandpenge I fik?"

Den gamle Matros skød Bordet bort fra sig, lagde Armene overkors og maalte sin Kamerat med Øinene i det han rolig svarede, —

„Naar jeg engang har taget ordentlig Tieneste, kan man stole paa mig. Jeg haaber at I seiler under samme Flag, Ben Harris?"

„Det vilde ellers være skammeligt. Een Ting maa I undskylde førend jeg begynder paa at udvikle Eder min Plan og mine Ønsker; Jeg maa virkelig undersøge dette lille Værelse, for at være vis paa at vi ogsaa ere ene."

„I vil nok ikke finde andet end nogle Klæder der tilhøre den ærlige Joes Fruentimre. Døren er nok ikke synderlig giort fast og saa kan I blot see ad, for see og troe er jo Eet."

Wilder ventede ikke denne Tilladelse; men aabnede

allerrede Døren medens den Anden endnu talede, og da han fandt at Kammeret virkelig ikke indeholdt synderligt andet end hvad hans Kamerat havde sagt, vendte han atter tilbage, som om han var bleven skuffet i sin Forventning.

„Var I alene, da jeg kom ind!" spurgte han efter et Øieblik's Eftertanke.

„Den ærlige Joram og I selv —"

„Ellers Ingen?"

„Ikke det jeg saae," svarede den Anden paa en Maade der forraadte lidt Uorlighed; „har I andre Tanker saa lad os overhale Lukafet. Træffer min Haand paa en Lurer, skal det ikke blive nogen lemfældig Hilsen."

„Stop — besvar mig et Spørgsmaal; hvem lod mig komme ind?"

Den begede Bob, der havde viist sig temmelig heftig, tænkte nu ogsaa et Øieblik efter og sluttede saa sin Grunden med en dæmpet Latter.

„Ha, ha, jeg seer I har faaet Eders Tanker en Smule indeklemt, En kan jo dog ikke tale med et Stykke Ore i Munden, som om hans Tunge havde lige saa megen Plads, som et Skib der har været tilsøes i fire og tyve Timer."

„Det var altsaa Jer, der talede?"

„Det vil jeg bande paa," svarede Bob, og satte sig

igien ned som en der havde ordnet hele Sagen til sin Tilfredshed; „og nu, Ven Harris, hvis I er rede til at slaae Eders Tanker op for mig, saa er jeg just rede til at kige paa dem."

Wilder synes ikke at være ligesaa tilfreds med Forklaringen, som hans Camerat, men han tog dog en Stoel og beredte sig til at meddele ham Sagen.

„Efter hvad I har hørt og seet, behøver jeg ikke at sige Eder, at jeg ikke gierne seer, at den Dame, vi begge have talt med denne Morgen, og hendes Ledsagerinde, tager bort med den „Kongelige Caroline," det vil være nok for vor Hensigt, at I nu veed det. Aarsagen hvorfor jeg hellere vil have, at de skulle blive hvor de ere, kan ikke være af synderlig Vigtighed med Hensyn til hvad I har at giøre."

„I behøver ikke at sige en gammel Sømand hvorledes han skal hale en slap Linie til sig af en løbende Tanke" raabte Bob, og snistе og slog ad ham med Haanden paa en fortrolig temmelig stødende Maade; „jeg har ikke levet halvtredsinstyve Aar paa det blaae Hav for at tage Feil af det og Luften."

„I bilder Eder altsaa ind, at min Grund ikke er nogen Hemmelighed for Jer?"

„Man behøver ikke nogen Kikkert for at see, at fordi de Gamle sige, „Gaae," de Unge dog hellere ville blive hvor de ere."

„I gjøre begge de Unge Uret; thi mit Øie har ikke seet den Person, I mener, før i Gaar."

„Ah! nu forstaaer jeg,; „Carolines" Rhedere have ikke været saa høflige som de burde, og nu vil I gjøre dem en Smule Giengield!"

„Det er maaskee en Slags Giengield, som falder i Eders Smag," sagde Wilder alvorlig; „men som ikke passer synderlig til min. De ere mig alle aldeles fremmede."

„Hm! Saa hører I vel til Skibet der ude i Havnen; og skiøndt I ikke have Eders Fiender, saa holder I dog mest af Eders Venner. Vi maae altsaa see at faae Damerne til at tage Passage med Slavehandlerne."

„Det forbyde Gud!"

„Det forbyde Gud! Nei nu troer jeg I haler Eders Samvittigheds Barduner vel stive. Skiøndt jeg hverken kan være eller er af samme Mening som I, med Hensyn til det, I sagde om den „Kongelige Caroline," saa har jeg dog ingen Grund til at tvivle paa at vi jo har eens Tanker om det andet Skib. Jeg kalder den en stærkt og skiønt bygget Skude, og som en Konge kunde seile med Velbehag i."

„Det nægter jeg ikke; men jeg kan dog ikke lide hende."

„Det glæder mig; og da vi just nu taler om den

Sag, Mester Harris, saa har jeg Eet og Andet at sige netop om dette Skib. Jeg er en gammel Sømand og lader mig ikke let narre hvad Søvæsenet angaaer. Finder I ikke at der er noget i den Maade dette Skib ligger for Anker, der udenfor Costellet, som ikke passer sig for en ærlig Coffardiemand, og i dets søvnige Udseende, da man dog strax kan see det ikke er bygget for at fange Østers eller føre Steen til Øerne?"

„Jeg troer ogsaa som I siger, at det er et godt stærktbygget Skib. Men hvad Ondt har I det da mistænkt for? — maaskee besviger det Tolden?"

„Hm! Det vilde kanskee ikke være moersomt at smugle i saadan en Skude, omendskiøndt Jer Smuglerie i det Hele er en lystig Handel. Hun har et smukt Batterie efter hvad man seer i Fraskand."

„Jeg mener at Rhederne ikke ere kiede af hende endnu og vilde nødig have den skulde falde i Franskmændenes Hænder."

„Kan vel være, kanskee jeg har Uret; men hvis jeg ikke har mistet Synet med Aarene, Alt er saamænd ikke som det skulde være ombord paa det Slaveskib, lad være hendes Papirer ere rigtige og hun fører det Navn, der staaer i Caperbrevet. Hvad tænker I om Sagen, ærlige Joe?"

Wilder vendte sig utaalmodig om og saae nu at Verten havde sneget sig ind i Kamret saa sagte, at det

var undgaaet hans Opmærksomhed, der som Læseren lettelig kan troe, var aldeles henvendt paa hans Kamerad. Den forundrede Mine, hvormed Joram saae paa den Talende var sikkert ikke paatagen; for han maatte gientage Spørgsmaalet og det endnu meer bestemt, førend han fandt for godt at svare.

„Jeg spørger Eder ærlige Joe, om I troer, at Slavehandleren der ude i Havnen er en ærlig Karl?"

„I kommer ogsaa saadan bag paa Een, Bob, med Jeres besynderlige Spørgsmaal," svarede Verten og skiævede hen til Wilder, som om han gierne vilde være sikker paa dem han talede med, „med Jere forbistrede Spørgsmaal, saa jeg ofte er i Forlegenhed med at ordne mine Tanker saaledes at jeg kan svare ordentlig."

„Det er ret pudsigt at see Verten i det „uklare Anker" saadan reent fra'et," svarede den Gamle fuldkommen rolig. „Jeg spørger om I har nogen slette Tanker om dette Slaveskib?"

„Slette! For Himlens Skyld, Mester Robert, saa tænk dog paa hvad I siger. Jeg vilde ikke for Hans Majestæts Lord Stor Admirals Næring have, at der i mit Huus skulde ytres noget til Forkleinelse for nogen ærlig og redelig Slavehandler! Herren frie mig fra at sværte nogen troe Undersaats Characteer!"

„Kan I ikke see noget Galt ved Skibet der ude i Havnen værdige samvittighedsfulde Joram?" gientog

Mester Robert uden at bevæge noget Øie, noget Lem eller nogen Muskel.

„Siden I da gaaer mig saa haardt paa Klingen og da I er en Kunde, der betaler resolut hvad han forlanger, saa maa jeg sige, at er der noget Galt, eller ulovligt i en Gentlemans Manerer —"

„I holder saa nær i Vinden, Ven Joram," afbrød den Gamle ham koldt, „saa Alting ryster. Tænk Jer nu om efter et ligefremt Svar: har I seet noget galt ved Slavehandleren?"

„Intet, paa min Salighed, da," sagde Værten pustende som en Hvalfisk der er kommet op for at trække Veiret; „saa sandt jeg er en elendig Synder, som sidder og hører den gode og rettroende Doctor Dogmas Prædikener, Intet — Intet."

„Ikke! naa, saa er I da dummere end jeg havde holdt Jer for; har I ikke nogen Mistanke?"

„Himlen fri mig for Mistanke! Djævlen besætter vort hele Sind med Tvivl; men den er svag og fletsindet, som giver efter for den. Officererne og Mandskabet paa det Skib drikke rask og ere generøse som Prindser: da de nu ovenikiøbet aldrig forglemmer at afgiøre Regningen inden de forlade Huset, saa kalder jeg dem — ærlige Folk!"

„Og jeg kalder dem — Sørøvere!"

„Sørøvere!" gientog Joram, og hæftede med kjen-

delig Mistillid sine Øine paa den opmærksomme Wilders Aasyn. „Sørøvere er et haardt Ord, Master Robert, og burde ikke siges saadan lige i Øinene paa Folk uden fyldestgiørende Beviser, saa at man kunde slippe vel fra en Injuriesag, skulde noget saadant komme ordentlig for tolv svorne og samvittighedsfulde Mænd. Men jeg formoder I veed hvad I siger, og i hvis Paahør."

„Aa ja vist; og da I nu i denne Sag veed saa godt som Ingenting, saa er I vel saa artig —"

„At giøre hvad I befaler," raabte Joram, øiensynlig glad ved at kunne forandre Samtalen.

„At gaae ned og spørge Giesterne neden under om de ere tørre i Halsen," vedblev den Anden og gav Verten Tegn til at han skulde gaae bort samme Vei han var kommen, og det med en Mine, som den der er vis paa at blive adlydt. Da Verten derpaa havde lukket Døren i efter sig, vendte han sig til den tilbageblevne Kamerat og vedblev, „I synes jo at være ligesaa forbauset som den vantro Joe selv ved hvad I nys har hørt."

„Det er en haard Mistanke og burde være vel begrundet inden I atter vover igien at ytre den. Hvad for en Sørøver har man sidst hørt tale om her paa Kysten?"

„Det er jo den velbekiendte Røde Røver," svarede

den anden med dæmpet Røst og kastede et skiaalet Øiekast omkring sig, som om han troede at overordentlig Forsigtighed var nødvendig, naar man blot vilde ytre dette forfærdelige Navn.

„Man siger jo han fornemmelig holder sig til det caraibiske Hav."

„Han er saamæn Karl for at være overalt. Kongen vilde saamæn betale ham godt, som overleverede den Kiæltring i Lovens Hænder."

„Lettere sagt end giort," svarede Wilder tankefuld.

„Det er nu som man tager det. Jeg er nu en gammel Stymper, som bedre kan vise Vei end selv gaae foran; men I er som et nylig udrustet Skib, med heel og holden Takkelage og uden et bugtet Rundholt. Hvad siger I til at giøre Eders Lykke, ved at sælge de Knegte til Kongen? det er dog kun at give Diævelen hvad hans er et Par Maaneder tidligere."

Wilder studsede, og vendte sig bort fra sin Kamerad, som Een der kun fandt lidt Behag i den Maade han udtrykkede sig paa. Da han imidlertid fandt det nødvendigt at give et Svar spurgte han, —

„Og hvad Grunde har I til at troe, at Eders Mistanke er rigtig? og hvad Midler har I til at iværksætte Eders Hensigter om den er rigtig, da de Kongelige Krydsere jo ere borte?"

„Jeg kan just ikke bande paa, at jeg har Ret;

men gaaer vi nu ogsaa paa en gal Boug, saa kan vi jo altid gaae overstag, naar vi mærke, at vi tage Feil. Hvad Midlerne angaaer, saa tilstaaer jeg de kan lettere nævnes end mynstres."

„Aa det er ikke andet end Passiar; et Indfald af Jer gamle Skaldepande," sagde Wilder koldt; „og jo mindre deraf jo bedre. Vi har jo over alt det glemt vor egentlige Forretning. Jeg troer halvveis, Master Robert, I sætter falske Laterner til, for at blive den Tieneste qvit, I allerede er halv betalt for."

Der var et ret veltilfreds Udtryk i den gamle begede Broders Ansigt, medens Wilder talede, og som maatte have været denne paafaldende hvis han ikke allerede under Talen havde reist sig og havde begyndt at gaae tankefuld og med hurtige Skridt op og ned i det lille Kammer.

„Naa, naa," svarede den Første, og søgte at skiule sin fornøiede Stemning ved at give sit Ansigt det sædvanlige selvtilfredse men polisk Udtryk, „jeg er ogsaa ret en gammel Drømmer, ja, jeg har saamæn tidt og mange Gange bildt mig ind, jeg svømmede ude paa Søen, mens jeg laae sikkert fortøiet paa det tørre Land! Jeg skal vel ogsaa snart til at giøre op med Diævelen for at enhver kan faae sin Part af mit arme Cadaver, og jeg bliver min egen Capitain. Maa jeg udbede mig deres Velbyrdigheds Befalinger."

Wilder satte sig atter ned og gav sig til at give sin Kamerad de nødvendige Instructioner, for at han kunde svække alt det han allerede havde sagt til Fordeel for Skibet, der var iferd med at gaae under Seil.

Ellevte Capitel.

Manden er imidlertid vederhæftig; — tre Tusind Ducater; — jeg tænker jeg kan tage hans Forskrivning.

Shakspeare: Kiøbmanden i Venedig.

Som det gik længere op ad Dagen bleve Kiendetegnene paa at der vilde komme en frisk Søkuling større og større; og som Vinden tog til, saae man ogsaa paa alting, at det var den Bristoler Coffardimands Hensigt at forlade Havnen. For en tredsindstyve Aar siden, var den Begivenhed, at et stort Skib seilede bort, af meget større Vigtighed i en amerikansk Havn end for nærværende Tid, da man nu ofte seer en heel Snees komme og gaae fra een Havn paa en og samme Dag. Omendskiøndt de gode Mennesker i Newport kunde giøre Fordring paa at være Indvaanere af een af de fornemste Byer i Colonierne, saa betragtede de dog ikke

Bevægelsen ombord paa „Caroline" med det ligegyldige Blik som først er Frugten af Mættelse, ikke alene med Hensyn til hvad der falder i Sandserne, men ogsaa i vigtigere Sager, og hvormed man i Tidens Løb tilsidst endog vil betragte en heel Flaade manøvrere. Tvertimod vare alle Pladser fulde saavel af Drenge som af Tilskuere af enhver Alder. Selv mange af de sindigere og flittigere Borgere saae ikke saa nøie paa Minutet og lod dem gaae utalte skiøndt ikke ubemærkede forbi, medens de gave efter for deres Nysgierrighed og spadserede bort fra deres Boutiker og Værksteder, for at see paa det skiønne Skuespil af et Skib der letter og seiler bort.

Imidlertid udtømte den Langsomhed, hvormed Mandskabet paa „Caroline" gjorde sine Tilberedelser, meer end een tidknap Borgers Taalmodighed. Af den bedre Classe havde ligesaa mange forladt Pladserne, som der bleve tilbage, og endnu udspændte Skibet kun det eneste Seil, som vi allerede have omtalt, for Luftningen. Istedetfor at opfylde saa mange hundrede trætte Dines Ønsker, saae man det ranke Skib gire om sit Anker, svaiende for Vinden, eftersom Bougene snart vendte til høire, snart til venstre Side, ligesom en utaalmodig Veddeløber, som Jokeien holder paa, og som tygger sit Bidsel og neppe kan holde de Lemmer paa Jorden, hvormed den snart skal fare afsted i Kredsen. Efter en ubegribelig

Rølen i over een Time udspredte det Rygte sig blandt Mængden, at een af de vigtigste Personer ombord af Besætningen var kommen svært til Skade. Men dette Rygte tabte sig igien og var næsten forglemt, da man saae en Flamme suse ud af en af Bougportene paa „Caroline," og vælte en kruset Røg foran sig, der gik tilveirs, hvorpaa i samme Øieblik fulgte Brølet af et Kanonskud. En Bevægelse, som sædvanlig gaaer forud for den umiddelbare Forkynden af at en længe ventet Begivenhed skal gaae for sig, fandt nu ogsaa Sted iblandt de trætte Tilskuere iland, og enhver var nu sikker paa, at hvad der endog var indlebet, saa var det dog nu afgiort, at Skibet skulde seile.

Wilder havde været en alvorlig og opmærksom Jagttager af hele dette Ophold, af de forskiellige Bevægelser ombord, siden af Signalet til at seile og af Mængdens Utaalmodighed. Han stod med Ryggen lænet op til den opstaaende Flig af et casseret Anker, paa en Plads, som laae lidt fra den, hvor de fleste Tilskuere vare, og havde nu staaet over en Time i den samme Stilling, og knap seet hverken til Høire eller Venstre. Da Skuddet gik af, foer han op, ikke formedelst det nerveuse Indtryk, der vilde have faaet hundrede andre til at giøre det samme, men for at kunne kaste et ængsteligt og hurtigt Blik op ad de Gaber, han kunde see. Fra denne hurtige og urolige Examination faldt han

snart tilbage i sin forrige lænende Stilling, skiøndt hans ubestemte Øiekast og hele Udtrykket af hans betydningsfulde Ansigt, kunde have sagt den opmærksomme Jagttager, at en Begivenhed, den unge Sømand saae imøde med særdeles Interesse, nu skulde gaae for sig. Da imidlertid det ene Minut gik efter det andet, blev han lidt efter lidt atter roligere, og et tilfreds Smiil viste sig i hans Træk, og hans Læber bevægede sig, som om han udtrykkede sin Fornøielse i en Samtale med sig selv. Midt i disse behagelige Betragtninger traf Lyden af flere Stemmer hans Øre, og da han vendte sig saae han et heelt Selskab kun faa Alen fra det Sted, hvor han stod. Han opdagede snart i Selskabet Madam Wyllys og Gertrude klædte saaledes, at der ingen Tvivl var om at de dog endelig vilde gaae ombord.

En Sky, der gaaer for Solen, frembringer ikke en større Forandring i Jordens Udseende, end dette Syn virkede paa Udtrykket i Wilders Ansigt. Han havde nu saa aldeles stolet paa det heldige Udfald af hans Konstgreb, som han skiøndt det var temmelig let anlagt, dog smigrede sig med skulde kunne virke tilstrækkelig paa Fruentimmernes Frygtagtighed og Lettroenhed; og nu blev han saa pludselig vækket op fra alle sine Lykønskninger, for at indsee, at alt Haab var tabt. Sagte men inderlig forbandede han sin Medforbundnes Troløshed, og

ſtillede ſig ſaa meget ſom muligt bag ved Ankerfligen og ſaae ſørgmodig ud paa Skibet.

Selſkabet, ſom ledſagede de Reiſende ned til Vandet, var ſom ethvert Selſkab, der ſamles for at tage Afſked med kiære Venner, tauſt og uroligt. De ſom talede, ytrede ſig hurtigt ag utaalmodigt, ſom om de ønſkede at paaſkynde den Fraſkillelſe, de beklagede; og deres Anſigtstræk, ſom ikke ſagde noget, vare tankefulde. Wilder hørte flere kiærlige og hiertelige Ønſker og Løfter af ungdommelige Stemmer, ſom alle bleve beſvarede af Gertrudes blide og ſørgmodige Røſt, og dog var han ſaa egenſindig, ikke at ville kaſte et eneſte ſtiaalet Øiekaſt hen mod den Talende.

Omſider bragte Fodtrin faa Skridt fra ham, til at ſee til Siden. Hans Øie mødte Madam Wyllys's. Damen ſtudſede, ſaavelſom den unge Sømand ved denne pludſelige Gienkiendelſe; men da hun havde fattet ſig, bemærkede hun med beundringsværdig Rolighed, —

„De ſeer, Sir, at vi ikke ved almindelige Farer lade os afſkrække fra et Foretagende vi eengang have beſtemt os til."

„Jeg haaber, Madam, at de ikke vil faae Aarſag til at angre Deres Mod."

En kort, men for Madam Wyllys pinlig Pauſe fulgte. Hun ſaae ſig derpaa tilbage for at forviſſe ſig om, at man ikke kunde høre hende, traadte eet Skridt

nærmere hen til den unge Mand og sagde med en endnu sagtere Stemme end før, —

„Det er ikke forsildigt endnu: Giv mig blot en Skygge af Grund for hvad de har sagt, og jeg vil vente efter et andet Skib. Mine Følelser ere bedaarede af dem, unge Mand, skiøndt min Forstand siger mig, at der er kun altfor megen Rimelighed for at De spøger med min qvindagtige Frygt."

„Spøger! I saadan Sag vilde jeg ikke spøge med Nogen af Deres Kiøn; og mindst af Alle med Dem!"

„Besynderligt! Ubegribeligt af en Fremmed! Har De en virkelig Grund jeg kan anføre for min unge Myndlings Venner?"

„De kiender dem allerede."

„Saa er jeg da nødt til, Sir, imod min Villie at troe at deres Grunde ere saadanne, som de har vægtige Aarsager til at ønske skiulte," svarede den skuffede Gouvernante næsten forlegen. „For Deres Skyld haaber jeg de ikke ere slette. Jeg takker Dem for enhver god Hensigt og tilgiver Dem, om det ikke er Tilfældet."

De skiltes fra hinanden med den Tilbageholdenhed som Følelsen af gienſidig Mistillid avler. Wilder stod atter bag sit Skiul i en stolt Stilling og et strengt al-

ligt Aasyn. Dog nødte hans Plads ham til at høre paa det meste, af hvad der blev sagt.

Men naturligt ved saadan Leilighed var Fru de Lacey den, der talte meest: hendes Røst hævede sig ofte med kloge Advarsler og kyndige Meninger angaaende Søvæsenet, blandede mellem hinanden paa en Maade, alle maatte beundre, men ingen af hendes Kiøn kunde haabe at efterligne, med mindre de havde nydt den særdeles Lykke at dele en Flag-Officiers inderligste Fortrolighed.

„Og nu, min kiæreste Niece," sluttede Contre-Admiralens Enke, efter at have udtømt sit Veir og sit Kundskabs Væld med utallige Paamindelser om at bære Omhu for sin Sundhed, at skrive tidt, at gientage hendes private Bud til hendes Broder Generalen med de samme Ord, at blive nede, naar det blæste, en Kuling, at være nøiagtig i sin Beretning om et og andet mærkeligt Syn, hun maatte have den Lykke at see underveis, og kort sagt med alt det, som fulgte af en saadan Afsked; „og nu, min kiæreste Niece, overgiver jeg dig til det mægtige Dyb, og til En, som er endnu mægtigere — til ham, som skabte det. Banlys fra dit Sind hver Erindring, om hvad Du kan have hørt om den „Kongelige Carolines" Mangler; for den gamle Matros, som foer med den begrædte Admiral, forsikrer mig det er alt grundet paa Feiltagelse." („Den forræderske

Skurk!" mumlede Wilder). „Hvem taler?" spurgte Fru de Lacey; men vedblev, da ingen svarede: „Hans Mening stemmer altsaa ganske og aldeles overeens med min, efter modnere Eftertanke. Det er vistnok en strafværdig Skiødesløshed, at stole paa Vaterstag og Vulinger ved at giøre Bougsprydet fast, men der kan dog nok raades Bod paa denne Forsømmelse ved Borgstag og Surringer. Jeg har skrevet til Skipperen, — hør Gertrude, husk endelig paa at kalde Skipperen Mister Nichols; for der er ingen, som har Ret til at tituleres Capitain uden dem, der har Bestalling fra Kongen; det er en hæderlig Post, man altid burde have Agtelse for, da den er næst efter en Flag-Officier i Rangen, — Jeg har skrevet Skipperen et Par Ord til om den Ting, og han vil nok passe at der bliver bødet paa denne Skiødesløshed; og nu Gud velsigne dig, min kiære Pige; pas nu godt paa dig selv; skriv mig til ved hver en Leilighed; mind din Fader om min ømme Kiærlighed for ham; og giv mig nøiagtige Efterretninger om Hvalfiskene." —

Den værdige kiærlige Enkes Øine svømmede i Taarer da hun endte sin Tale, og der var noget Naturligt i hendes Stemme, som frembragte en sympathetisk Følelse hos alle dem, der hørte hendes Ord. Den endelige Afsked fandt Sted under denne kiærlige Bevægelse;

og faa Minuter efter hørtes allerede Aareslagene i Vandet, som førte de Reisende ombord. —

Wilder lyttede til denne velbekiendte Lyd med en feberagtig Interesse, som han muelig havde fundet det vanskeligt at forklare sig selv. En let Berørelse paa Albuen drog først hans Opmærksomhed fra denne ubehagelige Gienstand. Forundret maalte med Øinene han den Paatrængende, som saae ud til at være en Knøs paa en femten Aar. Den adspredte unge Sømand maatte see endnu engang til, før han kom efter, at han saae Sørøverens Livtiener for sig; han som allerede er indført i disse Blade under Navnet Røderick.

„Hvad godt?" spurgte han, efterat hans Forundring over at være saaledes forstyrret i sine Tanker, nogenlunde havde sat sig.

„Jeg har faaet Befaling til at overrække disse Ordrer i Deres egne Hænder" var Svaret.

„Ordrer!" gientog den unge Mand med et haanligt Smiil; „den Autoritet maa endelig respecteres der giver sine Ordrer ved saadant Bud."

„Det er en Autoritet, det altid har viist sig farligt at være ulydig imod," svarede Drengen alvorlig.

„Virkelig! naa saa vil jeg da ogsaa strax læse Indholdet, for at den ikke uheldigviis skal blive behandlet med Ringeagt. Skal du have Svar?"

Da han saae op fra Brevet den anden havde gi-

get ham, efterat han havde brudt Seglet, bemærkede den unge Mand, at Sendebudet allerede var forsvundet. Da han indsaae, hvor unyttigt det vilde være at forfølge en saa let Skikkelse imellem alt dette Skramlerie der opfyldte Pladsen og de nærmeste Bredder, aabnede han Brevet og læste, som følger: —

„Skipperen ombord paa det Skib der ligger „og skal bort, med Navnet den „Kongelige Caroline" „er kommet saadan til Skade, at han ikke kan giøre „Tieneste. Commissionairen vil ikke gierne betroe „det til den næste Officier; men seile skal det i Dag; „thi det har Rygte for at skynde sig. Har De nu „gode Vidnesbyrd om Deres Characteer og „Dueligheb, saa benyt denne Leilighed. Man har „nævnt Dem for nogle af Interessenterne, og man „har søgt meget efter Dem. Kommer dette Dem „tidsnok ihænde, saa pas paa, og bestem Dem snart. „Viis ingen Forundring om De uventet skulde træffe „paa nogen, der tager sig af Dem. Mine Agenter „ere talrigere, end De har troet. Grunden er iøine„faldende; Guldet er guult, skiøndt jeg er den

Røde."

Underskriften, Indholdet og Stilen i Brevet, lod ikke Wilder nære nogen Tvivl om, hvem der var Forfatteren. Han saae sig omkring og sprang ned i en Jolle og førend endnu Baaden med de Reisende var

naaet ud til Skibet, var Wilder gledet hen over Halvveien mellem dette og Landet. Da han førte sine Aarer med kraftig og kyndig Arm, stod han snart oppe paa Dækket. Han banede sig derpaa Vei igiennem den Sværm af Bekiendtere fra Land, som for det meste belemre et Skib, der just skal seile bort, og naaede saaledes hen til den Deel af Skibet, hvor en Kreds af tankefulde, ængstlige Ansigter sagde ham, han vilde finde dem, der vare meest interesserede i dets Skiæbne. Før dette Øieblik havde han knap trukket Veiret, endnu mindre tænkt over sit pludselige Foretagende. Nu var det imidlertid for sildigt at vende tilbage, om han endog havde Lyst, eller til at afstaae fra sit Forsæt uden at udsætte sig for en farlig Mistanke. Han havde kun eet Øieblik at fatte sig i, før han spurgte: „Taler jeg her med Carolines Rheder?"

„Skibet er consigneret til vort Huus, svarede en rolig og sindig Person med et polisk Udvortes, klædt som en velhavende, men tillige oeconomisk Kiøbmand.

„Jeg har hørt De trænger til en erfaren Officeer."

„Erfarne Officerer ere skiønne Sager for Eieren af et rigt Skib," svarede Kiøbmanden. „Og jeg troer nok Caroline har sin Part."

„Men jeg har hørt, man for Øieblikket trængte svært til En, der kunde udfylde Chefens Plads."

„Hvis Chefen var udygtig til at giøre sin Pligt,

vilde saadant Tilfælde sikkert indtræffe. Søger De Emploi?"

„Jeg er kommen for at søge den ledige Plads."

„Saa havde det været klogere om De først havde skaffet Dem Underretning om, der virkelig var nogen ledig Plads; Men De er sikkert ikke kommet for at søge Commandoen over saadant et Skib, uden tilstrækkeligt Vidnesbyrd om Deres Kundskab og Duelighed?"

„Jeg haaber disse Documenter skulle være tilstrækkelige," sagde Wilder og rækkede ham et Par uforseglede Breve.

Medens den anden læste Attesterne, for det vare de, saae hans polisk Øie af og til op over Brillerne paa Gienstanden for deres Indhold og atter igien ned i Papiret, saa man tydeligt kunde see, at han ved egen Jagttagelse søgte at overbevise sig om Troværdigheden af det han læste.

„Hm! Det er i Sandhed ypperlige Attester for Dem, unge Herre; og — da de ere fra to saa respektable og rige Huse, som Spriggs, Baggs og Twed, og Hammer og Hacket — særdeles paalidelige. Et rigere og bedre baseret Firma end det første er ikke at finde i alle Hans Majestæts Colonier; og jeg har megen Respekt for det sidste skiønt Folk siger, de giøre lidt vel vidtløftige Spekulationer."

„Da De altsaa har saa megen Agtelse for Dem,

skal jeg ikke blive anseet for fremfusende i at have stolet for meget paa deres Venskab for mig."

„Paa ingen Maade, paa ingen Maade, Master — a—a," og saae atter ned i eet af Brevene; „ah! Master Wilder; der er slet ingen Fremfusenhed i et godt Tilbud i en Forretningssag. Uden Tilbud om at sælge og Tilbud om at kiøbe vilde vore Varer aldrig bytte Eiere, Sir, og uden Bytte ingen Fordeel veed De nok, unge Herre."

„Jeg erkiender fuldelig Sandheden af hvad De siger, og beder om Tilladelse til at gientage mit Tilbud."

„Meget vel og meget fornuftigt. Men De kan dog ikke forlange af os Master Wilder, at vi strax skal skaffe en Plads ledig for Dem, omendskiøndt man maa tilstaae Deres Attester ere fortræffelige — saa gode som Spriggs, Baggs og Tweeds Vexler selv — strax skaffe en Plads ledig." —

„Jeg havde troet at Skipperen var kommen saa alvorlig til Skade" —

„Vel kommen til Skade, men ikke alvorlig," afbrød den forsigtige Factor og saae omkring paa adskillige Skippere, og een eller to Tilskuere, som hørte til; „vel kommen til Skade, men ikke saa meget, at han behøver at forlade Skibet. Nei, nei, mine Herrer; det gode Skib, „Kongelige Caroline" fortsætter sin Reise, som sædvanlig under den gamle og velerfarne Sømand Nicholas Nichols Comando."

„Saa gjør det mig ondt at have giort Dem Uleilighed i et saa travlt Øieblik, sagde Wilder og bukkede med en bekymret Mine over sit feilslagne Haab, og trak sig tilbage, som om han vilde gaae bort.

„Ikke saa hastig — ikke saa hastig; Accordter sluttes ikke saa let, som man lader et Seil falde fra Raaen. Det er nok mueligt, man kan benytte Deres Tieneste om ikke i den ansvarlige Post af Chef. Hvad synes Dem om Titel af Capitain?."

„Jeg bryder mig kun lidt om Navnet, naar blot Tiltroen og Commandoen er min."

„En ung Mand med megen Følelse!" mumlede den forsigtige Kiøbmand; „En som vel veed at giøre Forskiel paa Skyggen og Virkeligheden! dog maa en Herre af deres Forstand og Characteer vide, at Lønnen altid staaer i Forhold til den nominelle Værdighed. Handlede jeg i mit eget Navn i denne Sag, saa vilde Tingen blive ganske anderledes forandret, men som en Commissionair er det jo min Pligt at see paa min Principals Bedste."

„Lønnen kommer det ikke an paa," sagde Wilder med en Ivrighed, som vilde have vækket Opmærksomhed, dersom ikke den Person med hvem han accorderede, havde havt sine Tanker uafbrudt henvendte paa Midlerne til at knibe den anden, og det med en Stadighed hvorfor de sieldent vege, naar de vare beskieftigede

med en saa vigtig Sag, som at spare; „Jeg søger Tieneste."

„Og Tienesten skal De saamæn ogsaa faae; og ikke heller skal de finde os knebne. Forskud kan de nu ikke vente for knap een Maaneds Fart; ikke heller nogle Sportler i Føring, siden Skibet er lastet lige til Lugerne; og ikke heller nogen synderlig stor Gage, eftersom vi antage Dem fornemmelig for at lempe os efter en saa værdig ung Mand og for at honorere Anbefalingen fra et saa respectabelt Huus som Spriggs, Baggs og Tweed; men De skal finde os liberale, yderst liberale. Bi lidt — men hvoraf veed vi at De er den Person, som er nævnet i Factur— hvad det var jeg vilde sige i Atteſten?"

„Beviser ikke den Omstændighed, at jeg er i Besiddelse af Brevene, hvem jeg er?"

„Nok i Fredstider og naar Riget ikke var hiemsøgt af Krig. Et Signalement burde dog have ledsaget disse Papirer, ligesom Avisbrevet melder en Vexel. Da vi saaledes udsætter os for nogen Risico i Sagen, maa det ikke forundre Dem at denne Omstændighed vil have Indflydelse paa Gagen. Vi ere resolute; men vi maae ogsaa bevare vort Rygte om Forsigtighed.

„Jeg har allerede sagt, Sir, at Lønnen ikke skal være i Veien for vor Accordt."

„Godt: det er en Fornøielse, at giøre Forretninger

med dem, der har saadanne resolute og ædle Ideer! dog vilde jeg ønske at et Notarialsegl eller et Signalement var fulgt med Brevene. Det er rigtigt Robert Tweeds Underskrivt; jeg kiender den godt og vilde ønske den stod nedenunder en Forskrivning paa ti tusinde Pund, at sige med en ansvarlig Indossent; men Usikkerhed er dog meget mod Deres pecuniære Interesse, unge Mand, da vi, man kunde næsten sige underskrive, at De er den nævnte Person."

„For at Deres Sind kan være roligt i denne Henseende," sagde en Stemme fra den lille Kreds der med characteristisk Interesse hørte paa denne Accordtslutning, „saa kan jeg bevidne, eller om nødvendig, med Ed bekræfte denne Herres Personlighed."

Wilder vendte sig temmelig hurtig og med ikke liden Forundring om, for at opdage den Bekiendt, som Hændelsen saa besynderligt og mueligt saa ubeleilig havde ført paa hans Vei, og det ovenikiøbet i en Deel af Landet, hvor han saa gierne vilde være aldeles fremmed. Til sin største Forundring fandt han at den Sidstalende var ingen anden end Verten i det „uklare Anker" — Den ærlige Joe stod der med et fuldkomment roligt Blik og med et Ansigt, som strax vilde have fundet Tiltro endog for en anseeligere Domstol, og ventede efter hvad Virkning hans Vidnesbyrd vilde giøre paa Factorens tilsyneladende ubestemte Sind.

„Ah! I har vel i nogen Tid huſet Herren, og kan bevidne, at han er en punktlig Betaler og en høflig Logerende. Men jeg ſkal have Documenter, ſom kan tiene ſom Bilag til Rhedernes Correſpondence der hiemme."

„Jeg veed ikke hvad Slags Atteſt, De finder paſſende for ſaa godt Selſkab," ſvarede Gieſtgiveren ufortrødent og hævede ſin Haand med den uſkyldigſte Mine af Verden; „men derſom en beediget Erklæring af en Huuseier er af det Slags De mangler, ſaa er De jo en Øvrigheds Perſon og kan ſtrax begynde at læſe Ordene op for mig."

„Nei viſt ikke, min gode Mand; for ſkiøndt jeg er en Øvrighedsperſon er Eden dog ikke lovformelig, og vilde ikke betyde noget for Retten. Men ſiig mig, hvad I veed om denne Perſon?"

„At han for ſin Alder er ſaa god en Sømand ſom nogen i Colonierne. Der kan vel nok være nogen ſom har meer Øvelſe og ſtørre Erfaring; jeg tør nok ſige at der findes ſaadanne, men at det vilde falde vanſkeligt, at finde hans Lige i Driftighed, Agtpaagivenhed og Forſigtighed — iſærdeleshed i Forſigtighed."

„I er altſaa ganſke ſikker paa, at denne Perſon er det Individ, der er nævnet i disſe Papirer?"

Joram tog Atteſterne med ſamme beundringsværdige Rolighed, ſom han havde viiſt fra Begyndelſen og

gav sig til at læse dem med den meest samvittigheds-fulde Nøiagtighed. For at kunne foretage denne nødvendige Handling maatte han tage sine Briller paa, (thi Giestgiveren i det „uklare Anker", begyndte at blive gammel) og Wilder saae i ham under hele denne Handling et Exempel paa, hvor ærværdig endog Nederdrægtighed kan blive, naar den kun gives et ærværdigt Udseende.

„Det forholder sig altsammen rigtigt, Master Bale," vedblev Giestgiveren og tog sine Briller af og gav ham Papirerne tilbage. „Men de har forglemt at omtale, hvorledes han frelste den „livlige Nancy" ud for Hatteras, og hvorledes han løb „Peggy og Dolly" over Dæmningen ved Savannah uden Lods, medens det blæste stærkt fra Nord og Øst; men jeg der, som De veed, har faret i mine unge Dage, har ofte hørt disse to Ting omtale af Søfarende, og jeg kan dømme om det Vanskelige deri. Jeg har ogsaa Interesse i Skibet, Nabo Bale (thi om de end er en rig Mand, og jeg en fattig Mand, saa ere vi dog Naboer) — jeg siger jeg har Interesse i Skibet: siden det sieldent forlader Newport, uden at lade noget Klingende tilbage i min Lomme, jeg skulde ellers ikke være her i Dag og see det heise Anker." Da Giestgiveren sluttede sin Tale, gav han lydeligt Bevis paa at hans Besøg ikke var bleven ubelønnet i det han giorde en Musik, som ikke var

mindre behagelig for den sparsommelige Kiøbmands Øren end for hans egne. De to Hædersmænd smilede betydningsfuldt til hinanden og som to Mænd der havde havde fundet deres respective Fordeel i deres Forhold til den „kongelige Caroline!" Kiøbmanden vinkede Wilder til Side og efter endnu en lille Smule Indledning, blev Accordten endelig sluttet med den unge Sømand. Den egentlige Skipper skulde blive ombord, baade for Assurancens Sikkerheds Skyld og tillige for at bevare dets Rygte; men man tilstod nu ligefrem at hans Skade var intet mindre end et brukket Been, som Chirurgen netop var ifærd med at forbinde, og at det vilde holde ham nede i en heel Maaned. Og at hans Plads virkelig skulde besættes af vor Eventyrer, saalænge han maatte holde sig fra Tieneften. Dette Arrangement medtog endnu een Time, hvorpaa Factoren forlod Skibet fuldkommen veltilfreds med den kloge og sparsommelige Maade, paa hvilken han havde opfyldt sin Skyldighed mod sin Principal. Før han steeg ned i Baaden, greb han Leilighed til at anmode Gieftgiveren om et rigtigt og lovligt Tingsvidne om alt, hvad han vidfte, „hvad han felv havde Kundfkab til" om den nys engagerede Officeer, for dog at være ligefaa omhyggelig for fin egen Interesfe. Ærlige Joram var gavmild med fine Løvter; men da han ikke fandt videre Grund, nu da alting var bragt faa lykkelig tilende, til at ftaae no-

gen unødvendig Risico, fandt han paa Udvei til at undgaae deres Opfyldelse, og fandt uden Tvivl et Forsvar for ikke at holde sit Ord i sin fuldkomne Mangel paa Oplysninger, naar Sagen nøiagtig blev undersøgt, og de skulde afgives i bestemte Udtryk.

Det er unødvendigt at fortælle om al den Støi, al den Passiar om Skadesløshed for halv forglemte og følgelig forsømte Commissioner; alle de Fordringer, eller de gode Ønsker, alle de Anmodninger om at udføre Commissioner i een eller anden langt bortliggende Havn og alle de forvirrede og tilsyneladende uendelige vigtige Sager, der krydse hinanden i de sidste ti Minuter, der gaae forud for Afseilingen af en Coffardimand, i Særdeleshed naar den er heldig, eller snarere uheldig nok til at have Passagerere ombord. En vis Klasse Mennesker forlade et saadant Skib, ligesaa nødig som de vilde give Slip paa nogen anden sikker Erhvervskilde og krybe ligesaa seendrægtige ned ad Skibets Sider, som den udspændte Igle vælter ned fra sit blodige Maaltid. Den simple Matros, som deler sin Opmærksomhed mellem Lodsens Befalinger og sine Bekiendters Afsked, løber omkring i alle Retninger undtagen i den rigtige og synes maaskee den eneste Gang i sit Liv ubekiendt med Brugen af de Toug han saa lang Tid har været vant til at omgaaes med. Uagtet alt dette ubehagelige Ophold og denne almindelige Belemring, blev den „Kongelige Caroline" endelig

befriet fra sine Gjester paa een nær, og Wilder kunde nu hengive sig til den Fornøielse som en Sømand alene kan vurdere — nemlig et klart Dæk og en godt mønstret Besætning.

Tolvte Capitel.

Vel! Tael til Matroserne; tag muntert fat, eller vi løbe paa Grund.

Shakespeare: Stormen.

En stor Deel af Dagen var gaaet hen ved de nys omtalte Begivenheder. Kulingen var nu jevn, men langtfra at være frisk. Saasnart imidlertid Wilder fandt sig befriet fra de besværlige Gjester fra Land og fra Factorens geskiæftige Snakken, kastede han Øinene omkring, med den Beslutning øieblikkelig at overgive Skibet til Vindens Indflydelse. Han kaldte paa Lodsen, meddeelte ham sin Bestemmelse, og stillede sig hen paa Dækket, saa at han kunde overse sin nye Commando, og hvor han tillige i Ro kunde tænke over den besynderlige Stilling, han saa uventet befandt sig i.

Den Kongelige Caroline kunde ogsaa giøre nogenlunde Fordring paa det stolte Navn, den bar. Dette Skib havde denne heldige Bygning, hvor der er seet lige-

meget baade paa Hyggelighed og Nytte. Søroverens Brev udsagde, det havde et godt Rygte for sin Hurtighed Skyld og den unge og kyndige Chef saae, med det inderligste Velbehag, at det var saaledes indrettet, at han kunde være istand til at benytte alle dets fortrinlige Egenskaber. Et sundt, rask og kyndigt Mandskab, rigtig proportionerte Rundholter, lidt Bovenvægt og en fortrinlig Reisning med en Overflødighed af lette Seil tilbød ham alle de Fordele, hans Erfaring kunde tænke sig. Hans Øine straalede i det, de glede hen over disse enkelte Dele af hans Commando, og hans Læber bevægede sig som dens, der indvortes ønskede sig selv til Lykke, men følte en vis Stolthed, som Velanstændighed bød ikke at lade gaae længere end hans Tanker. Imidlertid havde Mandskabet samlet sig ved Spillet under Lodsens Commando, og begyndte at hive ind paa Ankertouget. Dette Arbeid var ret skikket til at vise baade hver enkelts og deres samlede Kræfter i det fordeelagtigste Lys. Deres Bevægelser vare samtidige, hurtige og kraftige. Sangen var reen og munter. For at prøve sin Indflydelse opløftede vor Eventyrer ogsaa sin Stemme midt i Matrosernes Sang med et af disse pludselige livfulde Raab, hvormed en Skibsofficeer pleier at opmuntre Folkene. Hans Røst var dyb, livlig og bydende. Matroserne studsede som modige Væddeløbere, der første Gang høre Signalet og enhver af

dem saae sig tilbage, som de ret nøie vilde examinere deres nye Chefs Egenskaber. Wilder smilede, veltilfreds med Udfaldet, og i det han nu atter begyndte at gaae op ned paa Skandsen, stod han atter for Madam Wyllys's rolige, sindige men forundrede Blik.

„Efter den Mening De behagede at yttre om dette Skib," sagde Damen med den koldeste Ironie, „ventede jeg ikke at finde Dem her beklæde en Post af saadant Ansvar."

„Fruen vidste formodentlig," svarede den unge Sømand, „at der er truffet Skipperen et stort Uheld?"

„Ja jeg giorde, og jeg havde hørt at man havde faaet en anden Officeer, til midlertidig at udfylde hans Plads. Men jeg skulde dog formode, at De efter nøiere Eftertanke ikke vil finde det besynderligt, at det forbauser mig at see, hvem denne Officeer er."

„Maaskee har Fruen ved vor Samtale faaet en uforbeelagtig Mening om min Kyndighed i Faget. Men jeg haaber, at De i denne Henseende vil være rolig: thi" —

„De er sikkerlig en Mester! det synes i det mindste, at en ringe Fare ikke kan afskrække Dem fra at søge bequem Leilighed til at vise denne Kundskab. Skal vi have den Fornøielse at nyde Deres Selskab under hele Reisen, eller forlader De os ved Indløbet til Havnen?"

„Jeg er engageret for hele Reisen."

„Vi ter altsaa haabe at den Fare, De enten saae eller troede at see, er formindsket meget i Deres Omdømme, ellers vilde De vel ikke saa villig have udsat Dem derfor i vort Selskab."

„De gier mig Uret, Frue," svarede Wilder med Varme og hæftede ganske ubevidst sine Øine paa den alvorlige men opmærksom lyttende Gertrude, medens han talede; „der er ikke nogen Fare, som jeg jo gierne vilde gaae imøde for at frelse Dem, eller denne unge Dame."

„Ogsaa denne unge Dame maa skiønne paa Deres Ridderlighed!" Derefter aflagde Madam Wyllys den tvungne Maade hvorpaa hun lige indtil nu havde ført Samtalen og vedblev nu langt naturligere og mere i Samklang med hendes sædvanlige milde og tankefulde Mine, „De har en mægtig Talsmand, unge Mand, i den ubegribelige Interesse jeg føler for deres Sandhrughed; en Interesse, min Forstand gierne vilde fordømme. Da Skibet kræver Deres Tieneste, vil jeg ikke længer opholde Dem. Leilighed kan ikke mangle os til at dømme, baade om deres Tilbøielighed og Dueligheb til at tiene os. Kiære Gertrude, Fruentimmer blive almindelig ombord betragtede som Byrder; i Særdeleshed naar der er een eller anden vanskelig Tienesteforretning at passe som netop denne."

Gertrude studsede lidt og gik rødmende efter Gou-

vernanten over til den anden Side af Skandsen, fulgt af et udtryksfuldt Blik fra vor Eventyrer, der syntes at sige, at han ansaae hendes Nærværelse for intet mindre end en Byrde. Da Damerne strax efter satte sig, borte fra alle andre, hvor de vare mindst i Veien for Skibets Styrelse, men hvorfra de dog havde en fuldkommen Udsigt til alle Manøvrerne, var Sømanden, mismodig og forstemt, nødt til at give Slip paa en Samtale, som han saa gierne vilde have fortsat indtil han skulde overtage Commandoen over Skibet fra Lodsen. Ankeret var imidlertid bleven lettet og Matroserne havde allerede travlt med at sætte flere Seil til. Wilder tog selv, som i Feberhede, Haand i med; og i det han tog Ordene af Munden paa den Officeer, der gav de nødvendige Befalinger, tog han i egen Person umiddelbar øverste Commando.

Som nu den ene brede Dug efter den anden faldt ned fra Rærne og blev udspilet ved den sammensatte Mechanisme, begyndte den Interesse, en Sømand altid bærer for sit Skib at faae Overvægt over enhver anden Følelse; da nu alle Seil vare satte til, lige fra Bovenbramseilene og ned efter og Skibet var kastet med Stevnen mod Havnens Indløb, havde vor Eventyrer formodentlig forglemt (dog kun for Øieblikket), at han var fremmed blandt dem, han paa saa besynderlig Maade var udvalgt til at commandere, og hvilken kostbar Eien-

dom, der var betroet til hans Kraft og Styrelse. Og da saaledes alle baade Over- og Underseilene vare tilsatte paa det fordeelagtigste, og Skibet var bragt digt bi de Vind, undersøgte hans Øie hver Raa og hvert Seil ligefra Fløiknappen og ned til Skroget og sluttede med at kaste et Blik langs Siden udenbords, for at end ikke det mindste Toug i Vandet skulde forhindre Farten. En lille Jolle, hvori der var en Dreng, slæbtes i Læ, og da Skibet begyndte at bevæge sig, hoppede den hen ad Vandets Overflade, svømmende let som en Fier. Da Wilder saae at det var en Baad fra Land, gik han forud og spurgte efter Eiermanden. En Styrmand pegede paa Joram, som just kom op nede fra, hvor han havde giort Afregning med en Forbryder, eller, hvad der i hans Øine var det samme, med en afreisende Debitor. Synet af denne Mand kaldte tilbage i Wilders Erindring alt, der i denne Morgen var hændet og hele Vanskeligheden af det Foretagende, han havde paataget sig at bringe til Ende. Men Gjestgiveren, hvis Tanker altid vare samlede, naar de vare henvendte paa egen Fordeel, syntes dette Sammentræf ikke at sætte i nogen særegen Bevægelse. Han nærmede sig den unge Sømand og i det han titulerede ham med „Capitain," ønskede han ham en lykkelig Reise, med de sædvanlige Udtryk, Sømænd pleie at bruge naar de saaledes skilles ad.

„Det var et heldigt Slag Capitain Wilder," slutte han, „og jeg haaber Deres Overfart vil blive kort. Det vil nok kule i Eftermiddag, og naar De strækker dygtig over mod Montack, saa vil De faae saadan Høide paa den anden Boug, at De kan løbe ned ad Kysten til i Morgen. Hvis jeg forstaaer mig rigtig paa Veiret vil Vinden blive meer østlig, end De just kunde ønske."

„Hvor længe troer I Reisen vil vare?" spurgte Wilder saa sagte, at blot Giestgiveren kunde høre det.

Joram kastede et skiaalet Øiekast til Siden; og da han saae, at de vare alene, fik hans Ansigt som ellers kun bar Præget af sløv Velbefindende, et Udtryk af fræk Forslagenhed i det han svarede og lagde Fingren paa Næsen medens han talede, —

„Var det ikke en smuk Eed, jeg tilbød ham, Master Wilder?"

„I overgik rigtignok min Forventning ved Eders Færdighed og" —

„Underretning!" tilføiede Verten i det „uklare Anker," da han saae den anden var forlegen for Ord; ja jeg har stedse været berømt for min Fiffighed i slige smaa Affairer; men naar man kiender en Ting tilbunds, saa er det en stor Daarskab at øde Veiret paa altfor mange Ord."

„Det er sandelig en stor Fordeel at være saa godt

underrettet. Jeg mener ogsaa, at ebers Kundskaber svarer godt Regning."

„Ak! Gud velsigne Dem Master Wilder, hvad skulde der blive af os allesammen i disse vanskelige Tider, dersom vi ikke tog hver ærlig fortient Skilling med, som bydes." Jeg har med Ære opdraget adskillige nette Børn, og det er ikke min Feil, om jeg ikke, tillige med mit gode Navn, ogsaa efterlader dem et og andet. Ja, ja; man siger nok at en gesvindt Sexpence er ligesaa god som en langsom Shilling; men hvor er den Mand som er tvivlraadig om, hvad han skal giøre naar en Ven trænger til et godt Ord eller en lille Haandrækning. De veed hvor De altid kan finde en slig Mand, som vore Politikere sige, efter at have vandret giennem Tykt og Tyndt i en Sag, den være nu enten retfærdig eller ikke."

„Det er fortræffelige Grundsætninger; som sikkerlig tidlig eller sildig vil ophøie Eder i Verden. Men I glemmer at besvare mit Spørgsmaal: „Vil Overfarten blive lang eller kort?"

„Gud velsigne Dem, Master Wilder! Passer det sig for mig stakkels Giestgiver at fortælle Skipperen paa dette herlige Skib, fra hvad Kant Vinden vil blæse? Denne værdige, berømmelige Skibschef, Nichols, som ligger der nede i sin Chefs-Kahyt, kunde nu giøre hvad han vilde med dette Skib, og hvorfor skal jeg troe, at

en saa vel anbefalet Herre som De skal staae tilbage for ham? Jeg haaber at faae at høre De har giort en mærkelig Reise og at have svaret til hvad jeg har havt Leilighed til at sige til Deres Fordeel."

Wilder bandte i sit Hierte Spidsbubens Trædskhed, som han for Øieblikket var nødt til at holde gode Miner med; thi han saae tydelig, at det Forsæt, Joram havde fattet, ikke i mindste Maade at ville fortroe sig mere end nødvendigt, giorde ham altfor forsigtig til at svare ham ligefrem efter hans Ønske. Efter et Øiebliks Betænkning vedblev han pludselig, —

„Skibet gaaer nu saa hurtigt, at vi ikke kan spase længer. Veed I noget om det Brev jeg fik i Norges?"

„Gud forbarme sig, Capitain Wilder! Anseer De mig for en Postmester? Hvor skulde jeg vide hvad Breve, der komme over til Newport, eller blive paa det faste Land?"

„Det er dog en durkdreven Gavtyv!" mumlede den unge Sømand. „Men det kan I dog nok sige mig, vil man strax følge efter mig? eller venter man jeg skal holde Skibet uden for under eet eller andet Paaskud?"

„Himlen bevare Dem, unge Herre! Det er besynderlige Spørgsmaale af en, der kommer lige fra Søen, og til en, der i de sidste fem og tyve Aar ikke har giort andet end seet ud paa det fra Land. Efter hvad jeg kan huske, maa De holde Syd efter til De kan klare

Øerne, og saa maa De giøre Deres Beregninger efter=som Vinden er, for ikke at komme i Gulfen, hvor De nok veed Strømmen gaaer een Vei og Deres Ordre si=ger „Gaae en anden Vei."

„Luf!" raabte Lodsen med barsk Stemme, til ham, der stod tilroers. „Gaae under ingen Omstændighed i Læ af Slaveskibet!"

Baade Wilder og Giestgiveren studsede som om de fandt noget Foruroligende ved blot at høre dette Skib nævne; og den første pegede paa Jollen i det han sagde, —

„Hvis I ikke vil gaae tilsøes med os, Master Jo=ram, er det nok paa Tiden, at Eders Baad faaer sin Herre."

„Ja, ja, jeg seer De er godt paa Gled, og jeg maa nu forlade Dem saa meget jeg endog holder af Deres Selskab," svarede Verten i det uklare Anker, og skyndte sig over Siden ned i sin Jolle, saa godt han kunde. „Farvel Kamerater og Lykke paa Reisen; Dygtig Med=vind og af den bedste; en lykkelig Udreise og en hur=tig Hiemreise. Sæt af."

Det skete, og den lille Jolle som nu ikke længer blev slæbt med af Skibet, bøiede strax af fra dets Cours og efter at have giort en lille Svingning, blev den lig=gende stille medens det store Skib gik videre frem med samme Rolighed som en Elephant, en Sommerfugl fly=ver bort fra. Wilder fulgte eet Øieblik Baaden med

Øinene. Men hans Tanker bleve kaldte derfra ved Lodsens Røst, som atter raabte forude —

„Lad kun Bovenseilene spille lidt, min Gut; lad hende luve brav, saa nær I kan Vinden, ellers kan I ikke komme til Luvart af Slaveskibet. Luf, siger jeg, Sir; luf."

„Slaveskibet!" mumlede vor Eventyrer og skyndte sig hen i den Deel af Skibet, hvorfra han havde fri Udsigt til dette anseelige og for ham dobbelt vigtige Skib; „ja Slaveskibet! det vil sagtens blive vanskeligt at gaae til Luvard af Slaveskibet!"

Uden at tænke derpaa var han kommen ganske tæt til Madam Wyllys og Gertrude; og den sidste stod just og lænede sig til Relingen paa Skandsen og betragtede det fremmede for Anker liggende Skib med en Fornøielse der var ganske naturlig for hendes Alder og hendes Kiøn.

„De vil sagtens lee ad mig og kalde mig vægelsindet og maaskee lettroende, kiære Madam Wyllys," sagde den aabenhiertige Pige, just som Wilder havde indtaget den nævnte Plads, „men jeg ønsker vi vare vel ude af denne „Kongelige Caroline", og at vi skulde giøre Overreisen i dette skiønne Skib."

„Det er virkelig ogsaa et smukt Skib!" svarede Wilder, „men jeg troer ikke, at det vilde være sikrere og bequemmere end det vi er i."

nu ganske ude af den indre Havn. Slaveskibet laae netop i dets Cours og alle ombord stode med stor Interesse og saae til, om det var at haabe at de kunde passere det til Luvart. Dette var nemlig meget at ønske, fordi en Sømand sætter en Ære i at passere paa den fornemste Side af alt, hvad han møder, men fornemmelig fordi man, formedelst den Fremmedes Stilling, saaledes kunde undgaae at gaae over Stag, før „Caroline" havde naaet et Punkt, der var mere bequemt for en slig Manøvre. Læseren vil imidlertid let indsee at den nye Capitains Interesse havde sin Grund i ganske andre Følelser end i Sømands Forfængelighed og Øieblikkets Fordeel.

Wilder følte i hver Nerve, at det var rimeligt et afgiørende Øieblik var for Haanden. Man vil erindre, at han var aldeles ubekiendt med Sørøverens nærmere Hensigter. Da Fortet i Øieblikket ikke var i Stand til at hielpe dem, saa vilde det ikke være vanskeligt for Sørøveren at fare paa sit Bytte lige for Byens Øine og slæbe det med sig uanseet deres svage Forsvarsmidler. Begge Skibes Stilling var gunstig for saadant Foretagende. Uforberedt og uden at ane noget ondt maatte „Caroline," som aldrig var nogen passende Modstander for sin mægtige Fiende, falde som et let Offer; ei heller havde han Grund til at frygte for at et eneste Skud fra Batteriet vilde naae dem, førend Erobreren med sin Prise allerede vilde være saa langt borte, at Kuglen

vilde være næsten ganske mat om ikke ganske uskadelig. Den vilde og dumdristige Characteer ved et saadant Foretagende passede aldeles til den fortvivlede Fribytters Nygte af hvis Godtbefindende nu hele Sagen syntes at være afhængig.

Med disse Ideer og med Udsigterne til at hans nyfødte Autoritet saa hastig skulde tage en Ende, er det ikke forunderligt, at vor Eventyrer ventede efter Udfaldet med en langt større Interesse end alle omkring ham. Han gik midtskibs og forsøgte at udfinde sin hemmelige Medforbundnes Plan af et eller andet for en Sømand velbekiendt Mærke. Der var imidlertid ikke det ringeste Tegn til Afreise eller til paa nogen Maade at forandre Stilling, at opdage paa det saakaldte Slaveskib. Det laae i samme dybe, skiønne men forræderske Roligheed, som det havde hvilet i hele den skiæbnesvangre Morgen. Der var kun en eneste Skikkelse at see imellem den Mængde Touge, paa en af de store Ræer. Det var nemlig en Matros paa Nokken af en af Under-Ræerne, der var sysselsat med en af disse Smaa-Reparationer, som et stort Skibs Equipage idelig trænger til. Da Manden sad til Luvart, fik Wilder strax den Idee, at han var placeret saaledes for at kaste en Hage over i „Carolines" Takkelage, om det giordes nødigt, for at Skibene kunde rage uklare af hinanden. I den Hensigt at forhindre et saa haardt Sammenstød, besluttede

han strax at forstyrre denne Plan. Han kaldte paa Lodsen og sagde ham at det vilde være tvivlsomt om det kunde lade sig giøre at passere til Luvart og mindede ham at det sikkreste vilde være at holde af.

„Aa vær kun ikke bange, vær kun ikke bange, Capitain," svarede den stivsindede Lods, som da hans Magt var saa kortvarig ogsaa var desmere iversyg paa sammes ubegrændsede Udøvelse og som en Usurpator af Thronen følte en heftig Jalousie mod den mere legitime Magt, han midlertidig havde stødt derfra; „vær kun ikke bange for mig, Capitain. Jeg har nu befaret dette Farvand tiere, end De har passeret Havet og jeg kiender Navnet paa hver en Klippe i Bunden, ligesaa godt som Udraaberen kiender Gaderne i Newport. Lad hende luve til Gut; luf hende lige ind i Vindøiet; luf alt hvad du kan."

„Alle Seil spille allerede, sagde Wilder med Strængshed, skaffer I os uklar med Slaveskibet, hvo skal da betale Gildet?"

„Jeg assurerer det Hele," svarede den stivsindede Lods; min „Kone stopper hvert Hul jeg gier paa Deres Seil med en Synaal der ei er tykkere end et Haar og med en Handskeplade som en Fees Fingerbøl."

„Passiar, Sir, men I taber jo allerede Farten og hun vil ligge saa stet som en dømt Tyv i Jern, for I

er færdig med Eders Pralerie. — Fuld Seil, Gut! fuld Seil!"

„Ja, ja dygtig fuldt," gientog Lodsen, som man nu, da Vanskeligheden i at passere til Luvart blev hvert Øieblik tydeligere, bestemt kunde see, begyndte at vakle i sin Beslutning. „Jeg veed ikke rettere, Capitain, end vi maae gaae i Læe af ham, da jeg seer Vinden er öleven noget skral, men i saa Fald vil De da indsee, at vi blive nødt til at vende."

Vinden var nu virkelig om endog noget slapere end den havde været dog i al Fald snarere, skiøndt kun ubetydelig, gunstigere; og ikke heller havde Wilder i mindste Maade negtet, at Caroline jo maatte vende omtrent tyve Minuter tidligere ved at gaae til Læ af det andet Skib, end hvis det vanskeligere Forsøg at gaae til den mere ærefulde Side, var lykkedes; men da de raaeste Mennesker netop ogsaa nødigst ville tilstaae deres Feil, fik den mismodige Lods Lyst til paa denne Maade at bøde paa at han havde maattet give efter, for at han dog ikke blandt Tilskuerne skulde tabe sit Rygte om klog Forsigtighed.

„Lad falde strax," raabte Wilder, der begyndte at ombytte sine Paamindelser med Befalinger; „Lad Skibet falde af medens I har Plads, eller ved" —

Hans Læber bleve ubevægelige; thi hans Øie faldt netop paa Gertrudes blege, talende og ængstlige Aasyn.

„Jeg troer det maa skee, da jeg seer Vinden bliver mere skral. Heelt op med Roret, min Gut; og løb hende agter om Skibet, der ligger for Anker. Stop! Luf igien; æd Dig op i Vinden lige til Benene, Gut; Luf igien; hold kun Seilene levende igien; Slavehandleren har ført en Varpetrosse lige tvers over Farvandet. Hvis der er Lov og Ret til i Plantagerne, skal Capitainen svare for det for Retten!"

„Hvad mener Karlen?" spurgte Wilder og sprang hurtig op paa en Kanon for at kunne see bedre.

Styrmanden pegede hen paa Læ-Laaringen af det andet Skib, hvor man ganske rigtig saae et tykt Toug springende i Vandet, som om det just blev halet stivt. Det var strax vor unge Sømand klar, hvorledes det havde sig. Sørøveren laae lumskelig fortøiet med et Spring, for strax at kunne vende sine Kanoner mod Batteriet, naar han skulde blive nødt til at forsvare sig, og af denne Omstændighed benyttede han sig nu for at forhindre Coffardimanden at gaae i Læ af sig. Denne Indretning foraarsagede endeel Forundring og ikke faa Eeder blandt Officererne paa „Caroline;" skiøndt ingen uden Chefen havde den ringeste Idee om den egentlige Grund til at Varpet var bleven strakt saa forkeert tvers for deres Cours. Lodsen var den eneste iblandt dem alle som saae nogen Grund til at glæde sig over denne Omstændighed. Han havde nemlig virkelig bragt

Skibet i saadan Stilling at det var næsten ligesaa vanskeligt at gaae den ene Vei som den anden; og han havde nu faaet en tilstrækkelig Retfærdiggiørelse, hvis der skulde hænde noget under den overordentlig vanskelige Manoeuver, der nu uundgaaelig maatte udføres.

„Det er dog at tage sig en særdeles Frihed i Indløbet til en Havn," mumlede Wilder, da han var kommen efter hvorledes Sagen forholdt sig. „I maa nu gaae til Luvart, Lods; der er ikke andet for."

„Jeg toer mine Hænder hvad Følgerne angaaer, og kalder alle ombord til Vidne derpaa," svarede den anden med en Mine, som om han følede sig dybt krænket, men i Hiertet glad over, at det nu fik Udseende af, som om han blev tvungen til netop den Forholdsregel, han et Par Minuter før var saa forhippet paa. „Retten maa blande sig i det, om noget Rundholt brækker eller noget af Takkelagen tager Skade. Luf paa et Haar, Gut; luf til og lad hende skyde op i Vinden."

Manden ved Roret adlød Befalingen. Han slap Knagene og Hiulet dreiede sig hurtig omkring; og Skibet, som Vinden nu virkede stærkere paa, skiød med Stevnen rask imod det Hiørne, hvorfra den kom, og Seilene flagrede imidlertid med en Støi, som naar en Flok Vandfugle just reise sig. Men da det mødte Roret, faldt det ganske kraftesløs af igien, det var kommen ud af sin Cours, og sakkede stærkt ned mod det saakaldte

Slaveskib — drevet af Vinden, som imidlertid syntes at have tabt meget af sin Magt i det kritiske Øieblik hvor man trængte meest til den.

En Sømand kan let gjøre sig et Begreb om „Carolines" Stilling. Hun havde arbeidet sig saa langt frem, at hun laa ret forud til Luvart af den Fremmede, men alt for nær til at falde det mindste af uden overhængende Fare for at rage uklar med ham. Vinden var ustadig, snart med enkelte Pust og undertiden ganske stille. Følte nu Skibet disse enkelte Pust, saa bøiede det sine høie Master yndigt over imod Slaveskibet, som for at sige Farvel; men naar det saa atter savnede den ustadige Vinds Tryk, rullede det igien tungt til Luvart, uden at avancere en Fod. Derimod bragte enhver Forandring hende bestandig nærmere til sin farlige Nabo, indtil selv den alleryngste Matros i Skibet indsaae, at kun en pludselig Forandring af Vinden kunde gjøre det mueligt for hende at avancere, i Særdeleshed da Strømmen skulde til at kæntre.

Da de ringere Officierer ombord i „Caroline" ikke just vare delicate i deres Bemærkninger over den Dumhed, der havde bragt dem i en saa forkeert og ubehagelig Stilling, søgte Lodsen at skiule sin egen Uro ved en Mængde støiende Befalinger. Han blev nu snart ganske fortumlet i det, saa at Folkene tilsidst stode ganske stille, da de ikke vidste hvilken af de ubestemte og

hinanden modsigende Befalinger de først skulde adlyde. Imidlertid havde Wilder med Armene overkors og tilsyneladende med den fuldkomneste Rolighed stillet sig hen til de qvindelige Passagerer. Madam Wyllys iagttog noie hans Blik, med det Ønske, af dets Udtryk at kunne lære at kiende Beskaffenheden og Udstrækningen af deres Fare, om der virkelig var nogen i at to Skibe skulde støde sammen i aldeles smult Vande, da det ene laae stille, og det andet neppe mærkeligt bevægede sig. Det alvorlige bestemte Blik, som viste sig i den unge Mands Bryn, vækkede en Uro hos hende, hun maaskee ellers ikke vilde have følt under Omstændigheder, der i og for sig selv just ikke saae ud til at være farlige.

„Har vi noget at befrygte Sir?" spurgte Gouvernanten og søgte at skiule sin egen Urolighed for sin Myndling.

„Jeg sagde Dem, Madam, at „Caroline" vilde vise sig som et uheldigt Skib."

Begge Fruentimmer anfaae det besynderlige bittre Smiil hvormed Wilder gav dette Svar, som et slemt Varsel, og Gertrude klyngede sig op til sin Ledsagerinde, som til den hun længe havde været vant til at støtte sig.

„Hvorfor komme ikke Matroserne frem paa Slaveskibet for at hielpe os — for at holde os fra at komme saa nær ind?" udbrød den sidste ængstlig.

„Ja, hvorfor giør de det ikke! men jeg tænker nok vi faaer dem at see om lidt."

„De taler og seer ud, unge Mand, som om De troede, det vilde være farligt at faae dem at see!"

„Hold Dem tæt til mig," svarede Wilder i en Tone, som næsten blev qvalt, saaledes kneb han Læberne sammen. „Hvad der saa hænder, hold Dem saa tæt til mig som mueligt."

„Hal Mesans-Skiøde til Luvart," raabte Lodsen; „sæt Fartøierne ud, og buxeer Skibet rundt; giør Varpe Ankeret klart; fiir af Klyverskiøde; sæt Storehals igien."

De forbausede Matroser stode som Statuer, uden at vide hvorhen de skulde vende sig, nogle raabte til de andre, at de skulde giøre dette eller hiint, og andre gave ligesaa høit ganske modsatte Ordrer; da man hørte en bydende Stemme sige ganske rolig: —

„Stille ombord."

Det var en saadan Røst, som, i det den tilkiendegiver den Talendes Rolighed, stedse indgyder Undergivne en Deel af den Commanderendes Sikkerhed. Alle saae hen til den Deel af Skibet, hvorfra Stemmen kom, som om alles Øren vare rede til at opfange den ringeste Befaling. Wilder stod ved Gangspillet hvorfra han havde Udsigt til begge-Sider. I dette Øieblik var hans Blik ængstelig heftet paa Slaveskibet, som om han vilde giennemtrænge den forræderske Rolighed, der endnu

bestandig herskede over det for at komme til Kundskab om, hvorvidt det maatte blive ham tilladt at anstrenge sig til nogen Nytte. Men den Fremmede saae ud som et fortryllet Skib paa Vandet, ikke en menneskelig Skikkelse lod sig see imellem alt dets sammensatte Maskinerie, undtagen den allerede nævnte Matros, som blev ved med sit Arbeide, som om „Caroline" havde været hundrede Mile fra ham. Wilders Læber bevægede sig: maaskee af Vrede, maaskee ogsaa af Selvtilfredshed; thi et meget tvetydigt Smiil opklarede hans Træk, da han vedblev med den samme dybe bydende Røst som før, —

„Læg alting bak — Alle Seil fladt til Masterne for og agter."

„Ja!" gientog Lodsen „Alle Seil fladt til Masterne."

„Er der en Baad fra Land paa Siden af Skibet?" spurgte vor Eventyrer.

Et bekræftende Svar lød fra en halv Snees Stemmer.

„Sæt Lodsen ned i den."

„Det er en ulovlig Befaling," raabte den anden; „og jeg forbyder at man adlyder andre end mig."

„Kast ham ned" gientog Wilder strengt.

Midt imellem Larmen og Anstrengelsen med at brase Rærne giorde Lodsens Modstand kun liden eller ingen Sensation. Han var snart løftet iveiret af to Matroser og, efterat han havde sprællet lidt i Luften, lod man

ham falde ned i Baaden med saa faa Omstændigheder, som om han havde været et Stykke Brænde. Enden af Fangelinen blev kastet ned til ham, og man overlod derpaa med en ganske egen Roligheb den affatte Veiviser til sine egne Betragtninger.

Wilders Befalinger vare imidlertid blevne udførte. Disse store Seilbreder, som for et Øieblik siden enten havde flagret i Vinden eller bugnet indad eller udad efterson de killede eller fyldte, som det i Søsproget udtrykkes, pressede nu alle mod deres respective Master, og nødte Skibet til at gaae tilbage fra sin urigtige Cours. Manoeuvren udfordrede den største Agtpaagivenhed og den yderligste Nøiagtighed. Men den unge Chef viste sig i hver Henseende Foretagendet voxen. Her blev et Seil heiset, hist blev et andet bragt fladere mod Vinden; nu udfoldedes de lettere Seil og forsvandt derpaa atter, som Taagen der pludselig forjages af Solen. Midt i alt dette lød Wilders rolige bydende Røst. Skibet selv syntes som et levende Væsen at være sig bevidst, at dets Skiebne nu hvilede i ganske andre kyndige Hænder end før. Givende efter for det nye Indtryk gik den uhyre Masse af Seildug med dens ranke Skov af Stænger og Takkelage frem og tilbage og da det havde overvundet den relative Ro det havde ligget i, gav det langsomt efter for Presningen og begyndte at gaae tilbage.

Hele den Tid, som var nødvendig for at bringe

„Caroline" ud af denne slemme Stilling, havde Wilders Opmærksomhed været deelt imellem hans eget Skib og den uudforskelige Nabo. Ingen Lyd hørtes fra den truende dødstause Masse. Intet ængstligt Blik, intet speidende Øie kunde opdages giennem nogen af de mange Aabninger hvorigiennem Besætningen paa et armeret Fartøi kan see ud paa Dybet. Matrosen paa Raaen vedblev sit Arbeide, som om han kun tænkte paa sig selv. Dog var der en langsom næsten umærkelig Bevægelse ved Skibet selv, lig den sovende Hvals, snarere som en uvilkaarlig Bølgen end foraarsaget ved Menneskehænder. —

Ikke den ubetydeligste af disse Forandringer undgik Wilders speidende og kloge Blik. Han bemærkede at ligesom hans eget Skib gik tilbage vendte Slaveskibet lidt efter lidt Siden til Karoline. Mundingerne af de truende Kanoner gabede stedse ud imod Skibet ligesom en Tigers Øie, der ligger paa Spring og følger sit Byttes Bevægelse; og da det var nærmest, var der ikke eet Øieblik, hvor jo det sidste Skibs Dæk kunde bestryges ved dets hele glatte Lag. Ved enhver følgende Befaling fra hans Læber vendte vor Eventyrer sit Blik derhen med stedse forøget Interesse, for at see om han ogsaa skulde faae Tilladelse til at udføre den; og han var ikke vis paa, om han alene havde Commandoen paa „Caroline", før den havde sakket ud af den andens

farlige Nærhed, og før den lystrende den nye Stilling, dens Seil havde faaet, faldt af for en sagte Luftning og kom i en Stilling, hvor han ganske kunde regiere den. —

Da han mærkede at Strømmen var imod og Vinden ikke stærk nok til at stoppe den, lod han Seilene give op og kaste Anker. —

Trettende Capitel.

Hvad er dette her? Et Menneske eller en Fisk?
Shakspeare: Stormen.

Caroline laae nu en Kabellængde fra det foregivne Slaveskib. Ved at afskedige Lodsen, havde Wilder paataget sig et Ansvar, som Sømænd sædvanlig vægre sig ved, da det, i Tilfælde af een eller anden ulykkelig Hændelse under Udseilingen af Havnen, vilde have til Følge Tab af Assurancen og rimeligviis Straf for ham selv. Hvorvidt Tanken om, at han var uden for eller over Lovens Arm havde virket til et saa afgiørende Skridt, vil formodentlig det følgende opklare; den eneste umiddelbare Virkning af denne Fremgangsmaade var, at han nu hen-

vendte hele sin Opmærksomhed, som før havde været deelt imellem hans Passagerer og Skibet, alene paa det sidste. Men saasnart hans Skib laae sikkert i det mindste for Øieblikket, og hans Sind ikke heller længer var i spændt Forventning om nogen umiddelbar Voldsomhed, fandt vor Eventyrer Leilighed til igien at vende sig til sin forrige skiøndt neppe meer behagelige Beskieftigelse for den, der var saa ganske Sømand. Hans Aasyn luede som af Triumph over det heldige Udfald af hans vanskelige Manoeuvre, og da han nærmede sig Madam Wyllys og Gertrude, vare hans Skridt som en Mands, der glæder sig i Bevidstheden om at have opført sig med megen Conduite under Omstændigheder, som just ikke udfordrede saa liden Dygtighed. I det mindste forklarede den ældre Dame saaledes hans flammende Øine og stolte Mine; skiøndt maaskee den yngre nok vilde have bedømt ham med mere Mildhed. Maaskee vare de begge uvidende om de hemmelige Aarsager til hans Selvlykønskninger, og det er mueligt at en langt ædlere Tanke end nogen af Dem kunde ane, havde den største Indflydelse paa hans nuværende Følelser.

Det være nu som det vil, saasnart Wilder saae „Caroline" svaie op for sit Anker, og at hans umiddelbare Tieneste ikke videre udkrævedes, søgte han ogsaa Leilighed til at fornye en Samtale, der hidtil blot havde været ganske almindelig og saa tidt afbrudt. Madam

Wyllys havde længe stirret hen paa det nærliggende Skib, og hun vendte sig ikke heller bort fra den ubevægelige tause Gienstand, førend den unge Sømand stod tæt ved hende. Hun begyndte Samtalen først.

„Dette Skib maa have en besynderlig for ikke at sige usynlig Besætning!" udbrød Gouvernanten, næsten med en forbauset Stemme. „Hvis der gaves noget saadant, kunde man let holde det for et Spøgelse-Skib."

„Det er en beundringsværdig velbygget og skiønt eqviperet Coffardimand!"

„Bedrog min Frygt mig? eller var der virkelig Fare for at Skibene kunde komme i hinanden?"

„Der var vistnok Grund til Frygt; men som De seer, vi ere nu i Sikkerhed."

„Og derfor maae vi takke Deres Duelighed. Den Maade hvorpaa De just nu har ført os ud af Faren modsiger paa det Bestemteste alt det, som de behagede at forudsige."

„Jeg veed vel, Madam, at mit Forhold kan bedømmes ufordeelagtigt, men" —

„De fandt ikke noget ondt i at more Dem over tre lettroende Fruentimmeres Svaghed," vedblev Madam Wyllys smilende. „Nu har de jo havt Deres Fornøielse, og jeg haaber, at De vil være meer tilbøielig til at have Medlidenhed med hvad man siger er en naturlig Fruentimmer-Svaghed."

Da Gouvernanten taug, saae hun hen paa Gertrude med et Udtryk, der syntes at sige, det vilde være grusomt længer at spøge med en saa uskyldig, saa ung Piges Frygt. Wilders Blik fulgte hende og han svarede med en Inderlighed, der maatte overbevise.

„Paa Tro og Love, som en Gentleman skylder Deres hele Kiøn, forsikkrer jeg Dem, Madam, at jeg bliver ved at troe alt, hvad jeg har sagt til Dem."

„Og Vaterstagene og Bramstængerne!"

„Nei, nei," afbrød den unge Somand hende og smilede i det han paa samme Tid rødmede stærkt; „maaskee ikke alt det. Men hverken min Moder, min Kone, eller min Søster skulde giøre denne Reise i den „Kongelige Caroline!"

„Deres Blik, Deres Stemme og Deres ærlige Udseende staaer i en besynderlig Modsætning til Deres Ord, unge Mand: thi medens de første næsten friste mig til at troe, De mener det ærligt, har de sidste ikke en Skygge af Grund for sig. Maaskee burde jeg skamme mig ved min Svaghed, men jeg maa tilstaae, at den hemmelighedsfulde Ro, som synes for stedse at hvile over hiint Skib, har sat mig i en ubehagelig Stemning, der maaskee ogsaa staaer i Forbindelse med dets Bestemmelse, — det er dog sikkert et Slaveskib?"

„Det er i Sandhed smukt!" udbrød Gertrude.

„Meget smukt!" svarede Wilder alvorligt.

„Der sidder endnu bestandig en Mand paa een af Rœerne, som synes ganske fasttryllet til sit Arbeide," vedblev Madam Wyllys og stottede Hagen i Haanden, i det hun stirrede hen paa den Gienstand, hun talte om. „I al den Tid vi var i saa megen Fare for at Skibene skulde komme til hinanden, skiænkede denne Sømand os ikke en eneste Gang endog kun et stiaalet Diekast. Han ligner det eenlige Væsen i Byen i „den Forvandlede", thi der er jo ingen anden Dødelig, der kan holde ham med Selskab, efter hvad vi kan see."

„Maaskee sove hans Kamerater," sagde Gertrude.

„Sove! Skibsfolk sove ikke paa denne Tid og i saadant Veir! Siig mig, Herr Wilder (de som Sømand maa jo vide det) er det sædvanligt at et Skibsmandskab sover, naar et fremmed Skib kommer saa nær, at de røre ved hinanden?"

„Nei det er ikke."

„Det tænkte jeg ogsaa; for jeg er ikke ganske ubekiendt med Deres dristige, forvovne, ædle Dont!" svarede Gouvernanten med Eftertryk. „Og troer De at Slaveskibet var fortfaret i sin Ligegyldighed, om vi vare komne uklar?"

„Nei, jeg troer ikke, Madam."

„Der er noget i al denne paatagne Rolighed, som kunde bringe en til at tænke det værste om dets Cha-

racteer. Er det bekiendt at noget af Mandskabet har havt Samqvem med Byen efter dets Ankomst?"

„Ja."

„Jeg har hørt, at man denne Sommer har seet falsk Flag her ved Kysten, og at Skibe ere blevne plyndrede og Passagererne mishandlede. Man har ogsaa troet at den berygtede „Røver" var bleven kied af sine Voldsgierninger i den spanske Sø, og at man for kort siden havde seet et Skib i det caraibiske Hav, som man antog for denne forvovne Sørøvers Krydser!"

Wilder svarede ikke; hans Øine som ufravendt men ærbødig havde været heftede paa den Talendes, sænkede sig ned paa Dækket, og han syntes at vente efter hvad hun videre maatte finde for godt at yttre. Gouvernanten grundede et Øieblik og tilføiede derpaa med en Forandring i Udtrykket i hendes Ansigt, som viste at hendes Mistanke om Sagen var altfor let til længer at næres uden videre og bedre Beviser, —

„Naar alt kommer til alt, saa er et Slaveskibs Bestemmelse slet nok, og ulykkeligviis altfor iøinefaldende, saa at det ikke er nødvendigt at tillægge den Fremmede en endnu værre Characteer. Jeg vilde ønske jeg kiendte Bevæggrunden til Deres besynderlige Yttringer, Mr. Wilder?"

„Jeg kan ikke forklare dem bedre, Madam: naar

min Opførsel ikke har sin Virkning, kan jeg ikke opnaae min Hensigt, som i det mindste er oprigtig."

„Er Faren ikke bleven ringere ved Deres Nærværelse?"

„Ringere, men ikke hævet."

Indtil nu havde Gertrude mere lyttet til, som hun jo ikke kunde undgaae, end tilsyneladende taget Deel i Samtalen. Men nu vendte hun sig pludselig og maaskee lidt utaalmodig om til Wilder og spurgte med blussende Kinder, og med et Smiil, der maatte have bragt en endnu meer haardnakket Mand til at skrifte, —

„Er det forbudt at være tydeligere?"

Den unge Chef tøvede, maaskee ligesaa meget for at dvæle ved den Talendes ædle Træk, som for at bestemme sit Svar. Blodet foer ham op i de brune Kinder og hans Øine straalede af inderlig Fornøielse; derpaa sagde han, som om han pludselig erindrede at han skulde svare, —

„Jeg kan sikkerlig stole paa Deres Discretion."

„Tvivl ikke," svarede Madam Wyllys. „I intet Tilfælde skal De blive forraadt."

„Forraadt! Jeg frygter kun lidt for mig selv. Troer De, min Frygt er personlig, giør de mig stor Uret."

„Vi troe intet uædelt om Dem," sagde Gertrude hurtig, „men vi ere meget ængstlige for os selv."

„Jeg skal lette Deres Sind fra denne Engstlighed, skiøndt jeg derved vover —"

En høirestet Tale fra een af Mandskabet til en Kamerad, standsede ham, og vendte atter hans Opmærksomhed hen paa det nære Skib.

„Jeg troer Slavehandlerens Folk endelig have udfundet at deres Skib ikke er giort til at sætte under et Glasskab og begloes af Fruentimer og Børn," raabte den Talende med saa stærk Stemme, at Ordene kunde naae op til Forremers, hvor den Kamerat han henvendte sig til var beskiæftiget.

„Ja vel" lød Svaret; „da han seer vi røre os, er han kommet til at tænke paa sin næste Reise. Ombord paa den Karl holde de da Vagt som Solen i Grønland, sex Maaneder paa Dækket og sex Maaneder nede!"

Vittigheden vækkede som almindelig skeer, Latter iblandt Skibsfolkene, som blev ved med Deres Bemærkninger i samme Smag, men sagtere, som det passede bedre med deres Agtelse for deres Foresatte.

Wilders Dine havde imidlertid sæstet sig paa det andet Skib. Manden som saa længe havde siddet paa Stor-Raa-Nokken var forsvunden og en anden Matros gik forsigtig langs med den anden Ende af Raaen, holdende sig fast ved Læseilsspiret, med en Ende i Haanden, som han vel skulde skiære i sit Sted. Ved første Die-

kast saae Wilder strax at denne sidste var Fid, som nu for saavidt havde forvundet sin Ruus, at han i denne svimlende Høide kunde bevæge sig med ligesaamegen om ikke større Sikkerhed end han vilde være tumlet hen ad Jorden, om hans Tieneste havde kaldet ham til det faste Land. Den unge Mands Aasyn, som et Øieblik iforveien havde blusset af lønlig Munterhed og straalet af Fornøielse over den begyndte Fortrolighed blev paa eengang mørkt, og tilbageholdende. Madam Wyllys hvem ikke den mindste Forandring i hans Ansigt var undgaaet, begyndte temmelig ivrig atter den Samtale, han havde troet at maatte afbryde saa pludselig.

„De vilde lette vort Sind," sagde hun, „ved at vove" —

„Mit Liv; men ikke min Ære."

„Lad os gaae ned i vor Kahyt," sagde Madam Wyllys med en kold misfornøiet Mine, hvori skuffet Forventning viste sig blandet med en temmelig Grad af Uvillie over den Ringeagt hun troede sig Gienstanden for. Gertrudes Øiekast var ikke mindre misfornøiet og tilbageholdende end hendes Gouvernantes, medens den Rødme, som gav hendes Øine Glands blev end dybere, uden at tyde paa større Uvillie. Da de gik forbi den tause Wilder neiede de fremmed for ham, og vor Eventyrer stod nu alene paa Skandsen. Medens Mandskabet var ifærd med at skyde Tougene op og klare Dæk-

ket, støttede deres unge Chef sit Hoved til Hakkebrættet (den Deel af Skibet, som den gode Contre-Admirals Enke saa besynderlig havde forvexlet med en ganske forskiellig Gienstand i den anden Deel af Skibet); og forblev længe i en Stilling som vidnede om dyb Eftertanke. Omsider blev han vækket af sin Grublen ved en Lyd, der lignede den, som fremkommer ved at løfte og igien at lade falde en let Aare i Vandet. Da han nu troede at han skulde plages med Besøg fra Land, hævede han sit Hoved og kastede et misfornøiet Blik ned over Siden af Skibet, for at see hvem der kom.

Et lille let-roet Fartøi, en saadan som Fiskerne i Bugterne og paa de grunde Steder i Amerika sædvanlig bruge, laae omtrent ti Fod fra Skibet og det saaledes at man maatte giøre sig lidt Umage for at faae Die paa den. Der var kun en eneste Mand i, som vendte Ryggen til Skibet og som det lod til var gaaet ud paa sin sædvanlige Forretning.

„Fisker I efter Roerfisk, gode Ven, siden I kommer mig saa nær ind under Gillingen?" spurgte Wilder, „De siger at Bugten er fuld af fortræffelig Brasen og andre skællede Fyre, som bedre vilde betale Eders Ulejlighed."

„Den bliver bedst betalt som faaer det Bid, han meder efter," svarede den anden og vendte sig om og viste nu den gamle Bob Bunts svinepolitske Ansigt, saa-

ledes havde jo Wilders nye og forræderske Medforbundne sagt han heed.

„Hvad for noget! Tør I komme hen til mig paa fem Favne Vand, efter den skammelige Streg I har" —

„Tys! min vakre Capitain, tys!" afbrød Bob ham og løftede sin Finger op for at dæmpe den andens Hidsighed og give ham at forstaae, at de maatte tale sagtere sammen; „det behøves ikke at kalde alle Mand op for at hielpe os med at slaae en lille Stadder af. Hvorledes er jeg kommet i Læ af Deres Gunst, Capitain?"

„Hvorledes, Knægt! fik I ikke Penge for at give Damerne en saadan Beskrivelse af dette Skib, saa at de (som I selv sagde) snarere skulde ville tilbringe Natten paa Kirkegaarden, end sætte Foden der om Bord?"

„Saadant noget omtrent er rigtignok passeret imellem os Capitain; men de forglemte de halve Betingelser; og jeg behøver dog ikke at fortælle en saa kyndig Navigateur, at to Halve giøre een Heel. Det er derfor ikke heller forunderligt at Sagen gik overstyr imellem os."

„Hvad! lægger I ovenikiøbet Løgn til Eders Forræderie? hvad for en Deel af Accorden har jeg ikke holdt?"

„Hvad for en Deel!" svarede den foregivne Fisker og trak i al Mag en Snor op, som Wilders skarpe

Die strax saae, at skiøndt den til Overflødighed var forsynet med Bly i Enden, manglede den væsentligste Deel ved et lignende Redskab nemlig — Krogen; „Hvad for en Deel, Capitain! Ikke andet end den anden Guinee."

„Den skulde have været Lønnen for en udført Tieneste og ikke een paa Haanden, som dens Kamerad, for at faae Jer til at overtage Tieneften."

„Ja, det var netop det jeg vilde sige. Jeg tænkte den ikke skulde være paa Haanden ligesom den jeg fik, og saa lod jeg Spasen være halv fuldendt."

„Halv fuldendt, Slyngel! I har aldrig begyndt paa hvad I saa høit svoer paa at udføre."

„Nu styrer De lige saa gal Cours, Master, som om De styrede stik østlig for at komme op til Polen. Samvittighedsfuldt udførte jeg Halvparten af min Gierning; og De maae tilstaae jeg var ogsaa kun betalt halvt."

„I vil have Vanskeligt ved at bevise endog at I giorde den Smule."

„Skal vi see efter i Journalen. Jeg mynstrede for at styre op ad Bakken indtil den gode Admiral-Enkes Bolig og der at giøre visse Forandringer i mine Meninger, som det nu ikke er nødvendigt at gientage mellem os."

„Og som I ikke giorde; men tvertimod stadfæstede ved at fortælle en ganske modsat Historie."

„Det er sandt."

„Sandt! Din Spitsbub? — Giorde jeg Dig Din Ret, vilde et lidt Bekiendtskab med en Ende være en velfortient Løn."

„Puh hvor det gaaer! — styrer Deres Skib saa vildt, som Deres Tanker, Capitain, vil De giøre en krum Reise Sydefter. Er det kanskee ikke lettere for en gammel Mand, som mig at sige nogle Smaaløgne, end at klyve op ad denne lange og steile Banke! Efter den strenge Ret, havde jeg saamæn giort meer end det halve Arbeide da jeg var kommet op til den rettroende Enke, og saa forsmaaede jeg at tage imod den halve endnu ubetalte Løn og tog derimod Betaling fra den anden Part."

„Skurk!" udbrød Wilder, som Vreden nu forblindede noget, „ikke eengang Eders Alder skal længer frie Eder for Straf. Paa Bakken der! Bemand Jollen, Sir, og bring mig den gamle Knegt der i Fiskefartøiet om Bord. Bryd Jer ikke om hans Skraal; jeg har en Regning at afgiøre med ham, som ikke kan skee uden lidt Støi."

„Styrmanden hvem Befalingen var henvendt til, og som havde besvaret Raabet, sprang op paa Relingen, hvor han fik Øie paa Fartøiet, han skulde giøre Jagt paa. I et Øieblik var han i Baaden med fire Mand og roede rundt om Skibets Boug for at komme om paa den anden Side efter Fartøiet. Den saakaldte

Bob Bundt giorde eet eller to Tag med Aarerne, der skied hans Jolle en tyve tredive Favne bort, og laae nu der og grinede, som om han kun saae det heldige Udfald af sin Fiffighed uden mindste Frygt for Følgerne. Men det Øieblik han fik Øie paa Baaden gav han sig til at roe med kraftfuld Arm og overbeviste snart Tilskuerne om, at han ikke kunde fanges uden med stor Vanskelighed. Det var i nogen Tid uvist, hvad Cours Flygtningen tænkte at tage, for han dreiede og vendte sig i hurtige og foranderlige Kredse og vildledte og narrede sine Forfølgere ved sine kyndige lette Svingninger. Men da han snart blev kied af denne tirrende Morskab eller maaskee frygtede for at udtømme sine egne Kræfter, som han brugte dygtig og med megen Behændighed, saa varede det ikke længe, før han stak ud i en lige Linie, i den Retning hvor Sørøveren laae. —

Jagten blev nu hed og alvorlig under Tilraab og Bifaldsytringer af de tilskuende Søfolk. Udfaldet syntes nogen Tid tvivlsomt; men imidlertid begyndte dog Baaden omendskiøndt noget agter ud at vinde, som den efterhaanden ikke længer gik mod Strømmen. Efter faa Minuters Forløb skød imidlertid Fiskerfartøiet ind under Agterdelen af det andet Skib og forsvandt bag Skroget, der nu laae i lige Linie med Caroline og i samme Cours. Strax efter foer Forfølgerne om i samme Retning, og Matroserne paa dets Skib begyndte nu

under Latter at stige op i Takkelagen for at kunne komme til at see ud over den mellemliggende Gienstand.

Der var imidlertid intet andet at see paa den anden Side end Vand og længere borte Øen ved det lille Fort. Faa Øieblikke efter saae man Mandskabet i Baaden vende tilbage samme Vei langsomt, som om de vare blevne skuffede i deres Forventning. Alle trængte nu hen til Siden af Skibet for at høre hvorledes Eventyret var falbet ud; og den støiende Sammenstimlen bragte endog de to Passagerer fra Kahytten op paa Dækket. Istedetfor imidlertid at besvare deres Kameraters Spørgsmaal med den ordrige Fortælling, som Folk af deres Stand sædvanlig pleier, saae Baadsmandskabet forbauset og forstyrret ud. Deres Anfører sprang op paa Dækket uden at sige eet Ord og søgte strax hen til Chefen.

Denne havde under hele Scenen ikke rørt sig af Stedet, og bemærkede rolig da den anden nærmede sig, „Jollen var Dem for let, Master Nightheab."

„For let, Sir! kiender De den Mand der roede den?"

„Ikke saa synderligt: jeg veed blot at han er en Slyngel."

„Det maa han sagtens være, siden han hører til Diævelens Familie!"

„Jeg tør ikke sige, at han just er saa slem som De tænker, skiøndt jeg kun har lidt Aarsag til at troe,

at han har megen Ærlighed at kaste overbord. Hvad er der bleven af ham?

„Det er et Spørgsmaal, som er lettere at giøre, end besvare. Først saa roede han nu, uagtet han var en gammel, graahaaret Knegt, som om Jollen svømmede i Luften. Vi var knap een Minut, i det høieste to Minuter bag efter ham; men da vi kom om paa den anden Side af Slaveskibet var Baad og Mand, hele Klatten forsvundet."

„Han gik vel om Bougen, medens I gik agter om."

„Saae De ham da?"

„Nei jeg maa tilstaae, det giorde jeg ikke."

„Det var heller ikke mueligt; siden vi roede langt nok forud for at kunne see langs hen ad begge Sider paa eengang; — Og saa for det andet saae Folkene paa Slaveskibet ikke noget til ham."

„De saae altsaa Folkene ombord paa Slaveskibet?"

„Ja jeg burde have sagt Manden; for der er tilsyneladende kun een Haand der ombord."

„Hvad bestilte han?"

„Han sad paa Kiettingen og syntes at have sovet. Det er et trægt Skib, Sir; som koster sine Eiere flere Penge, kan jeg troe, end det nogensinde bringer ind!"

„Kan nok være. Lad kun Knegten slippe. Det seer ud til at vi faae frisk Luftning ind fra Søen, Master Caring; vi vil igien sætte vore Mersseil til,

og være klare til at tage imod den. Jeg gad nok endnu seet Solen gaae ned i Havet."

Skibmandskabet gik muntert til Arbeide, skiøndt de forbausede Sømænd giorde mangt nysgierrigt Spørgsmaal, til Kameraterne, der havde været i Baaden, og mangt alvorligt Svar ogsaa blev givet, medens de atter spredte Øgene for at indbyde Kulingen. Wilder vendte sig nu om til Madam Wyllys, som havde hørt paa hans korte Samtale med Styrmanden. —

„De seer, Madam," sagde han, „at vor Reise ikke begynder uden de behørige Varsler."

„Naar De, uforklarlige unge Mand, med Deres eiendommelige oprigtige Mine, de undertiden viser, siger mig, at vi handle uklogt i at betroe os til Havet, saa er jeg halv tilbøielig til at fæste Tillid til hvad de siger; men naar De søger at styrke deres Advarsel ved Troldoms Maskinerie, bringer De mig kun til at gaae videre."

„Mandskab til Spillet!" raabte Wilder, med en Røst, der syntes at sige til Damerne, dersom De har saa stærkt et Sind, skal de ikke savne Leilighed til at vise Deres Bestemthed. „Mandskab til Spillet der! Lad os forsøge Kulingen igien og see at komme til Søes medens det endnu er lyst."

Man hørte nu Palerne klapre og derefter Mandskabet synge. Atter gav man sig ifærd med det svære

Arbeide at vinde det mægtige Jern, op fra Bunden og efter et Par Minuter var Skibet atter befriet fra sin Lænke. Vinden kulede rask ind fra Havet og bragte med sig Elementets saltagtige Fugtighed. Da Vinden faldt paa de udspændte og indbraste Seil, bøiede Skibet sig for den velkomne Giest, og, da det yndigt atter reiste sig fra sin bøiede Stilling, hørte man Kulingen giennem Takkelagens tusinde Toug, synge den for enhver Sømands Øre behagelige Sang. De velkomne Toner og denne egne Lufts Friskhed forøgede Raskheden i Folkenes Bevægelser. Ankeret blev nu kattet, Skibet faldt af, Bovenseilene sattes til, Underseilene lod man falde og Bougen af den „kongelige Caroline" drev nu Skummet foran sig inden ti Minuters Forløb.

Wilder havde paataget sig, selv at styre Skibet imellem Connanicut og Rhode Eiland. Til Lykke for det store Ansvar, han havde paataget sig, var Strædet ikke vanskeligt at passere og Vinden havde nu dreiet sig saa meget mod Osten, saa at han havde den ypperligste Leilighed, til, efter at have giort et kort Slag indad, at kunne lægge igiennem i et eneste Stræk. Men dette Slag satte ham i den Nødvendighed, enten at passere meget nær forbi „Røveren" eller ogsaa give Slip paa meget af sin fordeelagtige Stilling. Han betænkte sig midlertid ikke; da Skibet var saa nær Kysten til Luvart som det flittige

Lod sagde ham det var raadeligt, vendte han, og Stævnen viste nu lige mod den stedse ubevægelige og som det lod ligegyldige Slavehandler.

Den „Kongelige Carolines" Nærmelse var denne Gang heldigere end før, Vinden var stadig og Mandskabet holdt hende, som en kyndig Rytter styrer en vild og modig Gangers Bevægelser. Dog gik Slaget ikke for sig uden en spændt Forventning hos en eneste Siæl ombord i Bristoleren. Hver enkelt havde sin hemmelige Grund til at være nysgierrig. For Mandskabet begyndte det fremmede Skib at blive en vidunderlig Gienstand, Gouvernanten og hendes Myndling vidste neppe Grunden til deres Urolighed; medens Wilder var kun altfor vel underrettet om Beskaffenheden af den Fare de alle løb med Undtagelse af ham selv. Som før, vilde Manden ved Roret ogsaa dennegang give efter for sin Sømands Forfængelighed og gaae til Luvart; men skiøndt Forsøget nu kun vilde have været forbundet med lidet Fare, fik han dog Befaling til at gaae paa den anden Side.

„Gaae til Læ af Slaveskibet, Sir," sagde Wilder til ham med et bydende Vink og derpaa lænede den unge Capitain, saavelsom enhver anden, der var ledig ombord sig til Relingen til Luvart for at examinere den Gienstand de stærk nærmede sig til. Da „Caroline" nu skød rask frem og syntes at føre Kulingen foran sig, var

Vindens Suk, som susede giennem den Fremmedes Takkelage, den eneste Lyd der hørtes. Intet menneskeligt Ansigt, intet hemmeligt speidende Øie var nogetsteds at see. Farten var naturligviis strygende, og da de to Skibe for eet Øieblik laae næsten over eet med Forstævn og Agterdelen, troede Wilder at Slaget kunde fuldføres uden at den foregivne Slavehandler i mindste Maade skulde lægge Mærke dertil. Men han tog feil. En let, bevægelig Skikkelse i en Sø-Officeers Overkiole sprang op paa Hakkebrættet og tilvinkede dem en Hilsen med Huen. Saasnart det smukke Haar flagrede omkring dennes Aasyn, gienkiendte Wilder strax Søroverens dristige skarpe Øie og Ansigtstræk.

„Troer De Vinden vil blive staaende, Sir?" raabte den sidste saa stærk han kunde.

„Den er frisk nok til at være stadig," var Svaret.

„En klog Sømand vil see i Tide at komme heelt øster efter, hvad mig angaaer smager det lidt af Vestindien."

„Troer De, vi faae den meer fra Sønden?"

„Ja jeg giør: men stive Boliner til Natten vil nok klare dem."

Imidlertid var Caroline skudt forbi og luvede nu tværs for Slaveskibets Boug, atter hen i sin Cours. Skikkelsen paa Hakkebrættet viftede høit med Huen til Afsked, og forsvandt.

„Er det muligt at en saadan Mand kan drive Handel med menneskelige Væsener!" udbrød Gertrude, da denne Samtale var hørt op.

Da hun ikke fik noget Svar vendte hun sig hurtig om, og saae paa sin Ledsagerinde. Gouvernanten stod der som et fortryllet Væsen, seende stivt hen for sig; thi hendes Øine havde ikke forandret Retning medens Skibet havde ført hende saa langt bort, at hun ikke længer kunde see den Fremmedes Ansigt. Da Gertrude tog hendes Haand og gientog sit Spørgsmaal, vendte Madam Wyllys' Bevidsthed atter tilbage. Hun foer med Haanden over Øinene og sagde med et forvirret Blik, idet hun fremtvang et Smiil, —

„Skibe, som mødes, eller en eller anden Gientagelse af hvad jeg har erfaret paa Søen, vække mine tidligste Erindringer, kiære Gertrude. Men det var i Sandhed ogsaa et mærkværdigt Væsen, der omsider lod sig see om Bord paa Slaveskibet!"

„Meget mærkeligt, for en Slavehandler at være!"

Wyllys støttede et Øieblik sit Hoved i Haanden og søgte derefter Wilder med Øinene. Den unge Sømand stod tæt ved hende og iagttog Udtrykket i hendes Ansigt med en Interesse, der var næsten ligesaa mærkelig, som hendes egen tankefulde Mine.

„Siig mig, unge Mand om hiint Væsen er Chefen paa Slaveskibet?"

„Ja han er."

„Kiender De ham?"

„Vi ere stødte sammen."

„Og han hedder" —

„Capitainen paa dette Skib. Jeg veed ikke noget andet Navn."

„Lad os gaae ned i vor Kahyt, kiære Gertrude. Master Wilder vil nok være saa god at lade os vide naar vi ikke længer kan see Land."

Denne bukkede bejaende, og Damerne forlode Dækket. „Caroline" havde nu Udsigter til hurtig at gaae tilsøes. For at kunne naae det, havde Wilder indrettet alt paa det fordeelagtigste. Dog vendte han sig i det mindste hundrede Gange om for at kaste et stiaalet Øiekast tilbage paa det Skib, han havde forladt. Det laae endnu bestandigt, som da de passerede det, i Bugten, som en regelmæssig, skjøn, men ubevægelig Gienstand. Efter hvert af disse stiaalne Øiekast, saae vor Eventyrer stedse ivrig og utaalmodig op paa sine egne Seil og befalede snart, at dette skulde sættes bedre i sit Skiøde, snart at hiint skulde brases mere kant.

Virkningen af saa megen Omhyggelighed forbunden med saa megen Kyndighed jog den Bristoler Coffardimand giennem Havet i en Fart, som den sielden om nogensinde havde overgaaet. Det varede ikke længe inden Landet forsvandt paa begge Siderne, og man kunde

kun spore det i de blaae Øer agter ude og i en hvid, utydelig Linie i Horizonten mod Nord og Vest, hvor det faste Land udvider sig i utallige Miles Strækning. Passagererne bleve nu anmodede om at hilse Landet til Afsked og man saae Officererne giøre deres Antegnelser. Just før Dagen svandt og Øerne ganske sank i Bølgerne steg Wilder op paa den øverste Raa med en Kikkert i Haanden. Han stirrede længe og ængstlig mod Havnen han havde forladt. Men han steg ned med et roligere Øie og en roligere Mine. Et Smil, som over et lykkeligt Udfald spillede omkring hans Læber, og han gav sine Befalinger med en rask og munter Stemme. Ligesaa raskt bleve de udførte. De ældre Matroser pegede paa Søen, som de skare igiennem og paastode at „Caroline" aldrig havde skudt saadan Fart. Styrmændene loggede og tilkiendegave deres Bifald efterhvorvidt de bemærkede for hinanden Skibets usædvanlige Hurtighed. Kort sagt, Tilfredshed og Munterhed herskede om Bord; thi man meente nu, at Reisen var begyndt under saadanne Varsler, der tydede paa, at den hurtig og lykkelig skulde bringes tilende. Under disse opmuntrende Tegn dalede Solen ned i Søen og oplyste i en lang Strækning det kolde, mørke Element. Og nu begyndte Aftenens Skygger at lægge sig over det ubegrændsede Ødes vide Overflade.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Tre= til sex og firsindstyvende Hefte.

Kiöbenhavn.

Forlagt af og trykt hos S. Trier.

1840.

Den röde Röver.

En Fortælling.

Tilegnet W. B. Shubrick, Esq., Officeer i de forenede Staters Sø-Etat.

Oversat af Engelsk.

Udgivet af A. E. Boye.

Fierde Hefte.

Kiöbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1839.

Fjortende Capitel.

Saa mørk og klar en Dag, jeg aldrig saae.

Shakspeare: Macbeth.

Den første Vagt om Natten bragte ingen Forandring. Wilder var gaaet til sine Passagerer i muntert Lune og med den glade Mine som enhver Søofficeer er meer eller mindre vant til at vise naar han har fiernet sit Skib fra Landets Farer og ført det godt ud paa Havets sporløse umaalelige Dyb. Han giorde nu ikke længer Hentydninger paa Reisens Farer, men giorde sig ret Umage for at bortjage hver Erindring om det Passerede af deres Sind, ved alle de tusinde smaae Opmærksomheder, som hans Stilling satte ham istand til. Selv Madam Wyllys hengav sig villig til hans Anstrengelser for at fierne deres Frygt; og den, som var ubekiendt med hvad der var mødt, skulde have troet, at det lille Selskab ved Aftensmaaltidet, bestod af veltilfredse mun-

tre Reisende, der havde begyndt deres Fart under de lykkeligste Forvarsler.

Imidlertid var der dog noget i Gouvernantens tankefulde Die og mørke Pande, naar hun af og til vendte sit forvirrede Blik hen mod vor Eventyrer, som langt fra tydede paa en rolig Sielsstemning. Hun hørte paa den unge Sømands muntre og eiendommelige Sømandsindfald, med taalmodige og tungsindige Smiil, som om hans ungdommelige Munterhed, der blev yttret med en aldeles sømandsmæssig Humor, fremkaldte fortrolige men sørgelige Billeder for hendes Phantasie. Gertrudes Stemning var mere ublandet. Hiemmet med en elsket en øm Fader viste sig for hende og det var som om hun følte, medens Skibet gav efter for enhver frisk Indvirkning af Vinden, at nok een af de lange Mile, der saa længe havde skilt dem ad, atter var lagt tilbage.

Under disse korte, men fornøielige Timer viste Eventyreren, der saa besynderlig var kaldet til Commandoen over den Bristoler Coffardimand, sig i en ganske ny Characteer. Skiøndt hans Samtale bar Præget af en Sømands frie Mandighed, formildedes dette dog ved en fuldendt Opdragelses fine Levemaade. Gertrudes skiønne Mund kæmpede ofte for at skiule et Smiil, som spillede om hendes Læber og bragte Smilehuller i hendes Kinder, ligesom en sagte Vind kruser et rindende Vælds Overflade, og et Par Gange, da Wilders Lune

uventet traf hendes ungdommelige Phantasie maatte hun give efter for en uimodstaaelig Lystigheds Indvirkning.

En eneste Times frie Samværen ombord kan virke mere til at mildne det kolde Ydre, i hvilket Verden crystalliserer Menneskets bedste Følelser, end hele Ugers tankeløse Ceremonier i Land. Den, som ikke har følt Sandheden heraf, vilde gjøre bedst i at fatte Mistillid til sine egne selskabelige Talenter. Det skulde næsten synes, som om den, der finder sig ene paa Havet, dybest føler hvormeget han er afhængig af Andre for at være lykkelig. Da faaer han Agtelse for Følelser, han midt i Overflødigheden kaad ødslede med og søger saa gierne Trøst hos sine Medskabningers Medfølelse. Deelagtighed i Farer giver os samme Interesse, hvad enten det er Person eller Eiendom, der staaer paa Spil. En metaphysisk og streng Gransker vilde maaskee tilføie, at, efterhvor i saadan Stilling enhver er sig bevidst at hans Naboes Lykkestilstand netop viser ham sin egen, denne da ogsaa faaer Værd for ham netop ved dette Forhold til ham selv. Er denne Slutning nu rigtig, saa har Forsynet tillykke dog dannet de bedste af Menneskeslægten saaledes, at denne lave Følelse er altfor skiult til at kunne opdages og mindst af alle kunde nogen af de Tre, som tilbragte Aftenens første Timer omkring Bordet i Kahyten paa „den kongelige Karoline" indbefattes i en saa egenkiærlig Classe. De Omstændigheder,

som havde giort de første Timer af deres Bekiendtskab saa besynderlig tvetydige, syntes nu at være forglemte i Øieblikkets frie Samtale; og om de endog erindredes, saa kunde de kun give den unge Sømand endnu større Interesse i Fruentimmernes Øine, saavel formedelst det Hemmelighedsfulde i hans Forhold, som ved den særdeles Forekommenhed, han viste dem.

Det var nu otte Glas; og den høie langtrukne Lyd fra Baadsmandens Pibe, som kaldte de Sovende op paa Dækket lod sig høre, førend nogen af Selskabet syntes at lægge Mærke til at det var saa silde. „Det er Førstevagten," sagde Wilder smilende, da han mærkede at Gertrude studsede ved den besynderlige Lyd og sad og lyttede som den frygtsomme Hind, der har opfanget Lyden af Jægerens Horn. „Vi Søfolk ere just ei altid musikalske som de nok kan mærke paa denne Skraalers Sang. Dog er der Øren her ombord, for hvilke hans Toner ere endnu mere skiærende end for Deres egne."

„De mener vel de Sovende!" sagde Madam Wyllys.

„Jeg mener Vagten, der er nede. Der er intet saa sødt for Matrosen som hans Søvn, thi den er den vilkaarligste af alle hans Nydelser; paa den anden Side er den Chefens meest forræderiske Selskabsbroder."

„Hvorfor er da den Befalendes Hvile saa meget mindre behagelig end den simple Matroses?"

„Fordi hans Hovedpude er hans Ansvar."

„De er ung, Master Wilder, i Forhold til den vigtige Sag, der er betroet Dem."

„Det er en Tieneste, som gior os alle gamle for Tiden."

„Hvorfor da ikke heller forlade den?" sagde Gertrude, lidt ubetænksom.

„Forlade den!" svarede han og stirrede eet Øieblik paa hende inden han svarede: „Jeg kunde ligesaa godt forlade den Luft, vi indaande."

„Har De saalænge offret Dem til Deres Fag?" vedblev Madam Wyllys og vendte sit tankefulde Øie fra sin Myndlings aabne Ansigt til ham, hun tiltalede.

„Jeg har Grund til at troe, at jeg er sød paa Søen."

„Virkelig! De kiender dog vel Deres Fødested."

„Vi maae jo alle stole paa andres Vidnesbyrd," svarede Wilder smilende, „angaaende Underretningen om denne vigtige Begivenhed. Mine tidligste Erindringer ere blandede med Synet af Havet og jeg kan knap sige at jeg i det Hele er en Skabning, der hører Landet til."

„I det mindste har De havt en stor Lykke i dem, som det var betroet at vaage over Deres Opdragelse og første Ungdom."

„Det har jeg!" svarede han med stolt Eftertryk. Han holdt Haanden noget for Ansigtet og reiste sig

derpaa i det han tilføiede med et veemodigt Smiil: „Nu maa jeg adlyde min sidste Tienestepligt i Etmaalet. Har De Lyst til at see ud i Natten? En saa kyndig og stolt Søvant burde ikke søge hendes Køie, uden at have en Mening om Veiret."

Gouvernanten tog imod hans Arm, og begge stege tause op ad Kahytstrappen og syntes at finde Beskieftigelse nok i deres egne Tanker; den ungdommelige Gertrude fulgte hurtig bagefter og stillede sig hos dem, der var gaaet hen til Luvart paa Skandsen.

Natten var meer taaget end mørk. Den fulde Maane var staaet klar op; men fortsatte nu sin Bane paa Himlen bag mørke Skyer, som vare altfor tykke til at nogen laant Straale kunde trænge derigiennem. Hist og her fandt en enkelt Straale Vei igiennem en Deel af Taagen, der ei var saa tyk som den øvrige og faldt ned paa Vandet, som det matte Skin fra et fiernt Lys. Da Vinden var frisk og østlig, syntes Seen fra sin oprørte Overflade at kaste meer Lys opad end den modtog; lange Striber af hvidt skinnende Skum fulgte den ene efter den anden og gav enkelte Øieblikke Havets Overflade en Tydelighed, som Himmelen selv ikke havde. Skibet krængede temmelig over; og hvergang det giennemskar Oceanets rullende Dynning, drev det en Halvkreds af Skum foran sig, som om Elementet dandsede hen ad dets Vei. Men, skiøndt Veiret var hel-

digt, Vinden ikke aldeles imod og Himlen mere mørk end truende, saa gav dog et usikkert (en Landbeboer vilde det forekomme unaturligt) Lys Udsigten Characteer af den vildeste Ensomhed.

Gertrude gyste da hun naaede Dækket, og udtrykte en ganske særegen Henrykkelse. Ogsaa Wadam Wyllys stirrede ud over de mørke Bølger, der hævede og atter sænkede sig i Horizonten hvor fornemmelig den Lysning der syntes saa overnaturlig var udgydet, og følte sig overbeviist om at hun nu var i det Væsens Haand, som havde skabt Havet og Jorden. Men Wilder betragtede denne Scene som En der seer op mod en rolig Himmel. For ham havde den hverken Nyhed, Nædsel eller Henrykkelse. Saaledes var det derimod ikke Tilfældet med hans ungdommelige og let henrevne Selskabssøster. Da den første Følelse af Forbauselse havde tabt sig noget, udraabte hun i den ivrigste Beundring, —

„Et eneste saadant Syn kunde opveie en Maaneds Indspærring i et Skib! De maa finde stor Nydelse i disse Scener, Master Wilder, De som kan betragte dem, naar De vil."

„Ja vist! det er ikke at tvivle om, at man kan finde Fornøielse deri. Jeg vilde ønske, Vinden vilde gire en Streg eller to! jeg holder ikke af den Luft, eller den taagede Horizont og ikke heller denne døde Vind fra Osten."

„Skibet gaaer rask frem," svarede Madam Wyllys rolig, da hun bemærkede at den unge Mand talte uden at tage Hensyn paa sine Tilhørere og hun frygtede Virkningen af hans Ord paa sin Myndling. „Er vi nu i vor Cours, saa seer det ud som vi skulde have en hurtig og lykkelig Reise."

„Sikkerlig!" udbrød Wilder, som om han først nu bemærkede hendes Nærværelse. „Meget sandsynligt, ganske sikkert. Master Caring, Kulingen bliver for svær for de Klude, vi have til. Tag alle Bramseil ind, og hold nærmere til Vinden, holder Vinden sig saaledes sydostlig kan vi behøve at komme saa langt fra Landet, vi kan.

Styrmanden svarede hurtig og lydig som Søfolk pleie at svare deres Foresatte, og da han eet Øieblik nøie havde betragtet Veiret, skyndte han sig med at faae Befalingen udført. Medens Folkene beslog Bovenseilene oppe paa Ræerne, gik Fruentimmerne tilside og lod den unge Chef uforstyrret passe Tieneften. Men Wilder var saa langt fra at anse det nødvendigt at beskiæftige sig med en saa almindelig Forretning efter at han havde talt, at han aldeles syntes i samme Øieblik at have glemt Befalingen. Han stod netop paa samme Sted hvor Synet af Horizonten først havde fængslet hans Øie og hans Blik forblev fæstet paa Elementerne. Han saae bestandig ud mod den Side hvorfra Vinden

kom, som, skiøndt langt fra at være en stiv Kuling, ofte faldt paa Seilene med tunge og stærke Pust. Efter en lang ængstlig Pause, mumlede den unge Sømand sine Tanker for sig selv og begyndte at gaae op og ned ad Dækket med hurtige Trin. Ofte standsede han pludselig enkelte Øieblikke og stirrede atter ud efter den Streg hvorfra Vindstødene kom susende over Bølgerne; som om han ikke troede Veiret og gierne vilde med sit skarpe Blik giennemskue Nattens Mørke for at befrie sig for en eller anden piinlig Tanke. Omsider blev han pludselig staaende, som han netop dreiede sig om ved een af Grændserne for hans snævre Gang. Madam Wyllys og Gertrude stode tæt ved og kunde bemærke et vist ængstligt Udtryk i hans Ansigt i det hans Øie pludselig fæstede sig paa et Punkt langt ud over Havet, men i den modsatte Retning, han før havde seet.

„Har De saa slette Tanker om Veiret?" spurgte Gouvernanten, da hun antog hans stive Blik havde varet længe nok til at varsle ilde.

„Man seer sandelig ikke i Læ efter Veiret, i en saadan Luftning som denne," var hans Svar.

„Hvad er det da, De stirrer saa stivt paa?"

Wilder løftede langsomt sin Arm iveiret og vilde just til at pege, da han pludselig igien lod den synke.

„Det var en Feiltagelse!" mumlede han, dreiede sig

derpaa hurtig om paa Hælen, og gik op og ned ad Dækket hurtigere end før.

Selskabet betragtede den unge Chefs heftige og tilsyneladende uvilkaarlige Bevægelser med Forbauselse og ikke uden en hemmelig Uro. Deres Blik vandrede ud over det oprørte Havs Flade i Læ, men intetsteds kunde de see andet end det urolige Element, besat med Striber af glindsende Skum, som kun giorde den kolde udstrakte Flade endnu meer frygtelig og forfærdelig.

„Vi kan ikke see noget," sagde Gertrude, da Wilder igien standsede og atter som før stirrede hen i det tilsyneladende tomme Rum.

„See!" svarede han, og ledte deres Øine med Fingren: „er der intet der!"

„Intet."

„Men De seer jo i Søen. Nei der hvor netop Himlen og Bølgerne mødes; langs med den svage lyse Stribe, hvor Bølgerne støde imod hinanden som smaae Banker paa Land. See der; nu er det igien klart, mine Øine bedrog mig ikke. Ved Himlen! det er et Skib!"

„Holla, en Seiler!" raabte en Stemme fra Toppen, som lød i vor Eventyrers Øren som Skriget af en ond Aand, der svævede over Dybet.

„Hvor paa Lav?" var det alvorlige Spergsmaal.

„Her paa vor Læ-Laaring, Sir," svarede Sømanden

saa høit han kunde. „Jeg holder den for et Skib der gaaer klods ved Vinden; men for en Time siden saae det snarere ud som en Taage end som et Skib."

„Rigtig" mumlede Wilder; „og dog er det besynderlig, at et Skib skulde være netop paa det Sted."

„Og hvorfor besynderligere end at vi ere her?"

„Hvorfor!" sagde den unge Mand og stirrede ganske ubevidst hen paa Madam Wyllys, som havde giort Spørgsmaalet. „Jeg siger, det er besynderligt det skulde være der. Jeg vilde ønske det styrede nordefter."

„Men de giver jo ingen Grunde hvorfor. Skal vi da bestandig have Advarsler af Dem," vedblev hun med et Smiil, „og ingen Grunde? Anseer De os saa aldeles uværdig dertil? eller antager De, vi ikke kunne fatte noget som angaaer Søen? Endnu har De jo ikke giort Forsøget, og dømmer os altfor rask. Prøv os denne ene Gang. Maaskee overgaae vi Deres Forventning."

Wilder smilede svagt, og bukkede som om han nu fattede sig. Imidlertid indlod han sig ikke paa nogen Forklaring; men stirrede atter ud mod den Side af Havet, hvor den fremmede Seiler skulde være. Fruentimmerne fulgte hans Exempel, men bestandig med ikke mere Held. Da Gertrude høit udtalte sit Mismod over sine frugtesløse Anstrengelser, naaede den Klagendes blide Toner til vor Eventyrers Øren.

„Seer De denne svage lyse Stribe," sagde han og

pegede atter hen over den vidtudstrakte Flade. „Nu har Skyerne lettet sig lidt men Skummet af Søen svæver mellem os og Aabningen. Rundholterne see ud som en Edderkops fine Væv imod Luften og dog kan man see hver Proportion af et herligt Skib, med sine tre Master."

„Ledet ved disse nøiagtige Betingelser sik Gertrude endelig Øie paa den svage Gienstand og var ogsaa snart saa heldig at kunne lede sin Gouvernantes Øie. Kun den svage Contur var synlig, som Wilder ikke upassende havde sammenlignet med en Edderkops Spind. —

„Det maa være et Skib!" sagde Madam Wyllys; „men i lang Afstand."

„Hm! jeg vilde ønske den var endnu længere. Gid det var ethvert andet Sted end netop der.

„Og hvorfor ikke det? har de Grund til at troe at en Fiende har luret efter os paa dette Sted?"

„Nei: men jeg kan dog ikke lide dets Stilling. Gud give den gik nordefter!"

„Det er vel et Skib fra Ny-York, som styrer ad Hans Majestæts Øer til, i det caraibiske Hav."

„Nei," sagde Wilder og rystede paa Hovedet; „intet Skib kommende fra Høiden af Never-Sing, kunde være saa langt tilsøes med en saadan Vind!"

„Maaskee det da netop gaaer der hen eller maaskee til een af Bugterne i Mellem-Colonierne!"

„Det vilde da altfor let kunne sees til at man kunde tage feil. See dog; den Fremmede stikker lige tæt til Vinden."

„Maaskee det er en Coffardimand eller en Krydser fra eet af de Steder jeg har nævnet."

„Ikke heller. Dertil har Vinden været altfor meget nordlig, de to sidste Dage."

„Saa er det et Skib, vi har hentet ind, der er kommen ud fra Long-Eiland-Strædet."

„Det kan vi i Sandhed endnu haabe," mumlede Wilder med qvalt Stemme.

Gouvernanten, der havde giort de foregaaende Spørgsmaal, for at afnøde Chefen paa „Caroline" den Underretning, han saa vedholdende undslog sig for, havde nu udtømt hele sin Kundskab om Sagen og blev nu nød til at afvente om han fandt for godt videre at meddele sig eller ogsaa spørge ganske ligeud. Men Wilders Tankefuldhed gav hende ikke strax Leilighed til at gaae videre i Sagen. Det varede ikke længe inden han kaldte paa Vagtofficeren, og nu raadslog de længe afsides. Den raske, men langtfra skarpsindige Sømand som beklædte den anden Post i Skibet kunde ikke see noget saa særdeles mærkeligt i at der viste sig en fremmed Seiler netop paa det Sted, hvor man bestandig kunde see det svage og næsten luftige Billede af det ubekiendte Skib; og han betænkte sig ikke paa at sige,

det var en eller anden ærlig Coffardimand, der ligesom De selv, var paa sin lovlige Vei. Det kunde synes at hans Chef tænkte anderledes, som vil sees af den korte Samtale, der fandt Sted imellem dem.

„Er det da ikke besynderligt, at han skulde være netop der?" spurgte Wilder, efterat de begge, den ene efter den anden, nøiere havde examineret den utydelige Gienstand ved Hielp af en udmærket Natkikkert.

„Han vilde have det bedre her," svarede den simple Sømand, som blot havde Øie for den Fremmedes nautiske Stilling; „og vi skulde ikke have det værre, om vi selv vare en halv Snees Miil længere mod Østen. Holder Vinden sig saaledes Øst til Syd halv Syd kan vi ogsaa have nødig at være saa vel til Søes. Saadan blev jeg engang klemt inde mellem Hatteras og Gulfen" —

„Men seer De da ikke at han er der, hvor intet Skib kunde være naar det ikke netop havde styret samme Cours som vi selv?" afbrød Wilder ham. „Ingen der kom fra nogen Havn Sønden for Ny-York kunde være saa høit Nord paa, efterdom Vinden har været" medens atter ingen fra Colonien Ny-York vilde staae paa den Boug naar han skulde Øster paa; eller vilde være der om han skulde Syd paa."

Den ærlige Styrmands jevne Tankegang var modtagelig for dette Raisonnement, som Læseren maaskee sin-

der lidt dunkelt; thi hans Forstand besad et Søkort, han stedse kunde holde sig til, med en tydelig Foreſtilling om de forskillige Vinde og alle Compasstregerne. Da han blev rigtig ledet, indsaae han snart, som Sømand, sin unge Chefs rigtige Slutning, og da begyndte ogsaa Forbauselse at betage hans mere sløve Fatteevner.

„Det er min Sandten ganske unaturligt at den Karl skulde være der!" svarede han og rystede paa Hovedet, men meente dermed blot at det var aldeles udenfor Seiladsens almindelige Regler; „Jeg fatter Rigtigheden af hvad De siger, Capitain Wilder; og veed kun daarligt hvorledes jeg skal forklare mig. Det er, saa sandt jeg er en Synder, et Skib!"

„Derom er ingen Tvivl. Men et Skib, der ligger meget besynderligt!"

„Jeg passerede det gode Haabs Forbierg Anno 46," vedblev den anden, „og saae et Skib ligge omtrent saadan paa vor Luv Boug lige det modsatte af den Karl der, siden han ligger paa vor Læ-Laaring — men der saae jeg et Skib ligge over en Time tvers for Stævnen og dog rørte sig ikke en Grad hverken Styrbord eller Bagbord, uagtet vi brugte Azimuth-Compasset, i al den Tid, og det var dog i det mindste meget besynderligt, da det var et haardt Veir."

„Det var mærkværdigt!" svarede Wilder, og stir-

rede stivt hen for sig, saa man kunde see han snarere talte med sig selv end hørte paa den anden.

„Der er de Sømænd der sige, at den flyvende Hollænder krydser ved Cap, og han tidt viser sig til Luvart af en Fremmed, og holder ned paa ham som om han vilde gaae ombord til ham. Mangen kongelig Krydser, siger de, har kaldt alle Mand op af deres søde Søvn fordi de, der stod paa Udkig, have seet en Todækker komme ned mod dem om Natten med Portene oppe og lyst Batterie; men denne her kan da ikke være saadan en Skude som Hollænderen, siden han ikke er større end en lille Fregat, om den i det Hele er en Krydser."

„Nei," sagde Wilder, „det kan ikke være Hollænderen."

„Den viser heller ikke nogen Lanterner; derfor seer den ogsaa saa taaget ud, at man nok kan spørge om det ogsaa virkelig er et Skib. Naa, og saa seer man jo alletider Hollænderen til Luvart og denne fremmede Seiler ligger jo lige i Læ af os!"

„Det er ikke nogen Hollænder", sagde Wilder og drog Veiret dybt, som den der vaagner af en Dvale. „Store-Stænge-Saling, holloi!"

Manden, som stod tilveirs, besvarede Raabet paa den sædvanlige Maade, og den følgende korte Samtale blev naturlig ført snarere i Raab end i Tale.

„Hvorlænge har Du seet den Fremmede?" var Wilders første Spørgsmaal.

„Jeg er nylig kommen tilveirs, Sir; men den Mand, jeg løste af, siger i meer end en Time."

„Er den Mand kommen ned, som Du har løst af, eller hvad er det der sidder i Læ af Mast-Toppen?"

„Det er Bob Brace, Sir; han siger, han kan ikke sove og saa staaer han nu her paa Raaen for at holde mig med Selskab."

„Send den Mand ned. Jeg vil tale med ham."

Medens den aarvaagne Sømand gik ned ad Takkelagen stode begge Officerer tause, da enhver af dem syntes at finde tilstrækkelig Beskiæftigelse i at tænke paa hvad der allerede var skeet.

„Hvorfor er Du ikke i Køien!" sagde Wilder noget barsk til den Mand, som efter Befaling var kommen ned paa Skandsen.

„Jeg er ikke søvnig, Deres Velbyrdighed, og derfor fik jeg Lyst til at blive endnu en Time tilveirs."

„Hvorfor vil Du, som allerede skal besørge to Vagter, endnu saa gierne paatage Dig en tredie?"

„Naar jeg skal sige Sandheden, Sir, saa har jeg havt en slem Anelse om denne Reise fra det Øieblik, vi lettede Anker."

Madam Wyllys og Gertrude, som hørte til, traadte nu nærmere og lyttede med en Interesse, der forraadte sig selv, ved Nerve-Rystelse, og ved det hurtigere Pulsslag.

„Saa I har Jere Tvivl, Sir!" udbrød Capitainen lidt haanlig. „Maa jeg ikke spørge hvad Du da har seet her ombord, der har givet Dig Mistillid til Skibet."

„Spørg de kun, Deres Velbyrdighed," svarede Semanden og knugede sin Hat med begge sine Hænder, der saae ud som et Par Kloer, „for saa tør jeg vel svare. Jeg roede i Morges i Baaden efter den gamle Mand, og jeg kan just ikke sige den Maade, han slap fra Jagten paa, huer mig. Og saa er der noget ved det Skib, vi har i Læ, som staaer mig tvers for Synet, som noget, der er i Veien, og jeg kan forsikkre Deres Velbyrdighed, at jeg ikke kunde komme synderlig vidt i en Luur, om jeg endog krøb i Køien."

„Hvor længe er det siden, Du opdagede Skibet i Læ?" spurgte Wilder alvorlig.

„Jeg vil ikke bande paa at det er et virkeligt levende Skib, vi har seet, Sir. Jeg saae noget netop ved syv Glas, og de, der har gode Øine, kan see det der endnu, hverken tydeligere eller svagere."

„Hvordan styrede det, da Du først saae det?"

„To eller tre Streger mere paa Siden af os end det nu er."

„Saa gaae vi forbi ham!" udbrød Wilder med en Glæde, han ikke kunde skiule.

„Nei, Deres Velbyrdighed, nei! De glemmer, Sir,

at Skibet ligger nærmere ved Vinden siden Første-vagten."

„Det er sandt," svarede hans unge Chef mismodig; „det er meget sandt, og han har ikke forandret Cours fra det første Du saae ham?"

„Ikke efter Compasset, Sir. Det er en gesvindt Skude, den, ellers kunde den ikke saadan holde med den „kongelige Caroline", og det med stive Boliner, som Hvermand veed er hendes rigtige Spil."

„Gaa i Din Køie. Imorgen maaskee vi bedre kan see den Karl."

„Og — hør Sir," tilføiede den opmærksomme Styrmand, „hold ikke Mandskabets Øine aabne nede med en Tale saa lang, som et kort Ankertoug, men saae din egen naturlige Søvn, og lad de andre, som har en god Samvittighed, giere det samme."

„Master Caring," sagde Wilder, da Matrosen uvillig gik ned for at lægge sig, „vi maae have Skibet paa den anden Boug, og faae hende mere østlig, da nu Landet er saa langt borte. Denne Cours vil sætte os paa Hatteras. Desuden —"

„Ja, Sir," svarede Styrmanden, da han mærkede hans Foresatte betænkte sig — „som De siger, — desuden kan ingen sige iforveien hvorlænge en Kuling kan vare og ikke heller fra hvad Kant den vil komme."

„Netop. Ingen kan svare for Veiret. Folkene

ere neppe i Køierne; kald dem op med det samme, Sir, forend deres Øine blive tunge, og lad os lægge Skibet paa den anden Boug."

Styrmanden gav det velbekiendte Raab, som kaldte Vagten nede op paa Dækket for at hielpe deres Kamerater. De vare i en Fart paa Pletten og man hørte ikke et eneste Ord, undtagen de korte bydende Befalinger, som Wilder selv gav.

Da Skibet nu ikke længer blev tvunget op i Vinden, begyndte det, lystrende sit Roer yndigt at bøie sig af fra Bølgerne og fik Vinden paa Siden. Derpaa, istedetfor at stævne og giennemskiære de utallige Smaahøie, som et Væsen der med Anstrengelse kiæmper sig fremad, sank det ned imellem Bølgelinierne og skiød nu frem, som en Ganger, der efter at have naaet op ad en Skraaning nu farer hen ad Banen med fordoblet Hurtighed. Vinden syntes et Øieblik at være faldet af, skiøndt den brede Stribe af Skum der rullede hen paa begge Sider af Skibets Boug tydelig viste at det gled let hen for den. Et Øieblik efter begyndte de høie Stænger igien at bøie sig over mod Vesten og Skibet dreiede atter hurtig op i Vinden, indtil Duvningerne og Stødene mod Bølgerne bleve fornyede ligesaa voldsomt som før. Da nu hver Raa og hvert Seil var stillet som det burde sig efter Skibets nye Retning, vendte Wilder sig ængstlig om for at see efter den Frem-

mede. Det varede lidt inden man bestemt kunde angive Stedet hvor han maatte vise sig; thi i et saadant Chaos af Vand og med ingen anden Veiviser end Dømmekraften, kunde Øiet let bedrage sig selv ved at tage Hensyn paa de nærmere Gienstande, der angaaer Tilskueren.

„Den Fremmede er forsvunden!" sagde Earing med en Stemme, hvori det lettede og dog mistroiske Sind paa eengang, besynderlig udtalte sig.

„Han skulde være paa denne Laaring; men jeg maa tilstaae jeg seer ham ikke!"

„Ja, ja, Sir; saadan siger man netop, at Dødseileren ved det gode Haab, kommer og gaaer. Der er dem, som har seet det Skib blive indesluttet i en Taage, i den stierneklareste Nat, man nogensinde kunde opleve under en sydlig Brede. Men dette kan dog ikke være Hollænderen, siden der er saa mange Mile fra Spidsen af Cap til Kysten af Nord Amerika."

„Her ligger han; og, ved Himlen han er allerede gaaet overstag!" udbrød Wilder.

Rigtigheden af det, vor unge Eventyrer just havde bemærket, var klart for enhver Sømands Øie. Ligesom før kunde man nu see den samme formindskede og taagede Contour paa den lyse Baggrund af den truende Horizont, og den viste sig omtrent som de svage Skygger, der kastes hen paa en lysere Flade ved Phantasmagoriske Giøglerier. Men for Søfolkene, som saa godt

forstod at skielne imellem de forskiellige Mastetouge, var det klart at dens Cours pludselig og behændigt var bleven forandret, og at den nu ikke længere styrede mod Syd-Vest, men ligesom de selv holdt Coursen mod Nord-ost. Sagen syntes at giøre et mærkeligt Indtryk paa dem alle; skiøndt rimeligviis deres Grunde vilde være befundne ganske forskiellige, om de vare blevne drøftede.

„Ja min Sandten er Skibet gaaet over Stag!" udbrød Caring efter en lang tankefuld Pause, og med en Stemme hvori Engstlighed, eller snarere Frygt, begyndte at faae Overhaand. „Saa længe jeg nu har faret, har jeg aldrig seet et Skib stagvende med en saadan Næsesee. Han maa have været lige i Vinden da vi sidst saae til ham, ellers havde vi ikke tabt ham af Syne."

„Et rask og munter lystrende Skib kan nok giøre det," sagde Wilder; „i Særdeleshed naar det er stærkt bemandet."

„Ja, Diævelens Bemanding er altid stærk; og det vilde kun være en let Spas for ham at faae den plumpeste Skude til at seile."

„Master Caring," afbrød Wilder ham, „lad os pakke paa „Caroline," og prøve vor Seilads med den tirrende Fremmede. Sæt Storehals, og faae Bramseilet til!"

Den tungnemme Styrmand vilde have giort Indvendinger mod Befalingen, havde han vovet det; men

der var noget i den unge Chefs rolige dæmpede, men dybe Stemme som mindede ham om at det kunde være farligt. Dog havde han ikke Uret i at betragte den Tienesteforretning han nu skulde øve som ikke uden Fare. Skibet førte allerede saamange Seil, som han ansaae det for klogt at sætte til paa denne Tid, med saamange truende Tegn paa at et haardt Veir svævede i Horizonten. Imidlertid bleve de nødvendige Befalinger gientagne lige saa hurtigt, som de vare givne. Søfolkene havde allerede begyndt at betragte den Fremmede og at stikke Hovederne sammen om hans Udseende og Stilling; og de adløde med en Hurtighed, der maaskee havde sin Grund i et hemmeligt, men almindeligt Ønske at undgaae hans Nærhed. Efterhaanden og hurtig bleve Seilene satte til og hver Mand stod nu med Armene overkors og stirrede uafladeligt og stivt hen paa den dunkle Gienstand i Læ, for at see hvad Virkning denne Forandring vilde giøre.

Det syntes, som følte „den kongelige Caroline" ligesom Mandskabet Nødvendigheden af at forøge sin Fart. Da det mærkede Trykket af den brede Selldug, som nu stod udfoldet, bøiede Skibet sig dybere og syntes at læne sig til Bølgerne, der hævede sig i Læ næsten op til Spygatterne. Paa den modsatte Side laae de sorte Planker og det blanke Kobber bart flere Fod, skiøndt de tidt bleve vaskede af de grønne Bølger, som

vrede skyllede langs Siden med deres skummende Top. Stødene naar Skibet stevnede mod Bølgerne bleve hvert Øieblik stærkere; og ved hvert Sammenstød reiste sig en klar Sky af Skum, som enten faldt skinnende paa Dækket, eller foer i straalende Damp tvers over Vandet langt over i Læ.

Wilder iagttog længe Skibet med et ophidset Udseende, men med en Sømands hele Indsigt. Et Par Gange naar det rystede og syntes at standse i de voldsomme Sammenstød med Bølgerne, saa pludselig, som om det var stødt an mod en Klippe, aabnede han Læberne, som om han vilde give Befaling til at mindske Seil; men et Blik paa Taagebilledet paa den vestlige Horizont syntes stedse at faae ham til at forandre sit Forsæt. Lig en fortvivlet Eventyrer, der har sat sin Lykke i et voveligt Foretagende syntes han at afvente Udfaldet, med en ligesaa stolt, som urokkelig Bestemthed.

„Den Stang boier sig som det kunde være en Pidsk," mumlede den bekymrede Caring ved hans Side.

„Lad gaae; vi har Varespirer, som vi kan sætte i Stedet," lød Svaret.

„Jeg har altid fundet „Caroline" læk, naar hun blev forceret imod Søen."

„Vi har jo Pumper."

„Ja vel, Sir; men efter min fattige Mening, er

det forgiæves at ville seile fra en Skude, som Diævlen commanderer, hvis han ikke fører den ganske alene."

„Det veed man ikke, Master Caring, førend man forsøger det."

„Saaledes bare vi os ogsaa ad med Hollænderen; og jeg maa sige, vi havde ikke blot alle Seil til, men ogsaa Fordelen af Vinden: og hvad nyttede det saa? der laae han under sine tre Mersseil, Mesan og Klyver; og vi med vore Læseil over og under kunde ikke forandre Stillingen mod ham en eneste Fod."

„Hollænderen har aldrig viist sig under saa nordlig Brede."

„Ja vel, jeg kan ikke heller sige han har," svarede Caring med et Slags tvungen Erkiendelse af, at den anden havde Ret; „men den som har posteret den flyvende Skude paa Høiden af Cap, har maaskee fundet Togtet saa fordeelagtigt, at han kunde have Lyst til at sende en anden op i disse Farvande."

Wilder svarede ikke; hvad enten han nu havde hørt længe nok paa sin Styrmands overtroiske frygtsomme Yttringer, eller ogsaa hans Sind var for beskiæftiget med sin vigtigste Gienstand, til at dvæle længer ved en anden Sag.

Den Søe uagtet, som idelig standsede dens Fart, havde dog den Bristoler Coffardimand snart arbeidet sig een Miil igiennem det oprørte Hav. Ved hver Duv-

ning giennemskar Bougen en Vandmasse, som hver Gang blev større og voldsommere; og mere end eengang blev det arbeidende Skrog næsten begravet med Forskibet i Bølgerne, som det havde lige Vanskelighed med at fare over, som at giennemskiære.

Søfolkene iagttoge nøie den ringeste af Skibets Bevægelser. Ikke een Mand forlod Dækket i flere Timer. Den overtroiske Frygtagtighed, som saa aldeles havde betaget Styrmandens ubeskyttede Forstandsevner, havde snart udvidet sin Indflydelse lige indtil den simpleste af Besætningen. Selv det Tilfælde, der var truffet deres forrige Chef, og den urentede og hemmelighedsfulde Maade hvorpaa de havde faaet den unge Officeer, der nu stod saa fast og rolig paa Skandsen under saa farlige Omstændigheder, bidrog Sit til at forøge denne Indflydelse. At „Caroline" under nærværende Omstændigheder taalte et saadant Seiltryk forøgede deres vækkede Forbauselse; og inden Wilder endnu hos sig havde beregnet Skibets Egenskaber i Sammenligning med dets, som saa besynderligt hængte i Horizonten, var han allerede selv bleven Gienstanden for hans eget Mandskabs unaturlige og oprørende Mistanke.

Femtende Capitel.

I Sandheds Navn!
Er I kun Skabninger af tom Indbildning,
Hvad eller virkelig det, som I synes?

Shakspeare: Macbeth.

Den Fordeling af Beskieftigelse, der finder Sted i Europa og som medfører en særegen tilsvarende Begrændsning af Ideerne, har endnu ikke fundet Veien til vort Fædreneland. Ere endog, som Følge deraf, vore Haandværkere blevne mindre fuldkomme i deres Arbeider, saa have de dog stedse været udmærkede ved deres almindeligere Kundskaber. Overtroe er imidlertid en Egenskab, som Havet føder. Faa simple Matroser ere undtagne fra dens Indflydelse i større eller mindre Grad; lad være den hos de forskiellige Nationers Søfolk existerer under Former, der ere modificerede ved deres respective nationale Sædvaner og særegne Meninger. Semanden paa Østersøen har sine hemmelige Ceremonier og sin Maade at giøre sig Vindens Guder bevaagne; Middelhavets Sømand, river sig i Haaret og knæler for en afmægtig Helgens Skriin, naar hans egen Haand bedre kunde giøre den Tieneste, han anraaber om; og den kyndigere Engelskmand seer de Hedenfarnes Aander i Stormen, og hører den forulykkede Kamerads Skrig

i de Vindstød der fare over det vilde Hav, han pløier. Selv den bedre underviste og eftertænksomme Amerikaner har ikke været istand til ganske at afryste den hemmelige Indflydelse af en Følelse, der synes at ledsage hans Stilling.

Der er en vis Majestæt ved det store, mægtige Dyb, som aabner Veien for den svage Lettroenhed, der meer eller mindre betager enhvers Siel om han endog har styrket sine Forstandsevner ved Eftertanke. Med den hvælvede Himmel over sig, og vandrende paa Havets uendelig udstrakte Flade, bliver den mindre begavede Sømand fristet til, ved hvert Skridt paa sin Pilgrimsfart at søge Trøst i et eller andet lykkeligt Varsel. De faa, som ere begrundede i videnskabelige Aarsager, støtte de mange, der blot have deres Oprindelse i hans eget ophidsede og tvivlende Sind. Delphinens Krumspring, Marsvinets alvorlige travle Bevægelse, den klodsede Hvals kluntede Leeg, og Søfuglenes Skrig, har altsammen, ligesom Spaamændenes Tegn i Alderdommen, deres gode eller onde Betydning. Sammenblandingen af forklarlige og uforklarlige Ting, sætter efterhaanden Sømanden i en Tilstand hvor enhver ophidsende, unaturlig Følelse er velkommen, og om ikke af anden Grund, saa dog af den, at den ligesom det Element, hvorpaa han tilbringer sit Liv, bærer Indtrykket af en Magt, der ansees for overnaturlig, fordi den er ubegribelig.

Mandskabet paa „den Kongelige Caroline" havde ikke engang den Fordeel at være fødte i et Land, hvor Nøden og Sædvane har forenet sig for at bringe hver Enkelts Kræfter i Udøvelse, i det mindste til en vis Grad. De vare allesammen fra den fierne Ø, som har været og endnu er Stade for Nationer, hvis Skiebne det sandsynligviis vil blive at bringe dens Navn til et Tidspunkt, da Sporene af dens sunkne Magt skal søges, som en Mærkværdighed, liig Ruinerne af en Stad i Ørken.

Hele den Dags Begivenheder, vi ere ifærd med at beskrive, maatte vække disse Folks skiulte Overtro. Det er allerede omtalt, at den Ulykke, der havde ramt deres forrige Chef, og den Maade, paa hvilken en Fremmed havde fulgt ham i Commandoen, havde giort dem tilbøielige til Mistillid. Seileren i Læ viste sig ogsaa meget ubeleiligt for vor Eventyrers Rygte, som ikke endnu havde havt en passende Leilighed til at sikkre sig sine Undergivnes Tillid, inden der indtraf saa ulykkelige Omstændigheder, som truede med at berøve ham den for stedse.

Vi have kun en eneste Gang før havt Leilighed til at fremføre den Mand for Læseren, der beklædte den fornemste Post i Skibet efter Earing. Det var Nightshead, et Navn, der paa en vis Maade tydede hen paa en mørk Taage, der havde betaget hans øverste Etage. Hans Siels Egenskaber kan man vurdere efter de en-

kelte Reflexioner, han fandt det passende at giøre med Hensyn til den gamle Matroses Undvigelse, som Wilder vilde have seet ind til i sin Vrede. Som denne Person nu i Rang kun stod eet Trin over de simple Matroser, saaledes var han ogsaa i enhver Henseende vel skikket til at vedlideholde den paa en vis Maade nødvendige Forbindelse med Mandskabet. Hans Indflydelse paa Folkene stod i Forhold til den Leilighed, han havde til at faae at bestille med dem, og hans Meninger blev i Almindelighed skienket endeel af den Agtelse, man troer at skylde et Orakel.

Efterat Skibet havde vendt, og medens Wilder i den Hensigt at komme den ikke velkomne Naboe af Sigte, forsøgte at tvinge det igiennem Seerne, som vi allerede have beskrevet, stod denne stivsindede mystificerede Ulk i Kulen af Skibet, omringet af nogle blandt de ældre, og mere erfarne Matroser, og afhandlede det mærkværdige Syn til Læ, samt den besynderlige Maade, hvorpaa deres ubekiendte Officeer fandt for godt at prøve, hvad deres eget Skib kunde døie. Vi ville begynde at meddele Samtalen fra et Punkt, hvor Nighthead fandt det rigtigst at standse med sine fierne Hentydninger, for mere ligefrem at drøfte Sagen, de havde paa Tapetet.

„Jeg har hørt sige af ældre sofarende Mænd end Nogen her ombord," vedblev han, „at man har Exem-

pler paa, at Diævelen har sendt en af sine Mather om Bord i en lovmæssig Coffardimand, for at føre ham af Coursen ind mellem Grunde og Sandbanker og lade ham der lide Skibbrud, for at han saa kunde faae sin Part af Byttet mellem Mandskabets Siele. Hvo kan sige, hvem der kommer ned i Kahyten, naar et ganske ubekiendt Navn staaer først paa Bemandingslisten."

„Den Fremmede er sluttet inde i en Taage!" udbrød en af Matroserne, som medens han lyttede til sin Officiers Viisdom, bestandig holdt Øie med den hemmelighedsfulde Gienstand i Læ.

„Ja vel; det skulde ikke forundre mig at see den Skude styre lige lukt ind i Maanen! Lykken er nu ligesom Raaen og dens Tallieblok; naar den ene gaaer op, kommer den anden ned. Man siger Rødkiolerne tillands har nu havt deres Uheld, og at det nu er paa Tiden, at vi faae vores Dyst. Jeg har passeret Cap Horn i et kongeligt Skib, Camerater, og jeg har seet den lyse Sky, der aldrig gaaer ned, og har havt en levende Corposant i min egen Haand: det er nu Ting, som enhver maa vente sig, som vil gaae langs ad Raaen i en Kuling, og seile med en Sydsøfarer: men dog erklærer jeg det for usædvanligt ved et Skib, at man kan see dets Skygge i saadan en tyk Taage, som dette; see der er det igien! — her, imellem Mesanvantet og Bardunen — eller at en Coffardimand fører Seil paa en Maade, der vilde

faae hvert eneste Knæ i en Bombardeer Galeot til at arbeide som en Tandbørste, der stryger tvers i Munden paa en Passager, der har havt en svær Dyst med Søsygen."

„Og dog har Knøsen Skibet i sin Magt," sagde den ældste af Matroserne, som holdt stadig Øie med Wilders Adfærd; „jeg tilstaaer han tvinger hende igiennem, som han var gal; men saa vidt har han endnu ikke sprængt en Traad."

„Traad!" gientog Mathen, med den største Haan. „Blæse med Traade, naar hele Ankertouget skal briste, og det eneste Haab for Ankeret vil være Bøierebet? Jeg siger Jer gamle Bill! Djævelen kan ikke lide halvgiort Arbeide: Hvad der skal hænde, vil hænde tilgavns; ingen langsom Firen, som om I skulle hidse Capitainens Frue ned i Baaden, og han stod paa Dækket for at see efter, at det gik smukt til."

„Master Nighead veed nok hvorledes han skal giøre sin Gisning om Bord, hvordan saa Veiret er!" sagde en anden paa en Maade, der tydelig tilkiendegav den Afhængighed han stod i af anden Styrmands Dueelighed:

„Det er ingen Roes for mig. Jeg har været i alle Tienester og styret alle Slags Takkelager fra en Logger til en Todækker! Faa Mænd kan sige mere til deres egen Roes end jeg kan: for den Smule jeg veed,

har jeg erhvervet mig ved anstrængende Arbeide og liden Underviisning. Men hvad betyder Kundskab og selv Sømandskab mod Troldom eller dens Gierning, som jeg ikke vil nævne, da det er til ingen Nytte, at fornærme en Gentleman uden Grund? Jeg siger blot, Kamerater, at der er pakket saadan paa dette Skib, at ingen klog Sømand burde eller skulde tillade det."

En almindelig Mumlen tilkiendegav, at de fleste om ikke alle hans Tilhørere heldte til hans Mening.

„Lad os rolig og fornuftigt, og som det sømmer sig dannede Engelskmænd, undersøge hvordan Sagerne staae," vedblev Mathen, og skievede over Skulderne, maaskee for at være sikker paa at den Person, for hvis Unaade han havde den tilbørlige Frygt, ikke stod lige bag ved ham. Paa een nær, ere vi alle fødte Øboere, uden mindste Draabe fremmed Blod i os, her er ikke saameget som en Skotlænder eller Irlænder ombord. Lad os derfor grundigt philosophere over denne Sag med den Dommekraft som svarer til vor Opdragelse. For det første, falder nu den gode Nicholas Nichols ned fra dette hersens Vandfad og brækker mig sit Been! naa, jeg har saamæn kiendt Folk der er faldet ned fra Stænger og Ræer og faaet mindre Skade. Men hvad rager det en vis Person hvor langt han kyler sin Mand, han behøver kun et hæve sin Finger for at faae os alle hængte! Naa, og saa for det andet kommer mig her

en Fremmed om Bord, med saadan et Coloniſt-Anſigt, og ikke med et af vore ærlige glatte engelſke Anſigter, ſom man saadan kan bedække med den flade Haand."

„Knøſen ſeer dog godt nok ud," afbrød den gamle Matros ham.

„Ja deri ligger juſt hele Diævelſkabet i Sagen. Han ſeer godt ud, lad gaae; men det er ikke det gode Udſeende en Engelſkmand holder af, for jeg kan nu ikke lide altfor meget Udtryk i en Mands Anſigt, da det ikke altid er saa let at vide, hvad han har iſinde. Og saa, for det tredie, bliver denne Fremmede Capitain paa Skibet, eller hvad der er det samme, den næſte efter Capitainen, mens den der ſkulde være paa Dækket og give ſine Befalinger under ſlige Omſtændigheder ſom disſe ligger i ſin Køie, udygtig til at vende ſig ſelv, langt mindre til at lade Skibet gaae over Stag, og ingen kan dog ſige, hvorledes det egentlig gik til."

„Han accorderede med Factoren om Pladſen, og den polidſke Kiøbmand ſyntes at blive rigtig glad ved at faae en saa dygtig Knøs til at overtage Caroline."

„Ak! en Kiøbmand er ſom alle vi andre, ikke af andet end Leer; og hvad der er værre, det er ſjeldent, at han ved Ældningen bliver vædet med ſalt Vand. Mangen Kiøbmand har ſaamæn kaſtet ſine Briller i Vandet, og lukket ſine Regnſkabsbøger, og givet ſig til ſelv at fare, for at narre ſine Naboer, og saa er han

kommen hiem igien, og har da seet, at han har narret sig selv. Uden tvivl troede Master Bale, at han ret saae paa Rederues Bedste, ved at sætte denne Master Wilder om Bord; men han vidste kanskee ikke, at Skibet var solgt til —, det anstaaer en ærlig Sømand at have Respekt for den, han farer under, og derfor vil jeg ikke uden Nødvendighed nævne den Person, som har faaet en ikke ringe Comando i dette Skib, kan jeg troe, hvad enten han nu er kommet til den paa en god Maade eller ikke."

„Jeg har dog aldrig seet et Skib bragt smukkere ud af Klemme, end han førte Caroline i Morges."

Nighthead tillod sig at lee ganske sagte, men, som det forekom hans Tilhørere særdeles betydningsfuldt.

„Naar et Skib har et vist Slags Capitain, saa kan man ikke undre sig over noget," svarede han, efter at den betydningsfulde Latter var forbi. „Jeg for min Deel gik om Bord for at gaae fra Bristol til Carolinerne og Jamaica, og lægge til ved Newport baade paa Udreisen og Hiemreisen; og jeg siger reent ud, jeg har ikke Lyst til at gaae andetsteds hen. Hvad det angaaer at faae Caroline bak fra sin forkeerte Stilling paa Siden af Slaveskibet, ih, det var godt giort, altfor godt for saa ung en Sømand. Havde jeg selv giort det, kunde det ikke have været synderligt bedre. Men hvad mene I om den gamle Mand i Jollen? det var

en Jagt og en Undvigelse, som kun faa gamle Søbiørne have den Lykke at faae at see! Jeg har hørt fortælle om en Smugler, som hans Majestæts Krydsere de hundrede Gange havde været paa Jagt efter i Indløbet til Canalen, og som altid havde en Taage ved Haanden til at løbe ind i, men som ingen kunde sige, de igien havde seet ham komme ud fra! Efter hvad jeg kan begribe, saa maa den Jolle være gaaet ind mellem Landet og denne Guernseymand; men det er ikke en Baad jeg havde Lyst til at føre en Aare i."

„Det var en mærkelig Flugt!" udbrød den ældre Matros, hvis Tillid til vor Eventyrers Characteer begyndte at vakle ved den Mængde Vidnesbyrd.

„Saadan kalder jeg det nu; skiøndt andre sagtens forstaaer det bedre end jeg, som kun har faret de sidste fem og tredive Aar. Naa, og saa for det fierde, Søen som tager saadan paa, paa en ubegribelig Maade! og see disse forrevne Skyer, som formørke Himlen! og dog kommer der endda Lysning nok fra Havet, til at en dygtig Student kan læse derved!"

„Jeg har ofte før seet saadant Veir."

„Hvem har vel ikke det? det er sieldent at nogen giør sin første Reise som Capitain, han maa saa komme hvorfra Fa'en han vil. Lad saa hvem der vil være ude paa Havet i Nat, jeg vædder paa, han har været der før. Jeg har baade seet Luft og Vand see værre

ud; men jeg har aldrig vidſt at deraf kom noget Godt. Den Nat jeg led Skibbrud i Bugten ved —"

„I der i Kulen!" raabte Wilders rolige og bydende Røſt.

Havde en advarende Stemme hævet ſig ſelv fra det oprørte, bruſende Hav, det vilde ikke have lydt forfærdeligere i de elendige Skibsfolks Øren end dette pludſelige Raab. Deres unge Chef var nødt til at gientage det, førend ſelv Nighthead, den der egentlig og efter Tieneſtens Medfør ſkulde føre Ordet, kunde mynſtre ſin Beſlutning at ſvare.

„Sæt Forre-Mærsſeil til, Sir," vedblev Wilder, da det brugelige Svar lod ham vide, at man havde hørt ham.

Mathen og hans Kamerater ſaae paa hverandre et Øieblik i ſtum Forbauſelſe; og de ryſtede flere Gange melankolſk med Hovedet til hverandre, inden een af Selſkabet ſprang op i Vantet til Luvart, og gik op med mismodigt Sind, for at løſe dette Seil.

I den fortvivlede Maade hvorpaa Wilder pakkede Seil paa Skibet, var der ſikkerlig noget der kunde vække Mistanke, baade om hans Hensigt og Dømmekraft, endog hos Mænd, paa hvem Overtro havde mindre Indflydelſe, end paa det Mandſkab, det nu var hans Lod at commandere. Det havde længe været tydeligt for Caveny og hans endnu meer uvidende og følgelig

meer ſtivſindede Medofficier, at deres unge Chef havde den ſamme Attraae ſom de ſelv, efter at undgaae det ſpøgelſeagtige Skib, ſom ſaa beſynderligt fulgte deres Bevægelſer. De vare kun uenige i Maaden: men denne Uenighed var ſaa væſentlig, at de to Mather raadſloge affides, hvorpaa Earing, ſom Medhielperens driſtige Meninger havde giort lidt modigere, nærmede ſig ſin Chef med den Beſlutning, at afgive Reſultaterne af deres forenede Overveielſer og det ſaa ligefrem, ſom ham ſyntes Omſtændighederne fordrede. Men der var noget i Wilders rolige, bydende Mine, ſom bevægede ham til at berøre den farlige Gienſtand med en Vaerſomhed og Forſigtighed, ſom var temmelig mærkværdig hos Perſonen. I flere Minuter ſtod han og iagttog Virkningen af det nyligt udfoldede Seil, førend han engang vovede at aabne Munden. Men et frygteligt Sammenſtød imellem Skibet og en Bølge, der hævede ſin vrede Manke tilſyneladende flere Sneſe Fod op over Bougene, gav ham Mod til at yttre ſig, ved paa ny at minde ham om, hvor farligt det var at blive ved at tie ſtille.

„Jeg formærker ikke, at vi komme længer bort fra den Fremmede, ſkiøndt Skibet gaaer med Kraft igiennem Bølgerne," begyndte han, da han havde beſluttet, at nærme ſig ſaa forſigtig ſom muelig.

Wilder ſendte eet af ſine hyppige Blik hen til den

taagede Gienstand paa Horizonten og vendte derpaa sit mørke Øie hen ad den Kant, hvorfra Vinden kom, som om han vilde udfordre dens voldsomste Stød; men gav intet Svar.

„Vi har altid fundet Mandskabet ved Pumperne misfornøiet, Sir," vedblev den anden efter en Pause, som vilde have været tilstrækkelig for det Svar, han forgieves ventede efter: „jeg behøver ikke at fortælle en Officeer, der saa vel forstaaer sin Tieneste, at Søfolk sielden holde af deres Pumper."

„Hvad jeg finder nødvendigt at befale, Master Earing, vil Skibsbesætningen finde nødvendigt at udføre."

Den alvorlige, myndige Tone, hvori omsider dette Svar blev givet, forfeilede ikke sin Virkning. Earing traadte et Skridt tilbage med en ydmyg Mine, og lod som om han tabte sig i at iagttage de drivende Skymasser; derefter paakaldte han sin Beslutning, og forsøgte paa at fornye Angrebet fra en anden Kant.

„Er det Deres afgiorte Mening, Capitain Wilder," sagde han og brugte denne Titulatur, som man vel kunde giøre vor Eventyrer stridende, for at giøre sig ham bevaagen; „er det da altsaa Deres alvorlige Mening, at „den Kongelige Caroline" ved nogen menneskelig Hielp kan seile fra hiint Skib?"

„Jeg frygter, — nei," svarede den unge Mand og

trak Veiret saa dybt, som om alle hans skiulte Sorger kæmpede i hans Bryst, for at saae Luft.

„Og jeg, med behørig Anerkiendelse af Deres bedre Kundskab og større Magt her om Bord, jeg veed, at hun ikke kan. Jeg har i min Tid ofte seet disse Væddemaal prøvet, og jeg veed saamænd godt, at man ikke vinder noget ved at forcere et Skib i det Haab, derved at komme til Luvart af en af disse Flyvere."

„Tag Deres Kikkert, Earing, og sig mig med hvad Seil den Fremmede holder sin Cours, og hvor stor Afstanden er," sagde Wilder tankefuld, og som han aldeles ikke havde hørt paa, hvad den anden just havde bemærket.

Den ærlige, veltænkende Styrmand, satte sin Hat ned paa Skandsen, og med en meget ærbødig Mine giorde han, hvad der blev befalet ham. Han fandt det ikke nødvendigt, at give et hurtigt Svar paa noget af Spørgsmaalene. Men efterat han længe og alvorligt med hele sin Opmærksomhed havde stirret derhen, lukkede han Kikkerten med Fladen af sin brede Haand, og svarede som den, hvis Mening behørig var overveiet.

„Havde denne Seiler været bygget og udrustet som en anden menneskelig Skude," sagde han, „vilde jeg ikke være utilbøielig til at kalde hende et fuldtaklet Skib under tre enkelt rebede Bramseil, Underseil, Bom-Mesan og Klyver."

„Ikke flere?"

„Det vilde jeg giøre min Eed paa, at sige naar jeg kunde faae Leilighed til at forvisse mig om, at hun i alle Henseender er som andre Skibe."

„Og desuagtet, Caring, er vi med hele denne Seilspresning ikke avanceret en Fod fra hende efter Compasset."

„Du min Skaber, Sir," svarede Styrmanden og rystede paa Hovedet, som den der fuldkommen var overtydet om Galskaben i slige Anstrengelser, „om De endog vilde splitte hver Brede i Storseilet ved at bringe Skibet frem, saa kan De dog ikke forandre denne Skudes Stilling en eneste Tomme, før Solen staaer op! Saa kan rigtignok de, hvis Øine ere gode nok dertil, sagtens see hende seile omkring i Skyerne; skiøndt jeg aldrig har havt det Held eller Uheld, at støde paa nogen af disse Krydsere efter det er bleven lys Dag."

„Men Afstanden?" sagde Wilder; „De har endnu ikke talt om Afstanden."

„Det er nu ligesom Folk vil maale; Hun kan nu kanskee være her, nær nok for at kaste en Biskøit op i vores Mers; eller ogsaa er hun der, hvor hun synes at være med Skroget nede i Horizonten."

„Men, naar hun nu er der, hvor hun synes at være?"

„Ja hun synes at være et Skib paa en sex Hun-

brede Tons, og at dømme efter Skinnet alene, kunde man fristes til at troe at hun var saadan omtrent en sex Miil i Læ af os."

„Det meente jeg ogsaa! Sex Miil til Luvart er just ingen ubetydelig Fordeel i en haard Jagt. Saa sandt der er en Gud, Earing, jeg skal komme fra ham om jeg saa skulde drive „Caroline" ud af Vandet!"

„Det kunde nok skee, havde Skibet Vinger som en Søhøne eller en Strandmaage; men som hun nu er, troer jeg snarere ri driver hende tilbunds."

„Saavidt taaler hun sine Seil godt. De veed ikke hvad Skuden kan giøre naar man forcerer den."

„Jeg har seet den under Seil i alt Slags Veir, men" —

Han taug pludselig. En stor sort Bølge hævede sig imellem Skibet og den østlige Horizont og kom rullende som om den vilde fluge alting. Wilder selv ventede med tilbageholdt Aandedræt ængstlig paa Stødet, da han for Øieblikket følte ved sig selv, at han havde oversteget den fornuftige Forsigtigheds Grændser ved at tvinge Skibet saa stærkt mod saadan en Vandmasse. Søen brød saa Favne foran Bougen og kastede sin taarnhøie Bølge op over Dækket i en Flod af Skum. Et halv Minut var Fordelen af Skibet forsvundet, som om det dog arbeidede for at gaae igiennem Dynningen, det ikke kunde stige op over og hævede sig atter

tungt op, straalende af Millioner af Havets glindsende Smaapartikler. Skibet stod stille, skiælvende i hver en Sammenføining i sit massive, stærke Legeme, som en forskrækket Ganger; og da det atter begyndte at bevæge sig, var det med en Langsomhed der syntes at advare dem, der styrede dets Bevægelser, om deres Ubesindighed.

Earing saae taus paa sin Chef, fuldkommen overbeviist om at intet af hvad han kunde sige indeholdt et Argument som dette. Søfolkene toge nu ikke længer i Betænkning høit at yttre deres Mishag og man vovede at udsige mangen prophetisk Mening om Følgerne af et saa fortvivlet Vovestykke. Wilders Øre var lukket for alt dette. Urokkelig i sit hemmelige Forsæt vilde han være gaaet en endnu større Fare imøde for at opnaae sit Øiemed. Men et tydeligt, skiøndt qvalt Skrig fra Agterskibet, mindede ham om andres Frygt. Han vendte sig hurtig om, og nærmede sig den endnu stedse skiælvende Gertrude og hendes Gouvernante, som i alle disse lange og tunge Timer havde været ikke paatrængende, men inderlig interesserede Jagttagere af hans mindste Bevægelse.

„Skibet taalte godt dette Stød, jeg stoler meget paa dets Styrke," sagde han med en blid Stemme i den Hensigt at neddysse hende i en fuldkommen Rolighed

for sin Sikkerhed. „Med et stærkt Skib, er der ingen Fare for en dygtig Somand!"

„Master Wilder," sagde Gouvernanten, „jeg kiender meget til det frygtelige Element, De lever paa. Det er derfor forgieves, at De tænker paa at bedrage mig. Jeg veed at De forcerer Skibet meer end almindelig. Har De tilstrækkelig Grund for saadan Dristighed?"

„Jeg har — Frue!"

„Og skal den, ligesom saa mange af Deres Grunde, for stedse forblive indesluttet i Deres eget Bryst? eller tør vi, som ere lige deelagtige i Følgerne, forlange at kiende dem?"

„Da De kiender saa meget til Haandteringen," svarede den unge Mand og smilte lidt, men med en Stemme, som maaskee blev endnu meer foruroligende ved de Lyd, den unaturlige Anstrengelse frembragte, „saa behøver jeg ikke at sige Dem, at for at faae et Skib med Vinden er det nødvendigt at udfolde Seilene."

„De kan i det mindste besvare eet af mine Spørgsmaal mere ligefrem; er Vinden gunstig nok til at vi kan passere de farlige Grunde ved Hatteras?"

„Jeg tvivler paa det."

„Hvorfor skal vi da ikke gaae tilbage hvorfra vi kom?"

„Samtykker De i at vende tilbage?" spurgte Yngslingen med Tankens Hurtighed.

„Jeg vil til min Fader," sagde Gertrude, næsten med ligesaa stor Hurtighed som han, saa at den hestige Pige syntes at mangle Aande til at yttre endog disse Par Ord.

„Og jeg er villig til aldeles at forlade Skibet, Master Wilder," vedblev Gouvernanten rolig. „Jeg forlanger ingen Forklaring over alle Deres hemmelighedsfulde Advarsler; giv os igien tilbage til vore Venner i Newport, og der skal aldrig blive giort Dem videre Spørgsmaal."

„Det kunde nok skee!" — mumlede vor Eventyrer; „det kunde nok skee! — Med denne Vind kunde nogle faa virksomme Timer giøre det. Master Earing!" —

Styrmanden stod i Øieblikket ved hans Side. Wilder pegede paa den utydelige Gienstand i Læ; og i det han gav ham Kikkerten, bad han ham at see nok engang efter. En efter den anden stirrede længe og nøie derhen.

„Han viser ikke længer Seil!" sagde Chefen utaalmodig, efterat han længe havde seet derhen.

„Ikke een Duug, Sir. Men hvad rager det saadan en Skude, hvor mange Seil den sætter til, eller hvordan Vinden behager?"

„Mig synes, Earing, at der er for meget sydlig Vind i den Kuling, og der brygges meer endnu i den lange Stribe af mørke Skyer paa Laaringen. Lad

Skibet falde et Par Streger eller flere af, og let Rundholterne med et Tag i Luvbraserne."

Den ærlige Styrmand hørte paa Befalingen med en Forbauselse, han ikke brød sig om at skiule. Der behøvedes ingen Forklaring, for at lære hans erfarne Fatte-Evner, at Virkningen deraf vilde blive den, at gaae samme Vei tilbage, hvorfra de vare komne, og at det var det samme som at opgive Hensigten med deres Reise. Han vovede at nole med Efterlevelsen af Befalingen, for at giøre Forestillinger derimod.

„Jeg haaber, der ikke er nogen Fornærmelse i at en gammel Sømand som jeg, Capitain Wilder, vover at sige sin Mening om Veiret," sagde han. „Naar Rhedernes Lomme er interesseret i det, saa stemmer jeg for at gaae frem, for jeg har ingen Smag for Landet, som Vinden blæser paa istedet for fra. Men naar vi nu letter Skibet med eet Reeb eller to, vilde hun nok hugge sig igiennem tilsøes, og hvad vi saa vandt vilde være en reen Gevinst, siden det var ligesaa meget fra Hatteras. Desuden, hvem kan sige, at vi ikke i Morgen eller Overmorgen kan faae et Pust fra Amerika, her fra Nordvest?"

„Fald et Par Streger af og sæt Luvbraserne," sagde Wilder med forbausende Raskhed.

Det vilde have oversteget den ærlige Earings fredelige, eftergivende Sind, at havet tøvet længere. Be-

falingen blev givet de Undergivne, og følgelig adlydt — skiøndt man vel kunde have fornummet slet undertrykkede og ilde varslende Toner af Mishag fra Nighthead og de andre Veteraner iblandt Mandskabet, over den ubegribelige og tilsyneladende ufornuftige Forandring i deres Chefs Sind.

Men Wilder forblev som før, aldeles ligegyldig ved disse Tegn paa Misfornøielse. Hørte han dem endogsaa, saa forsmaaede han enten at skienke dem nogen Opmærksomhed, eller ogsaa valgte han, ledet af en forhalende Politik, at synes uvidende om deres Betydning. Imidlertid gled Skibet som en Fugl, hvis Vinger ere blevne trætte ved at kæmpe mod Stormen, og som bøier af mod Blæsten, for at tage en lettere Cours, hurtig fremad, og skilte snart Bølgerne ad og bøiede sig snart sagte om mellem Søerne, eftersom det gav efter for Vinden, der nu var giort gunstigere for det. Søen rullede nu i en Retning, der ikke længer var dets Cours imod, og da det nu bøiede af fra Kulingen, var den Mængde Seil det førte, ikke længer mere, end hvad det formaaede at bære. Dog havde det, efter Mandskabets Formening, endnu bestandig Seil nok til, i en saa ildevarslende Nat. Men saaledes forekom det ikke den Fremmede, som Styrelsen af dets Skiebne var betroet til. Med en Stemme, der bestandig mindede hans Undergivne om, hvor farligt det vilde være ikke at ad-

lyde, befalede han at sætte endnu flere Læseil til, kort efter hinanden. Drevet af disse nye Kræfter foer Skibet hen over Bølgerne, og lod efter sig i sin Bane et Slæb af Skum, som i sin Størrelse og Glands kappedes med den sværeste Dynnings fremvæltende Top.

Da nu saaledes det ene Seil var bleven sat til efter det andet, indtil endog Wilder maatte tilstaae for sig selv, at „Den Kongelige Caroline", hvor stærk hun endogsaa var, ikke kunde bære mere, begyndte vor Eventyrer igien at gaae op og ned ad Dækket, og at kaste sine Øine omkring sig, for at iagttage Virkningen af sit nye Forsøg. Forandringen i den Bristoler Cofardimands Cours havde giort en tilsvarende Forandring i den Fremmedes formeentlige Retning, som endnu bestandig svømmede i Horizonten, som et formindsket, taaget Skyggebillede. Bestandig viste det sikkre Compas den opmærksomme Sømand, at han vedblev at holde den samme relative Stilling, som da han først blev seet. Ingen Anstrengelse fra Wilders Side, lod det til, kunde forandre hans Stilling en eneste Tomme. Nok en Time gik hurtig, i hvilken, som Loggen sagde ham, „Caroline" var rullet mere end ni Miil giennem Havet, og bestandig laae den Fremmede der i Vesten, som om det ikke var andet end hendes egen svage Skygge „Caroline" kastede paa de fierne, dunkle Skyer. En Forandring i hans Cours viste Tilskuerne en større

Flade af Seil, men ellers var der ingen synlig Forandring. Om hans Seil virkelig vare blevne forøgede, saa forhindrede dog Afstanden og Mørket selv den kyndige Earing i at opdage det. Maaskee var den værdige Styrmands ophidsede Sind altfor tilbøieligt til, at troe paa hans uforklarlige Naboes vidunderlige Evner til at han ved denne Leilighed kunde anvende sine Erfarings-Evner i deres fulde Udstrækning; men som Wilder, der piinte sit Syn ved ofte gientagne Undersøgelser, maatte tilstaae for sig selv, at den Fremmede syntes at glide hen over det vidtudstrakte Hav, snarere som et Legeme, der svømmede i Luften, end som et Skib, der benyttede Søfolks almindelige Midler.

Imidlertid vare Madam Wyllys og hendes Myndling gaaede ned i deres Kahyt; den første lykønskede sig selv med Udsigten til snart at forlade et Skib, der havde begyndt sin Reise under saa ildevarslende Omstændigheder, der endog havde bragt hendes velbeherskede og særdeles rolige Sind ud af sin Ligevægt. Gertrude forblev uvidende om Forandringen. For hendes ukyndige Øie syntes alt det samme paa det hele oprørte Hav, og Wilder havde det i sin Magt, at kunne forandre Skibets Retning saa ofte han fandt for godt, uden at hans skiønnere og ungdommeligere Passageer derfor blev klogere.

Saaledes var det derimod ikke Tilfældet med „Ca-

rolines' Chef. For ham var der hverken Mørke eller Tvivl paa hans natlige Bane. Hans Øie havde længe været fortrolig med enhver Stierne, der hævede sig op fra Søens bølgende Seng og atter gik ned i en anden mørk og ujevn Linie af Horizonten, og ikke et eneste Vindstød foer hen over Havet, som jo ikke hans blussende Kind kunde sige ham, fra hvad Kant af Himlen det udstødte sin Kraft. Han følte og forstod hver Bøining, Skibets Boug giorde; hans Aand fulgte hver af dets Krumninger og Dreininger paa dets spoerløse Vandring, og han trængte kun lidt til at spørge Konstens Hielpemidler til Raads, om hvad Cours han kunde styre, eller hvorledes han skulde lede den skiønne Maskines Bevægelser, som han commanderede. Dog var han endnu stedse ikke istand til at forklare sig den Fremmedes besynderlige Manøvrer. Den mindste Forandring han giorde, syntes den Fremmede snarere at have giort i Forveien end bagefter, og hans Haab om at undgaae en Aarvaagenhed, der var saaledes paa sin Post, blev tilintetgiort med en Lethed i Manøvrerne og en Overlegenhed i Seiladsen, som virkelig endog i hans indsigtsfulde Øine begyndte at faae Udseendet af en uforklarlig Magt.

Medens vor Eventyrer var sysselsat med disse sørgmodige Tanker, som slige Indtryk ikke just vare skikkede til at vække, begyndte baade Himlen og Havet

at faae et andet Udseende. Den lyse Stribe, som saa længe havde hængt langs den østlige Horizont, ligesom om Teppet for Firmamentet var løftet lidt op, for at lade Vindene passere, blev nu pludselig lukket, og tunge Masser af sorte Skyer begyndte at samles der, indtil uhyre Støtter af Dunster taarnede sig op paa Havet og blandede Elementerne. Paa den anden Side løftede den mørke Himmel sig i Vesten og et langt Belte kastede sit blege Lys over Scenen. I denne vidunderlige klare Taage-Strøm svømmede endnu bestandig den Fremmede, skiøndt der var Øieblikke, hvor det svage selsomme Omrids syntes at tabe sig i Luften.

Sextende Capitel.

Kommer I nu igien? Hvad har I her at bestille? Vil I have, vi skal overgive os, og druknе? Har I Lyst til at synke?

Shakspeare: Stormen.

Vor opmærksomme Eventyrer var ikke blind for disse velbekiendte og ildevarslende Tegn. Ikke saa snart traf den besynderlige Atmosphære, der paa eengang omgav det allerede saa tidt undersøgte, hemmelighedsfulde Bil-

lede, hans Øie, før hans Stemme lod sig høre i klare stærke advarende Toner.

„Staa klar," raabte han høit, „til at bierge alle Læseil, ned med dem!" vedblev han, og hans første Ord havde neppe endnu kunnet naae hans Undergivnes Øren, „Ned med hver Klud for og agter! Sæt Mandskab til Bram-Gietouge, Master Earing. Giv op og hal ned! Ind med alt! Muntert, Gutter! Ind med dem!"

Dette var et Sprog som „Carolines" Besætning ikke var fremmed for, og som var dobbelt velkomment, da den ringeste Matros iblandt dem alle længe havde tænkt, at hans ubekiendte Chef ubesindig spøgte med Skibet, ved den Dristighed hvormed han oversaae Veirets forfærdelige Tegn. Men de vurderede ikke rigtig Wilders skarpseende Opmærksomhed. Rigtignok havde han forceret Bristoleren igiennem Bølgerne i saadan en Fart, som man ikke vidste denne nogensinde før havde skudt; men saavidt vidnede Gierningen selv til hans Fordeel, siden ingen Skade var kommen af hvad de kaldte hans Forvovenhed. Imidlertid kom dog hele Skibet et Øieblik i Oprør ved denne hurtige og pludselige Befaling. En halv Snees Matroser raabte til hinanden fra forskiellige Sider af Skibet, og enhver forsøgte at hæve Stemmen over Oceanets Brølen, saa der var alle Tegn paa en almindelig, uopløselig Forvirring; men den samme

Magt, som saa uventet havde vækket dem til Virksomhed, fremkaldte Orden af deres forvirrede, skiøndt kraftige Anstrengelser.

Wilder havde talt for at vække den Søvnige og opmuntre den Dorske. I det Øieblik, han fandt dem paafærde, gientog han sine Befalinger med en Rolighed, som gav enhvers Kræfter den rigtige Retning, men han gientog tillige disse Befalinger med en Kraft, som han vel vidste, Øieblikket fordrede. De uhyre Seildugs-Breder, der havde seet ud som ligesaa mange Skyer paa den mørke truende Himmel, saaes snart at flagre vildt i det de bleve strøgne ned, oppe fra; og efter faa Minuters Forløb virkede endnu kun de sikkre tungere Seil paa Skibet. For at opnaae dette havde hver Mand i Skibet anstrengt sig til det Yderste under deres Chefs rolige men hurtige Bud. Nu fulgte en kort ængstlig Pause. Hvert Øie stirrede mod den Kant, hvor man havde opdaget de varslende Tegn; og hver Mand stræbte at læse deres Betydning med den Indsigt, der svarede til den Grad af Duelighed, han maatte have erhvervet sig i sin Tieneſtetid paa det forræderske Element, der nu var hans Hiem.

Det svage Omrids af den Fremmedes Skikkelse var bleven overswømmet af den taagede Lysstrøm, der nu rullede langs Søen, som drivende Dunster, halvgiennemsigtig, vidunderlig, som om man kunde gribe den med

Haanden. Havet selv syntes mindet om, at en stærk voldsom Forandring var nær. Bølgerne brødes ikke længere i deres forrige glindsende Toppe, men man saae sorte Vandmasser hæve deres trodsige Isse mod den østlige Horizont, ikke længer fremhævede ved deres funklende Klarhed, ei heller udbredende deres eiendommelig lysende Atmosphære omkring sig. Den friske Luftning som undertiden havde blæst som en Kuling, stillede af og blev holdt i Respect, ved den vældige Magt, der samlede sig ved Grændserne af Havet henimod det nærliggende Land. Med hvert Øieblik tabte de østlige Vindstød noget af deres Styrke og bleve alt svagere og svagere indtil, i en ubegribelig kort Tid de tunge Seil hørtes klapre mod Masterne — og en frygtelig ildevarslende Stilhed fulgte. I dette Øieblik lynede en klar Straale igiennem Havets rædsomme Mørke; og et Brøl, som et pludseligt Tordenslag dundrede langs hen over Havet. Matroserne saae forfærdede paa hinanden, og slagne af Skræk, som om Himlen selv havde advaret dem om hvad der skulde følge efter. Men deres rolige og mere skarpsindige Chef forklarede sig Tegnet anderledes. Hans Læbe hævede sig med en Sømands hele Stolthed, og hans Mund bevægede sig hurtigt, medens han mumlede for sig selv, med et Slags Haan, —

„Troer han vi sover? ha, han har det allerede, og vilde gierne aabne vore Øine for hvad der foreståaer,

hvad troer han vi have taget os for, siden Hundevagten blev løst af?"

Derpaa gik Wilder et Par Gange op og ned paa Skandsen og vendte bestandig sine lynsnare Blik fra een Kant af Himlen til en anden, fra de sorte, urolige Bølger, hvorpaa hans Skib rullede, til Seilene; og fra sit tause, forventningsfulde Mandskab, til Rundholternes utydelige Linier, der bevægede sig over hans Hoved, som ligesaa mange Tegnepenne der ridsede deres bugtede uregelmæssige Billeder paa de nedhængende dunkle Skymasser.

„Bras Agter-Rærne firkant!" sagde han med en Stemme som alle Mand kunde høre, skiøndt det lod til at Ordene kun vare udtalte lidt stærkere end sædvanlig. Selv Blokkenes Knagen, da Rærne langsomt og tungt dreiede sig om i den angivne Stilling, bidrog til Øieblikkets rædselsfulde Character, og løb for alle Velunderrettedes Øren som ildevarslende Toner.

„Opgiv Underseilene!" bød Wilder efter et kort Mellemrum, med den samme veltalende Rolighed og tilføiede derpaa med Eftertryk, da han igien havde kastet nok et Blik paa den truende Horizont, „Beslaa dem — beslaa dem begge! Op med Jer og beslaae Underseilene," vedblev han, i et høit Skrig; „giør dem fast; Muntert Gutter, muntert; rap Jer!"

Matroserne som kiendte deres Stilling, adløde rask

deres Chefs Røst. I et Øieblik saae man tyve mørke Skikkelser vandre op ad Vanterne, som ligesaamange fiirføddede Dyr; og Øieblikket efter bleve de store mægtige Seil giorte uskadelige, og bundne i faste Ruller hver til sin Raa. Folkene steg ligesaa hurtigt ned, som de vare stegne op til Rærne, og derefter fulgte nok en kort forventningsfuld Pause. I dette Øieblik vilde Flammen af et Lys være stegen perpendikulært i Veiret. Skibet, som nu ikke længere støttede sig til Vinden, rullede tungt imellem Søerne, som imidlertid nu begyndte at blive mindre og mindre hvert Øieblik; som om det oprørte Element atter kaldte tilbage i sin egen sikkre uhyre Barm de Smaadele, som nylig havde faaet Lov til at springe saa vildt omkring paa dets Overflade. Vandet skyllede nu enten mørkt langs med Siden af Skibet eller ogsaa, naar det arbeidende hævede sig op fra een af sine idelige Duvninger, faldt tilbage i Havet fra Dækket i utallige smaa glimrende Vandfald. Hin Himmelens Farve, hver Lyd fra Havet, og hvert mørkt og ængsteligt Ansigt, der kom tilsyne, bidrog sit til Øieblikkets Rædsel. I dette forventningsfulde og uvirksomme korte Mellemrum var det, at Styrmændene atter nærmede sig deres Chef.

„Det er en forfærdelig Nat, Capitain Wilder!“ sagde Earing, og meente at det tilkom ham at tale først.

„Jeg har dog oplevet, at der er givet meget kortere Varsel om en Forandring af Vinden," lød det sindige Svar.

„Det er vel sandt, at vi har faaet Tid til tage vore Drager ind, Sir; men der er dog saadanne Tegn og Varsler med denne Forandring, for hvilke den ældste Sømand maa tage sig iagt!"

„Ja," vedblev Nighthead, med en Stemme, som lød grov og stærk, endog imellem disse frygtelige Omgivelser; „den kan kalde Folk, jeg ikke vil nævne, ud paa Havet i en saadan Nat. Just saadan en Nat var det, jeg saae Bombardeer-Galeoten „Vesuvius" gaae saadan tilbunds, at hendes egen Morteer ikke vilde have været istand til at kaste en Bombe op over Vandet, havde der endog været Mandskab, og Ild til at fyre den af!"

„Ja, og i et saadant Veir at Grønlandsfareren blev kastet op paa Orkenøerne, under et saa stille Havblik, som nogensinde laae over Søen."

„Hvad vil de have, mine Herrer?" spurgte Wilder med et eget, og maaskee ironisk Eftertryk paa Ordet „Der rører sig ikke en Vind, og Skibet er klædt af lige indtil sine Mersseil!"

Det vilde have været vanskeligt for nogen af de to Misfornøiede at have givet et tilfredsstillende Svar paa dette Spørgsmaal. Begge bleve anspurede af en

hemmelighedsfuld og overtroisk Frygt, som Nattens virkelige og mere tydelige Udseende særdeles bestyrkede; men ingen af dem havde dog forglemt deres Manddom og Sømandsstolthed saa meget, at de aldeles skulde blotte deres egen Svaghed i et Øieblik, hvor det var sandsynligt, de vilde blive opfordrede til at anvende Egenskaber af en mere positiv og bestemt Characteer. Dog forraadte den Følelse, der havde Overvægten, sig i Earings Svar, skiøndt paa en indirecte og skiult Maade.

„Ja, Skibet er roligt nok nu," sagde han, „men vi har da alle seet med vore egne Øine, at det ikke er nogen let Sag, at forcere et lastet Skib lige saa hurtigt igiennem Bølgerne, som saadan en flyvende Skude, hvem ingen kan sige hvem der staaer til Roers i, efter hvad Compas han styrer, eller hvordan hans Anning er!"

„Ja," vedblev Nighthead, „jeg kalder Caroline hurtig for en ærlig Coffardimand at være, og der er kun faa Skuder der føre Raaseil, og som Notabene ikke føre Kongens Vimpel, som kan æde hende ud af Vinden, eller bringe hende i deres Kiølvand med Læseil oppe. Men dette er et Veir og en Time, som kan give en Sømand nok at tænke paa. See blot paa det taagede Lys her ind ad Landet til, som kommer der farende ned mod os, og sig mig saa om det kommer fra Amerikas Kyst eller om det ikke snarere kommer fra den Frem-

mede, som nu saa længe har løbet i Læ af os, men som nu har taget eller er iferd med at tage Luven fra os tilsidst, og dog ingen her kan sige, hverken hvorledes eller hvorfor. Jeg har kun endnu at sige og det hverken mere eller mindre: Giv mig til Kamerat en Skude, hvis Capitain jeg kiender, eller ogsaa giv mig slet ingen!"

„Saadan er nu Deres Smag, Master Nighthead," sagde Wilder koldt; „min er hændelsesviis, maaskee aldeles forskjellig."

„Ja, ja," bemærkede den mere vaersomme, forsigtige Caring, „i Krigstider og med Kaperbrev om Bord saa kan man jo nok ærlig ønske at den Seiler, man saaer Die paa, skulde have en Fremmed til Skipper; for ellers vilde man jo aldrig træffe paa nogen Fiende. Men skiøndt jeg er en fød Engelskmand, gad jeg dog gierne at hiint Skib i Taagen var i aaben Sø, eftersom jeg hverken kiender til hendes Nation eller Krydstog. Ak, Capitain Wilder, det er et forfærdeligt Syn for Dagvagten. Tidt og mange Gange har jeg seet Solen staae op i Osten og der er ingen Skade skeet; men den Dag bringer kun lidt Godt med sig, naar Dagen først bryder frem i Vesten. Jeg vilde med Glæde give Rhederne den sidste Maaneds Gage, hvor suurt den endogsaa er fortient, naar jeg kun vidste under hvad Flag denne Fremmede seiler."

„Fransmand, Don, eller Diævel, der kommer han," raabte Wilder; vendte sig derpaa om til den tause og opmærksomme Besætning og raabte i en forfærdende heftig og advarende Tone, „Lad løbe Agter-Faldene bras om Fokkeraaen, bras rask om."

Disse Raab forstod den forbausede Besætning fuldkommen vel. Hver Nerve, hver Muskel blev anstrengt for at udføre Befalingen itide, inden det sig nærmende Uveir overrumplede dem. Ikke et Ord hørte man; men enhver anvendte sin yderste Kraft og Dueligheb i bestemte og mandige Anstrengelser. Ikke heller var der et Øieblik at spilde eller endog den mindste Deel af Menneskekraft at bortødsle.

Den blege, rædsomme Taage, som i det sidste Qvarteer, havde samlet sig i Nordvest, drev nu ned imod dem med en Væddeløbers Hastighed.

Den fugtige, besynderlige Fornemmelse, som en østlig Luftning fører med sig, var forsvundet og smaa Hvirvelvinde begyndte at snoe sig om mellem Masterne, Forløbere for de kommende Vindstød. Derpaa hørtes en susende, brusende Lyd at tude langs hen ad Havet, hvis Overflade først krusedes, derpaa oprørtes og endelig blev bedækket af et eneste klart hvidt, pletfrit Teppe af Skum. Næste Øieblik faldt Vindens Magt paa den uvirksomme arbeidende Bristoler.

Da Bygen nærmede sig havde Wilder benyttet

den ringe Leilighed de foranderlige Luftninger tilbøde, til at dreie Skibet saa meget som muligt om for Vinden; men Fartøiets langsomme Bevægelser svarede hverken til hans utaalmodige Ønsker, eller til Øieblikkets Fordringer. Langsomt og tungt var dets Boug falden af fra Nord netop i saadan en Stilling, at det fik det første Stød paa Siden. Det var en Lykke for alle dem, hvis Liv var i Vove paa dette forsvarsløse Fartøi, at det ikke blev dets Skiebne, at skulle føle Uveirets hele Vægt i et eneste Stød. Seilene flagrede og rystede paa deres massive Rær, bugnede og faldt sammen minutviis, derpaa foer den susende Vind over dem i en Orkan.

„Caroline" tog imod Stødet, som et godt og udmærket Sø-Skib, og gav villig efter for Paavirkningen, indtil dets Side næsten aldeles hvilede paa Elementet, hvori det flød, og syntes derpaa, som om den frygtsomme Bygning var sig den farefulde Stilling bevidst, atter at hæve sine bøiede Master, kæmpende tungt for at arbeide sig igiennem Søen.

„Op med Roret! klem det haardt op for Fert Liv!" skreeg Wilder i Vindens Brølen.

Den gamle Sømand ved Rattet adlød Befalingen med Fasthed, men forgieves heftede han sit Øie paa Kanten af det forreste Seil for at iagttage hvorledes Skibet vilde adlyde. To Gange endnu i ligesaa mange Øieblikke bøiede de høie Master sig ned mod Horizonten, og

hævede sig ligesaa mange Gange atter op, men gav derpaa efter for Vindens mægtige Tryk indtil hele Maskinen laae heelt omkastet paa Havet.

„Kom til dem selv!“ sagde Wilder og greb den forvirrede Earing ved Armen, i det denne som en gal Mand styrtede op ad den skraa Hælding; „det er vor Pligt at være sindige: Skaf en Øxe.“

Hurtig som Tanken, der gav Befalingen, adlød den paamindede Styrmand og sprang ned i Skibets Mesan-Røst, for med egen Haand at udføre den Befaling, han vidste vilde følge efter.

„Skal jeg kappe?“ spurgte han med opløftede Arme og med en Stemme, der udsonede hans øieblikkelige Forvirring, ved sin Fasthed og Kraft.

„Stop! Lystrer Skibet aldeles ikke Roeret?“

„Ikke en Tomme, Sir.“

„Kap væk,“ vedblev Wilder lydeligt og roligt.

Et eneste Slag — og det Hele var et Øieblikks Sag. Ikke saasnart brast Tallierebet, der var udspændt til det yderste ved den uhyre Vægt, ved Earings Hug, før de øvrige Talliereeb ligeledes brast det ene efter det andet, og Masten maatte nu ved sig selv bære hele den tunge og forviklede Byrde. Nu begyndte Træet at knage og derpaa faldt hele Takkelagen ligesom et Træe der er bleven undergravet i sin Grundvold, igiennem den lille Afstand der endnu var ned til Søen.

„Falder hun?" raabte Wilder strax til den opmærksomme Sømand ved Rattet.

„En Smule, Sir; men denne ny Byge bringer hende til at luve igien."

„Skal jeg kappe?" skreg Caring fra Storrøstet, hvor han var sprunget ud, som en Tiger efter sit Bytte.

„Kap væk!" var Svaret.

En stærk forfærdelig Bragen fulgte snart paa denne Befaling, dog ikke før adskillige tunge Hug ogsaa vare faldne paa den massive Mast selv. Som før modtog Søen atter den samme væltende Klump af Stænger, Tougværk og Seil, hvorpaa Skibet i samme Øieblik hævede sig fra sin heldende Stilling og rullede langt og tungt hen mod Vinden.

„Hun reiser sig! hun reiser sig!" raabte tyve Stemmer, som indtil nu havde været tause og forventningsfulde, thi det gialdt Liv eller Død.

„Hold heelt af," vedblev den unge Chef, med sin stedse rolige, men strengt bydende Røst. „Staa klar til at beslaae Forre-Mersseil — lad det hænge et Øieblik medens I faaer Skibet klart af Vraget, kap, kap, — muntert Folk — Biler og Knive — kap med hvad I har og kap alting væk!"

Da Folkene nu arbeidede med det gienoplivede Haabs fornyede Kræfter, vare de Toug, der endnu holdt de kap-

pede Stænger til Skibet snart huggede over; og „Caroline" som nu foer afsted plat for de Vind, syntes kun at berøre det Skum der bedækkede Søen, liig en hurtigvinget Fugl, der stryger hen over Vandet. Vinden kom over den udstrakte Flade i Stød, der rullede som en fiern Torden og med en Voldsomhed, der syntes at true med at løfte Skibet, med alt hvad der var i, fra sit egentlige og op i et end mere ustadigt og forræderisk Element. Da en klog og kyndig Matros havde kastet Faldet los til det eneste Seil, der endnu var tilbage i det Øieblik Bygen nærmede sig, blev det løsnede men strøgne Mersseil nu udspændt i den Grad at det truede med at drage den eneste endnu staaende Mast efter sig. Wilder indsaae øieblikkelig Nødvendigheden af at blive dette Seil qvit, og indsaae tillige den fuldkomne Umueligbed i at beslaae det. Han kaldte paa Earing, viste ham Faren og gav de nødvendige Befalinger.

„Den Stang kan ikke udholde saadanne Stød meget længere," sluttede han; „og skulde den falde ned over Bougen kan Skibet let faae et farligt Stød i den Fart det nu skyder. En eller to Mand maa op for at kappe Seilet fra Raaen."

„Stangen bøier sig som en Vidiegreen" sarede Styrmanden; „og Masten selv er knækket. Det vil være meget farligt at sende nogen levende Siel op i det Mers, medens saa voldsomme Byger rase omkring os."

„De har vel Ret," svarede Wilder, pludselig overtydet om Sandheden af hvad den anden havde sagt: „Bliv da her og hvis noget skulde tilstøde mig, forsøg da paa at bringe Skibet i Havn, saa nordlig som Virginiens Forbierge i det mindste; — og vov det ikke til Hatteras i den nærværende Tilstand af —"

„Hvad har De isinde, Capitain Wilder?" afbrød Styrmanden ham og lagde kraftigt sin Haand paa sin Chefs Skulder, som han saae allerede havde slængt sin Hue ned paa Dækket og var ifærd med at afkaste nogle af sine Overklæder.

„Jeg vil gaae tilveirs for at hielpe Masten af med det Mersseil, ellers sætte vi Stangen til, og maaskee Skibet."

„Ja vel, jeg seer det tydeligt nok; men skal man kunne sige at en anden giorde hvad der var Edvard Earings Pligt? det er Deres Forretning at bringe Skibet ind til Virginiens Forbierge, og min, at kappe dette Mersseil væk. Kommer jeg noget til, ih! saa før det ind i Journalen med et Par Ord om hvorledes jeg opfyldte min Deel: Det er dog altid en Sømands bedste og meest passende Gravskrift."

Wilder giorde ingen Indvendinger, men indtog atter uden videre sin iagttagende og eftertænksomme Stilling, som den der altfor længe havde været vant til at opfylde sine egne Forretninger til

at han skulde yttre Forundring over at en anden skulde erkiende deres bydende Character. Imidlertid gik Caring rask ifærd med at udføre hvad han havde lovet. Han gik ned i Kulen og forsynede sig med en passende Øxe og sprang derpaa uden at sige et eneste Ord til de tause og opmærksomme Søfolk op i Fokkevantet, hvor hver Kabelstræng og Kabelgarn var strammet til det yderste. Hans Tilskueres kyndige Øine indsaae strax hans Hensigt og med netop den samme Stolthed, der havde drevet ham til dette farlige Foretagende, sprang fire eller fem gamle Matroser op i Vevlingerne for at stige op med ham i Luften, som lod til at være svanger med hundrede Orkaner.

„Ned af Fokkevantet," skreg Wilder igiennem en Raaber; „Ned! alle Mand ned undtagen Styrmanden!" Hans Ord bleve førte forbi Carings ivrige og skamfulde Følgesvendes tillukkede Øren, men forfeilede deres Virkning. Hver enkelt var altfor forhippet paa deres eget alvorlige Forsæt, til at høre efter Raabet. I eet Øieblik laae de allesammen langs med Raaen, beredte til at adlyde deres Officeers Vink. Styrmanden saae sig om; og da han bemærkede Øieblikket temmelig gunstigt gav han et Hug paa det tykke Toug, som holdt et af Hiørnerne paa det udspilede bristende Seil til Underraaen. Virkningen var den samme, som vilde have fundet Sted ved at bortslaae Slutstenen i en fletsam-

menføiet Bue. Seilduget foer fra alle ſine Baand med et høit Skrald og ſaaes et Øieblik ſeilende i Luften forud, ſom om Skibet blev ført af Ørnevinger. Skibet hævede ſig over en langſom rullende Bølge — den tøvende Reſt af den forrige Byge — og ſank atter tungt ned over Søen, baaret ned ved ſin egen Vægt og med Stormens fornyede Voldſomhed. I dette critiſke Øieblik, medens Folkene tilveirs endnu beſtandig ſaae op i den Retning, hvor den lille Sky af Seildug var forſvundet, ſprang et Tallierеeb nede ved Bantet med et Brag ſom naaede ſelv Wilders Øren.

„Ned med Eder!" raabte han forfærdet gjennem Raaberen: „ned ad Bardunerne; ned, det gielder Jert Liv, alle Mand ned!"

En eneſte af dem alle benyttede Advarſlen og ſaaes glide ned mod Dækket med Vindens Hurtighed. Men det ene Toug ſprang efter det andet og øieblikkelig knækkede Maſten. Den ſvingende Maſt vaklede et Øieblik og ſyntes at bevægede ſig mod alle Himlens Hiørner; derpaa gav det Hele efter for Skrogets Bevægelſer og faldt overbord med en vældig Bragen.

Hvert Toug, hvert Tallierеeb og Stag braſt efterſom det ſtrammedes ved den forandrede Stilling, ſom havde det været Traade, og „Carolines" bare nøgne Skrog drev nu for Stormen ſom om intet var hændet, der vilde have ſtandſet dens Fart.

En taus men udtryksfuld Pause fulgte paa denne Ulykke. Det syntes som om selve Elementerne hvilede efter deres Arbeide og man kunde have foreſtillet ſig at de forfærdelig ſuſende Vinde eet Øieblik dysſedes i Søvn. Wilder foer hen til Relingen og ſaae tydelig Offrene, der endnu beſtandig klyngede ſig til deres ſvage Hielpemiddel. Han ſaae ogſaa Earing, der vinkede Farvel med Haanden med en Sømands Standhaftighed og ſom en Mand, der ikke alene føler ſin fortvivlede Stilling, men der ogſaa veed hvorledes han med Gudhengivenhed ſkal gaae ſin Skiebne imøde. Dernæſt opſlugtes Maſterne og alt, hvad der klyngede ſig til dem, af den frygtelige vidunderlige Taagemaſſe, ſom udbredte ſig paa begge Sider af dem, fra Havet til Skyerne.

„Klar til at ſætte et Fartøi ud!“ ſkreg Wilder uden at betænke Umueligheden af at det kunde flyde, eller at det ikke kunde gavne det ringeſte i ſaa voldſom en Hvirvelvind.

Men de forfærdede og forvirrede Søfolk, ſom vare tilbage, behøvede ingen Underretning om Sagen. Ingen rørte ſig og ikke det mindſte Tegn paa at de vilde adlyde, viſte ſig. Matroſerne ſaae vildt omkring og enhver ſøgte at læſe i de andres mørke Anſigter, hans Mening om Ulykkens Størrelſe, men ikke een iblandt dem aabnede Munden.

„Det er for ſildig — det er for ſildig!“ mum-

lede Wilder ved sig selv; „menneskelig Konst, og menneskelig Anstrengelse kunne dog ikke redde dem!"

„Seiler holloi!" udbrød Nighthead ved hans Side med en Stemme der tydede paa et Slags overtroisk Forfærdelse.

„Lad ham kuns komme," svarede hans unge Chef bittert; „Misgierningen er moden for hans Haand!"

„Skulde det være et dødeligt Skib, er det vor Pligt mod Rhederne og Passagererne at praie hende, om en menneskelig Stemme kan blive hørt i dette Uveir," vedblev den anden Styrmand og pegede igiennem Taagen hen paa den utydelige Gienstand som nu var dem ganske nær.

„Praie hende! — Passagererne!" — mumlede Wilder, og gientog uvilkaarlig Ordene. „Nei, alt andet, kun ikke praie hende. Seer Du det Skib som driver saa stærk ned paa os?" spurgte han barsk den agtpaagivne Sømand, som endnu bestandig klyngede sig til Rattet.

„Vel, vel, Sir," var det korte, sømandsmæssige Svar.

„Hold af for det — Roret heelt om Bagbord, maaskee passerer den os i Taagen, da vi ikke ere høiere end vort Dæk. Heel op med Roret, siger jeg."

Det samme lakoniske Svar som før blev givet og faa Øieblikke saaes Bristoleren at bøie lidt af fra den

Linie i hvilken den anden nærmede sig; men nok et Blik overtydede Wilder om at Forsøget var forgieves. Det fremmede Skib (som alle Mand ombord var sikker paa var det samme, som de saa længe havde seet svæve paa den nordvestlige Horizont) kom farende igiennem Taagen med en Hurtighed, der næsten lignede Stormvindens. Ikke en Trevl Seildug saae man paa ham. Hvert Rundholdt, selv de spidse fine Bramstænger, var paa sit Sted, og bevarede hele Bygningens Skienhed og Symmetrie; men intetsteds aabnede sig den mindste Deel af et Seil for Stormen. For Bougen rullede en Masse af Skum, som man endog kunde skielne midt i det overalt oprørte Hav; og da han kom nærmere kunde man have sammenlignet Vandets vrede Brølen med Støien af et Vandfald. Først troede Tilskuerne paa „Carolines" Dæk at de ikke vare blevne seete, og nogle af Folkene raabte vildt paa Lys, for at Nattens Ulykker ikke skulde ende med det befrygtede Sammenstød.

„Vist ikke," udbrød Wilder, „der er allerede alt for mange som see os."

„Vist ikke," mumlede Nighthead, „vi behøve ikke at være bange for at vi ikke skal blive seete; og det ovenikiøbet af saadanne Øine, som endnu aldrig gloede ud af et dødeligt Hoved!"

Semanden taug. Et Øieblik efter var det længeseete hemmelighedsfulde Skib kun hundrede Fod fra dem.

Selve Vindens Magt, som ellers pleiede at oprøre Bølgerne trykkede dem nu ned med Bierges Vægt. Søen var i eet Skum, men ingen Bølge hævede sig op over Fladen. I det Øieblik den hævede sig fra det sikre, umaadelige Dyb, blev den ført bort af Hvirvelen i drivende glindsende Fraade. Paa denne skummende, men sammenlignelsesviis ubevægelige Overflade kom nu den Fremmede farende med samme Jævnhed og Storhed, hvormed man seer en fort Sky seile for Orkanen. Man saae intet Spoer af Liv paa ham. Saae nogen ud, fra deres Skiulesteder, paa Bristolerens ildetilredte elendige Vrag, saa var det hemmelig og useet, som det Uveir der førte dem. Wilder standsede sit Aandedrag i den yderste Spænding, i det Øieblik den Fremmede var nærmest; men da han ikke saae noget Tegn paa at man blev ham vaer, ingen Hensigt til om mueligt at standse den andens rasende Fart, viste sig et hoverende Smiil paa hans Ansigt og hans Læber bevægedes hurtig, som om han følte Glæde over at være overladt til sin egen ulykkelige Skiebne. Den Fremmede foer forbi som et dunkelt Syn; og eet Øieblik efter blev hans Skikkelse allerede igien mindre tydelig i den tykke Fraade i Læe.

„Han forsvinder i Taagen!" udbrød Wilder og drog atter Veiret efter de sidste Minuters ængstlige Forventning.

„Ja vist i Taage eller Skyer," svarede Nighthead

som nu holdt sig haarnakket ved hans Side og bevogtede med den meest iversyge Mistroe sin ubekiendte Chefs mindste Bevægelse.

„Det er mig ligegyldig om op i Himlen eller ned i Søen, naar han blot er borte."

„Mange Sømænd vilde glæde sig ved at see et fremmed Seil fra et Skibs Skrog skrabet ned til Dækket som dette."

„Folk søge efter deres egen Ødelæggelse af Uvidenhed om hvad der er til deres eget Gavn. Lad ham gaae, siger jeg, jeg beder Dem derom! Han skyder fire Fod naar een skyder een og jeg forlanger ingen større Gunst end at denne Orkan maa holde ved til Solen gaaer op."

Nighthead studsede og kastede et skievt Blik til sin Chef, der saae ud som en Anklage. For hans sløve Iver og overtroiske Sind var det Gudsbespottelse, saaledes at paakalde Uveiret i et Øieblik, hvor Vindene allerede syntes at udstøde deres heftigste Raseri.

„Jeg maa tilstaae det er en skrækkelig Storm," sagde han, „og en saadan som mange Sømænd ikke seer en eneste Gang deres hele Liv; men den kiender kun lidt til Søen, som troer der ikke er mere Vind, hvor den kommer fra."

„Lad den blæse!" raabte den anden og slog sine Hænder vildt sammen; „jeg beder kun om Vind!"

Al Nightheads Tvivl om den unge Fremmedes

Characteer, der saa ubegribelig var kommen i Nicholas Nichols Sted, var nu hævet om der virkelig var nogen tilbage. Han gik forud hen til den tause tankefulde Besætning med et Udseende som en Mand, hvis Mening er kommen paa det Rene. Wilder gav imidlertid ikke Agt paa sin Undergivnes Bevægelser men vedblev flere Timer at gaae op og ned ad Dækket; og kastede snart sine Øine op mod Himmelen og saae snart ofte og ængstlig omkring paa den indskrænkede Horizont, medens den kongelige Caroline, nu et raseret nøgent Vrag, blev ved at drive for Vinden.

Syttende Capitel.

Sid stille, og hør Resten af vor Havsnød.
Shaksspeare, Stormen.

Uveiret havde naaet sit høieste i det ulykkelige Øieblik, da Earing og hans stakkels Kamerater styrtede ned fra deres svimlende Høide i Søen. Skiøndt Stormen vedblev at rase længe efter denne ulykkalige Begivenhed, tog den dog stedse mere og mere af; og i samme Grad begyndte Søen atter at oprøres og Skibet

at arbeide. Derefter fulgte to Timer i ængstlig Agtpaagivenhed fra Wilders Side, i hvilke han havde al sin Sømandskyndighed nødig for at forhindre den Bristoler Coffardimand fra at blive et Bytte for de graadige Bølger. Hans fuldendte Dueligheb var imidlertid dette Foretagende voxen; og netop som det første Dagskier viste sig i Osten lagde baade Vind og Bølger sig hurtig. I hele dette tvivlsomme Tidsrum fik vor Eventyrer ikke ringeste Hielp af Mandskabet, med Undtagelse af de to erfarne Sømænd, som han i Forveien havde sat ved Rattet. Men han lagde ikke Mærke til denne Forsømmelse, eftersom der kun fordredes ubetydeligt mere end hans egen Dømmekraft, understøttet, som det trolig skete af de Matrosers Anstrengelser som vare stillede mere umiddelbart under hans Øine.

Dagen brød frem over en Scene aldeles forskiellig fra den, Nattens forstyrrende Uveir havde frembudt. Hele Vindenes Raserie syntes at have udtømt sig i deres forfærdelige Anstrengelser. Fra den jevne Kuling, hvortil de vare sunkne ned ved Slutningen af sidste Vagt, forandredes de siden efter til en ustadig Luftning; og inden Solen stod op var det blevet blikstille. Søen lagde sig saa snart den Kraft, der havde oprørt den, forsvandt og da Solens brede gyldne Lys udgiød sig mildt og fuldstraalende over det ustadige Element, laae dette som et blank poleret Speil, skiøndt dog bestan-

dig bevæget af lange tunge Bølger, ligt et slumrende Barns blide Aandedræt.

Det var endnu tidlig paa Morgenstunden og Himlens og Havets Udseende lovede en Dag som nok kunde anvendes til at tænke paa Midler til atter nogenledes igien at bringe Skibet under Besætningens Commando.

„Undersøg Pumperne," sagde Wilder da han saae Folkene komme frem fra de forskiellige Steder, hvor de i de sidste Timer af Natten havde henstuvet deres Bekymringer tilligemed deres Personer.

„Hører De, Sir?" tilføiede han strengt da han saae at ingen rørte sig for at adlyde hans Befaling. „Lad Pumperne peile og Skibet lænses for hver Tomme Vand."

Nigthead, hvem Wilder havde henvendt sig til betragtede sin Chef med et skiævende, vredagtigt Blik, og verlede derefter besynderlig betydningsfulde Diekast med sine Kamerader, inden han fandt sig beføiet til den ringeste Bevægelse for at adlyde. Men der var noget i hans Capitains bydende Mine, der endelig bevægede ham til at lystre. Den trevne Maade, paa hvilken Matroserne opfyldte deres Pligt, blev imidlertid raskere da Peilstokken kom op og de velbekiendte Tegn paa en forfærdelig Læk viste sig for deres Øine. Undersøgelsen blev gientagen med større Hurtighed og langt mere Nøiagtighed.

„Kan Hexekunster klare Rummet i et Skib der allerede er halv fuldt af Vand," sagde Nigthead og kastede atter et vredt Øiekast til den opmærksomme Wilder, „saa jo snarere jo bedre; for der skal meer end en Fuskers Kyndighed til at lænse den kongelige Carolines Pumper!"

„Er Skibet læk?" spurgte Capitainen med en Hurtighed, som tilstrækkelig udtalede, hvor vigtig han ansaae Efterretningen.

„Igaar vilde jeg rask have sat mit Navn under Skibsartiklerne paa hvilketsomhelst Skude der seiler paa Havet; og havde Capitainen spurgt mig om jeg forstod mig paa dens Egenskaber og Characteer, saa vist som jeg hedder Francis Nigthead, vilde jeg ikke svaret, ja. Men jeg finder nu at den ældste Sømand endnu bestandig kan lære Noget af Vandet, var det endog ved at gaae over med en Færge i Blikstille."

„Hvad mener De, Sir?" spurgte Wilder, som nu først begyndte at lægge Mærke til sin Styrmands frække Blik og den truende Maade hvorpaa Mandskabet understøttede ham. „Giør Pumperne klare strax, og lænds Skibet for Vandet."

Nigthead adlød langsom den første Deel af Befalingen; og i faa Minuter var Alt i Orden til at begynde den nødvendige, og tilsyneladende trængende nødvendige Tieneste ved Pumperne. Men ikke en eneste

løftede Haanden til dette anstrengende Arbeide. Wilders hurtige Øie, der nu var bleven opmærksomt, var ikke sløv med at optage denne Vrangvillighed; og han gientog Befalingen strengere og kaldte to af Matroserne ved Navne, til at give Exemplet. Folkene tøvede og gav Styrmanden Leilighed til at understøtte dem i deres oprørske Hensigter med sin Stemme.

„Hvad behøves der Hænder til at pumpe i et Skib som dette herfens?" sagde han med en plump Latter, hvori dog hemmelig Gru besynderlig kæmpede med aabenbar Skadefryd. „Efter hvad vi alle har seet denne Nat, vil ingen her forundre sig over om Skibet skulde begynde at spye det salte Vand fra sig som en Hvalfisk der trækker Veiret."

„Hvorledes skal jeg forstaae denne Nølen og dette Sprog?" sagde Wilder og nærmede sig Nighthead med et fast Skridt og et Øie, der var altfor stolt til at blinke for Insubordinationens tydeligste Tegn. „Er det Dem, Sir, der i et Øieblik som dette skulde være den Første til Arbeidet, der vover at give Exemplet i Ulydighed?"

Styrmanden traadte et Skridt tilbage og hans Læber bevægede sig: dog yttrede han intet hørligt Svar. Endnu engang befalede Wilder ham i en rolig og bydende Tone selv at lægge Haand paa Svinglen. Nu fandt Nighthead igien sin Stemme for ligefrem at sige:

Nei, og laae i næste Øieblik for sin opbragte Chefs Fødder, fældet ved et Slag han hverken havde Behændighed eller Kraft til at modstaae; denne afgiørende Handling blev efterfulgt af eet eneste Øieblik aandeløse ubestemte Taushed blandt Mandskabet; men derpaa var et almindeligt Raab, i det een og hver styrtede ind paa vor forsvarsløse, enestaaende Eventyrer, Tegnet paa at aabenbar Krig var udbrudt. Et Skrig fra Skandsen standsede dem netop, som ti, tolv Mand voldsomt lagde Haand paa Wilder, og foraarsagede for Øieblikket en Vaabenstilstand. Det var Gertrudes frygtsomme Skrig, der havde saa megen Indflydelse at det kunde standse saa raae og uopdragne Væsener i deres vilde Hensigter, som dem, hvis Lidenskaber netop vare vækkede til Raserie. De slap Wilder og alles Øine vendte sig som af fælleds Indskydelse hen i den Retning, hvor Lyden kom fra.

I den forgangne Nats vigtigere Timer, var endogsaa Passagerernes blotte Tilværelse nede forglemt af de fleste blandt dem, hvis Pligt holdt dem oppe paa Dækket. Var der i det Hele Nogen, der tænkte paa dem, da var det i det flygtige Øieblik naar den unge Sømands Sind, der commanderede Skibets Bevægelser, fik Leilighed til at kaste et stiaalent Blik paa Scener af en blidere Natur end Elementernes vilde Kamp, der heftig rasede for hans Øine. Nighthead havde nøv-

net dem, som han vilde have omtalt, en Deel af Ladningen, men deres Skiebne giorde kun lidt Indtryk paa hans haarde Natur. Madam Wyllys og hendes Myndling var saaledes forbleven hele Tiden, aldeles uden Underretning om Mellemtidens Ødelæggelser. Begravne nede i deres Køier, havde de vel hørt Vindenes Brølen og Bølgernes uafladelige Pladsken; men disse Stormens sædvanlige Følgesvende havde bidraget til at skiule for dem Masternes Bragen og Søfolkenes høse Skrig. I de frygtelige Øieblikke, da Bristoleren laae om paa Siden havde den bedre underrettede Gouvernante virkelig en og anden Idee om den frygtelige Sandhed; men da hun var sig bevidst aldeles ikke at kunne være til nogen Nytte og da hun ikke vilde forurolige sin ikke saa vel underrettede Veninde, havde hun Magt nok over sig selv til at forblive taus. Den paafølgende Taushed og forholdsmæssige Rolighed fik hende til at troe, at hun havde taget Feil i sin Frygt; og længe inden Morgenen brød frem var baade hun og Gertrude sunket hen i en sød vederqvægende Slummer. De vare staaede op sammen og vare endnu ikke komne sig af deres første Forundring over den Ødelæggelse, der viste sig for deres Blik, da det længe paatænkte Angreb mod Wilder fandt Sted.

„Hvad betyder denne skrækkelige Forandring?" spurgte Madam Wyllys, med bævende Læber og Kinder, som

Dødens Farve havde blegnet, den overordentlige Magt uagtet, som hun havde over sine Følelser.

Wilders Øie lued og hans Bryn var mørkt, som den Himmel, de nys var undgaaet, da han svarede, i det han truede sine Angribere med den ene Arm, —

„Det betyder Mytterie, Frue: nedrørægtigt feigt Mytterie!"

„Kunde Mytterie da berøve et Skib sine Master og faae det til at drive om paa Søen som et hielpeløst Stykke Tømmer?"

„Hør De, Madam!" afbrød Styrmanden hende plump; „med Dem vil jeg tale ligefrem; for man veed nok hvem De er og at De kom ombord paa Caroline, som en betalende Passagеer. I Nat har jeg seet Himmel og Hav skabe sig saaledes, som jeg aldrig før har seet dem skabe sig. Nogle Skibe have løbet for Vinden, svømmende saa lette som Kork, med alle deres Master i Sporene og faste, men hver Mast er bleven skrabet af andre ligesaa nær som en Barbeerkniv skraber Hagen. Vi har stødt paa Krydsere, der seilede uden en eneste levende Siæl til at styre dem; kort sagt ingen Mand her har nogensinde oplevet saadan en Hundevagt."

„Men hvad har det at giøre med den Vold, jeg nys har været Vidne til? Er det da Skibenes Be-

stemmelse, at Skibet skal lide ethvert Onde! — Kan De forklare mig det, Master Wilder?"

„De kan i det mindste ikke sige, at De ikke var advaret om Faren," svarede Wilder og smilte bittert.

„Aa, Diævelen er nødt til at være ærlig af Tvang," begyndte Styrmanden igien. „Alle hans Diævleunger har deres Ordres; og takket være Himlen! om de endog havde Lyst til at overse samme, saa har de dog hverken Mod eller Magt dertil. Ellers vilde jo ogsaa en fredelig Reise blive saadan Sieldenhed i disse urolige Tider, at faa Mænd vilde være dristige nok til at vove sig ud paa Havet for at søge Levebrød. Advaret! Ja, vi maae tilstaae, at De ganske ligefrem og ofte har advaret os. Det var et Vink, Factoren ikke burde have overseet, at Nicholas Nichols netop kom til Skade som Ankeret blev lettet. Jeg har aldrig hørt andet end Ulykker komme af en Hændelse der er indtruffet paa saadan Tid. Naa og saa varede os den gamle Mand i Baaden; naa og saa desuden det aldrig feilende ilde Varsel med Vold at sætte Lodsen fra Skibet. Istedetfor at benytte Vinket og ligge rolig til Ankers, gik vi tilsøes som om alt dette endnu ikke var nok, og forlod en sikker og venskabelig Havn paa en Fredag, paa denne ene Dag blandt alle de øvrige af Ugens Dage!*

* Den Overtroe, at Fredagen er en ulykkelig Dag, var ikke egen for Nightheads; mere eller mindre herskr den den Dag

„Jeg er saa langt fra (blev han ved) at være forbauset over hvad der er skeet, at jeg blot undrer mig over endnu at være ilive; men Tingen er at jeg har givet min Tro hvor Tro bør sig, og ikke til ubekiendte Sømænd og fremmede Chefer. Havde blot Eduard Earing giort det samme, saa kunde han bestandig havt en Planke imellem sig og Bunden; men uagtet han halv om halv var troende, holdt han dog altfor meget til Overtroe og Lettroenhed."

Skiøndt denne Styrmandens vidtløftige og characteristiske Troesbekiendelse var temmelig fattelig for Wilder, var den dog en fuldkommen Gaade for hans qvindelige Tilhørere. Men Nighthead havde ikke fattet nogen halv Beslutning, og ikke heller var han nu gaaet saa vidt i den Hensigt, at ville standse, før hans hele Plan var opnaaet. Med faa korte Ord forklarede han Madam Wyllys Skibets sørgelige Forfatning, og at det var yderst usandsynligt, at det længe kunde holde

i Dag blandt Søfolkene. En forstandig Kiøbmand i Connecticut vilde giøre Sit til at hæve en Fordom, som undertiden er til Ulejlighed. Han lod Kiølen til et Skib lægge paa en Fredag; det løb af Stabelen en Fredag; blev kaldet „Fredag," og gik første Gang tilsøes en Fredag. Til det velmeente Forsøgs Ulykke, hørte man siden aldrig hverken til Skib eller Mandskab.

sig flot; en Undersøgelse paa Stedet havde viist ham, at det nederste Rum allerede var halv fuldt af Vand.

„Hvad skal vi da gjøre?" spurgte Gouvernanten, og saae med et Udtryk af den bittreste Smerte hen paa den blege lyttende Gertrude. „Er der ingen Seiler i Sigte, som kan tage os bort fra Vraget? eller skulle vi omkomme i vor hielpeløse Forfatning?"

„Gud fri os fra flere fremmede Seilere!" raabte Nighthead trodsig. „Vi har jo Hækjollen hængende der agter, og her maa være Land saadan en hundrede og tyve Mile mod Nordvest. Vand og Provisioner har vi fuldt op af og tolv stærke Karle kan snart roe Baaden til Amerika; det vil sige hvis Amerika endnu ligger der hvor vi seneſt saae det ved Solens Nedgang igaar."

„De foreslaaer altsaa at forlade Skibet?"

„Ja, Rhedernes Fordeel er rigtignok enhver god Sømand kiær, men Livet er kiærere end Guld."

„Himlens Villie skee! Men de ponser dog sikkert ikke paa nogen Vold mod denne Gentleman, som, det er jeg ganske sikker paa, har styret Skibet under meget vanskelige Omstændigheder, med en Kløgt, langt over hans Aar!"

Nighthead mumlede sin Hensigt, hvad det nu var, for sig selv; og gik derpaa hen for at raadslaae med de andre, som allerede kun syntes altfor tilbøielige til at understøtte hver, nok saa feilagtig og ulovlig Plan. I de faa afgiørende Øieblikke, som nu paafulgte, stod

Wilder taus og fattet og et vist haanligt Smiil spillede omkring hans Læber, ja han saae snarere ud som den, der havde andres Vee og Vel i sin Haand, end den Mand, hvis Skiebne efter al Sandsynlighed i samme Øieblik blev afgiort. Da Matroserne vare blevne enige i deres sløve Sind, traadte Styrmanden frem for at meddele det endelige Resultat. Ord var ellers overflødige for at tilkiendegive en meget væsentlig Deel af deres Beslutning; thi en Deel af Folkene gik lige hen for at sætte Hækjollen i Vandet, medens andre gave sig ifærd med at forsyne den med de fornødne Levnetsmidler.

„Der er Plads for alle Christne her ombord til at stuve sig selv i Hækjollen," begyndte Nighthead igien; „og hvad dem angaaer, der slaaer deres Lid til nogen særegen Person, ih, saa lad dem raabe om Hielp derfra hvor de ere vant til at faae den."

„Efter alt dette maa jeg da slutte, at det er Eders Hensigt at forlade dette Vrag og svigte Eders Pligt," sagde Wilder roligt.

Den halvforknytte men stedse hevnlystne Styrmand saae paa ham med et Blik, i hvilket Frygt og Triumph stred om Seiren, i det han svarede, —

„De, som kan styre et Skib uden Mandskab, kan aldrig savne en Baad; desuden skal De aldrig kunne sige til Deres Venner, hvem det saa er, at vi forlade Dem uden Midler til at naae Landet, hvis De, naar alt

kommer til alt, ogsaa virkelig er en Landfugl. Der staaer Barkassen."

„Der staaer Barkassen! men I veed meget vel, at alle Eders forenede Kræfter ikke kunde løfte den fra Dækket uden Skibets Master; ellers skulde den nok heller ikke være bleven ladt tilbage."

„De som tog Masterne ud af „Caroline" kan sætte dem i igien," tilføiede en Matros med et Griin; „inden en Time efter vi har forladt dem vil der nok komme et Kranskib paa Siden og sætte Spirene i igien, og saa kan de jo krydse i Compagnie."

Wilder syntes ophøiet over Svar. Han begyndte at gaae op og ned ad Dækket, rigtignok i dybe Tanker men fattet og fuldkommen Herre over sig selv. Da imidlertid en fælleds Attraa efter at forlade Vraget saa hurtig som muligt virkede paa alle Folkene, gik deres Tilberedelser for sig med utrolig Hurtighed. Førend de forbausede og bestyrtsede Fruentimmer tydelig kunde forestille sig deres forfærdelige Stilling, saae de den hielpeløse syge Capitain blive baaret ned i Baaden, og strax efter blev der kaldt paa dem, at de skulde sætte sig ved hans Side.

Da de nu saa trængende bleve opfordrede til at handle, begyndte de at bestemme sig. Forestillinger, befrygtede de, vilde være uden Nytte, thi de vilde, ondskabsfulde Blik, der af og til blev kastet paa Wilder efter-

som Arbeidet skred frem, viste det Farlige i at vække saadanne haardnakkede og uvidende Sind til fornyede Voldsomheder. Gouvernanten tænkte paa at henvende sig til den syge Mand, men det forstyrrede bekymrede Blik, han kastede omkring sig, da han var bleven løftet op paa Dækket og Udtrykket af baade legemlig og aandelig Smerte der viste sig i hans grove Træk, da han skiulte dem i Lagenerne, han var svøbt ind i, viste kun altfor tydelig, at der kun var liden Hielp at vente fra ham i hans nærværende Tilstand.

„Hvad skal vi giøre?" spurgte hun omsider den tilsyneladende ufølsomme Gienstand for sin Bekymring.

„Gud give jeg vidste det!" svarede han hurtig og kastede skyndsomst et speidende Øie rundt paa hele Horizonten. „Det er ikke usandsynligt at de naae tilland. Fire og tyve Timers Stille vil svare for det."

„Men ellers?"

„En Kuling fra Nordvest eller fra en anden Kant fra Land vil blive deres Undergang."

„Og Skibet?"

„Naar det bliver forladt, saa maa det synke."

„Saa vil jeg tale deres Sag hos disse steenhaarde Hierter! jeg veed ikke hvorfor jeg føler saadan Interesse for Dem, ubegribelige unge Mand, men jeg vil heller lide meget, end vide Dem udsat for denne Fare."

„Holdt, dyrebareste Frue," sagde Wilder og stand-

sede ærbødig hendes Bevægelse med sin Haand: „Jeg kan ikke forlade Skibet."

„Det veed vi ikke endnu. Den meest stivsindede Natur kan kues; selv Uvidenhed kan bringes til at aabne Ørene for indstændige Bønner. Maaskee det lykkes mig, —

„Et Sind skal bøies — en Fornuft overbeviises — een Fordom beseires, som De ingen Magt har over."

„Hvis er det?"

„Min."

„Hvad mener De, Sir? Visselig er De ikke svag nok til at nære Ømfindtlighed mod saadanne Væsner, til at friste dem til en vanvittig Handling?"

„Synes jeg dem vanvittig?" spurgte Wilder, „er den Følelse der behersker mig endog falsk, saadan som den er; er den indpodet i mine Vaner, i mine Meninger; ja i mine Grundsætninger. Æren forbyder mig at forlade et Skib, jeg commanderer, medens der endnu flyder en Planke."

„Hvad Nytte kan en eneste Arm udrette i saadan Forfatning."

„Ingen," svarede han med et melancholsk Smiil. „Jeg maa lade Livet for at andre Tienstdygtige i den kommende Tid skulle giøre deres Pligt."

Baade Madam Wyllys og Gertrude betragtede hans funklende Øine og iøvrigt rolige Aasyn med en

Bekymring der steg til Forfærdelse. Den første læste i hans bestemte Mine hans uforanderlige Beslutning; og i det den sidste gyste ved Tanken om den gruelige Skiebne, der ventede ham, følte hun en Varme i sit unge Hierte, der næsten fristede hende til at troe hans Selvopoffrelse priisværdig. Men Gouvernanten saae en ny Grund til at frygte Wilders Bestemthed. Thi havde hun før følt Modbydelighed for at betroe sig selv og sin Myndling til en saadan Flok, som den, der nu havde Magten, blev den nu skrækkelig forøget ved de raae og støiende Raab der skyndte paa hende, at hun skulde komme og tage Plads imellem dem.

„Himlen give jeg vidste hvad der var det Bedste!" udbrød hun. „Tael til os unge Mand, som om De skulde raade en Moder og Søster."

„Var jeg saa lykkelig, at besidde saa nære, saa kiære Beslægtede," svarede den anden med Vægt, „intet skulde skille os ad i et saadant Øieblik."

„Er der noget Haab for dem, som blive tilbage paa Vraget?"

„Kun lidt."

„Og i Baaden?"

Det varede næsten et Minut inden Wilder gav noget Svar. Atter speidede han rundt mod den klare og vide Horizont og syntes at betragte Himlen i Retningen af det fierne Fastland med uendelig Nøiagtighed.

Intet Tegn, der kunde angive Veirets sandsynlige Characteer undgik hans speidende Blik og alle de forskiellige Bevægelser, der beherskede ham, afspeilede sig i hans Aasyn, medens han giorde disse Observationer.

„Saa sandt jeg er en Mand, Frue," svarede han med Inderlighed, „og en Mand, hvis Pligt det ikke alene er at raade, men ogsaa at beskytte Deres Kiøn, jeg troer ikke Veiret. Jeg troer at der er ligesaa megen Sandsynlighed for os, at blive seete af et forbiseilende Skib, som at de, der vove dem tilsøes i Baaden, nogensinde vilde naae til Land."

„Saa lad os blive," sagde Gertrude, og Blodet strømmede for første Gang, efterat hun var kommen op paa Dækket, til hendes farveløse Kinder, indtil de blussede stærkt. „Jeg kan ikke taale, at de Elendige der skulle være vort Selskab i denne Baad."

„Afsted, afsted!" raabte Nighthead utaalmodig. „Hvert Minut Lys er en Uges Liv for os Alle, og hver Minut Stille, et Aar. Afsted afsted, eller vi forlade Dem!"

Madam Wyllys svarede ikke men stod der, som et Billede paa tvivlraadig, piinlig Ubestemthed. Nu pladskede Aarerne og i næste Øieblik saae man Fartøiet glide hen over Bølgerne, drevet af sex dygtige seenestærke Arme.

„Bliv!" skreg Gouvernanten, ikke længer ubestemt; „tag mit Barn, og forlad saa kun mig!"

Et Slag med Haanden og en utydelig Knurren af Styrmandens raae Stemme, var det eneste Svar paa hendes Tilraab. En lang, dyb, aandeløs Taushed blandt de Forladte paafulgte. Matrosernes stygge Ansigter i Fartøiet bleve snart ukiendelige; og derpaa begyndte Baaden at tabe sig for deres Blik indtil den saae ud som en mørk fiern Plet, der hævede sig og sank, eftersom det blaae Hav bevægede sig. I al den Tid hørtes ikke det mindste Ord. Enhver af dem stirrede efter den sig fiernende Gienstand, indtil Øiet blev dunkelt; og først da hans Organ ikke længer kunde bringe det fine Billede til hans Hierne, rystede Wilder den egne Fortryllelse af sig, han havde hengivet sig til. Han stirrede paa sine Ledsagerinder, og trykkede Haanden mod Panden, som om hans Hoved var forstyrret ved det Ansvar, han havde paataget sig ved at raade dem til at blive. Men den sygelige Frygt forsvandt, og giorde Plads for et fastere Sind og en Bestemthed, som altfor ofte var prøvet i farefulde Øieblikke, til at den længe eller let skulde kunne rystes fra sin Fatning og Selvbeherskelse.

„De ere borte!" udbrød, han, og aandede dybt og tungt som den, hvis Aandedrag unaturlig har været standset.

„De ere borte!" gientog Gouvernanten, og vendte sit af dyb Bekymring sammentrukne Øie til hendes Myndlings ubevægelige Marmor-Skikkelse. „Intet Haab mere."

Det Blik hvormed Wilder saae hen paa den samme tause og elskelige Statue var neppe mindre udtryksfuld end hendes, som havde opfostret Sydlandets Arving i Uskyldighed og Kiærlighed. Hans Bryn blev tankefuldt, og hans Læber trykkede sig sammen, medens alle hans frugtbare Phantasies og lange Erfarings Hielpemidler samlede sig i hans Sind til Overveielse, der ganske betog hans Siel.

„Er der Haab?" spurgte Gouvernanten, som vogtede paa Forandringerne i hans arbeidende Aasyn, med en uafladelig Opmærksomhed.

Tungsindigheden forsvandt fra hans soelbrændte Træk, og det Smiil, der opklarrde dem, var som Solens Straaler, der bryde giennem den svindende Storms tykkeste Mørke.

„Der er Haab!" sagde han med Fasthed, „vor Stilling er langt fra at være fortvivlet."

„Priset være han, der styrer Oceanet!" udbrød den taknemmelige Gouvernante, i det den længe qvalte Fortvivlelse opløste sig i en Strøm af Taarer.

Gertrude faldt Madam Wyllys om Halsen, og blandede sine Følelser et Øieblik uforbeholdent med hendes.

„Og nu, min dyrebareste Madam Wyllys," sagde Gertrude, og forlod sin Gouvernantes Favn, „lad os stole paa Master Wilders Dueligheb; han har forudseet

og forudsagt denne Fare, og ligesaa rigtigt vil han forkynde os vor Frelse."

„Forudseet og forudsagt!" gientog den anden paa en Maade, der viste, at hendes Tro paa den Fremmedes søkyndige Forudvidenhed just ikke var saa aldeles ubegrændset, som hendes ungdommeligere og heftigere Ledsagerindes. „Ingen Dødelig kunde have forudseet denne skrækkelige Ulykke; og mindst vilde han have søgt Faren, naar han havde forudseet den! Jeg vil ikke plage Dem, Master Wilder, med Spørgsmaal om Forklaring, som nu vilde være til ingen Nytte, men De vil ikke undslaae Dem for at meddele os Grundene for Deres Haab."

Wilder skyndte sig med at tilfredsstille en Nysgierrighed, han vel vidste maatte være ligesaa piinlig, som den var naturlig. De Sammensvorne havde ladet den større og sikreste af de to Baade, der hørte til Vraget blive tilbage, da de vel vidste at flere Timers svært Arbeide vilde være nødvendigt, til at bringe den fra det Sted hvor den stod, mellem Stumperne af de to Master, ud paa Havet, og de maatte benytte Vindstillet, medens det var der. Dette Foretagende, som med de almindelige Redskaber ombord kunde være bleven udført i faa Minuter, vilde have udfordret alle deres forenede Kræfter, og endda maatte de være blevne anvendte med en Forsigtighed og Omhyggelighed, der vilde have medta-

get alt for mange af de Øieblik, de ganske rigtig anſaae for ſaa koſtbare paa denne ſtormende og uſtadige Aarstid. Wilder foreſlog at bringe de Bequemmeligheds- og Nødvendigheds Artikler, ſom han i en Fart kunde ſanke ſammen fra det forladte Skib, i denne lille Ark, derpaa ſtige ind i denne med Selſkabet, og afvente det critiſke Øieblik, da Vraget ſkulde ſynke under dem.

„Kalder De dette, Haab?" udbrød Madam Wyllys da hans korte Forklaring var til Ende, i det hun atter blegnede over ſit ſkuffede Haab. „Jeg har hørt, at det Svælg et ſynkende Skib efterlader, opſluger mindre Gienſtande ſom flyde i Nærheden."

„Det hænder undertiden. For al Verden vilde jeg ikke bedrage Dem; men jeg ſiger, der er ligeſaa megen Udſigt for os, til at komme derfra, ſom at blive opſlugte tilligemed Skibet."

„Det er frygteligt!" mumlede Gouvernanten, „men Himlens Villie ſkee! Kan ikke Klogſkab bøde paa Mangelen af Kraft og Baaden kaſtes fra Dækket inden det ulykkelige Øieblik kommer?"

Wilder ryſtede benegtende med Hovedet.

„Vi ere ikke ſaa ſvage, ſom de maaſkee troer," ſagde Gertrude. „Led kun vore Anſtrengelſer og lad os ſee hvad der endnu kan giøres. Her er Caſſandra," tilføiede hun, — og vendte ſig til den ſorte Pige, ſom allerede er indført for Læſeren, der ſtod bag ved ſin unge

med at synke, kunde ligesom en vaklende Muur, hvert Øieblik give efter for Trykket ned ad. Derpaa begyndte han det neppe mindre nødvendige Foretagende at giøre Udvalg imellem den Mængde sammenhobede Sager, hvormed Selskabets vildledte Iver saaledes havde belemret Baaden, at der neppe var Rum for deres egne kostbare Personer. Negerindens ofte gientagne høiröstede Modforestillinger uagtet, fløi Æsker, Kufferter og Pakker ud over begge Sider af Fartøiet, som om Vilder intet Hensyn tog paa det skiønne Væsens Bequemmelighed, for hvem Cassandra, upaaagtet, som hendes fordums Navne i Troia, saa ofte opløftede sin Stemme. Baaden var snart klaret for hvad der, under deres Omstændigheder, i bogstavelig Forstand var Skramlerie; men dog blev her mere end nok tilbage, som kunde møde hvert Savn, og forskaffe dem ikke faa Bequemmeligheder, i det Tilfælde, at Elementerne maatte tillade at bruge dem.

Nu først hørte han op med sit Arbeid. Han havde ordnet Seilene saaledes, at de kunde heises i et Øieblik; han havde paa det omhyggeligste efterseet, om intet Reeb, hist eller her, holdt Baaden fast til Vraget, som kunde trække dem ned med den synkende Masse; og han havde overbeviist sig om at Provisionen, Vand, Compas og de ufuldkomne Instrumenter, som da vare i Brug, til at bestemme et Skibs Stilling, var altsam-

men bragt hen paa sit bestemte Sted, og let at komme til. Da nu alt saaledes var ordnet, satte han sig selv bag i Baaden, og søgte med sin Rolighed at indgyde sit mindre modige Selskab en Deel af sin egen Fasthed.

Det klare Solskin hvilede paa tusinde Punkter paa hver Side af det tause og forladte Vrag. Søen var nu bleven saa aldeles rolig, at det kun var i lange Mellemrum, at den store uhielpsomme Masse, paa hvilken de Forventningsfuldes Ark stod, blev vækket af sin sløve Rolighed, for et Øieblik at rulle tungt i de rasende Bølger, og derpaa synke dybere ned i det graadige flugende Element. Imidlertid forsvandt Skroget kun langsomt, ja kiedsommeligt for dem, der med saadan Utaalmodighed ventede paa dets fuldkomne Undergang, som til deres egen Skiebnes afgiørende Øieblik. —

I disse den trættende og forfærdelige Uvisheds Timer, blev Samtalen imellem de Forventningsfulde afbrudt ved lange Mellemrum af dyb og tankefuld Tausshed, skiøndt den blev ført i fortrolige, ja ømme Toner. Enhver undgik at dvæle ved det Farefulde i deres Stilling i Betragtning af de andres Følelser; men ingen af dem kunde dølge for sig selv den overhængende Fare, formedelst den spændte Agtpaagivenhed, Kiærlighed til Livet nærer, og som besiælede dem alle. Saaledes

svandt Minuter, Timer, Dagen selv, og Mørket sneg sig over Dybet og indskrænkede lidt efter lidt Grændserne af deres Synskreds mod Osten, indtil den hele tomme Scene var indkneben til en lille taaget Cirkel omkring den Plet, de laae paa. Derefter fulgte nok en frygtelig Time, i hvilken Døden syntes at ville hiemsøge dem, omgivet med al sin Rædsel. Man kunde høre den væltende Hvals tunge Pladsk, naar den kaster sin uhyre Krop om paa Havets Overflade, ledsaget af hundrede Efteraberes Smaapust, som fulgte efter Havets Monarch. Det syntes for Gertrudes forfærdede Feber-Phantasie, at det salte Hav opkastede alle sine Uhyrer; og uagtet Wilder forsikkrede hende om, at hvad de hørte snarere var Tegn paa Stilhed, end paa nogen ny Fare, saa fyldte de dog hendes Siæl med Billeder af de skiulte Afgrunde, over hvilke de syntes at svæve ved en Traad, og udmalede dem opfyldte med de væmmelige Beboere af det store Dybs Huler. Den kyndige Sømand selv gios, da han paa Havets Overflade saae de sorte Finner af den graadige Hai, der sneg sig omkring Vraget, og, som ved sit Instinct var underretet om, at det opoffrede Skib snart skulde blive dens Slægts Bytte. Derpaa kom Maanen frem med sit milde, bedragelige Lys, og kastede sin Straale over den foranderlige, men bestandig frygtelige Scene.

„See," sagde Wilder, da det lysende Legeme hævede sin blege, melancholske Skive op fra Havets Leie; „vi skal have Lys for vor vovelige Seilads!"

„Er Øieblikket nær?" spurgte Madam Wyllys med al den Fasthed, hun formaaede at fremtvinge i denne Prøvelsens Stund.

„Ja — Skibet ligger alt med Spygatterne i Vandet. Undertiden kan et Skib flyde indtil det er gjennemtrukket med det salte Vand. Synker vort nogensinde, saa vil det skee snart."

„Nogensinde! Er der da Haab om, at det kunde flyde?"

„Intet!" sagde Wilder, og standsede for at lytte til de hule truende Toner, der stege op fra Rummet efterhvert som Vandet brød igiennem Afdelingerne fra den ene Side til den anden, og der lød ligesom et Uhyres Stønnen i Dødskampen. „Intet; det har allerede tabt sin Ligevægt!"

Fruentimmerne saae Forandringen; men ikke for al Verden kunde nogen af dem have yttret en Stavelse. Atter hørtes en dump, truende, og rullende Lyd, og den indesluttede Luft sprængte den forreste Deel af Dækket med et Knald, som af en Kanon.

„Hold nu de Liner fast, som jeg har givet Dem!" raabte Wilder, aandeløs af Ivrighed efter at tale.

Hans Ord qvaltes ved Vandets Strømmen og

Suſen. Skibet dukkede ſom en døende Hval; og i det det hævede Agterdelen høit op i Veiret, gled det ned i Dybet, ſom Havdyret der søger ſit ſkiulte Opholdsſted. Den ubevægelige Baad blev løftet op med Skibet indtil det ſtod i en frygtelig, næſten lodret Stilling. Da Vraget ſænkede ſig, mødte Sluppens Boug Havet, og foer med ned, ſaa at den næſten blev fuld af Vand; men hævede ſig atter flydende og let, og da den fik et ſtærkt Stød agter af den ſynkende Maſſe, ſkød den lille Ark frem, ſom om den var blevet drevet af Menneſkehænder. Da Vandet imidlertid ſtyrtede efter ned i Hvirvelen, gav enhver Ting efter for dens Indflydelſe; og ſtrax efter ſaaes Baaden at ſtyrte ned af Skraaningen, ſom om den, igiennem det gabende Svælg, vilde følge ned i Afgrunden efter den uhyre Maſkine, den ſaa længe havde været afhængig af; derpaa hævede den ſig atter ryſtende til Overfladen, og blev i nogle Øieblik ſtødt og dreiet om ſom en Boble, der farer omkring i en Malſtrøm. Dernæſt gav Havet et Suk, og blev atter roligt, og Maanens Straaler ſpillede hen over dets forræderſke Barm, blidt og roligt, ſom man ſeer dens Skin tindre paa en Sø imellem de beſkyttende Bierge.

Den röde Röver.

En Fortælling.

Tilegnet W. B. Shubrick, Esq., Officeer i de forenede Staters Sø-Etat.

Oversat af Engelsk.

Udgivet af A. E. Boye.

Femte Hefte.

Kiöbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1839.

Attende Capitel.

— — — Hver Dag en Sømands Hustru,
En Kiøbmands Skipper, og en Kiøbmand selv,
Har netop samme Sorgens Stof, som vi.
Shaksspeare: „Stormen".

„Vi ere frelste!" udbrød Wilder, som i den voldsomme Kamp havde staaet fast støttet til Masten, og bestandig vogtet paa Udfaldet. „For saa vidt ere vi frelste; og det kan vi kun takke Himlen for, da al min Konst ikke kunde hielpe os saa meget som en Fier."

Fruentimmerne havde skiult deres Ansigt i Klæderne og Kapperne, de sadde paa, og Gouvernanten saae ikke op før Wilder nok eengang havde forsikret, at den overhængende Fare var overstaaet. Nok et Øieblik svandt, i hvilket Madam Wyllys og Gertrude yttrede deres Tak med Gebærder og Ord, der vare mindre tvetydige end de, der netop havde lydt fra den unge Sømands Læber. Da denne Taknemmelighedspligt var opfyldt, reiste de sig som om de ved deres Takoffer havde

faaet Mod til, med mere Rolighed, at betragte deres Stilling.

Til alle Sider udstrakte sig det tilsyneladende ubegrændsede Hav. For dem var deres lille, skrøbelige Baad den hele Verden. Saalænge Skibet, synkefærdigt og farligt som det var, endnu flød under dem, havde det forekommet dem, som om der var en Skranke mellem deres Tilværelse og Havet. Men et eneste Øieblik havde berøvet dem endog denne svage Støtte, og de fandt sig nu henkastet paa Søen i et Fartøi, der kunde sammenlignes med en af Havets Bobler. For Gertrude var det, som vilde hun have givet sit halve Liv for det blotte Syn af det umaalelige næsten ubeboede faste Land, som i Vesten strakte sig saa mange tusinde Mile, og begrændsede Verdenshavet.

Men deres Bevægelsers Strøm, som deres fortabte Stilling naturlig førte med sig, lagde sig snart, og deres Tanker vendte sig til de Midler, der vare nødvendige til deres videre Frelse. Wilder havde imidlertid forekommet disse Følelser; og førend Madam Wyllys og Gertrude havde gienvundet deres Fatning, var han allerede beskiæftiget med, ved den forskrækkede, men sladrende Cassandras Hielp, at ordne Baadens Indhold, saaledes at den med den mindste mulige Modstand kunde bevæge sig fremad igiennem Bølgerne.

„Med et vel udrustet Skib og en rask Kuling,"

raabte vor Eventyrer munter, da hans lille Arbeid var tilende, „kan vi nok haabe at naae Land paa een Dag og nok en Nat. Det har været den Tid at jeg ikke vilde taget i Betænkning at løbe langs ned af Amerikas Kyster i denne gode Baad, naar" —

„De glemmer Deres „naar"," sagde Gertrude, da hun mærkede han betænkte sig, formodentlig fordi han ikke gierne vilde giøre en Undtagelse fra sin Mening, som kunde forøge Selskabets Frygt.

„Naar det blot havde været to Maaneder tidligere paa Aaret," føiede han til, med en mindre tillidsfuld Stemme.

„Aarstiden er os altsaa imod: det kræver blot mere Fasthed hos os selv!"

Wilder vendte sig for at see paa den skiønne Talende, hvis blege fromme Aasyn, da Maanen beskinnede hendes Træk, udtrykkede Alt, kun ikke Mod til at udholde de Besværligheder, han saa vel vidste, rimeligviis ventede hende, førend de kunde naae det faste Land. Da han havde grundet et Øieblik, løftede han sin aabne Haand op mod Sydvest, og holdt Fladen nogen Tid mod Natteluftningen.

„Lidt er bedre end intet for Folk i vor Stilling," sagde han. „Det lader til, at Blæsten vil komme fra denne Kant; vi vil tage imod den."

Han udbredte derpaa sine to Luggerseil; halede

Skioderne til sig, og satte sig ved Roeret, som en, der ventede, at hans Tieneste der snart vilde giøres nødig. Udfaldet skuffede ikke heller hans Forventning. Ikke længe efter begyndte Baadens lette Seil at flagre, og da han derpaa bragte Bougen i den rigtige Retning, begyndte det lille Fartøi at bevæge sig langsomt hen ad sin sporløse vaade Bane.

Vinden kom snart friskere mod Seilene, og førte den sildige Times kolde Fugtighed med sig. Wilder anførte den sidste som Grund til at formaae Fruentimmerne til at søge Hvile under den lille Seildugs Presenning, som hans Omhyggelighed havde sørget for, paa de Madratser, han havde taget med fra Skibet. Da Madam Wyllys og hendes Myndling mærkede, at deres Beskytter ønskede at være alene, giorde de hvad han anmodede dem om; og om de endog ikke sov, kunde dog, efter faa Minuters Forløb, ingen have sagt, at der var andre end vor Eventyrer i den eenlige Baad.

Midnat kom uden nogen egentlig Forandring i deres Udsigter, hvis Skiebne afhang saa meget af Veirets usikkre Indflydelse. Det kulede nu rask, og efter Wilders Beregninger, havde han allerede tilbagelagt mange Mile paa Havet styrende henimod den østlige Spidse af den lange smalle Ø, der adskiller Vandet, der beskytter Connecticuts Strandbred, fra den aabne Sø. Minuterne fløi hurtig forbi; thi Vinden

var god, og den unge Sømands Tanker beskiæftigede med et kort, men eventyrligt Livs Minder. Undertiden lænede han sig forover, som vilde han opfange det fine Aandedræt af en, der sov under det sorte mørke Dække, som om han kunde skielne hendes Slummers søde Aande fra hendes Ledsagerinders. Derpaa faldt han atter tilbage i sit Sæde, og hans Læbe hævede sig, ja bevægede sig, i det han lod sin Indbildningskrafts besynderlige Forestillinger indvortes yttre sig. Men intet Øieblik, ei engang naar han meest havde hengivet sig til sine Drømmerier, glemte han sin Stillings stedsevarende og næsten instinctmæssige Pligter. Et hurtigt Blik paa Himlen, et skiævt Øiekast paa Compasset, og af og til en meget længere Examination af den melancholske Maanes blege Ansigt, vare hans øvede Øies sædvanlige Retninger. Maanen var endnu bestandig i Zenith; og hans Øienbryn trak sig atter sammen, da han saae den skinne giennem en Atmosphære uden mindste Taage. Han havde hellere seet disse uhyre store vandagtige Kredse, der saa tidt omgive den, og som man troer spaae Uveir, end dette kolde og tørre Rum, giennem hvilket dens Straaler faldt saa klare ned paa Vandspeilet. Den Fugtighed, Kulingen først havde ført med sig, var nu ogsaa forsvundet, og i dens Sted mærkede Sømandens skarpe, fine Sands, den ofte kiærkomne, men i

dette Øieblik uvelkomne Landlugt. Dette var altsammen Tegn paa at Landvinden vilde faae Overmagten, og (som han befrygtede, efter en Deel vildt udseende, lange, smalle Skyer, der samlede sig over den vestlige Horizont) en Overmagt med en Styrke, der svarede til den stormfulde Aarstid. —

Havde der i Wilders Sind været nogen Tvivl om Rigtigheden af hans Mærker, vilde den være hævet henad Morgenstunden. Ved denne Tid begyndte den ustadige Kuling igien at døe hen; og, endogsaa før dens sidste Aande var faldet paa det flagrende Seil, mødtes den af modsatte Vindstød fra Vesten. Vor Eventyrer saae strax, at Kampen nu for Alvor vilde begynde, og tog sine Forholdsregler derefter. Den udspændte Dug, som saa længe havde været udfoldet med Sydens milde Luftning, blev nu mindsket til en tredie Deel af dens egentlige Størrelse, med dobbelte Reb; og flere blandt de mægtigere of de tilbageblevne Sager, hvis Nytte, for Personer i deres Stilling, var tvivlsom, bleve uden Forhaling kastede overbord ud i Søen. Denne Forsigtighed var ikke heller uden tilstrækkelig Grund. Vinden kom snart tungt sukkende hen over Dybet fra Nordvest, og førte med sig den isnende Skarphed fra Canadas uvenlige Egne.

„Ak! vel kiender jeg Eder," mumlede Wilder, da det første Stød af denne uvelkomne Vind traf Seilene,

og tvang den lille Baad til at give efter for dens Magt, og vende; „vel kiender jeg Eder; med Eders ferst Vands Smag, og Eders Landlugt! Gud give, I havde faaet udblæst inde paa Søerne, og ikke vare komne her, for at drive saa mangen træt Sømand samme Vei tilbage, og forlænge hans, allerede lange Reise, med Eders bittre Kulde og stædige Egensindighed!"

„Siger De noget?" spurgte Gertrude, og kom halvt frem under Dækket, og krøb derpaa atter ind under det igien, og gyste, i det hun følte den forandrede Lufts Indvirkning.

„Sov, Lady, sov," svarede han, som om han i saadant Øieblik nødig vilde forstyrres, ikke engang af hendes blide, sølvklare Stemme.

„Er der ny Fare paafærde?" spurgte den unge Pige, og sprang let op fra Madratsen, som om hun ikke vilde forstyrre sin Gouvernantes Ro. „Frygt kun ikke for at sige mig det værste: Jeg er et Soldaterbarn!"

Han pegede til de af ham saa vel forstaaede Tegn, men forblev taus.

„Jeg føler, at Vinden er koldere end den var," sagde hun, „men jeg seer ingen anden Forandring."

„Veed De hvor Baaden gaaer henad?"

„Jeg tænker mod Landet. De forsikkrede os derom, og jeg troer ikke, at De med Forsæt vilde bedrage."

„De lader mig vederfares Ret; og som et Beviis derpaa, vil jeg fortælle Dem, at De tager feil. Jeg veed, at for Deres Øine maae alle Compasstreger i dette Øde synes de samme; men jeg kan ikke saa let bedrage mig selv."

„Og vi seiler ikke hiemad?"

„Det er saa langt fra, at, hvis denne Cours skulde blive ved, maatte vi gaae over hele det atlantiske Hav, inden Deres Øine atter vilde faae Land at see."

Gertrude svarede ikke, men lagde sig bekymret ned ved Siden af sin Gouvernante igien.

Wilder, som atter var overladt til sig selv, begyndte at raadspørge sit Compas og Vindens Retning; da han mærkede, at han vilde nærme sig Amerikas Kyster mere ved at forandre Baadens Stilling, dreiede han rundt, og luvede saa tæt op imod Sydvest, som Vinden vilde tillade.

Men denne ubetydelige Forandring gav kun lidet Haab. Hvert Minut tog Kulingen til, og det snart i saadan Grad, at han blev nødt til at giøre sit Storseil fast. Det varede nu ikke længe, inden Havet vaagnede op af sin Slummer, og medens Fartøiet gik under en klosrebet Fok, hævede Baaden sig snart op over forte, stedse voxende Bølger, og sank snart atter igien ned i de dybe Furers øieblikkelige Stille, hvorfra den saa atter hævede sig, og følte Stormens voxende Heftighed.

Bølgernes Plasken og Vindens Susen, som nu begyndte tungt at fare hen over den blaa udstrakte Flade, drog Fruentimmerne hurtig hen til vor Eventyrer. Deres heftige, ængstlige Spørgsmaal, besvarede han sindigt, men kort, som den, der følte at Øieblikket krævede Handling mere end Ord.

Saaledes kom Nattens sidste tøvende Minuter, og bragte Bekymringer med sig, som hvert Øieblik gjorde sværere, og som hver paafølgende stærkere Kuling maatte gjøre dobbelt ængstlige. Dagen brød frem blot for at gjøre den sørgelige Udsigt endnu tydeligere. Paa Toppen af de grønladne vrede Bølger begyndte det brede Skum at bryde sig — sikkert Tegn paa, at en Kamp mellem Elementerne var forhaanden. Nu hævede Solen sig over den østlige Horizonts takkede Linie, og steg langsomt op ad den blaae Bue ovenfor, der hvælvede sig klar, kold, tydelig og aldeles uden Skyer.

Wilder iagttog alle disse Morgenstundens Forandringer, med en Opmærksomhed, der viste, hvor farlig han ansaae dem for at være. Han syntes snarere at raadspørge Himlens Tegn, end at betragte de urolige, brusende Bølger, som slog saaledes imod Siderne af hans lille Fartøi, at det ofte forekom hans Selskab, som om de truede med deres fuldkomne Undergang.

Han var altfor vant til denne sidste Omstændighed til at anse den som Farens egentlige Øieblik, skiøndt den

for mindre kyndige Sandser allerede maatte synes saa farlig. Den var ham hvad Tordenen, sammenlignet med Lynilden, er for den Kyndige, eller maaskee snarere, han vidste, at dersom det Element, hvorpaa han flød, skulde kunne skade ham, da maatte dets Kraft dertil først vækkes ved Søsteren.

„Hvad tænker De nu om vor Stilling?" spurgte Madam Wyllys, og heftede sine Øine stivt paa hans Ansigt, som om hun hellere vilde troe dettes Udtryk end hans Ord.

„Saalænge Vinden staaer saaledes, kan vi endnu haabe at holde os i den Retning, Skibene gaae til og fra de store nordlige Havnepladser; men naar det bliver en Storm, og Søen begynder at bryde med Voldsomhed, saa tvivler jeg, at Baaden kan ligge bi."

„Saa maae vi altsaa forsøge at løbe for Stormen."

„Saa maae vi lændse."

„Hvordan vilde saa vor Retning blive?" spurgte Gertrude, i hvis Siel det heftig oprørte Hav, og den nøgne Udsigt paa alle Sider, aldeles havde forvirret Begreberne om Sted og Afstand.

„I det Tilfælde," svarede vor Eventyrer, og saae paa hende med et Blik, hvori Medlidenhed og uendelig Bekymring paa en saa besynderlig Maade vare blandede, at hendes eget milde Blik forandrede sig til et frygt-

somt, stiaalet Diekast, „i det Tilfælde, vilde vi sierne os fra det Land, det er saa vigtigt for os at naae."

„Hva' dem der?" raabte Cassandra, hvis store sorte Øine rullede overalt omkring med en Nysgierrighed, som ingen Bekymring eller Følelse af Frygt kunde dæmpe; „dem Fisk paa Vand?"

„Det er en Baad!" raabte Wilder, og sprang op paa Toften, for at kunne see paa en mørk Gienstand, som drev hen glindsende paa Toppen af en Bølge, en hundrede Fod fra det Sted, hvor Barkassen selv kæmpede sig igiennem det salte Vand.

„Heida! — Baad, holloi! — holla der! — Baad holloi!"

Vindens dybe Hyl foer forbi dem, men ingen menneskelig Røst svarede paa Raabet. De vare nu duvede ned i en stor Fordybning mellem Søerne, hvor den snævre Udsigt ikke strækkede sig længer end til de mørke, rullende Skranker til begge Sider.

„Barmhiertige Forsyn!" udbrød Gouvernanten, „kan der endnu være flere, som ere ligesaa ulykkelige, som vi selv!"

„Det var en Baad, eller mit Syn er ikke saa sikkert som ellers," svarede Wilder, og beholdt sin Stilling, for at iagttage Øieblikket, da han atter skulde kunne faae Øie paa den. Snart blev hans Ønske ogsaa opfyldt. Han havde for et Øieblik betroet Roeret

til Cassandra, som lod Barkassen vige lidt fra sin Cours. Ordene svævede endnu paa hans Læber, da den samme sorte Gienstand kom ned af Bølgen til Luvart, og en Baad foer dem forbi i Dynningen med Kiølen iveiret. Negerinden udstødte et Skrig, slap Roerpinden, og sank paa Knæe i det hun skiulte Ansigtet i sine Hænder. Wilder greb øieblikkelig Roret og saae om i den Retning, hvorfra Cassandras forskrækkede Øie havde vendt sig. En styg, menneskelig Skikkelse viste sig der opreist og halvt udenfor Vandet, og nærmede sig midt i den brudte Bølge, som bedækkede den mørke Skraaning til Luvart med Skum. Et Øieblik stod den, med det salte Vand dryppende fra de giennemvaade Lokker, ligt et Væsen, der var steget op fra Dybet for at vende sine frygtelige Træk mod Tilskuerne, og derpaa drev Liget af en druknet Mand forbi Barkassen, som strax efter hævede sig op paa Toppen af Bølgen, og sank ned i en anden Dynning, hvor der ikke flød saa rædsom en Gienstand.

Ikke blot Wilder, men ogsaa Gertrude og Madam Wyllys, havde seet dette forfærdelige Syn saa nær, at de kunde gienkiende Nightheads Ansigt, som Døden endnu havde giort barskere og fælere. Men ingen af dem sagde noget, eller gav noget andet Tegn paa, at de havde gienkiendt ham. Wilder haabede, at hans Selskab dog havde undgaaet det forfærdelige Indtryk af at

have gienkiendt Offeret, og Fruentimmerne selv saae i Forræderens usalige Skiebne altfor meget af deres egen sandsynlige, men mere forhalede Undergang, til at de med Ord kunde yttre den Forfærdelse, alle saa dybt følte. En Stund hørtes kun Elementerne at hyle en hæs Sørgesang over deres Kampoffer.

„Tollen har fyldt!" bemærkede omsider Wilder, da han, af sit Selskabs blege Træk og betydningsfulde Øiekast, saae, at det var unyttigt længere at undlade at yttre sig om Sagen. „Deres Baad var kun skrøbelig, og ladet lige til Reilingen."

„Troer De, at alle ere gaaede under?" spurgte Madam Wyllys med en neppe hørlig Stemme.

„Der er intet Haab for nogen af dem! Med Glæde vilde jeg give en Arm for den ringeste af disse forførte Matrosers Hielp, som ved deres Ulydighed og Uvidenhed ere styrtede deres onde Skiebne imøde."

„Og vi ere ene tilbage af alle de lykkelige, sorgfrie Væsener, som for saa kort siden forlod Havnen ved Newport i et Skib, som saa længe har været Sømænds Stolthed."

„Der er ikke flere tilbage: denne Baad med hvad den indeholder ere de eneste Minder om „den Kongelige Karoline"!"

„Det var ikke indenfor den menneskelige Kundskabs Grændser at forudsee denne Ulykke?" vedblev Gouver-

nanten, og fæstede sine Øine paa Wilders Ansigt, som om hun vilde giøre et Spørgsmaal, hendes Samvittighed sagde hende, forraadte noget af den samme Overtroe, som havde paaskyndet det raae Væsens Skiebne, de nylig var faret forbi.

„Nei det var ikke."

„Og havde den Fare, de saa ofte, og saa uforklarlig sigtede til, intet at giøre med den, vi har undergaaet?"

„Nei den havde ikke."

„Er den forsvundet ved vor forandrede Stilling?"

„Jeg haaber det."

„See!" afbrød Gertrude, og lagde i sin Ivrighed Haanden paa Wilders Arm.

„Himlen være lovet! hist er dog endelig et lykkeligt Syn."

„Det er et Skib!" udbrød Gouvernanten, men en misundelig Bølge hævede sin grønne Side op imellem dem og Gienstanden, og de sank ned i Dynningen, som om Synet kun i et Øieblik havde viist sig for deres Øie, for at spotte dem med sit Blændværk. Dog havde Wilders skarpe Blik faaet Øie paa det, i det de duvede; og da Baaden atter hævede sig, var hans Øie i den tilbørlige Retning, og han saae nu, at det virkelig var et Skib. Den ene Bølge fulgte efter den anden, og det ene Øieblik efter det andet, i hvilke

den Fremmede viste sig for deres Blik og ligesaa ofte forsvandt igien, eftersom Barkassen sank ned i Søens Dynning. Imidlertid vare disse korte og hastige Blik tilstrækkelige til at føre alt, hvad der var nødvendigt, til en Mands Øie, der var bleven opfostret paa det Element, hvor Omstændighederne nu fordrede saa uafladelige og utvetydige Prøver paa hans Dueligheb.

I en Miils Afstand viste sig virkelig et Skib let og yndigt rullende og duvende paa de Bølger, som Barkassen saa besværlig arbeidede sig igiennem. Et eneste Seil var sat til, for at give Skibet en stadig Bevægelse, og saa mindsket, at det saae ud som en lille sneehvid Skye imellen de mange mørke Touge og Rundholter. Undertiden syntes dets lange fine Stænger at pege op mod Zenith, som om det rullende bøiede sig imod Vinden, og syntes derpaa atter langsomt og yndigt at sænke sig ned mod Oceanets krusede Overflade, som om de vilde søge Tilflugt for deres øvrige Bevægelse i selve det oprørte Hav. Der var Øieblikke, i hvilke det lange, lave og sorte Skrog tydelig saaes at hvile paa Toppen af Bølgerne, straalende i Soelskinnet, i det Vandet skyllede ned af Siderne; og dernæst i det baade Skibet og Baaden sænkede sig, forsvandt Alt for Øiet, endog de fine Toug paa dets høieste og tyndeste Stænger.

Baade Madam Wyllys og Gertrude bøiede An-

sigtet ned mod deres Knæe, da de vare blevne overbeviste om Virkeligheden af deres Haab, og yttrede deres Taknemmelighed i taus og skiult Tak. Cassandras Glæde var lydeligere og mindre dæmpet. Den udannede Negerinde loe, græd og jublede paa den meest rørende Maade ved den Udsigt til Frelse, der nu tilbød sig for hendes unge Herskerinde og for hende selv, fra en Død, som det nylige Syn havde fremstillet for hendes Phantasie under den frygteligste Skikkelse. Men intet tilsvarende lykønskende Blik var at spore i Wilders sammentrukne ængstlige Die.

„Nu," sagde Madam Wyllys, og trykkede hans Haand i begge sine, „nu kan vi haabe at blive befriede; og saa skal vi dog faae nogen Leilighed til, modige, fortræffelige, unge Mand, at vise, hvor høit vi skatte Deres Tieneste."

Wilder taalte hendes Følelsers Udbrud med en Slags forvirret Bekymring, men han hverken sagde noget, eller paa anden Maade viste endog den ringeste Medfølelse for hendes Glæde.

„De er sikkert ikke bedrøvet, Master Wilder," tilføiede den forbausede Gertrude, „over at den barmhiertige Gud endelig viser os Udsigt til Frelse fra disse forfærdelige Bølger!"

„Jeg vilde gierne døe, kunde jeg blot befrie Dem for Fare," svarede den unge Sømand; „men —"

„Nu er der ikke Tid til andet end Taknemmelighed og Glæde," afbrød Gouvernanten ham; „Nu kan jeg ikke laane Øre til nogen kold Undtagelse; hvad mener De med dette „men"?"

„Det er maaskee ikke saa let at naae dette Skib — Stormen kan forhindre, — kort sagt, man kan see mangt Skib paa Søen, som man ikke kan praie."

„Vor Skiebne er lykkeligviis ikke saa grusom, jeg forstaaer, besindige, ædelmodige unge Mand, Deres Ønske at svække et Haab, som muelig kan blive skuffet; men jeg har altfor længe og altfor ofte prøvet dette farlige Element til ikke at vide, at den, der har Vinden, kon praie eller lade det være, ligesom han vil."

„De har Ret i at sige, at vi ere til Luvart, Frue; og hvis jeg var ombord i et Skib, vilde intet være lettere end at løbe saa nær, at vi kunde praie den Fremmede. — Dette Skib ligger rigtignok bi, og dog er Kulingen ikke rask nok til, at saa stolt et Skib ikke kunde bære flere Seil."

„Saa seer De os vel, og venter efter os."

„Nei vist ikke; Tak Gud, for at vi endnu ikke ere blevne seete! denne lille Pialt falder sammen med Fraaden. De tage den for en Maage eller Krusningen af en Bølge, i det Øieblik de kan see den."

„Og det takker De Himlen for!" udbrød Gertrude, og betragtede den beængstede Wilder med en Forundring,

som den mere forsigtige Gouvernante havde Styrke nok til at holde tilbage.

„Takkede jeg Himlen for ikke at blive seet! jeg har maaskee taget feil af Gienstanden for min Tak: det er et armeret Skib!"

„Maaskee en kongelig Krydser! desto meer kunne vi giøre Regning paa en god Modtagelse! Heis dog et Tegn i Veiret, at de ikke skal forøge deres Seil, og forlade os."

„De forglemmer at Fienden tidt sværmer her om ved vore Kyster. Maaskee det er en Franskmand!"

„Jeg frygter ikke en ædelmodig Fiende. Selv en Sørøver vilde give Fruentimmer Tilflugtsted i saadan Nød, og byde dem Velkommen."

En lang dyb Taushed paafulgte. Wilder stod endnu stedse paa Toften, og anstrengte sig for at fatte ethvert, for en Sømand forstaaeligt Tegn; skiøndt han saaes ugierne at giøre det.

„Vi vil drive længer frem," sagde han, „og da Skibet ligger over den anden Boug, kan vi endnu faae en Stilling, hvor vi kunne være Herre over vore senere Bevægelser."

Hans Selskab vidste ikke rigtig hvorledes de skulde giøre nogen Indvending herimod. Madam Wyllys var saa slaaet af den Kulde, hvormed han mødte denne Udsigt til Frelse, i Modsætning til den fortabte Stil-

ling, han saa kort iforveien havde tilstaaet, de befandt dem i, at hun følte sig meer tilbøielig til at gruble over Sagen, end til at pine ham med Spørgsmaal, hun kunde indsee vilde være unyttige. Gertrude forundrede sig, og var tilbøielig til at troe, han havde Ret, skiøndt hun ikke vidste hvorfor. Cassandra alene var gienstridig. Hun hævede sin Stemme høit imod hvert Øieblikks Tøven, og forsikkrede den adspredte og aldeles fraværende unge Sømand, at hvis der hændtes hendes unge Herskerinde noget ondt ved hans Haardnakkenhed, vilde General Grayson blive vred: og derpaa lod hun ham overveie Følgerne af et Mishag som for hendes eenfoldige Siel var svanger med al den Fare, der fulgte med en Monarchs Vrede. Tirret ved hans ubøielige Foragt for hendes Forestillinger, forglemte Negerinden al Ærbødighed, og af blind Hengivenhed for hende, hun ikke alene elskede, men var bleven oplært til at agte, greb hun Baadshagen, og hæftede til den, med Behændighed, uden at Wilder mærkede det, en af de linnede Kapper, der vare tagne med fra Vraget, og hævede den op, langt over det mindskede Seil, i flere Minuter inden hendes Foretagende var bleven bemærket af nogen af Selskabet. Derpaa lod hun det rigtignok atter falde ned i en Fart ved Wilders mørke, rynkede Blik; men hvor kort Negerindens Triumph var, var den bleven kronet med fuldkomment Held.

Den tvungne Taushed, som pleier at følge paa et pludseligt Udbrud af Misfornøielse, herskede endnu bestandig i Baaden, da en Røgsky brød ud fra Skibets Side, i det Skibet kom op paa Toppen af en Bølge; derpaa kom den dumpe Lyd af et Skud, i det den tungt kæmpede sig op mod Vinden.

„Nu er det for sildigt at betænke sig," sagde Madam Wyllys; „de har seet os, lad saa den Fremmede være Ven eller Fiende."

Wilder svarede ikke, men vedblev at benytte hver Leilighed til at iagttage den Fremmedes Bevægelser. Strax efter saaes Stængerne at bøie sig af fra Vinden, og et Par Minuter efter, vendte Skibets Stævn sig hen i den Retning, hvor de laae. Derpaa lod sig tilsyne fire eller fem bredere Seil paa forskiellige Steder af det sammensatte Maskinerie, medens Skibet gav efter for Stormen, som om det stedse bøiede sig dybere for dens Magt. Enkelte Øieblik, naar det hævede sig op fra Søerne, syntes dets Bouge aldeles at hæve sig ud af Havet, og høie skummende Straaler bleve kastede op i Luften, straalende i Solen, naar de hvide Draaber spredtes ad i Stormen, eller faldt som Perler paa Seil og Takkelage.

„Nu er det i Sandhed for sildigt;" mumlede vor Eventyrer, faldt af med sit lille Fartøi, og lod Skiøderne glide sig igiennem Hænderne, saa at Seilet bug-

nede sig for Stormen, som det skulde briste. Baaden, der saa længe havde arbeidet giennem Vandet, med det Ønske, at holde sig saa nær Landet som mulig, sløi nu hen over Havet med et langt Slæb af Skum efter sig; og, førend endnu begge Fruentimmer ganske havde fattet sig, befandt den sig allerede i det sammenlignelsesviis roligere Vand, som et større Skibs Skrog frembringer. En let rank Skikkelse stod i Vantet, og gav de nødvendige Befalinger til omtrent eet hundrede Matroser, og midt i den Forvirring og Ængstlighed, som saadan en Scene nok kunde vække i Fruentimmernes Bryst, bleve Gertrude og Madam Wyllys med deres to Ledsagere bragte i Sikkerhed op paa den Fremmedes Dæk. I det Øieblik de og deres Sager vare komne op, lod man Fartøiet drive som en unyttig Belemring. En Snees Matroser saaes klavre om mellem Tougene; og det ene Seil efter det andet udfoldede sig mere og mere, indtil Skibet for fulde Seil foer hen ad sin sporløse Bane, som en Sky, der høit oppe hurtig farer igiennem den tynde Luft.

Nittende Capitel.

Nu lad det virke! Munterhed du er
Paa Glid! Tag da hvad Fart du vil! — — —
Shakspeare.

Naar der rigtig tages Hensyn til den Hurtighed, hvormed Skibet fløi for Vinden, vil Læseren ikke blive forundret over, at vi en Uges Tid efter de omtalte Begivenheder, kunne aabne Scenen for dette Capitel paa en ganske anden Deel af Havet. Vi behøve ikke at følge „Røveren" ad hans affides, tilsyneladende ofte ubestemte Cours, paa hvilken hans Kiøl giennemskar Havet i en Strækning af over tusinde Mile, og paa hvilken meer end een kongelig Krydser snildt blev narret, og mange andre mindre farlige Sammenstød undgaaede, og det ligesaa meget af Tilbøielighed som af nogen anden synlig Aarsag. Det er nok for vort Øiemed at vi atter løfte Forhænget, som saaledes for en Tid har skiult Røverens Bevægelser, og vise det herlige Skib i et mildere Clima, og naar man tager Hensyn til Aarstiden paa en gunstigere Sø.

Netop otte Dage efter at Gertrude og hendes Gouvernante vare blevne optagne i det Skib, hvis Characteer det ikke længer er nødvendigt at skiule for

Læseren, steg Solen op over dets flagrende Seil, symmetriske Rundholter og mørke Skrog, som det laae indenfor nogle faa lave smalle klippefulde Øer. Havde ikke disse blaae Forhøininger hævet sig op over Vandet, vilde Havets Farve dog have sagt Sømanden, at Bunden mere end sædvanlig nærmede sig Overfladen, og at man maatte vogte sig for Kystens velbekiendte og frygtede Farve. Det blæste ikke, thi den ustadige ubestemte Luftning som af og til et Øieblik udspilede Skibets lettere Seil, kunde blot kaldes en Morgenvind, som, blidt og mildt, og saa sagte lagde sig paa Havet, at Oceanet fik det blide Udseende af en slumrende Sø.

Hvad der havde Liv ombord, var allerede oppe og paafærde. Halvhundrede stærke, raske Matroser, hang omkring hist og her i Takelagen; nogle loe og passiarede sagte med deres Kammerater, som laae ørkesløse paa Rundholterne ved Siden af, og andre passede den lette daglige Tieneste som efter hvad man kunde see, netop var Øieblikkets Syssel. Endnu flere slentrede omkring nede paa Dækket, omtrent sysselsatte paa samme Maade, og det Hele havde Udseende af Folk, der havde givet sig ifærd med en eller anden ubetydelig Forretning, mere for at undgaae Bebreidelse for Lediggang end fordi det var nødvendig. Skandsen, dette hellige Sted paa ethvert Skib, der giør Fordring paa Disciplin eller noget som ligner den, var besat

paa en anden Maade, skiøndt dog altid af Mennesker, der ikke kunde giøre større Fordring paa at kaldes virksomme eller for Alvor beskiæftigede. Kort sagt, Skibet var deelagtig baade i Havets og Veirets Characteer, der begge syntes at giemme deres Kræfter til en mere passende Leilighed.

Tre eller fire unge Mennesker (og naar man tager Hensyn paa deres Tienestestilling, langt fra ikke ubehagelige at see til) stode der, iførte en Slags Sø-Uniformsfrakke, hvori ingen Nations Mode i Særdeleshed nøie var spurgt tilraads. Den tilsyneladende Rolighed uagtet, der herskede rundt omkring dem, bar dog enhver af disse Personer en kort lige Dolk ved Siden; og da een af dem bøiede sig ud over Siden af Skibet, stak Kolben frem af en lille Pistol igiennem en Aabning i hans Frakke. Dog var der ikke noget ligefrem Tegn til Mistillid, hvorfra en Jagttager kunde slutte sig til, at denne bevæbnede Forsigtighed var noget Usædvanligt der ombord. Et Par stygge haardføre Skildvagter, klædte og munderede som Marinere, og som tvertimod Skik ombord vare posterede paa den Linie, der skiller Officerernes Samlingsplads fra den forreste Deel af Skibet, tydede ogsaa paa meer end almindelige Sikkerhedsregler. Imidlertid bleve alle disse Indretninger betragtede af Matroserne med Ligegyldighed, et

sikkert Beviis paa, at Vanen allerede for længe siden havde giort dem fortrolige dermed.

Den Person, der er bleven fremstillet for Læseren under den skraldende Titel af „General", stod strunk og stiv som en af Skibets Master og mønstrede med et critisk Blik sine to Leiesvendes Mondur tilsyneladende saa ligegyldig for hvad der foregik omkring ham, som om han i bogstavelig Forstand ansaae sig selv for nagelfast i Skibet. Dog var der en Skikkelse, der udmærkede sig fra alle rundt omkring, ved sit Udseende af Værdighed, og sin bydende Mine, som endog viste sig i den smilende Stilling. Det var Sørøveren, der stod ene, da ingen vovede at nærme sig det Sted, han havde valgt for sin smukke, bydende Person. Der var bestandig en alvorlig Forsken i hans skarpe, bevægede Blik, i det det streifede om fra den ene til den anden Gienstand i Skibet; og i Øieblikke, hvor hans Blik syntes heftet paa een af de uldagtige Skyer, der svævede i det blaae Rum over ham, lagde der sig et tungsindigt Udtryk paa hans Pande, som man kunde tænke sig en Skygge af dyb Eftertanke. Ja, disse sænkede Øiebryn blere af og til endog saa mørke og truende, at det smukke Haar, som i Lokker bølgede frem under en sort Fløiels Hue, i hvis Pul der sad en Guldqvast, ikke længer formaaede at give hans Aasyn den Ynde, det undertiden fremviste. Som om han

forsmaaede Forstillelse, og ønskede at forkynde høit Naturen af den Magt han udøvede, bar han sine Pistoler aabenlyst i et Læderbælte, der omspændte en blaa Frakke zirlig kantet med Guld, og igiennem hvilket han ligeledes havde stukket en let krum tyrkisk Yatagan, tilligemed en lille Dolk, som efter Grebets Udziring at dømme, oprindelig var kommen fra en italiensk Konstners Værksted. Paa Hytten, høiere end de andre og afsides, stod Madam Wyllys og hendes Myndling, og ingen af dem viste hverken ved Mine eller Gebærder, i mindste Maade den Engstelighed, som man vilde have fundet naturlig hos Fruentimmer, der befandt sig i en saa kritisk Stilling, som i Selskab med fredløse Fribyttere. Tvertimod, medens den Sidste viste den Første den lyseblaae Forhøining, der hævede sig frem af Havet, som en dunkel klar begrændset fiern Sky, var Haab paa en ganske særegen Maade, sammensmeltet med det sædvanlige, rolige Udtryk i hendes Træk. Hun kaldte netop paa Wilder i en munter Tone; og Ynglingen, der længe havde staaet med en Slags spændt Forventning ved Foden af Trappen, der førte fra Skandsen, var strax ved hendes Side.

„Jeg betroer Gertrude," sagde Gouvernanten med en Fortrolighed, som de Farer, de havde giennemgaaet med hinanden, havde ført med sig, „at hist er hendes Hiem, og at vi snart kunne haabe at naae det, naar

det blot vil lufte lidt; men den egensindige frygtsomme Pige paastaaer, at hun ikke kan troe sine egne Sandser efter de rædselfulde Farer vi har undergaaet, indtil hun i det mindste faaer sin Fædrenebolig og sin Faders Ansigt at see. De har vel tidt før været der paa Kysten?"

„Tidt, Frue."

„De kan vel altsaa sige os, hvad det er for Land vi see."

„Land!" gientog vor Eventyrer og stillede sig forundret an. „Kan man see Land?"

„Kan man see Land! er det ikke flere Timer siden at der blev raabt oppe fra Masten?"

„Det kan være. Vi Sømænd ere sløve efter en giennemvaaget Nat, og høre tidt kun lidt af hvad der foregaaer." Der var et skarpt mistænkeligt Udtryk i Gouvernantens Øie som om hun frygtede for noget, hun vidste ikke hvad, inden hun vedblev:

„Har Synet af Amerikas lykkelige velsignede Jordbund saa hurtig tabt sin Ynde i Deres Øine, at De kan nærme dem det med en saa ligegyldig Mine? den Hengivenhed, som Mænd af Ærens Fag føle for et saa farligt og forræderisk Element er mig en Gaade, jeg aldrig har kunnet løse."

„Elske da Sømænd deres Kald med en saa stor Hengivenhed?" udbrød Gertrude med en Inrighed, hun vilde have været i Forlegenhed over at giøre Rede for.

„Det er en Svaghed vi ofte blive beskyldte for," svarede Wilder og vendte sig til den Talende med et Smiil, der havde mistet hver Skygge af Tilbageholdenhed.

„Og med Rette?"

„Jeg frygter, med Rette."

„Ja!" udbrød Madam Wyllys med en besynderlig blid og dog bitter klagende Tone; „ofte mere end deres rolige, fredelige Hiem!"

Gertrude forfulgte ikke Ideen videre; men hendes skiønne store Øie sænkede sig ned paa Dækket, som om hun tænkte over den besynderlige Smag, der kunde giøre en Mand saa ufølsom for huuslige Glæder, og bevæge ham til at friste Oceanets vilde Farer.

„Jeg er i det mindste fri for den sidste Beskyldning: „Skibet har altid været mit Hiem;" sagde Wilder.

„Ogsaa en stor Deel af mit Liv er gaaet hen ombord," vedblev Gouvernanten, som det var tydeligt at mærke i hendes egen Siæl dvælede ved den længst forbigangne Tids Billeder. „Baade lykkelige og ulykkelige Timer har jeg tilbragt paa Seen! Ikke heller er dette det første kongelige Skib, det har været min Skiebne at blive henkastet paa. Og dog synes mig Skikkene forandrede, siden de Dage jeg mener, hvis ikke Hukommelsen nu begynder at tabe noget af den Alders Ind-

tryk, hvor Hukommelsen ellers er stærkest. Er det sædvanligt, Master Wilder, at en ganske Fremmed, som De, strax faaer Commando i et Krigsskib?"

„Sikkert ikke."

„Og dog har De, efter min ringe Forstand handlet her som Næstcommanderende, fra det Øieblik De som en skibbrudden hielpeløs Flygtning kom her ombord."

Vor Eventyrer vendte sig bort, og det var tydeligt at han søgte efter Ord før han svarede:

„En Bestalling er stedse respecteret, den forskaffede mig den Agtelse, De var Vidne til."

„De er da altsaa een af Kronens Officerer?"

„Vilde vel nogen andens Befalinger blive respecterede i eet af Kronens Skibe? Ved Dødsfald var den Næstcommanderedes Plads bleven ledig i denne — Krydser; og heldigviis for Tieneften og maaskee ogsaa for mig, var jeg just ved Haanden for at besætte den."

„Men sig mig endnu," vedblev Gouvernanten, som ret syntes oplagt til at benytte denne Leilighed til at løse flere end een Tvivl, „er det sædvanlig at Officererne ombord i et Krigsskib, vise sig saaledes bevæbnede mellem Mandskabet, som jeg her seer?"

„Det er vor Chefs Villie."

„Den Chef er bestemt en duelig Sømand, men hvis Lune og Smag er ligesaa ualmindelig som hans

Udvortes. Jeg har sikkert seet ham før, og som det forekom mig for ikke lang Tid siden."

Derefter taug Madam Wyllys flere Minuter, og i al den Tid bortvendtes ikke hendes Blik fra det rolige ubevægelige Væsen, der endnu bestandig stod i sin hvilende Stilling, hævet over den hele Sværm, han havde forstaaet at giøre aldeles afhængende af sit Bud. Det syntes i disse faa Minuter som om Gouvernantens Øine indsugede de ubetydeligste Eiendommeligheder ved hans Person, som om de aldrig vilde trættes ved at stirre hen paa ham. Derpaa trak hun Veiret dybt, og maatte endnu engang erindre, at hun ikke var alene, men at andre ventede tause, men opmærksomme, Resultatet af hendes hemmelige Tanker. Uden imidlertid at vise nogen Forlegenhed over en Aandsfraværelse, der var altfor sædvanlig til at den kunde forundre hendes Myndling, fortsatte Gouvernanten Samtalen, hvor hun først havde afbrudt den, i det hun atter vendte sig til Wilder.

„Har De længe kiendt Capitain Heidegger?" spurgte hun.

„Vi er stødt sammen før."

„Man skulde troe efter Lyden at det var et Navn af tydsk Oprindelse. Jeg er vis paa, at jeg ikke har hørt det før, og der var dog en Tid, at faa Officerer af hans Rang i Kongens Tieneste vare mig ubekiendte,

i det mindste af Navn. Har hans Familie længe været i England?"

„Det er et Spørgsmaal, han bedre kan besvare selv," sagde Wilder der glad bemærkede, at Gienstanden for deres Samtale nærmede sig med en Mine, som om han vel følte, at ingen ombord turde vove at giøre ham Retten stridig, til at blande sig i hvilken Samtale, han fik Lyst til. „For Øieblikket kalder Tieneſten mig andetsteds hen."

Det var tydeligt at mærke, at Wilder ugierne forlod dem, og havde nogen af Selskabet næret mindste Mistanke, maatte de have bemærket det mistroiske Øie, hvormed han vogtede paa den Maade, hvorpaa hans Chef tog sig den Frihed at aflægge sin Morgenhilsen. Der var imidlertid intet i Sørøverens Mine, der skulde foranledige en saadan jalour Aarvaagenhed. Tvertimod vare hans Manerer i det Øieblik kolde og adspredte, og han syntes at blande sig i deres Samtale, mere af Følelse for hvad han troede at skylde sine Gieſter, end fordi han troede ellers at opnaae nogen særegen Behagelighed ved Samtalen. Dog var hans Adfærd venlig og hans Stemme blid som de Luftninger, der tilviftedes dem fra de sunde Øer, man havde i Sigte.

„Der er et Syn" — sagde han og pegede mod de lave blaae Landtoninger — „der er Landbeboerens Lyst og Sømandens Skræk."

„Er da Synet af Regioner, hvor saa mange Millioner af deres Medskabninger glæde sig ved at bygge og boe, saa modbydeligt for Sømændene?" spurgte Gertrude (til hvem han meest henvendte sine Ord) med en Ligefremhed, som i og for sig selv tilstrækkelig vilde have viist, at ikke den ringeste Idee om hans egentlige Characteer var opstaaet i hendes rene umistænksomme Siel.

„Miss Grayson indbefattet," svarede han med et lille Buk og et Smiil, hvor maaskee Spot skiulte sig under Spøgefuldhed. „Efter den Fare, De for saa kort siden har været udsat for, har endog jeg, saa fast og stivsindet et Søeuhyre jeg endog er, megen Grund til at klage over Deres Modbydelighed for vort Element. Og dog seer De, at det ikke er uden sine Behageligheder. Ingen Søe indenfor Grændserne af hiint faste Land kan være roligere og blidere end denne Deel af Havet. Var vi nogle faa Grader sydligere, skulde jeg vise Dem Landskaber med Klipper og Bierge — Havbugter og Høie behængt med grønne Tepper — baltrende Hvaler og dovne Fiskere, og fierne Hytter og slappe Seil — som endog vilde tage sig ud paa Prent, og som endog Deres straalende Die nok vilde holde af at læse."

„Og dog vilde De skylde Landet en stor Deel af alt dette. Til Giengield for Deres Malerie, vilde

jeg føre Dem mod Nord, og vise Dem sorte, truende Skyer — en grønladen, oprørt Søe — Skibsvrag og Sandbanker — og Hytter, Høie og Bierge kun i den Mands Phantasie, der skulde til at drukne — og Seil, blegede ved Vande, der skiule den graadige Hai eller den væmmelige Polyp."

Gertrude havde svaret i samme Tone som han, men hendes blege Kind og en let Bæven omkring hendes fulde svulmende Læber, viste altfor tydeligt at Phantasien ogsaa var virksom med sine frygtelige Billeder. Sørøverens skarpe, speidende Øie opdagede snart denne Forandring; og som om han vilde banlyse enhver Erindring, der maatte volde hende Smerte, gav han snildt og tillige fiint Samtalen en ny Retning.

„Der er nu Folk der troe, at Søen ikke har nogen Forlystelser," sagde han. „Det kan vel være sandt for en skrantende, søsyg Stakkel, der lider af Hiemvee; men den som besidder Aandskraft nok til at overvinde Legemets Qvalme, vilde nok være af en anden Mening. Vi har for Exempel regelmæssig vore Baller; og her ere Konstnere ombord, der, om de end ikke kunde giøre saa accurat en ret Vinkel med deres Been, som den første Solodandser i en Springdands, dog kunne giennemgaae alle deres Toure i en Storm, og det er dog nok mere end man kan sige om den høieste Springer blandt dem alle iland.

Et Bal uden Fruentimmer vilde i det mindste forekomme os ukyndige Fastlandsbeboere at være en uselskabelig Fornøielse."

„Hm! Een eller to Damer vilde vel ogsaa giøre den bedre. Saa har vi vore Theatre: Farcer, Comoedier og Tragoedier skiftes til at fordrive Tiden. Den Karl, De der seer ligge paa Forre-Merseraa, som en doven Slange i Solskinnet paa Grenen af et Træe, vil De høre brøle „saa kielent som nogen Turteldue!" Og her er en af Momus's Præster, som kunde fremlokke et Smiil selv paa en søsyg Munks Læber; jeg troer ikke jeg kan sige mere til hans Anbefaling."

„Det klinger altsammen godt nok i Beskrivelsen," bemærkede Madam Wyllys; „men et og andet skyldes — Digteren, eller Maleren; — hvad skal jeg kalde Dem?"

„Ingen af Delene, men derimod en alvorlig, sandfærdig Historieskriver. Da De imidlertid tvivler, og da De er saa fremmed for Havet" —

„Jeg beder om Forladelse!" afbrød Damen ham alvorlig. „Jeg kiender tvertimod meget til det."

Sørøveren, hvis urolige Blik mere havde hvilet paa Gertrudes ungdommelige Ansigt end paa hendes Venindes, heftede nu sit Øie paa den Sidsttalende, og lod det dvæle der saa længe, at det giorde Gienstanden derfor en Smule forlegen.

„De synes forundret over, at et Fruentimmers

Tid er bleven saaledes anvendt," bemærkede hun, i den Hensigt at giøre ham opmærksom paa det Upassende i hans stirrende Blik.

„Det var nok om Søen vi talede," vedblev han som en, der pludselig blev vækket af sine dybe Drømmerier. „Ja nu husker jeg det var om Søen; jeg pralede i min Lovtale: jeg sagde jo til Dem, at dette Skib seilede hurtigere end —"

„Vist ikke!" udbrød Gertrude, og loe over hans Feiltagelse. „De agerede Ceremoniemester ved et Søbal!"

„Vil De dandse en Menuet? Vil De giøre mit Dæk den Ære?

„Jeg, Sir? og med hvem? maaskee med den Gentleman, der saa godt kan staae fast i en Storm?

„De var ifærd med at hæve een og anden Tvivl, vi kunde nære om Sømænds Fornøielser," sagde Gouvernanten med et alvorlig bebreidende Blik til sin Myndling, for hendes altfor spøgende Lune.

„Ja, det var et øieblikkeligt Indfald, — men jeg bliver ved hvad jeg har sagt."

Derpaa vendte han sig til Wilder, som havde stillet sig saaledes, at han kunde høre alt hvad der blev talt, og vedblev, —

„Damerne tvivle om vor Munterhed, Master Wilder. Lad Baadsmanden give de magiske Stød i sin

Pibe og forkynde Ordet „til Lystighed" for Mandskabet."

Vor Eventyrer bukkede og gav den nødvendige Befaling. Lidt efter viste sig netop den Person, som Læseren allerede har giort Bekiendtskab med i Skienkestuen i det uklare Anker. Han kom frem midt i Skibet tæt ved Storlugen, prydet, som den Gang, med sin Sølvkiæde og Pibe og ledsaget af to Mather, som vare ringere Disciple af den samme raae Skole. Derpaa lød en lang skarp Piben fra Nightingales Instrument, og da Lyden havde tabt sig, udstødte han med sin dybeste og mindst velklindende Stemme, —

„Alle Mand til Lystighed! Halloi!"

Vi have forhen havt Leilighed til at ligne disse Toner ved en Oxes Brølen, og vi finde ikke heller nu Anledning til at forskiønne Sammenligningen, eftersom der ikke tilbyder sig nogen mere passende. Begge Matherne fulgte Baadsmandens Exempel, og denne Forkyndelse blev nu anseet for tilstrækkelig. Saa uforstaaelig og skiærende denne Pibe end maatte klinge i Gertrudes musikalske Øren, saa frembragte den dog ingen ubehagelig Virkning paa den største Deel af deres Sandser, som hørte den. Da den første dirrende og udholdende Tone af Piben hævede sig op i den stille Luft, kneisede hver enkelt af de lade og hensirakte Søfolk, som laae langs med Spirerne eller hængte op ad Bevlingerne,

og lyttede til de Ord, der maatte komme bagefter, ligesom en lydig Pudel spidser Ørene for at lytte efter sin Herres Stemme. Men neppe var de Ord udtalte, som gik forud for den langtrukne sædvanlige Lyd, hvormed Nigthingale sluttede sit Raab, førend den sagte Mumlen, der saa længe havde vedligeholdt sig mellem Folkene, brød ud i et almindeligt og eenstemmigt Hurra. I et Øieblik var hvert Spor af Uvirksomhed veget for en almindelig og overordentlig Travlhed. De unge og lette Mersegaster sprang som hoppende Dyr op i Vanterne til deres Master, og man saae dem stige op ad de rystende Tougstiger, som ligesaa mange Egern, der skyndte sig til deres Huler ved Tegnet af Fare. De alvorligere og tungere Baksgaster, de ansseeligere Constabelsmather og Qvarteermestere, de ukyndigere og halv forbausede Kulegaster, og den raae og virkelig alarmerede Besætning agter, alle styrtede som drevne af Instinct hver til sin Post; de mere øvede for at lægge Raad op mod deres Skibskammerater, og de mindre erfarne for at raadslaae om deres Forsvarsmidler.

I et Øieblik gienlød Mersene og Rærne af Latter og høirøstet Skiemt, eftersom den hoverende Matros tilveirs meddeelte sine Kamerader sin Plan, eller gav sin egen Opfindelse til Bedste, ved et eller andet mindre sindrigt Drillerie. Paa den anden Side viste tilstrækkelig de mistroiske og ofte gientagne Blik opad

fra Folkene, der havde samlet sig paa Skandsen, og rundt omkring Stormasten, den Mistillid hvormed de Uindviede nede paa Dækket skulde til at indlade sig i denne praktiske Geniekamp. Imidlertid forblev de rolige og alvorlige Matroser paa Bakken, paa deres Plads med et Slags barsk Bestemthed, som klarlig tydede paa, at de stolede paa deres physiske Styrke, og paa deres lange Fortrolighed saavel med Havets Pudserier, som med dets Farer.

Der var endnu en anden lille Flok, der samlede sig i denne almindelige Skrigen og Forvirring, og det med en Tilsærdighed og Samdrægtighed, som paa eengang tilkiendegav baade Bevidsthed om den fuldkomne Nødvendighed af Enighed under nærværende Omstændigheder, og Vanen at handle i Forening. Det var Generalens dresserede og militairiske Følgesvende, imellem hvilke og de mindre konstmæssig exercerede Matroser, der ikke alene fandt en Modbydelighed Sted, som man næsten kunde kalde instinctmæssig, men som tillige af iøinefaldende Grunde var bleven saa stærk næret ombord i det Skib, vi tale om, at den ofte yttrede sig i stormende og næsten tumultuariske Slagsmaal. De samlede sig hurtig, omtrent tyve i Tallet; og skiøndt de vare nødte til at lægge deres Geværer bort i denne Forlystelse, var der dog en Alvorlighed paa alle disse skiæggede Hædersmænds Ansigter, der viste hvor gierne

de vilde gribe til Bajonetten, der hang om Skulderen, hvis Nøden skulde fordre det. Deres Chef trak sig agter ud til Hytten, tilligemed de øvrige Officerer, for ikke ved deres Personer at genere det frie Spøg, de havde overladt den øvrige Deel af Skibet til.

Et Par Minuter kunde vel være gaaet med til disse forskiellige Bevægelser, vi just have omtalt. Men saasnart Mersegasterne saae, at ingen uheldig Røler af deres Partie kunde naaes af Klyngerne nede, begyndte de i bogstavelig Forstand at adlyde Baadsmandens Raab ved at pønse paa „Lystighed."

En Mængde Spande, hvoraf de fleste vare anskaffede i Tilfælde af Ild, saaes nu i en Fart at sænkes ned i Søen ved Tallier fra de yderste Ender af Rærne. Til Trods for den pudseerlige Modstand af Folkene nedenunder, vare disse Læderkar i en Fart fyldte, og i deres Hænder, der havde sendt dem ned. Mangen gabende Kulegast og stiv Mariner, giorde nu et mere fortroligt Bekiendtskab med det Element, han svømmede paa, end der anstod hans Bequemmelighed eller Lyst. Saalænge Spasen kun gik ud over disse halvindviede Personer, udøvede Topgasterne ustraffede deres Vittighed; men neppe var en Constabelmaths værdige Person fornærmet før den hele Trops ringere Officerer, og Baksgaster reiste sig som een Mand, for at giengielde Fornærmelsen, og det med en Raskhed og

Behændighed, som viste hvor hiemme de ældre Matroser vare i Alt, hvad som hørte til deres Fag. En lille Sprøite blev trukken forud og rettet op mod det nærmeste Mers, ligesom et vel plantet Batterie aabner Slaget. De leende, pludrende Topgaster, vare snart adspredte i det nogle stege saa høit tilveirs, at Sprøiterne ikke kunde naae dem, og andre flygtede til det nærmeste Mers, langs ad Touget op ad svimlende Høider, som vilde forekommet umulige for ethvert Dyr, der ikke var saa smidigt som et Egern. Marinerne bleve nu af de heldige og ondskabsfulde Matroser forude, opmuntrede til at benytte sig af Fordelen. Allerede ganske giennemblødte og ivrige efter at hævne deres Skade, forsøgte en halv Snees Soldater, hvis pudrede Parykker vare blevne forvandlede til et Slags Deig, ved et altfor inderligt Bekiendtskab med Vandspandene, anførte af en Corporal, at stige op i Vantet; et Foretagende der var vanskeligere for dem end at bestige en Brecche. De ondskabsfulde Constabelmather og Qvarteermestere, tilfredse med deres eget Held, opmuntrede dem til Foretagendet; og medens Nightingale og hans Mather vendte Skraaen i Munden, lød fra deres Pibe det lystige Signal „hiv op!" Synet af disse Bovehalse, der langsomt og forsigtigt krøbe op ad Vantet, virkede paa de adspredte Topgaster som Synet af ligesaa mange Fluer i Nærheden af Bævet virker paa deres

skiulte rovgierrige Fiender. Matroserne tilveirs saae, ved de betydningsfulde Nickast fra dem nede, at en Soldat blev anseet som lovligt Bytte. Ikke saasnart var derfor disse komne ind i Vævet, før tyve Mersegaster styrtede over dem for at sikkre sig deres Bytte. I en ubegribelig kort Tid var dette vigtige Formaal opnaaet. To eller tre af de dristige Eventyrere bleve surrede fast paa det Sted, de vare grebne, aldeles ude af Stand til at giøre nogen Modstand paa et Sted, hvor selve Instincten drev dem til at bruge begge Hænder til at holde sig fast; og de øvrige bleve ved Tallier hidsede op til de forskiellige Spirer, paa samme Maade som et let Seil eller en Raa vilde være bleven svaiet hen paa sin Plads.

Midt under denne stoiende Glæde, der ledsagede dette heldige Udfald, lagde man Mærke til en Person, der med den største Alvorlighed og den meest forretningsmæssige Mine, besørgede sin Deel af Commandoen. Siddende paa den yderste Ende af en af de lavere Rær med ligesaa megen Rolighed, som om han havde ligget paa en Sopha, var han ivrig beskiæftiget med at undersøge en Fanges Tilstand, der var hivet op til hans Fedder, med den ondskabsfulde Ordre fra Skamfilingsgasten i Merset, at binde denne kostbare Læseilsblok ind.

„Ja vel," mumlede den sindige, alvorlige begede

Broder, der ikke var nogen anden end Richard Fid, „den Strop I har sendt herop med Knegten er just ikke den bedste; og piber han saadan nu, hvad vil han da ikke giøre, naar I skal til at skiære et Toug igiennem ham. I skulde sandt for Herren, Masters, have eqviperet Gutten bedre, naar I vilde heise ham tilveirs i saa godt Selskab. Her er jo flere Huller i hans Troie end Kahytsvinduerne i en chinesisk Junker. — Holloi! der paa Dækket! — Du Guinea, stik mig paa en Skræder og heis ham tilveirs for at stoppe Vinden i denne Kulegasts Presenning."

Den kæmpestærke Afrikaner, der havde faaet sin Plads paa Bakken for sine uhyre Kræfters Skyld, saae op, og begav sig med begge Hænder i Brystet hen ad Dækket, med en ligesaa alvorlig Mine, som om han var bleven sendt i det vigtigste Tienesteærende. Skraalet ovenfra havde draget en ulyksalig Dødelig fra en afsides Krog paa Banierdækket til den forreste Lugetrappe, hvor han halvt ud over Lugkarmen med et Bundt grovt Traad om Halsen, et Stykke guult Vox i den ene Haand, og en Synaal i den anden Haand, stod og stirrede omkring med samme forvirrede Mine, som en chinesisk Mandarin vilde sætte op, naar han paa eengang skulde indvies i Dandsens Mysterier. Paa ham faldt just Scipios Øie. Han strakte Armen ud og kastede ham op paa Nakken, og inden den forfærdede

Gienstand for hans Angreb vidste i hvis Hænder han var falden, blev en Baadshage stukket ind under hans Buxebaand og han var allerede halvveis tilveirs imellem Søen og Spiren op til den besindige Fid. „Tag Jer iagt, at J ikke lader Karlen falde i Søen!" raabte Wilder strengt fra Hytten.

„Ham Skræder, Massa Henry," svarede den Sorte, uden at forandre en Muskel; „dersom Klæder ikke stærk, han blot skam han selv."

Under denne korte Passiar var den artige Homespun velbeholden arriveret til Enden af sin luftige Fart. Her blev han nu paa behørig Maade modtaget af Fid, som løftede ham op til sig, og da han havde stillet ham bequemt imellem Raaen og Bommen, surrede han ham saaledes fast, at Skræderen rigtig kunde bruge sine Hænder.

„Stop mig lidt paa denne Kulegast!" bød Richard ham, da han tilbørlig havde giort Manden fast; „see her, beslaae mig Alt dette."

Derpaa satte han sin ene Fod paa Halsen af sin Fange, greb hans Been i det de svingede iveiret, og lagde dem ganske rolig i Skiødet paa den forfærdede Skræder.

„See her, gode Ven," sagde han, „brug nu Eders Naal og Plat som om J var paa Værkstedet. Jeres fornuftige Haandværk begynder bestandig nede fra Grun-

den af, for at I kan være vis paa, at Overtøiet vil holde."

„Herren bevare mig og alle andre syndefulde Mennesker fra en brad Død!" udbrød Homespun, og stirrede ned i det tomme Rum, fra sin svimlende Høide med en Fornemmelse, som noget lignede den, hvormed Luftskipperen i sit første Forsøg betragter Landskabet neden under sig.

„Skaf mig af med den Kulegast," raabte Fid derpaa; „han forstyrrer al fornuftig Samtale med sin Støi; og, eftersom hans Equipage er casseret af denne hersens Skræder, er det nok bedst han bliver sendt hen til Forvalteren efter et nyt Overtræk."

Den egentlige Bevæggrund til at blive af med sit nedhængende Selskab var imidlertid en Gnist af Menneskelighed, som bestandig glimtede igiennem den begede Broders raa Lune, thi han kunde nok indsee, at Fangen ikke kunde hænge som han gjorde, uden at sætte temmelig meget til af sit legemlige Velbefindende. Da hans Anmodning var bleven opfyldt, vendte han sig til vor ærlige Ben, for at fortsætte Samtalen, og det med samme Rolighed, som om de begge havde siddet nede paa Dækket, og som om ikke en halv Snees af det samme Slags Løier netop gik for sig paa ligesaa mange forskiellige Steder i Skibet.

„Hvorfor gloer I saadan, min Broder, som en

Stykport?" begyndte Mærsegasten. „Det er Vand altsammen som I seer omkring Jer, paa denne lille blaae Øie nær i Øster, som et Stykke Bahannaland, seer I."

„Det er en syndig, ugudelig Verden, vi leve i!" svarede Manden; „og ingen kan sige, naar hans Liv skal tages fra ham. Jeg har nu udstadt oplevet fem blodige og grumme Krige, og dog skulde det endnu tage saadan forfærdelig og ugudelig Ende med mig."

„Naa, naa, siden I har havt Jeres Lykke i Krig, saa har I jo desmindre Aarsag til at knurre over den lille Ophivning, I maa have følt i Jeres Buxer, da de heisede Jer op til denne hersens Raanokke. Jeg kan sige Jer, min Broder, jeg har saamæn kiendt stoltere Karle giøre den samme Tour, og som hverken vidste naar eller hvorledes de igien skulde komme ned."

Homespun som kun halvt om halvt forstod hvad Fid sigtede til, saae nu paa ham som om han nok ønskede en Forklaring, i det hans Ansigt tillige udtrykkede den største Forundring over den Ligegyldighed, hvormed hans Kamerad holdt sin Stilling, uden anden Støtte end sin egen Kraft til at holde Ligevægten.

„Jeg siger, min Broder," vedblev Fid, „at mangen stolt Sømand er bleven vippet op under Raanokken, og har sprættet ved Signalet fra Kanonen, og har hængt der just saa længe, som Præsidenten for Krigsretten

behagede at troe, var nødvendigt for at forbedre hans Retskaffenhed!"

„Det vilde være grueligt og forfærdeligt for den fredeligste og meest samvittighedsfulde Sømand, at spase med Forsynet, og tage en saadan rædsom Straf forfængelig, ved at anvende den for Løier; men jeg erklærer den dobbelt græsselig for Besætningen af et Skib, hvor ingen kan sige hvilket Øieblik Giengieldelse og Anger vil komme over det. Det synes mig uklogt at friste Forsynet ved et sligt udfordrende Skuespil."

Fid saae meer end almindelig betydningsfuldt paa Manden, og tøvede endog med at svare indtil han havde opfrisket sine Ideer ved endnu et dygtigt Stykke Tobak, foruden det han allerede havde i Munden. Derpaa vendte han sig for at see efter, om ingen af hans støiende og larmende Mersekamerader vare i Nærheden, og fæstede et endnu meer udtryksfuldt Blik paa Skræderen, i det han svarede:

„Hør, min Broer; hvad andre gode Sæder der end kan være hos Richard Fid, saa kan hans gode Venner dog ikke sige, at han er en lærd Mand, og derfor har han ikke heller fundet det passende, at bede om Forlov til at kige i Seilordren, da han kom ombord paa denne velsignede Skude. Men jeg troer dog, at den kan komme frem, naar det kniber, og at ingen

ærlig Karl behøver at skamme sig ved at blive truffen at krydse under den."

„Ak! Himlen beskytte fredelige, uskyldige Mennesker, der tiene her imod deres Villie, naar denne Krydsers Maal er fyldt!" svarede Homespun. „Jeg antager imidlertid, at I som en klog, sefarende Mand, ikke er gaaet i Tieneſten uden Haandpenge, og uden at vide hvorledes det egentlig har sig."

„Jeg er Fa'en ikke gaaet i Tieneste hverken paa „Entrepriſen" eller paa „Delphinen" som de kalder denne Skude. Der er nu Master Harry, Gutten der agter, han som praier en Raa saa yndigt, som Hvalfiſken „brøler"; jeg følger hans Flag, seer I; og det er kun sielden jeg plager ham med Spørgsmaal, og om hvad Boug han siden tænker at seile paa."

„Hvad for noget! vilde I saadan sælge Eders Siel til Satan: og det endog uden at bestemme Prisen?"

„Jeg siger Jer, gode Ven, I gjorde nok saa godt, naar I overhalede Jeres Tanker, førend I som en god Mand lod dem slippe Jer over Tungen. Jeg ønskede gierne at behandle en Gentleman, som er kommen op for at aflægge mig en Visit, med den Høflighed, som passer for mit Mers, og det uagtet Folkene for nærværende er til Lystighed, seer I. Men den Officeer, jeg følger, har sit eget Navn, uden at laane et af den Person, I

nys har fundet passende at nævne. Jeg foragter en saadan elendig Ting som en Trudsel, men jeg behøver ikke at sige en Mand i Eders Alder, at det akkurat er ligesaa let at komme ned fra dette hersens Spiir, som det var at komme herop."

Skræderen kastede et Blik ned i det salte Hav under sig, og skyndte sig at udslette det ubehagelige Indtryk, som hans sidste ulykkelige Spørgsmaal saa tydelig havde giort paa hans muskuløse Selskabsbroder.

„Himlen forbyde, at jeg skulde kalde nogen ved andet end sit Tilnavn og Familienavn, som Loven befaler," sagde han; „jeg vilde kun spurgt, om I havde Lyst til at følge den Gentleman, I tiener, til et saa upassende og farligt Sted, som en Galge?"

Fid grundede lidt, inden han fandt sig bøiet til at besvare et saa alvorligt Spørgsmaal. Under denne usædvanlige Beskieftigelse vendte han Skraaen, hvormed han havde stoppet Munden ganske fuld, dygtig frem og tilbage; og da han var færdig med begge Dele, spyttede han Saften ud næsten lige hen til Blinderaaen, i det han sagde i en bestemt Tone.

„Jeg vil være forbandet om jeg ikke vilde! Efter at have faret sammen i fire og tyve Aar, vilde jeg jo ikke være andet end en Lurendreier, om jeg vilde skilles

fra ham, fordi man fik saadan en Bagatelle som en Galge i Sigte."

„Gagen for saadan en Tieneste maatte da være baade resolut og punktlig, og Levemaaden af det allerlækreste Slags," bemærkede den gode Mand paa en Maade, som viste, at han ikke vilde være misfornøiet ved at faae et Svar. Fid var paa ingen Maade oplagt til at skuffe hans Nysgierrighed, men fandt sig snarere forpligtet, til ikke at lade det mindste blive dunkelt, siden han nu eengang havde indladt sig paa denne Sag.

„Hvad nu Gagen angaaer, seer J," sagde han, „saa er den nu Matroshyre. Jeg maatte foragte mig selv, hvis jeg tog mindre, end den bedste Baksgast i et Skib, som ikke vil sige andet, end at jeg fortiener min Løn. Men Master Harry har nu sin egen Maneer, med at vurdere Folks Dygtighed; og kommer endogsaa hans Tanker i Klemme i en slig Sag, saa fører jeg saamæn ikke det Merlespiger, som kan løsne dem. Jeg talte saadan engang om, at han nok kunde skaffe mig saadan en Constabelmaths Banke; men det vilde han Fa'en ikke vide noget af, fordi, som han selv siger, da jeg har saadan den Maneer, af og til at blive lidt taaget, det kun vilde skade mig; eftersom jo enhver veed, at jo høiere en Advokat kryber op i Takkelagen, deslettere kan alle Mand paa Dækket see at han

har en Svands. Hvad nu Levemaaden angaaer, saa er den Matroskost; undertiden en Bid tilovers for en god Ven, og undertiden en sulten Mave."

„Men saa er der jo tidt Uddeling af — a — a Priispengene, i denne heldige Krydser?" spurgte den artige Karl og saae til Siden, maaskee fordi han følte, at det kunde forraade en overdreven Interesse for Svaret. „Jeg tør sige, I faaer Løn for alle Eders Lidelser, naar Forvalteren uddeler Byttet."

„Hør, min Bro'er," sagde Fid, og havde igien sit betydningsfulde Diekast, „kan I sige mig, hvor den Admiralitetsret holdes, som condemnerer hendes Priser?"

Manden giengieldte Diekastet; men en forfærdelig Tumult i den anden Ende af Skibet, afbrød Samtalen, netop som det saae ud til at det vilde være kommet til en nogenlunde tilfredsstillende Forklaring imellem begge Parter.

Da Handlingen i Fortællingen om føie Tid atter vil gaae frem, ville vi begynde det næste Capitel med Anledningen til den larmende Bevægelse.

Syttende Capitel.

Kom, og faa dig et Sværd, skiøndt det er givet af en Løgte; — de har været oppe disse to Dage. — —

Shakspeare. Henr. VI. 2.

Medens den lille Episode, som vi nys have meddeelt, gik for sig paa Sørøverens Fokkeraa-Nok, blev der overalt givet Scener, der baade havde Tragoediens og Farcens Natur. Det var langt fra at Kampen mellem Dækkets Beherskere, og de saa ofte omtalte travle Indbyggere i Merset, var til Ende. Meer end eengang var der fulgt Slag efter vrede Ord, og da de første var en Deel af Legen, hvori Marinerne og Kulegasterne kunde maale sig med deres kløgtigere Plageaander, begyndte Stridens Udfald at blive meget tvivlsomt. Imidlertid var Nightingale stedse klar til med sin velbekiendte Pibe og kummerfulde Streifen at kalde de Stridende tilbage til deres Følelse, af hvad der passede sig. En langtrukken, skingrende Piben og de Ord, „Godt Humeur, Holloi!" havde hidindtil været tilstrækkelige til at styre de Kæmpendes onde Lune, naar Spasen enten gik for grovt ud over en stolt Soldat, eller de hævnlystne, skiøndt maaskee ikke fuldt saa behiertede Skandsegaster. Men en Forsømmelse fra hans Side, som ellers holdt et saa vaagent Øie med alle sine Undergivnes

Bevægelser, kunde let have foranlediget Følger af en alvorligere Natur.

Neppe havde Mandskabet begyndt paa deres plumpe Løier, vi just have meddeelt, førend det Lune, som havde bevæget Sørøveren til for Øieblikket at slappe Disciplinens Tømme, paa eengang syntes at være forbi. Den muntre, oprømte Mine, hvormed han havde vedligeholdt Samtalen med sine qvindlige Giester (eller Fanger, alt eftersom det behagede ham) var forsvunden paa hans tankefulde, mørke Pande. Hans Øie straalede ikke længer af dette vilde, sarkastiske Lune, han saa gierne gav efter for, men udtrykte derimod smertelig Rolighed og dyb Alvor. Det var tydeligt, at hans Sind var faldet hen i disse rugende Drømmerier, der saa tidt formørkede hans muntre leende Aasyn, ligesom Skyggen formørker en moden og bølgende Kornmarks gyldne Farve.

Medens de fleste af dem, der ikke toge Deel i Mandskabets støiende og lystige Optøier, dog ufravendt saae til, nogle med Forundring og andre med en vis Urolighed, men alle med meer eller mindre Deeltagelse, syntes Røveren at være aldeles ubevidst om alt, hvad der foregik lige for hans Øine. Vel hævede han undertiden sit Blik op til de behændige Væsener, der hang som Egern omkring i Tougene, eller lod det glide ned paa Folkenes langsommere Bevægelser nedenunder; men

det var dog stedse med en Adspredelse, som viste at det Billede, det bibragte hans Siel, kun var dunkelt og usikkert. Det Blik, hvormed han af og til saae hen til Madam Wyllys og hendes skiønne Myndling, forraadte hans indre Bevægelse. Kun i disse hurtige men udtryksfulde Øiekast, kunde man have eftersporet de Følelser, der besielede ham; og dog vilde den skarpeste Jagttager være bleven vildledt, om ikke aldeles skuffet i sine Forsøg, paa at bedømme Characteren af den Følelse, der var fremherskende i hans Siel. Enkelte Øieblik kunde man være bleven forledet til at troe, at en eller anden vanhellig, fræk Lidenskab havde Overvægten, og strax efter naar hans Blik hurtig gled hen over Gouvernantens kydske, og qvindelig-værdige, skiøndt endnu stedse indtagende Aasyn, behøvedes der ingen Phantasie til at forstaae det usikkre, ærbødige Blik, hvormed han betragtede hende.

Medens han saaledes var sysselsat, vedblev Legen, undertiden saa muntert, at den selv lokkede et Smiil frem paa den halv ængstlige Gertrudes Læber, men stedse med en Voldsomhed og frembrydende Heftighed, som hvad Øieblik det skulde være, var istand til at foragte al Disciplin i et Skib, hvor der ikke var andre Midler til at støtte Commandoen end dem, der netop i Øieblikket kunde staae til Officerernes Raadighed. Vand var der bleven nedstyrtet i saadan Overflødighed,

at Dækkene svømmede, og meer end een Skylle var kommen ned inden for de hellige Skranker agter ude. Ethvert ved slig Leilighed almindeligt Hielpemiddel var bleven anvendt af Folkene tilveirs, for at plage deres mindre fordeelagtig posterede Kamerater nedenunder; og var bleven giengieldt, alt efterson Skik og Brug og Leiligheden førte med sig. Hist svingede et Svin og en Kulegast imod hinanden ned fra en Raa; her var en Mariner fastsurret til Vantet, og nødt til at taale, at han blev kradset i Hovedet af en tam Abekat, der nemlig afrettet dertil, og bevæbnet med en Kam, sad paa hans Skulder med en ligesaa alvorlig Mine, og et ligesaa alvorligt Blik, som om han behørig var bleven oplært i Parykmagerprofessionen; og overalt forkyndte plumpt og haandgribelig Spøg den tøilesløse Frihed, som for en kort Tid var givet Væsener, der ellers bleve holdte i den Tvang, som ikke blot Hyggeligheden, men og selv Sikkerheden fordrer, ombord i et vel commanderet Krigsskib.

Midt under al denne Støi og Tummel, hørtes en Stemme, der lod til at komme fra Havet, at praie Skibet ved Navn, igiennem en Raaber, der var anbragt til den ydre Omkreds af et Klydshul.

„Hvem praier „Delphinen?" spurgte Wilder igien, da han saae at Chefens Øre blev lukket for Tilraabet,

der ikke havde formaaet at vække hans Opmærksomhed for hvad der foregik.

„Fader Neptun er under Eders Krig."

„Hvad vil han?"

„Han har hørt at der er kommen Fremmede til hans Rige, og har nu Lyst til at gaae ombord i den trodsige „Delphin," for at spørge efter Deres Ærinde og Beskaffenheden af Deres Journal."

„Han er velkommen. Viis den Gamle ind igiennem Galionen; han er en altfor ferm Sømand til at ønske at komme ind giennem Kahytsvinduerne."

Dermed endte Samtalen; thi Wilder dreiede sig om paa Hælen, som om han allerede var kied af sin Rolle.

Snart viste sig nu en kæmpemæssig Matros, der lod til at komme op fra det Element, hvis Guddom han skulde forestille. Værk, dryppende af Søen, bar han istedetfor graahærdede Lokker, og Tang, hvoraf der flød hele Øer rundt omkring Skibet, hængte skiødesløs over Skuldrene; i Haanden holdt han en Trefod, giort af tre Merlespiger, der vare satte paa Skaftet af en Pik. I saadant Optog kom Havets Gud, der ikke var nogen ringere Person end den første Bakgast, frem paa Dækket med behørig Anstand, fulgt af en Skare skiæggede Havnymfer og Najader, i et ikke mindre plumpt Costüme, end han selv. Da de vare komne op paa

Skandsen, ligeoverfor Officererne, hilste den fornemste Person Gruppen med Sceptret, og begyndte Samtalen som følger; Wilder befandt sig i den Nødvendighed, at overtage den ene Deel af Samtalen, da hans Chef endnu bestandig vedblev at være fraværende med sine Tanker.

„I er her kommet mig ud ret med en flink, smuk Skude, Søn; og med en dygtig Slump af mine raske Gutter. Hvor længe er det siden I forlod Landet?"

„En Ugestid siden."

„Saa har Grønskollingerne jo neppe havt Tid til at faae deres Søbeen igang. Jeg skal nok kiende dem paa den Maade de stopper deres Ankertoug i stille Veir. (Generalen som stod med et haanligt og bortvendt Blik, slap just det Spænd af Mesanvantet, som han formodentlig havde fat i, for at giøre sin Person aldeles ubevægelig; Neptun smaaloe og vedblev) „Jeg vil ikke spørge hvad det er for en Havn I kommer fra, da jeg kan see noget af Newport. Grunden hænger ved Eders Ankerflige. Jeg haaber ikke I har bragt mange ferske Karle med Eder, for jeg lugter Stokfisken ombord paa en østersøisk Coffardimand, som kommer ned med Passaten, og som neppe kan være mere end tre hundrede Mile borte; derfor faaer jeg kun lidt Stunder til at overhale Folkene, for at eftersee dem i Papirerne."

„I seer dem alle her. En saa kyndig Sømand

som Neptun, behøver ingen Veiledning om, hvorledes han skal kiende Sømanden."

„Saa vil jeg da begynde med denne Gentleman," vedblev den ondskabsfulde Baksgast, og vendte sig mod den stedse ubevægelige Marinergeneral. „Han seer stærkt ud efter Landet; og jeg gad nok vide, hvor mange Timer det er siden, han først flød hen over det blaae Hav."

„Jeg troer han har giort mange Reiser, og jeg tør nok sige, at han for længe siden har bragt Eders Majestæt det behørige Offer."

„Ja, vel; det seer omtrent saaban ud; men jeg maa dog sige, at jeg har kiendt Folk, der bedre have benyttet deres Tid, hvis han har været saa længe paa Vandet, som I siger. Hvorledes har det sig med disse Damer?"

„De har begge været tilsøes før, og have Ret til at passere uden nogen Examination," svarede Wilder, temmelig heftig:

„Den yngste er kiøn nok til at være fød i mit Rige." sagde Havets galante Souverain; „men ingen kan undslaae sig for at svare paa en Praining, der kommer fra gamle Neptuns Mund; hvis det altsaa ikke giør en altfor stor. Streg i Eders Velbyrdigheds Regning, vil jeg nok bede det unge Blod at snakke for sig selv." Og derpaa henvendte Gubens dristige Repræsen-

tant sig lige til Gertrude, uden i mindste Maade at bryde sig om det vrede Blik, der skød fra Wilders Øie. „Hvis I, skiøn Jomfru, som Rygtet gaaer, har seet det blaae Hav før denne Reise, saa maa I jo nok kunne huske Skibets Navn og een eller anden lille Omstændighed ved Seiladsen!"

Vor Heltindes Ansigt skiftede Farve og blegnede, saa pludselig og iøinefaldende, som Aftenluften rødmer og derpaa atter faaer sin perleklare Yndighed; men hun tvang sine Følelser, saa at hun kunde svare med en fuldkommen fattet Mine:

„Skulde jeg indlade mig i alle disse Smaaomstændigheder, vilde det afholde Eder fra værdigere Gienstande. Maaskee kan denne Attest overbevise Eder om, at jeg ikke er ganske fremmed for Søen," og i det hun sagde dette, lod hun en Guinea falde fra sin hvide Haand ned i hendes Examinators brede, udstrakte Næve.

„Jeg kan kun forklare mig, at jeg ikke kan erindre Eders Naade, ved mine vidtløftige og møisommelige Forretninger," svarede den frække Fribytter og bukkede sig med plump Høflighed, i det han stak Offeret til sig. „Havde jeg kiget i mine Bøger, inden jeg gik ombord i dette hersens Skib, vilde jeg strax have mærket Feiltagelsen; for nu husker jeg, at jeg befalede een af mine Malere, at tage Eders kiønne Ansigt af, for at jeg kunde vise det til vor Mutter hiemme.

Knægten gjorde det ogsaa ganske godt i en ostindisk Østersskal; og nu vil jeg sende Eders Husbond en Copie deraf, indfattet i Coraller, naar I finder det paa Tiden at vælge Eder en."

Derpaa bukkede han atter, gav et Skrab med Foden, og vendte sig om til Gouvernanten for at fortsætte Examinationen.

„Og De Madam," sagde han, „er det første Gang at De befinder Dem i mit Rige, eller ikke?"

„Hverken den første eller den tyvende Gang; jeg har tidt seet Deres Majestæt før."

„En gammel Bekiendt! Under hvad Brede mon det var vi to først stødte paa hinanden?"

„Jeg troer det var under Linien for tredive Aar siden, jeg først nød den Ære."

„Ja vel, jeg er ofte der for at kige efter Ostindiefarere og disse Brasilieforere, naar de saadan er paa Hiemveien. Netop det Aar var jeg ombord i en farlig Hoben, men jeg kan ikke sige, at jeg erindrer Deres Ansigt."

„Jeg er ogsaa bange for at tredive Aar har forandret det noget," svarede Gouvernanten med et Smiil, som skiøndt det var veemodigt, var altfor ædelt til at indgyde Mistanke om, at hun beklagede Tabet af et saa forfængeligt Gode, som hendes personlige Yndigheder. „Jeg var paa et kongeligt Skib, som ud-

mærkede sig saa temmelig ved sin Størrelse, siden det havde tre Dæk."

Guden modtog den Guinea, som hemmelig blev offret til ham, men det lod til at hans Held havde vækket hans Begiærlighed; thi, istedetfor at takke, syntes han snarere tilbøielig til at ville forøge Beløbet af Stikpengene.

„Det kan være, det forholder sig som Deres Naade siger," vedblev han; „men mit Kongeriges Interesse og en stor Familie hiemme, gier mig det nødvendigt at holde stærkt over min Rettighed. Var det et Flagskib?"

„Ja."

„Saa førte de vel Flaget som sædvanlig paa Enden af Klyverbommen?"

„Den var heiset, som sædvanlig for en Vice-Admiral, paa Fortoppen."

„Vel svaret for et Skiørt!" mumlede Guden, da hans List ikke vilde lykkes. „Deres Naades Ord i Ære; men det er dog bandsat besynderligt, at jeg skulde have forglemt det Skib: Var der da ikke noget Extra, som foregik der ombord, som det var rimeligt man skulde kunne huske?"

Gouvernantens Træk havde allerede tabt deres tvungne Munterhed i en Skygge af alvorlig Eftertanke og det var tydelig at see, at hendes Øie stirrede ganske

adspredt hen for sig, i det hun svarede aldeles som en, der tænkte høit.

„Jeg seer i dette Øieblik den overgivne skielmske Maade, hvorpaa den vilde Dreng, dengang kun otte Aar gammel, forekom den falske Neptuns List og giengieldte hans Paafund ved at giøre ham selv til Gienstand for alle Mands Latter ombord!"

„Var han otte Aar?" spurgte en dyb Røst tæt ved.

„Otte i Alder, men ældre i List," svarede Madam Wyllys, der syntes at vaagne op som af en Forstenelse og saae Røveren lige i Ansigtet.

„Det er godt," afbrød Baksgasten, som ikke fandt Behag i at fortsætte en Examination, i hvilken hans frygtede Chef fandt for godt at blande sig, „jeg tør sige Alting er rigtigt. Jeg skal see efter i Journalen; og finder jeg det saaledes, godt — hvis ikke, kan jeg jo blot sende Skibet en dygtig Modvind, indtil jeg har overhalet Danskeren, og saa er det jo altid tidsnok at faae Saldoen."

Idet Guden sagde dette, skyndte han sig forbi Officererne, og vendte sin Opmærksomhed til Marinerne, der havde flokket sig sammen i Bevidstheden om, hvor nødvendigt det kunde blive for hver enkelt af dem at søge Hielp hos Kameraterne, i en saa streng Examination. Fuldkommen fortrolig med den Bane, enhver af dem havde fulgt i sin nuværende, fredløse Haandte-

ring, og formelig frygtende for at hans Værdighed pludselig skulde blive ham berøvet, udsøgte Formanden sig en raa Landbeboer mellem dem, og bød sine Ledsagere at trække Offeret forud, hvor han troede de med mindst Fare for at blive forstyrrede, kunne foretage sig de umenneskelige Løier, han havde i Sinde. Allerede tirrede ved den Latter, der var opstaaet paa deres Bekostning, og bestemt paa at forsvare deres Kamerat, gjorde Marinerne Modstand. Derefter fulgte et langveisstøiende og heftigt Skiendsmaal, i hvilket hvert Parti haandhævede sin Ret. Snart tilfredsstillede de blotte Ord ikke længer de Stridendes fiendtlige Sindelag; og medens Freden ombord kun hang som i et Haar, var det Generalen fandt sig beføiet til at yttre sit Mishag over saadant Brud paa Disciplinen, et Mishag som allerede under hele denne Scene havde betaget hans Siel.

„Jeg protesterer mod denne tumultuariske og umilitairiske Fremgangsmaade," sagde han, og vendte sig om til sin endnu bestandig aandsfraværende og tankefulde Superieur. „Jeg troer at have lært mine Folk den rigtige Soldateraand, og ingen større Ulykke kan møde nogen af dem, end naar der bliver lagt Haand paa ham, undtagen det skeer ved en ordentlig og nyttig Katning. Jeg advarer og enhver om, at dersom man blot med en Finger rører en af mine Karle, uden som

jeg har sagt, det skeer som Straf, vil det blive besvaret ved et Slag.»

Da Generalen ikke havde søgt at dæmpe sin Stemme, blev den hørt af hans Svende, og havde den forventede Virkning. Et dygtigt Slag fra Sergeantens knyttede Næve, drev Blodet frem paa Søgudens Ansigt, og vidnede i Øieblikket om hans jordiske Oprindelse. Saaledes tvungen til at forsvare sin Mandhaftighed i meer end een Forstand, giengieldte den skiønne Matros Hilsenen med saadanne skiønne Tilsætninger, som Øieblikket syntes at fordre. Slig gienſidig Høflighed imellem to saa udmærkede Personer, var Signalet til almindelig Krig imellem deres Følgesvende. Larmen som fulgte med Angrebet havde vækket Fids Opmærksomhed, og i det Øieblik, han bemærkede den Vending, Legen havde taget nedenunder, forlod han sit Selskab paa Raaen og gled ned paa Dækket langs ad en Bardun, med samme Lethed, hvormed Menneskecaricaturen, Abekatten, vilde have udført denne Manoeuvre. Alle Mersegasterne fulgte hans Exempel, og efter et Øieblikks Forløb var der al Sandsynlighed for, at de dristige Marinere maatte bukke under for den blotte Mængde. Men faste i deres Beslutning, og besielede af deres fiendtlige Stemning, sluttede disse veldresserede og forbittrede Krigere sig tæt sammen, istedetfor at søge Redning i Flugten. Bajonetterne glimtede i Solen; medens nogle af Søfolkene

yderst i Sværmen raſk grebe til Pikerne, der ſtode ſom en krigerſk Prydelſe rundt omkring Foden af Maſten. — „Holdt! Allemand tilbage!" raabte Wilder og ſtyrtede ſig midt ind i Trængſelen, i det han ſtødte dem tilſide med en Heftighed, der mulig blev forøget ved Tanken om den ſtore Fare, der vilde true de ubeſkyttede Fruentimmer imellem en ſaa fredløs og fortvivlet Beſætning, naar eengang Subordinationens Tøiler vare revne over.

„For Jert Livs Skyld, tilbage og adlyd. Og De, Sir, ſom giør Fordring paa at være en god Soldat, jeg opfordrer Dem til at befale Deres Folk at være rolige."

Saa modbydelig endog den foregaaende Scene havde været for Generalen, havde han dog al for ſtor Interesſe i Overholdelſen af Skibets indvortes Fred, til at han ikke ſkulde bruge ſig efter Opfordringen. Han blev underſtøttet af alle de ringere Officerer, ſom vel vidſte, at det var deres Ro og Fred, ja deres Liv om at giøre, at ſtandſe den Strøm, der ſaa pludſelig var brudt over ſine Dæmninger. Men deres Anſtrengelſer viſte kun, hvor vanſkeligt det er, at haandthæve et Herredømme, der ikke grunder ſig paa Lovens Magt. Neptun havde afkaſtet ſin Maſkeradedragt, og, fulgt af alle ſine ſtærke Baksgaſter, var det tydeligt at ſee, at han beredte ſig til en Kamp, ſom i en Fart vel kunde give ham ſtørre Fordringer paa Udødelighed, end dem han juſt havde forladt. Endnu havde Officererne deels

ved Trudsler og deels ved Forestillinger, for saavidt formaaet at standse Udbrudet, at Tiden var gaaet hen med Tilberedelser, uden at det var kommet til virkelige Voldsomheder. Men Marinerne havde grebet deres Vaaben, medens to Skarer Matroser stillede sig paa hver sin Side af Stormasten, vel forsynede med Piker, Spiir og Haandspager. Et Par af de roligere blandt de sidste vare endog gaaede saa vidt, at de havde klaret en Kanon fra Borde, og stillet den indad i en Retning, der kunde have feiet den halve Deel af Skandsen. Kort sagt, Tumulten havde netop naaet det Punkt, hvor nok et Slag fra een af Siderne vilde have givet Skibet til Priis for Plyndring og Blodbad. Faren for denne Ulykke blev forøget ved de bittre Spotterier, der strømmede fra halvtredsindstyve vanhellige Læber, som kun aabnede sig, for at udstøde de plumpeste Fornærmelser mod deres Fiender.

I de fem Minuter, der kunde være gaaet hen med disse ildevarslende og truende Tegn paa Insubordination, havde den Person, der fornemmelig var interesseret i Overholdelsen af Disciplinen, lagt den mærkeligste Ligegyldighed eller snarere den mærkeligste Uhevidsthed for Dagen, om hvad der foregik saa nær omkring ham. Ubevægelig som den Mast, han havde stillet sig ved, stod han der med Armene overkors og Øinene hæftede paa den rolige Sø, og da han i saa

lang Tid havde været vant til Tumulten af saadanne Scener, som den han nu selv havde fremkaldt, hørte han i de forvirrede Lyd, der upaaagtede naaede hans Øre, kun den Bevægelse, som sædvanlig følger med en Times Tøilesløshed.

Hans underordnede Officerer derimod vare des virksommere. Wilder havde allerede stødt de dristigste Søfolk tilbage, og der var bleven et aabent Rum mellem de fiendtlige Partier, hvor hans Medhielpere stillede sig med en Hurtighed, der tydede paa at de vidste, hvad der fordredes af dem. Dette øiebliklige Held maatte imidlertid dog være bleven anseet for større, end det virkelig var; thi da vor Eventyrer, som troede Oprørsaanden dæmpet, vilde benytte sig af Fordelen og gribe den dristigste iblandt de Skyldige, blev hans Fange strax revet fra ham af tyve Kamerater.

„Hvem er det, der giør sig selv til Chef paa „Delphinen"!" raabte en Stemme i Trængslen i et meget uheldigt Øieblik for den nye Næstcommanderendes Værdighed. „Hvorledes er han kommen ombord til os? og i hvad for en Tieneste lærte han Sømandskab?"

„Ja vel," vedblev en anden ildevarslende Stemme, „hvor er Bristoleren, han skulde lede i vores Net og for hvis Skyld vi mistede saa mange af de bedste Dage af Aarstiden, mens vi laae for det tvære Anker?"

Hvorpaa der paa een Gang udbrød en almindelig Knurren, som i og for sig selv vilde have lagt for Da-

gen, at den ubekiendte Officeer ikke var synderlig heldigere i sin nærværende end i sin sidste Tieneste, om der end ikke havde været andre Beviser derfor. Begge Partier forenede sig om at fordømme hans Indblanding i deres Sager, og fra begge Sider hørtes haanende Yttringer om hans Herkomst, blandede med enkelte frække Trudsler mod hans Person. Ikke i mindste Maade skræmmet ved saa klare Tegn paa det Farefulde i hans Stilling, besvarede han deres Spotterier med et foragtende Smiil, og opfordrede en Enkelt af dem Alle at vove sig et Skridt videre og haandhæve sine Ord med tilsvarende Handlinger.

„Hør paa ham!" udraabte Tilhørerne. —

„Han taler som en kongelig Officier, der jage en Smughandler!" udraabte En. —

„Han er rask nok i stille Veir," sagde en Anden. —

„Det er Jonas, der er sluppen ind giennem Kahytsvinduet!" raabte atter en Tredie; „og saa længe han bliver paa „Delphinen" vil Lykken holde sig udenbords." — I Søen med ham! overbord med den Lykkeridder! i Søen med ham! hvorhen han vil mærke der er gaaet raskere og bedre Folk før ham!" skraalede en halv Snees i Munden paa hverandre; og nogle af dem gav strax tydelige Beviser paa at det var deres Agt at bringe deres Trudsel i Udøvelse. Men to Skikkelser sprang i samme Øieblik frem af Mængden, og stillede sig som vrede Løver imellem Wilder og hans Fiender.

Den forreste af Befrierne foer lige mod de fremtrængende Matroser, og lagde med et Slag af sin uimodstaaelige Arm, Neptuns Repræsentant for sine Fødder, som om han kunde have været et Vorbillede. Den anden nølede ikke med at følge hans Exempel; og i det Sværmen veeg tilbage for dem, der havde skilt sig fra deres eget Partie, svang den sidste, som var Fid, en Næve saa stor som et ordentlig Barnehoved og raabte, —

„Af Veien med Jer, I Kieltringer! Væk med Jer! Saa I vil løbe uklar af en eneste Mand, og det en Officeer, og saadan en Officeer, I nok aldrig før har gloet paa, undtagen, kanskee ligesom en Kat seer paa en Konge? Jeg gad nok seet den Karl imellem Jer, der kan handtere med et klodset Skib i en snæver Kanal, som jeg har seet Master Harry her handteret den trodsige —"

„Tilbage!" raabte Wilder, og trængte sig ind imellem sine Forsvarere og sine Fiender. „Tilbage, siger jeg, lad kun de dumdristige Skurke komme."

„Overbord med ham! overbord med dem allesammen!" skrege Matroserne, „baade med ham og hans Cumpaner!"

„Men vil De da ikke sige eet Ord, og vil De see paa, at man myrder ham lige for Deres Øine?" udbrød Madam Wyllys, og styrtede fra det Sted, hun havde trukket sig tilbage til, og lagde med Heftighed sin Haand paa „Røverens Arm.

Han foer op som En, der pludseligt bliver vækket af en let Slummer, og saae hende stirrende ind i Øiet.

„See dog!" vedblev hun, og pegede hen paa den voldsomme Trængsel nedenfor, hvor alle Tegn paa en stigende Bevægelse viste sig. „See dog, de myrder deres Officeer, og der er ingen som hielper ham!"

Det kolde Marmorblik forsvandt, i det hans Øie hurtigt gled over Scenen. Sandserne opfattede i et Nu hele Sagens Natur; og i samme Øieblik strømmede Blodet giennem hver en Aare, hver en Muskel i hans forbittrede Aasyn. Han greb en Line, der hang ned fra Raaen over hans Hoved, og svang sig fra Skandsen ligemidt ned i Trængslen. Begge Partier veeg tilbage, og en pludselig, fnysende Taushed fulgte paa en Larm, der et Øieblik iforveien skulde have døvet et Vandfalds Brusen. Da han havde giort en overmodig, og bortstødende Bevægelse med Armen, talte han, og det med en Røst, hvis Toner vare stemte endnu lavere og mindre truende end sædvanlig, om man virkelig skulde have kunnet bemærke nogen Forandring. Men endog den laveste og dybeste Tone naaede den længst Bortstaaendes Øre, og ingen som hørte, tvivlede om Meningen deraf.

„Mytteri!" sagde han med en Stemme, der besynderlig spillede mellem Spot og Foragt; „aabenbart, voldsomt, blodigt Mytteri! Er I kiede af Eders Liv, Manne? Er der nogen iblandt Eder, der vil tiene som

Exempel for de andre? Er der nogen, saa lad ham løfte kun en Haand, en Finger, et Haar! lad ham tale, see mig i Øiet, eller blot vove at vise der er Liv i ham, ved det mindste Tegn, ved den mindste Aande eller Bevægelse!"

Han taug, og saa almindelig og betagende var Virkningen, hans Nærværelse og Blik frembragte, at iblandt den hele Sværm af vilde og opirrede Gemytter var der ikke en eneste dristig nok til at trodse hans Vrede. Baade Matroser og Marinere stode lige taalelige, underdanige og lydige, som Børn, der have forseet sig, naar de stilles for en Magt, de i hver en Muskel føle det er umueligt at undgaae. Da han saae, at ingen Stemme svarede, intet Lem rørte sig, og at ikke eet Øie var dristigt nok til at møde hans eget faste luende Blik, vedblev han i den samme dybe bydende Tone:

„Godt! Langt om længe har da Fornuften igien indfundet sig; men, til Lykke for Eder alle, har den dog indfundet sig. Tilbage, siger jeg, tilbage; I besudler Skandsen." Folkene vege et Par Skridt tilbage for ham til begge Sider. — „Læg Vaabnene, det vil være tidsnok at bruge dem, naar jeg siger det er nødvendigt. Og I, Knegte, som har været saa dristige, at løfte en Pike uden Ordre, tag Eder iagt at de ikke brænde Eder i Haanden." En halv Snees Piker faldt øieblik-

lig ned paa Dækket. „Hvor er Trommeslageren her ombord? lad ham komme frem!"

Et frygtsomt Væsen nærmede sig forknyt, efterat han af et Slags fortvivlet Instinct havde fundet sit Instrument.

„Slaa nu rask, og lad mig paa eengang faae at vide, om jeg commanderer en Besætning af ordentlige, lydige Folk, eller en Flok Misdædere, der trænge til en Renselsesfest, før jeg tør stole paa dem."

Det første Trommeslag var nok, for at sige Folkene, at de hørte der blev slaaet „hver Mand paa sin Post." Uden at nøle eet Øieblik, opløste Sværmen sig, og enhver af Forbryderne sneeg sig taus hen paa sin Post, og Mandskabet ved den Kanon, der var bleven vendt indad, stødte den atter igien ud af Porten med en Behændighed, der mægtig vilde have baadet dem i Kampens Time. Under hele Sagen havde Sørøveren hverken yttret Vrede eller Heftighed. Dyb og rolig Foragt, tilligemed en stærk Tillid til sig selv, havde vel viist sig paa hans stolt svulmende Læber og hans hævede Skikkelse, men han syntes ikke eet Øieblik at have ladet Vreden faae Overhaand over hans Fornuft. Og da han nu havde kaldt Mandskabet tilbage til dets Pligt, var han lige saa lidt stolt af sit Held, som han var bleven kuet af den Storm, der et Øieblik i Forveien havde truet hans Anseelse med fuldkommen Opløsning. Istedet for med Heftighed at forfølge sin Hensigt, af-

ventede han Jagttagelsen af den mindste Formalitet, Etiketten saavelsom Skik og Brug havde giort sædvanlig ved saadan Leilighed.

Officererne nærmede sig og rapporterede, at deres forskiellige Afdelinger vare klare til at slaaes, og det med den samme Regelmæssighed, som om der havde været en Fiende i Sigte. Skamfilingsgasterne og Seillæggerne bleve opraabte og befundne klare; Skiætproppe og Stoppere lagdes tilrette; selv Krudtmagazinet blev aabnet, Geværkisterne tømte, og der blev, kort sagt, giort langt flere Tilberedelser, end ellers ved de daglige Øvelser.

„Lad Ræerne hænges i Kiættinger, og Seisereeb paasættes Skiøder og Fald!" sagde han til den Næstcommanderende, som nu viste et ligesaa fortroligt Kiendskab til den militaire, som han hidtil havde lagt for Dagen til den nautiske Deel af hans Fag; „giv Entregasterne deres Piker og Entrebiler, Sir; vi vil vise de Knegte, at vi tør betroe dem Vaaben!"

Disse forskiellige Befalinger bleve bestandig adlydte, og derefter paafulgte en dyb, alvorlig Taushed, som giør en Orlogsmands Besætning, naar der er giort klar Skib, til saa stolt et Syn, endog for dem, der fra Barndommen af have været Vidne dertil. Saaledes vidste den duelige Chef for denne Bande af Ryggesløse, at tæmme deres Raseri med Disciplinens Lænker. Da han nu troede deres Sind atter bragt indenfor de behørige Skranker ved den tvungne Stilling, hvori han

havde sat dem og hvor de godt vidste, at et eneste fornærmende Ord, et eneste fornærmende Blik, vilde erholde en øieblikkelig, en forfærdelig Straf, gik han tilside med Wilder og forlangte Underretning af ham, om hvad der var foregaaet.

Hvor tilbøielig vor Eventyrer end af Naturen maatte have været til at vise Skaansel, saa var han dog ikke bleven opdraget tilsøes, for at betragte Mytterie med Lemfældighed. Om endog hans nylige Frelse fra Vraget af Bristoleren kunde være udslettet af hans Sind, saa vilde dog Indtrykket af et heelt Liv have lært ham Nødvendigheden af at holde de Tøiler stramme, som Erfaring saa ofte har viist, at være aldeles nødvendige, for at tvinge saadanne urolige Bander, naar de langt fra Selskabets Trang og Fruentimmers Indflydelse ophidses ved det idelige Sammenstød af plumpt tirrede Gemytter, der i lige Grad ere oplagte til Voldsgierninger. Skiøndt han ikke angav noget af ond Villie, saa er det vist, at han ikke besmykkede noget i sin Rapport. Hele Sagen blev fremstillet for Røveren med Sandhedens jævne, usminkede Sprog.

„Man kan ikke holde disse Knegte til deres Pligt ved at holde Prædikener for dem," sagde den irregulaire Chef, da den anden var færdig. „Vi har intet Retterssted for vore Forbrydere, intet guult Flag for Flaaden til at gloe paa, ingen alvorlig viis Ret til at blade et Par Bøger igiennem og slutte med at sige: „Hæng

ham," — de Kieltringer mærkede, at jeg ikke holdt Øie med dem. Engang før giorde de saaledes mit Skib til et levende Billede af det Sted i Skriften, som lærer alle Mennesker Ydmyghed, ved at fortælle os, „at den Sidste skal blive den Første og den Første den Sidste." Jeg fandt en halv Snees liderlige Gaster drikkende og gottende sig i al Mageligheb med Kahytens Drikkevarer, og alle Officererne stængede inde forude — en Tingenes Stilling, som De dog maa tilstaae, vendte lidt op og ned baade paa det Velanstændige og Passende."

„Det er ubegribeligt, hvorledes De atter kunde tilveiebringe Orden!"

„Jeg kom ganske ene ned midt iblandt dem, jeg kom just ombord i en Baad fra Land; — men jeg forlanger kun en Plads for min Fod og for min Arm og jeg vil holde Styr paa tusinde slige Aander. Nu, de kiender mig, er det kun sieldent, at vi ikke forstaae hverandre."

„De maa have straffet haardt!"

„Retfærdigheden havde sin Gang. — Jeg frygter for De finder vor Tieneste lidt uregelmæssig, Master Wilder; men een Maaneds Erfaring vil sætte Dem paa en fortrolig Fod med vor Skik, og fierne Faren for en saadan Scene." Medens „Røveren" talte, saae han paa sin nye Næstcommanderende med et Udtryk, der skulde være muntert, men hvis Munterhed dog kun kunde frem-

tvinge et frygteligt Smiil. „Naa," tilføiede han hurtig, „denne Gang var jeg selv Skyld i Ulykken, og da vi nu, som De seer, atter fuldkommen ere Herrer, kan vi nok være lemfældige. Desuden," vedblev han og saae hen til det Sted, hvor Madam Wyllys og Gertrude stod i den største Spænding og ventede hans Bestemmelse, „er det nok bedst vi under saadanne Omstændigheder tage Hensyn til vore Giesters Kiøn."

Dermed forlod „Røveren" sin Næstkommanderende, og stillede sig midt paa Skandsen, hvorhen han strax kaldte Hovedmændene for Mytteriet. Som Skabninger, der stode for et Væsen af høiere Natur, hørte disse paa hans Irretesættelser, der ikke vare aldeles frie for paamindende Advarsler om, hvad der kunde blive Følgerne af en saadan Forseelse. Skiøndt han talede i sin sædvanlige rolige Tone, saa naaede dog den svageste Stavelse den længst Bortstaaendes Øre, og da han havde endt sin korte Tale, stode de for ham ikke alene som Forbrydere, hvilke deres Overtrædelse er bleven foreholdt og tilgivet, men som Forbrydere, hvis egen Samvittighed fordømte dem ligesaa meget som den almindelige Stemme. Blandt dem alle var der kun en eneste Matros, som paa Grund af foregaaende Tieneſter var dristig nok til at vove et Ord til sin egen Retfærdiggiørelse.

„Hvad det nu angaaer med Marinerne," sagde han, „saa veed Deres Velbyrdighed jo nok, at der er kun lidt Kierlighed imellem os, skiøndt det er vist, at Skand-

sen ikke er Stedet til at afgiøre vore Klammerier; men denne Gentleman, som har fundet Leilighed til at krybe i en Næstcommanderendes Kiole — —"

„Det er min Villie, at han skal blive deri," afbrød hans Chef ham hurtig. „Jeg alene kan bedømme hans Fortieneſter."

„Ja vel, naar det da er Deres Villie, Sir, saa kan jo ingen sige noget derimod. Men der er jo ikke opgiort nogen Regning med Bristoleren, og vi, som giorde os saa store Forventninger netop om det samme Skib. Deres Velbyrdighed er en raisonlig Herre, og vil ikke forundre Dem over, at Folk, som staaer paa Udkig efter en udenrigs gaaende Vestfarer, bliver gnaven over i deres Sted at nøies med en skaaltom rampone-ret Barkasse."

„Men naar jeg vil, Sir, skal I nøies med en Aare, en Roerpind, en Aaretold for Jeres Part. Ikke et Ord meer herom? I saae jo med Eders egne Øine, hvordan det stod til med hans Skib, og hvor er den Sømand, som ikke paa een eller anden ulykkelig Dag har maattet tilstaae, at hans Konst intet betyder, naar Elementerne ere imod ham? Hvem frelste dette Skib i den Storm, der frarøvede os vort Bytte? Var det Eders Duelighed? eller maaskee en Mands, som ofte har giort det før, og som dog nok engang bliver nødt til at overlade Eders egen Uvidenhed at varetage Eders egen Fordeel? Det er nok, at jeg anseer ham for tro-

fast. Nu er det ikke Tid at overtyde Eders Dumhed om Rigtigheden af alt, hvad der er skeet. Afsted, og send mig de to Mand, der saa vakkert traadte imellem deres Officeer og Mytteriet."

Fid kom nu, fulgt af Negeren, tumlende hen ad Dækket, og trykkede sin Hat sammen med den ene Haand, medens han holdt den anden bag paa.

„Du har opført Dig godt, min Gut; baade Du og din Bakskamerat" —

„Ikke Bakskamerat, Deres Velbyrdighed, for det er jo en Neger, som jeg skal sige os," afbrød Fid ham, „den Knegt skaffer med de andre Sorte; men vi stikke nu og da til Kanden sammen."

„Din Ven da, naar Du heller vil høre den Benævnelse."

„Ja, ja, Sir; vi ere Venner nok til sine Tider, skiøndt der dog tidt kommer en Byge op imellem os. Guinea har en diævleblændt løierlig Maade at luffe op i Talen, og Deres Velbyrdighed veed nok, det er ikke altid behageligt for en Blank, at blive klemt i Læ af en Sort. Jeg siger ham nok, at det er upassende. I det Væsentlige er han et godt Skrog nok, Sir; og da han kun er en fød og baaren Afrikaner, saa haaber jeg, De vil være saa god at overse hans Smaafeil."

„Havde jeg havt andet i Sinde," svarede „Røveren", „vilde hans Fasthed og Raskhed i Dag nu tale til Fordeel for ham."

„Ja vel, Sir, han er saa temmelig fast, som er mere, end jeg altid kan sige om mig selv. Hvad nu Sømandskab angaaer, saa er der faa, der ere hans Overmænd; naar Deres Velbyrdighed vilde have den Uleilighed og trine en Smule for efter og see paa det Durhoved, han har indbundet i Storestag, nu just i det sidste Vindstille; det viser saa pænt og let, som en lille Synd sidder paa en rig Mands Samvittighed."

„Jeg er tilfreds med Din-Beskrivelse; Du kalder ham Guinea?"

„Kalder ham ved hvad det skal være langs den Kyst; han er slettes ikke egen, for han veed jo nok, han aldrig har været døbt og kiender aldeles ikke til Religionens Fortoninger og Afstande. Hans lovmæssige Navn er Sip eller Scipio Afrika, som jeg kan tænke mig til, fordi han først blev udskibet fra det Verdenshiørne. Men, hvad Navne forresten angaaer, saa er Knegten saa myg som et Lam; De kan kalde ham hvad De vil, naar De kun ikke kalder ham for silde til hans Grog."

I al denne Tid stod Afrikaneren og dreiede sine store sorte Øine omkring til alle Sider, undtagen henimod de Talende; fuldkommen tilfreds med at hans længe prøvede Skibskammerat skulde være hans Tolk. Den Sindsstemning, „Røveren" for saa kort siden var bleven bragt i, syntes allerede at forsvinde; thi det stolte og vrede Udtryk, der havde samlet sig paa hans Pande,

vandt hen i et Blik, der snarere bar Præget af Nysgierrighed, end af en alvorligere Bevægelse.

„I har nok længe faret i Compagnie sammen, Gutter," vedblev han i en ligegyldig Tone, og vendte sig ikke til nogen af dem i Særdeleshed.

„Idelig og altid, Deres Velbyrdighed, i mangen Storm og mangt et Havblik. Det blev nu fire og tyve Aar sidste Jævndag, Guinea, siden Master Harry faldt tvers for vort Klyds, naa og saa har vi været sammen i tre Aar ombord paa „Tordneren", foruden den Reise vi giorde omkring Cap Horn i „Bugt-Caperen."

„Ah! saa I har været sammen med Master Wilder i fire og tyve Aar? Det er da ikke saa mærkeligt, at I sætter Priis paa hans Liv."

„Jeg kunde ligesaa godt tænke paa at sætte Priis paa Kongens Krone!" afbrød den ligefremme Sømand. „Jeg hørte just de Knøse, Sir, giøre Aftale om at kaste de tre af os overbord, og saa fandt vi det paatide at sige noget til vor egen Fordeel, og da Ordene nu ikke altid er ved Haanden, fandt den Sorte det passende, at udfylde Tiden med noget der var nok saa godt. Nei, den Guinea er just ikke nogen stor Taler, og jeg kan for den Sags Skyld ikke heller sige meget til min Roes i den Henseende; men da vi dog nu klappede en Stopper paa deres Optøier, vil Deres Velbyrdighed dog indrømme, at vi handlede ligesaa rigtigt, som om vi havde

snakket saa rask som en ung Cadet, der kommer lige fra Collegiet, og immer praier et Mers paa Latin, som De veed, Sir, da han nu ikke kiender til det rette Sprog."

„Røveren" smilede og saae til Siden, efter vor Eventyrer, som det lod. Da han ikke fandt ham i Nærheden, blev han fristet til at fortsætte sine Efterforskninger lidt endnu, uden dog at kunne bequemme sig til at blotte sin Nysgierrighed ved noget ligefremt, aabent Spørgsmaal. Men et Øiebliks Eftertanke kaldte ham til sig selv, og han bortjog denne Tanke, som sin Characteer uværdig.

„Eders Tieneste skal ikke blive glemte. Her er Guld," sagde han og rakte Negeren, som den nærmeststaaende, en Haandfuld af dette Metal. „I kan dele det, som ærlige Skibskamerater, og stol I kun bestandig paa min Beskyttelse."

Scipio veg tilbage og sagde, i det han bevægede Albuen: —

„Jeres Velbyrdighed vil give dem Massa Harry."

„Din Master Harry har selv nok, min Gut; han trænger ikke til Penge."

„Og S'ip ik' heller træng' til dem."

„De maa have den Godhed at see igiennem Fingre med hans Manerer, Sir," sagde Fid, og kom ganske rolig frem med sin Haand, og stak lige saa betænksomt Gaven i Lommen; „men jeg behøver vel ikke at fortælle

en saa gammel Sømand som Deres Velbyrdighed, at Guineakysten just ikke er et Land, til at skrabe Naaderne glatte i en Mands Manerer. Men jeg kan dog sige saa meget for ham, at han takker Deres Velbyrdighed ligesaa hiertelig, som om De havde givet ham dobbelt saa meget. Buk for Hans Velbyrdighed, min Gut, og giør dog det Selskab nogen Ære, som Du har søgt. Og da nu denne lille Vanskelighed med Pengene er bragt istand ved min Aandsnærværelse, saa vil jeg med Deres Velbyrdigheds Tilladelse gaae tilveirs og kaste Surringen los af den Smule Skræder paa Bagbords Fokke-Raanok. Den Knegt er saamænd ikke skabt til Skamfilingsgast, som De kan see, Sir, paa den Maade hans Understræbere krydse hinanden. Den Karl kunde giøre et Pælestik med sine Been ligesaa let, som jeg kunde giøre det med en smækker Line."

„Røveren" gav ham Tegn til at gaae, og fandt sig, i det han dreiede sig om, lige for Wilder. Deres Øine mødtes; og en let Rødme forraadte den Førstes Følelse. Imidlertid fattede han sig øieblikkelig, og smilte til ham over Fids Characteer, og befalede derpaa med Værdighed sin Næstcommanderende at lade slaae „Klarskibs Ophør".

Kanonerne bleve nu forstøttede, Seiserebene til Merseskiøder aftagne, Krudt-Magazinet lukket, Archelieportene surrede, og Mandskabet forføiede sig til deres

sædvanlige daglige Forretninger, som Mænd, hvis Vildhed fuldkommen er bleven kuet ved en mægtigere Aands Overlegenhed. Derpaa forsvandt „Roveren" af Dækket, som nu blev overgivet en ringere Officeer.

Et og tyvende Capitel.

Første Tyv. Det er af puurt Menneskehad han raader os saadant; for at vi ikke skal faae Held i vor Haandtering.
Shakspeare: Timon af Athen.

Den hele Dag foregik der ikke nogen Forandring i Veiret. Det slumrende Hav laae som et bølgende, glindsende Speil, glat og blankt paa Overfladen, skiøndt som sædvanlig en tung Bølgegang nedenunder, der hævede sig paa en lang Strækning og atter faldt, tilkiendegav den Bevægelse, der fandt Sted et eller andet Sted i det Fierne. Fra den Tid Roveren forlod Dækket og indtil Solen sænkede sin brændende Skive ned i Havet, kom han ikke mere til Syne, han, der saa godt forstod at haandthæve sin Anseelse blandt de uregierlige Gemytter, der beherskedes af ham. Tilfreds med sin Seier, syntes han ikke længer at frygte for, at nogen skulde

være dristig nok til at sammensværge sig, for at omstyrte hans Magt; og denne aabenbare Tillid til sig selv forfeilede ikke sit gunstige Indtryk paa Folkene. Da ingen Pligtforsømmelse blev overseet eller nogen Fornærmelse ustraffet, forestillede Mandskabet sig, at et usynligt Øie stedse svævede over dem, og at en usynlig Haand stedse var opløftet, rede til at straffe eller belønne. Ved at anvende kraftige Forholdsregler, naar Roden fordrede det, og Mildhed, naar Strenghed var overflødig, var det at denne overordentlige Mand i saa lang Tid havde været istand til, saavel at forhindre Forræderie inden Borde, som at undgaae sine Fienders yderste List og Anstrengelse.

Da den første Vagt var sat og Skibet laae i sin sædvanlige Rolighed, saaes atter „Røverens" Skikkelse at gaae ganske alene hurtig frem og tilbage paa Hytten. Skibet var med Golfstrømmen drevet saa langt nord efter, at den lille blaae Landtoning var sunket ned under Havets Overflade, og det var atter, saavidt Øiet kunde naae, omgivet af det ubegrændsede Ocean. Da ikke en Vind rørte sig, vare Seilene beslaaede, og de høie nøgne Stænger hævede sig op i Aften-Skumringen saa rolige, som om Skibet havde ligget for Anker. Kort sagt, det var en af disse aldeles stille Timer, som Elementerne af og til skienke saadanne Eventyrere, der betroe deres Skiebne til de forræderske, ustadige Vindes unefulde Herredømme.

Endogsaa de Folk, hvis Pligt det var at vaage, vovede i denne fuldkomne Rolighed at være forsømmelige paa Vagten, og kastede sig ned mellem Kanonerne, eller et eller andet Sted paa Dækket, hvor de kunde nyde en Hvile, som Disciplinen og den gode Orden forbød dem at søge i deres Køier. Ja, hist og her saae man en søvnig Officeer nikke med Skibets langsomme Duvning, enten lænet op til Bastingagen eller til en Kanon-Rappert, som stod udenfor Grændserne af den hellige Skandse. En eneste Skikkelse stod opreist paa sin Post, og overvaae det Hele med et agtpaagivende Øie. Det var Wilder, der efter den regelmæssige Tienesteorden igien var kommen til at have Vagt paa Dækket.

I hele to Timer veksledes ikke eet Ord mellem „Røveren" og hans Næstcommanderende. Begge undveeg snarere Samtalen, end søgte den; thi de havde begge deres hemmelige Grund til alvorlige Betragtninger. Men derpaa standsede den første pludselig i sin Gang, og saae længe og stivt paa den endnu bestandig ubevægelige Skikkelse paa Dækket nedenfor.

„Master Wilder," sagde han omsider, „Luften er friskere her paa Hytten, og her mærker man ikke saa meget til Skibets Udvunstninger: Vil De komme op?"

Den anden adlød; og i nogle Minuter gik de tause ved Siden af hinanden med lige Skridt, som Sømænd pleie i Nattens Stilhed.

„Vi havde en urolig Formiddag, Wilder," begyndte

„Røveren", (og forraadte saaledes uvilkaarlig Gienstanden for sine Tanker) og talede bestandig med en saa dæmpet Stemme, at kun dens Øre, som han talede til, kunde opfatte Lyden. „Har De nogensinde før været saa nær den smukke Afgrund, Mytterie?"

Den Mand der er ramt, er nærmere Faren, end den der føler Lufttrykket af Kuglen."

„Ah! man har altsaa budt Dem Trods ombord i Deres Skib! Vær kun ikke urolig over den personlige Uvillie, som enkelte af disse Karle tillod sig at yttre imod Dem. Jeg er bekiendt med deres hemmeligste Tanker, som De snart skal faae at see."

„Jeg tilstaaer, at jeg i Deres Sted vilde sove paa en Hovedpude af Torne, havde jeg saadant Vidnesbyrd om mine Folks Sindelag for Øie. Faa Timers Tumult er nok til engang at overlevere Skibet i Regieringens Haand, og Deres eget Liv til —"

„Bøddelen! Og hvorfor ikke ogsaa Deres?" spurgte „Røveren" saa hurtig, at det næsten klang som Mistroe. „Men det Øie blinker sieldent, der ofte har seet Kamp og Strid. Mit har alt for ofte og fast skuet Faren, til at blive urolig ved Synet af en Kongevimpel. Desuden er det sieldent, at vi opholde os længe ved denne vanskelige Kyst; Øerne og den spanske Sø ere ikke saa farlige Grunde at krydse paa."

„Og dog har De vovet Dem herhen paa en Tid, da Krigslykken mod Fienden har givet Admiralen Lei-

ligheb til, at anvende en mægtig Styrke til at forfølge Dem."

„Jeg havde mine Grunde. Det er juſt ikke altid ſaa let at ſtille Cheſen fra Menneſket. Har jeg nu for en Tid ogſaa glemt den førſtes Pligter for den ſidſtes Ønſker, ſaa er der dog for ſaa vidt ingen Ulykke opſtaaet deraf endnu. Jeg kan være bleven kied af at giøre Jagt paa den doone Don og af at jage diſſe guarda-costas (Kyſtkrydſere) i Havn. Vort Liv holder os ſtedſe i en vis Spænding, jeg ſaa godt kan lide; for mig har nu ſelv et Mytterie Intereſſe!"

„Forræderie holder jeg ikke af. I denne Henſeende er jeg, det tilſtaaer jeg, ligeſom Bonden, der miſter Modet i Mørke. Saalænge man kan ſee ſin Fiende, haaber jeg, De ſkal finde mig ſaa ſikker ſom enhver anden; men det er ikke min Lyſt at ſove over en Mine."

„Det kommer af Mangel paa Vane! Fare er Fare, i hvad Skikkelſe den ſaa kommer, og den menneſkelige Siel kan lige ſaa godt læres til at være ligegyldig mod hemmelige Anſlag, ſom mod aaben Fare. Tys! lød Klokken ſex eller ſyv?"

„Syv. De ſeer jo, at Folkene ſlumre lige ſaa rolige ſom før. Inſtinctet vilde nok vække dem, naar det var deres Tid."

„Det er godt. Jeg frygtede for at Tiden var forbi. Jv, Wilder, jeg elſker Spænding; den holder

vore Siels-Kræfter ilive, og viser Manden hen til sin Naturs bedre Grundstof. Maaskee det er mit uregierlige Sind, men for mig har endog Modvind noget behageligt."

„Og Havblikket?"

„Kan have sine Behageligheder for rolige Gemytter, men der er jo intet at overvinde. Ingen kan oprøre Elementerne, men man kan nok modarbeide deres Bevægelser."

„De har ikke indladt Dem paa denne Deres Plan —"

„Deres?"

„Jeg burde nu have sagt „vor", siden jeg ogsaa er bleven Sørøver."

„De er endnu bestandig i Prøveaaret," vedblev den anden, hvis hurtige Aand allerede var gaaet ud over det Punkt, hvortil Samtalen var kommen, „og det har foraarsaget mig inderlig Glæde, at være den som fik Dem til at skrifte Deres Ønske. De lagde en Duelighed for Dagen til at bevæge Dem rundt om Sagen, uden at berøre den, der lader mig haabe en dygtig Discipel."

„Men ingen angrende, haaber jeg."

„Det kommer an paa; alle have vi vore svage Øieblikke, naar vi betragte Livet som Bogskriverne udmale det, og bilde os ind at skulle være Munke, hvor vi netop skulle nyde Livet. Ja, jeg mødede efter Dem, som Fiskeren leger med Laxen, og oversaae ikke Faren i at kunne blive bedraget. De var i det Hele trofast;

skiøndt jeg rigtignok protesterer imod, at De nogensinde igien handler saaledes imod min Interesse, at De intriguerer, for at holde Vildtet borte fra min Snare."

„Naar og hvorledes har jeg giort det? De har jo selv tilstaaet" —

„At „den Kongelige Caroline" var godt styret, og at hun led Skibbrud med Himlens Villie. Jeg taler nu om et ædlere Vildt, end det enhver Høg kan slaae ned paa. Er De da Fruentimmerhader, siden De saa gierne vilde skrække den ædle Kone og den søde Pige, som i dette Øieblik ere her under vore Fødder, fra at nyde den store Lykke af vort Selskab?"

„Var det et Forræderie, at ønske at frelse et Fruentimmer fra en Skiebne som, for Exempel, svævede over dem begge denne Dag? thi saalænge De har Magt her ombord, troer jeg ikke der kan være nogen Fare endog for Hende, der er saa elskværdig."

„Ved Himlen, De lader mig kun vederfares Ret, Wilder. Før der skulde skee denne skiønne uskyldige Pige noget Ondt, vilde jeg med denne Haand stikke Lunten til Krudkammeret, og sende hende saa reen og ubesmittet hun er did op, hvorfra hun synes at være stegen ned."

Vor Eventyrer lyttede begierlig til disse Ord, skiøndt han just ikke syntes om det stærke Beundringens Sprog, hvormed „Røveren" fandt Behag i at indklæde sin ædelmodige Følelse.

„Hvor veed De, at det var mit Ønske at frelse dem?" spurgte han efter en Pause, som ingen af dem syntes at haste med at ende.

„Kunde jeg da misforstaae Dem? Det forekom mig dog, De talte tydelig nok."

„Talte!" udbrød Wilder forbauset. „Maaskee en stor Deel af mit Skriftemaal fandt Sted, da jeg mindst anede det."

„Røveren" svarede ikke; men Wilder saae af det betydningsfulde Smiil, der spillede omkring hans Læber, at man havde havt ham til Bedste ved en dristig Masquerade, der fuldkommen var lykkedes. Maaskee forbausedes han ved at opdage hvor indviklet den Væv var, han var faret ind i, mulig ogsaa det var ham piinligt at være saa aldeles overvundet; thi han gik flere Gange frem og tilbage paa Dækket, inden han atter begyndte at tale.

„Jeg tilstaaer, jeg har ladet mig narre," sagde han omsider, „og for Eftertiden skal jeg erkiende Dem for min Mester, af hvem man kan lære, men som man ikke kan overtræffe. Giestgiveren i det „uklare Anker" handlede dog i egen Person, hvordan det saa end har havt sig med den gamle Matros?"

„Ærlige Jon Joram! Det er dog en nyttig Mand for en forlegen Sømand, maa De tilstaae. Hvad syntes Dem om Newportlodsen?"

„Var det ogsaa en Commissionair?"

„Blot for Løier. Saadanne Karle troer jeg ikke længer, end deres Øine række. Men, tys! Hørte De ikke noget?"

„Jeg troede der faldt et Toug ned i Vandet."

„Ja vist. Nu skal De see, hvorledes jeg kiender disse urolige Hoveder tilbunds."

„Røveren" afbrød pludselig Samtalen, der var bleven særdeles interessant for den anden, og gik med lette Trin her til Agterstævnen og stod der alene, og lænede sig et Par Minuter ud derover, som en, der fandt Fornøielse i at stirre ned paa Havets mørke Overflade. Men en let Støi, som af Tougværk, der rystes, naaede Wilders Øren, som strax stillede sig hen ved Siden af sin Chef, og det varede ikke længe, førend han fik nok et Exempel paa, hvorledes baade han og hele den øvrige Besætning var omringet af deres Anførers Ränker.

En Mand bevægede sig forsigtig og formedelst sin Stilling med temmelig Besvær, rundt omkring Laaringen, ved Hielp af Vaterlinen og Kanonerne. Imidlertid naaede han snart en Stormleider agter, hvori han stod opreist, og det var tydeligt at see, han giorde sig Umage for at opdage, hvem af de to Skikkelser, der holdt Øie med hans Bevægelser, var den, han søgte.

„Er Du der, David?" sagde „Røveren" kun lidt høiere end om han blot hvikkede, og lagde sin Haand sagte paa Wilder, som han vilde sige til ham, han skulde

blive. „Jeg er bange for, at man har seet eller hørt Dig."

„Det skal Deres Velbyrdighed saamæn ikke være bange for. Jeg krøb ud af Kanonporten ved Kahytskoddet, og hele Agtervagten sover saa sødt, som om den havde Vagt i Køierne."

„Det er godt. Hvad Nyt bringer Du fra Mandskabet?"

„Deres Velbyrdighed kunde min Sandten befale dem at gaae i Kirke, og den groveste Søbiørn iblandt dem vilde ikke vove at sige, at han havde forglemt Bønnen."

„Saa Du troer dem altsaa i bedre Lune end i Formiddags?"

„Jeg veed det, Sir! der er vel nok en to tre Stykker, som havde Lyst til at giøre Knuder, men de tør ikke troe hinanden. Deres Velbyrdighed har saadan en egen Maade at minde Folk paa, saa at man aldrig kan vide sig sikker, naar man giver sig til at agere Herre."

„Saadan gaaer det altid Urostifterne," mumlede „Røveren" netop saa høit, at Wilder kunde høre det. „De mangle netop en lille Smule mere Artighed, end de har, for at kunne have Tiltroe til hverandre. Og hvorledes syntes de om Mildheden? handlede jeg rigtigt? eller skal den kommende Dag bringe Straffen med sig?"

„Det er bedre som det er, Sir. Folkene kiende En, som har en god Hukommelse, og de tale allerede om den Fare, at komme med en ny Regning til den,

som de ere visse paa, De ikke har forglemt. Der er nu første Baksgast, han er som sædvanlig lidt muggen, kanskee lidt mere end sædvanlig, efter det Slag, han fik for Panden af den Sortes Næve."

„Ja, der er altid noget i Veien med ham; der maa dog tilsidst komme en Regnskabsdag med den Slyngel."

„Det vil være let at blive af med ham, naar han commanderes med Fartøierne, og Mandskabet vil være vel saa godt tient med at miste ham."

„Det er godt; Intet mere om ham," afbrød „Røveren lidt utaalmodig, som om han just ikke syntes om, at hans Selskab skulde kige ind i hans Regierings Politik, strax i Begyndelsen. „Jeg skal see ind til ham. Tager jeg ikke feil, Knegt, saa overdrev Du det nok ogsaa i Dag, og var lidt for ivrig med at føre dem an."

„Jeg haaber dog, Deres Velbyrdighed vil tage i Betænkning, at der var pebet til Lystighed. Desuden kunde der dog ikke være stor Skade i at vaske Puddret af nogle Marinere."

„Men Du blev ved efterat Din Officeer havde fundet for godt at blande sig deri. Tag Dig iagt for Fremtiden, at Du ikke agerer altfor naturlig og man skal give Dig Bifald paa samme Maade."

Manden lovede Forsigtighed og Forbedring, og blev affærdiget med en Belønning og med Formaning om, paa sin Side at være taus. Saasnart denne Samtale var endt, begyndte „Røveren" og Wilder atter de-

res Gang, og den Første forvisede sig om, at ingen Lurer havde stiaalet sig til at overhøre hans hemmelige Sammenkomst med Spionen. Der fulgte en lang, tankefuld og dyb Taushed.

„Gode Øren," begyndte „Røveren" igien, „ere næsten ligesaa vigtige, i saadant et Skib, som et modigt Hierte. De Knegte der forude, maa ikke tillades at æde af Kundskabens Frugt for at vi andre i Kahytten ikke skulle døe."

„Det er en farlig Tieneste vi have indladt os i," bemærkede Wilder, ved en Slags uvilkaarlig Ytring af hans hemmelige Tanker.

„Røveren" forblev taus og gik flere Gange op og ned ad Dækket, inden han atter aabnede Læberne. Da han igien begyndte Samtalen, var hans Stemme saa venlig og blid, at Ordene mere lød som en sindig Vens belærende Toner, end som en Mands Tale, der længe havde havt Saqmvem med saa raae og tøilesløse Væsener, som dem, han nu var i Selskab med.

„De er endnu paa deres Livs Dørtærskel, Master Wilder," sagde han, „og det staaer til Dem at vælge Deres Bane. Endnu har De ikke været nærværende ved noget Brud paa hvad Verden kalder sine Love; endnu er det ikke heller for silde til at sige, at De aldrig vil. Jeg har maaskee været noget egenkiærlig i at ønske at vinde Dem; men prøv mig og De vil finde, at skiøndt Egenkiærligheden ofte er virksom hos mig,

saa kan den dog ikke, som det ikke heller skeer, længe beherske min Siel. Blot et Ord, og De er fri; det vil være let at tilintetgiøre de faa Beviser, der ere for at De har hørt til min Besætning. Landet ligger ikke langt borte paa hiin Side af den bleye Lysstrimmel; og før den kommende Dags Sol skal gaae ned kan De betræde det."

„Men hvorfor da ikke vi begge? Er dette uordentlige Levnet et Onde for mig, er det det ogsaa for Dem. Kunde jeg haabe" —

„Hvad mener De?" spurgte „Røveren" rolig, efter at have ventet saa længe, at han var vis paa, at hans Vaabenbroder betænkte sig. „Tael frit; Deres Ord lyde for en Vens Øren."

„Saa vil jeg lette mit Hierte som en Ven. De siger, at Landet er det mod Vesten. Det vil være let for Dem og mig, der ere opdragne paa Søen, at sætte denne Baad i Vandet, og naar vi benytte os af Mørket, kunde vi være Enhver af Syne der maatte søge efter os, længe førend vor Fraværelse kunde rygtes."

„Hvorhen vilde De styre?"

„Til Amerikas Kyster, hvor vi kunde finde Tilflugt og Fred paa tusinde skiulte Steder."

„Og De vilde have, at en Mand, der saa længe har levet som en Fyrste mellem sine Undergivne, skulde blive en Tigger mellem Fremmede?"

„Men De har jo Guld. Ere vi ikke Herrer her?

Hvem vover her at bevogte vore Bevægelser, indtil vi selv skulle finde for godt at give Slip paa den Værdighed, vi ere beklædte med? — Alt kan være afgiort inden Hundevagten bliver sat."

„Alene! Vilde De gaae bort alene?"

„Nei — ikke ganske — det vil sige — det vilde neppe passe sig for os, som Mænd, at forlade Fruentimmerne i deres brutale Magt, som vi skulde lade blive tilbage."

„Og vilde det passe sig for os, som Mænd, at forlade dem, der stolede paa vor Troskab. Deres Forslag, Master Wilder, vilde giøre mig til en Nidding! Fredløs har jeg længe været i Verdens Mening; men aldrig en Forræder mod min Trofasthed og mit givne Ord! Den Time kan nok komme, da de Væsener, hvis Verden er dette Skib, skulle skilles ad, men Adskillelsen maa skee aaben, godvillig og som det sømmer sig Mænd. Veed De aldeles ikke, hvad der drev mig ind blandt Menneskene, da vi først mødtes i Boston?"

„Aldeles ikke," svarede Wilder med skuffet Forventning.

„Saa hør, og De skal faae det at vide. En forvoven Gut var falden i Hænderne paa Lovens Skiødebørn. Han maatte frelses. Jeg holdt kun lidt af ham, men det var en Fyr, der efter sin Mening altid havde været en ærlig Karl. Jeg kunde ikke forlade Offeret, og ingen uden jeg kunde hielpe ham til at

undvige. Guld og Liſt ſeirede, og Knegten er nu her og lovpriſer Chefen for Mandſkabet. Kunde jeg give mit Rygte til Priis, jeg har erhvervet ved ſaamegen Fare?"

„De vilde give Deres Rygte blandt Kieltringer til Priis og vinde et godt Navn blandt dem, hvis Anbefaling er en Ære."

„Det er ikke ſagt. De kiender kun lidt til den menneſkelige Natur, naar De nu først ſkal lære, at man ſætter en Stolthed i at haandthæve ſit laſtefulde Rygte, naar man engang har erhvervet ſig Berømthed derved. Desuden paſſer jeg ikke til Verden ſaaledes ſom den er blandt diſſe underkuede Coloniſter."

„Maaſkee ſøger De Deres Plads i Moderlandet?"

„Jeg er kun en ſtakkels Provindſialer, Sir; den mægtige Sols ydmyge Drabant. De har ſeet mine Flag, Maſter Wilder: — men der manglede eet iblandt dem alle, og det eet, ſom det vilde have været min Stolthed, min Hæder at have forſvaret med mit bedſte Hierteblod, om det havde været til!"

„Jeg veed ikke, hvad De mener."

„Jeg behøver ikke at fortælle en Sømand ſom Dem, hvor mange ſtolte Strømme udgiøde ſig i Havet, langs den omtalte Kyſt — hvor mange ſtore og bequemme Havne der findes — eller hvor mange hvide Seilere der ſkinne paa Havet, bemandede med Folk, der først drog Aande paa denne vide udſtrakte, fredelige Jordbund."

„Jeg kiender ſandelig det Lands Fordele, De mener."

„Jeg frygter, nei!" svarede „Røveren" hurtig. „Vare de kiendte, som de burde, af Dem, og dem, der ligne Dem, vilde det Flag, jeg mener, snart findes paa alle Have, og da behøvede vort Fædrenelands Indfødte ei at lade sig kue af en fremmed Fyrstes Leiesvende."

„Jeg vil ikke lade, som jeg ikke forstod Deres Mening; for jeg har kiendt andre med samme Indbildninger, som De, om at saadanne Ting kunde skee."

„Kunde! — Saa vist som denne Stierne vil sænke sig i Havet, eller den Dag imorgen vil følge paa denne Nat, det vil skee. Havde det Flag vaiet, Master Wilder, vilde ingen nogensinde have hørt „den røde Røver" nævne."

„Der er jo dog Kongens Tieneste, som staaer aaben for enhver af hans Undersaatter."

„Jeg kunde nok være en Konges Undersaat; men at være en Undersaats Undersaat, Wilder, overgaaer min Taalmodighed. Jeg er blevet opdragen, jeg kunde ligesaa gierne sige, fød og opdragen i eet af hans Skibe, og hvor ofte har jeg ikke bittert maattet føle, at Havet skilte mit Fødested fra hans Thrones Fodskammel! Kan De tænke Dem det, Sir? een af hans Skibschefer vovede i eet Aandedrag at nævne mit Fædreneland og et Skieldsord, jeg ikke vil saare Deres Øre med at gientage."

„Jeg haaber, De lærte den Nidding Høflighed.

„Røveren" saae stivt paa sin Kamerad, og der

svævede et spøgelseagtigt Smiil paa hans talende Træk, i det han svarede:

„Han gientog aldrig sin Fornærmelse! Det gjældte hans eller mit Blod, og han bødede dyrt for sin Raahed!"

„De sloges som Mænd, og Skiebnen begunstigede den fornærmede Part?"

„Vi sloges, Sir. Men jeg havde vovet at løfte Haanden mod een af den hellige Des Indfødte. Nok, Master Wilder! Kongen bragte en trofast Undersaat til Fortvivlelse, og det har han havt Aarsag til at angre. Det maa være nok for denne Gang, en anden Gang mere. God Nat!"

Wilder saae „Røverens" Skikkelse stige ned ad Trappen til Skandsen, og kunde nu ene følge sine Tankers Løb den øvrige Deel af Vagten, som i hans Utaalmodighed syntes aldrig at ville faae Ende.

To og tyvende Capitel.

Hun venlig mig betragted', ja saa nøie,
At Øiet, syntes mig, fast Tungen tabte;
Thi af og til forvirret taled' hun.

Shakspeare. Hell. Tre Kong. Aften.

Endskiøndt den største Deel af Delphinens Besætning sov enten i Køierne eller imellem Kanonerne, saa vare

dog endnu skiønne, ængstliglidende Øine aabne i en anden Deel af Skibet. Røveren havde overladt Madam Wyllys og Gertrude sin Kahyt fra det Øieblik, de vare komne ombord; og vi ville nu lægge Scenen hen i dette Kammer (allerede nøie nok beskrevet, for at giøre Læseren fortrolig med de Gienstande, det indeholdt) og gaae tilbage i Fortællingen til en tidligere Deel af den Samtale, vi nylig have meddeelt i det foregaaende Capitel.

Det vil ikke være nødvendigt, at dvæle ved de Følelser, hvormed de qvindelige Giester ombord havde været Vidner til Dagens urolige Optrin; hvad Gisninger og Mistanke, de vækkede, vil kunne sees af det Følgende. Et mildt, blid Lys gik ud fra den stærkzirede fra Dækket nedhængende massive Sølvlampe, og faldt skraa hen over Gouvernantens smertefulde Ansigt, medens enkelte af dens stærkeste Straaler belyste hendes Ledsagerindes ungdommelig blomstrende, men mindre udtryksfulde, og mindre eftertænksomme Træk. Baggrunden indtog den slumrende Cassandras mørke Skikkelse, ligesom en sort Skygge i et Malerie. I det Øieblik, vi finde det passende at løfte Forhænget fra denne rolige Scene i vort Drama, talede netop Myndlingen, og søgte i sin Hofmesterindes bortvendte Øine Svaret paa sit Spørgsmaal, som den Sidstes Læber kun ugierne syntes at ville meddele.

„Jeg gientager det, kiæreste Madam Wyllys," sagde

Gertrude," at Façonen og Stoffet af disse Prydelser ere usædvanlige ombord i et Skib."

„Og hvad slutter De deraf?"

„Jeg veed ikke. Men jeg ønskede, vi vare vel hiemme hos min Fader."

„Gud give det! Det er vistnok ufornuftigt at tie længere stille. Gertrude, en frygtelig, en skrækkelig Mistanke er opstaaet i min Siel ved det, vi i Dag have været Vidne til."

Pigens Kind blegnede og Pupillen i hendes blide Øie trak sig sammen af Ængstlighed, og hun syntes at bede om en Forklaring med hvert forstyrret Ansigtstræk.

„Jeg har længe været fortrolig med Skik og Brug i et Krigsskib," vedblev Gouvernanten, som havde standset et Øieblik i sin Tale, for endnu engang i sit stille Sind at veie Grundene til sin Mistanke; „men jeg har aldrig seet saadanne Skikke som dem, der til hver Time vise sig i dette Skib."

„Hvad har De da Mistanke om?"

Det mørke, ængstlige Blik, fuldt af moderlig Ømhed, som den elskelige Spørger fik til Svar, maatte have forfærdet den, hvis Sind havde været mere vant til at grunde over den menneskelige Naturs Slethed, end det rene Væsen, det blev henvendt til; men hos Gertrude vækkede det kun en almindelig og ubestemt Uro lighed.

„Hvorfor seer De saadan paa mig, min Gouver-

nante — min Moder?" udbrød hun, i det hun bøiede sig frem og lagde kierligt sin Haand paa den Andens Arm, som om hun vilde vække hende af sine dybe Tanker.

„Ja, jeg maa tale; det er bedre Du veed det Værste, end at Din Uskyld skal være udsat for at bedrages. — Jeg har slette Tanker om dette Skibs Characteer og om alle, som hører dertil."

„Om alle!" gientog Myndlingen, og saae sig frygtsomt og noget vildt omkring.

„Ja, om alle."

„Der kan jo nok være slette og onde Mennesker paa Hs. Majestæts Flaade; men vi kan vist være sikkre for dem, siden Frygt for Straf, om ikke Frygt for Unaade, vil være vor Beskytter."

„Jeg frygter for, vi skal erfare, at de fredløse Gemytter, der her have hiemme, ikke lyde andre Love, end deres egen Villie, og ikke erkiende nogen anden Magt end deres egen."

„Men saa maatte de jo være Sørøvere!"

„Og jeg frygter ogsaa for, at vi skal lære at kiende dem som Sørøvere."

„Sørøvere? siger De, og alle?"

„Ja, alle. Hvor blot en Eneste er skyldig i en saadan Forbrydelse, er det klart, at Kameraderne ikke kunne være frie for Mistanke."

„Men vi veed jo dog, kiere Madam Wyllys, at i det mindste een iblandt dem er uskyldig; siden han kom

tilligemed os og under Omstændigheder, der ikke kunne bedrage."

„Jeg veed det ikke. Der ere mange Grader i Sletheden og mange Slags Forbrydere. Jeg frygter for, at alle de, som kunne gjøre Fordring paa at være retskafne Mennesker paa dette Skib, ere forsamlede her."

Gertrudes Øine sænkede sig ned, og hendes Læber skiælvede, baade af Rædsel, hun ikke kunde bortjage, og maaskee ogsaa af en Følelse, som hun fandt uforklarlig for sig selv.

„Siden vi veed, hvorfra vor sidste Ledsager kom," sagde hun med dæmpet Røst, „saa troer jeg, De gjør ham Uret, hvor rigtig endog Deres Mistanke kan være med Hensyn til de øvrige."

„Maaskee jeg gjør ham Uret; men det er magtpaaliggende for os at erfare det værste. Fat Dem, kiere Pige; vor Opvarter kommer, vi kan maaskee faae noget at vide af ham."

Madam Wyllys gav sin Myndling et betydningsfuldt Vink, at hun maatte fatte sig, og fik ogsaa selv atter igien sin sædvanlige tankefulde Mine, og saae nu saa rolig ud, at hun kunde have bedraget den, der havde havt langt mere Erfaring, end den Dreng, der nu kom langsomt ind i Kahyten. Gertrude skiulte sit Ansigt i sin Kappe, medens den Første tiltalte den Person, der just var kommen ind, med en Tone, der lød baade venlig og bekymret.

„Roderik," begyndte hun, „Dine Øine blive tunge, Barn. Denne Tieneste maa være ny for Dig?"

„Den er saa gammel, at jeg ikke falder i Søvn paa min Post," svarede Drengen koldt.

„En øm Moder vilde være bedre for En i Din Alder, end Baadsmandens Skole. Hvor gammel er Du, Roderik?"

„Jeg har seet Aar nok til at være baade klogere og bedre," svarede han, og en mørk Sky lagde sig paa hans Pande. „I næste Maaned bliver jeg tyve Aar."

„Tyve! Du spaser med min Nysgierrighed, Skielm."

„Sagde jeg tyve, Frue! Femten vilde komme Sandheden nærmere."

„Det troer jeg ogsaa. Og hvor mange af de Aar har Du tilbragt paa Vandet?"

„I Sandhed kun to, skiøndt de ofte forekomme mig som tyve; og dog er der igien Øieblikke at de synes mig som een Dag!"

„Du sværmer tidlig, min Dreng. Og hvad synes Dig om Krigstieneſten?"

„Krigstieneſten!"

„Ja, Krigstieneſten. Taler jeg ikke tydelig nok? De, som tiene i et Skib, der netop er bygget for Krig, er i Krigstieneſte."

„Ja! — Krig er visselig vor Tieneſte."

„Og har Du nogensinde seet nogen af dens Rædsels-

ler? Har dette Skib været i Kamp, siden Du tog Tieneste her?"

„Dette Skib?"

„Ja vist, dette Skib; har Du nogensinde faret med et andet?"

„Aldrig."

„Saa er det jo altsaa om dette Skib, man maa spørge Dig. Falder der mange Priispenge af for Mandskabet?"

„I Overflødighed; de savne aldrig noget."

„Saa er baade Skibet og Capitainen ret Lykkens Yndlinger. Matrosen elsker det Skib og den Chef, der giør hans Liv virksomt."

„Ja, Frue, vel er vort Liv her virksomt. Og der ere ogsaa mange iblandt os, som elske baade Skibet og Chefen."

„Og har Du Moder eller Frænder, der nyde Godt af Din Fortieneste?"

„Har jeg" — —

Forbauset over den bestyrtsede Tone, hvormed Drengen besvarede hendes Spergsmaal, vendte Gouvernanten Hovedet, for ved et hurtigt Diekast at læse Udtrykket i hans Ansigt. Der stod han i et Slags bevidstløs Forfærdelse og stirrede paa hende med et Blik, saa fraværende, at han umulig kunde være sig Billedet bevidst af den, der opfyldte det.

„Siig mig, Roderik," vedblev hun forsigtig, for

ikke at vække hans Mistanke ved pludselig at gjøre ham opmærksom paa hans Sindsforfatning; „sig mig noget af Dit Levnet her ombord. Du finder det vel moersomt?"

„Jeg finder det forgeligt."

„Det er besynderligt. Skibsdrengene ere gierne de muntreste af alle Mennesker. Maaskee Din Officeer behandler Dig haardt?"

Intet Svar.

„Jeg har altsaa Ret: Din Capitain er en Tyran?"

„De har Uret: Aldrig har han sagt noget haardt eller uvenligt Ord til mig."

„Naa! saa han er mild og venlig. Du er ret lykkelig, Roderik."

„Jeg — lykkelig, Frue!"

„Jeg taler jo tydeligt og Engelsk — ja, lykkelig."

„Aa, ja! vi ere alle lykkelige her."

„Det er godt. Et Skib, hvor Misfornøielse hersker, er ikke noget Paradiis. Og Du er vel tidt i Havn, Roderik, og nyder Fornøielser i Land?"

„Jeg bryder mig kun lidt om Landet, Frue, naar jeg blot havde Venner her ombord, der holdt af mig."

„Har Du ikke det? Er Master Wilder ikke Din Ven?"

„Jeg kiender kun lidt til ham; jeg har aldrig seet ham førend" —

„Naar da, Roderik!"

„Førend vi saaes i Newport."

„I Newport?"

„De veed dog vel, at vi begge to kom fra Newport nu sidst?"

„Ah! nu forstaaer jeg Dig. Dit Bekiendtskab med Master Wilder begyndte altsaa i Newport? Det var medens Eders Skib laae der udenfor Forlet?"

„Ja dengang. Jeg bragte ham Ordren til at tage Commandoen over Bristoleren. Han var først kommen til os Natten iforveien."

„Saa nylig! Det var sandelig kun et kort Bekiendtskab. Men jeg formoder, Din Chef kiender hans Dueligheb?"

„Det haaber Folkene ogsaa; men — —

„Du vilde sige noget, Roderik."

„Ingen tør her spørge Capitainen om hans Grunde. Endogsaa j e g maa tie."

„Endogsaa D u!" udbrød Madam Wyllys med en Forundring, som for et Øieblik overvældede hendes Fatning. Men den Tankefuldhed, Drengen havde tabt sig i, syntes at hindre ham fra at bemærke den pludselige Forandring hos hende. Virkelig vidste han saa lidt af hvad der foregik, at Gouvernanten kunde røre ved Gertrudes Haand og taus pege hen paa Drengens ubevægelige Skikkelse, uden ringeste Fare for at Bevægelsen skulde blive bemærket.

„Hvad mener Du, Roderik," vedblev Gouvernanten, „mon han ogsaa vilde afslaae at svare os?"

Drengen studsede, og da Bevidsthed kom i hans Blik, faldt det paa Gertrudes blide, udtryksfulde Aasyn.

„Om hun endog er saa overmaade smuk," svarede han heftig, „lad hende dog ikke vurdere sin Skiønhed for høit. Et Fruentimmer kan ikke tæmme hans Sind!"

„Er han da saa haardhiertet? Troer Du at et Spørgsmaal fra denne Skienne vilde blive ubesvaret?"

„Hør mig, min Frue," sagde han med en Alvorlighed, der ikke var mærkeligere end de klagende blide Toner, hvormed han talede; „jeg har seet mere i mit Livs sidste to stormfulde Aar, end mangen Yngling vil opleve imellem Børnealderen og den mandlige Alder. Her er ikke Stedet for Uskyld og Skiønhed. O! forlad Skibet, som da De kom, uden et Dæk at hvile Deres Hoved under!"

„Det er maaskee for silde, at følge en saadan Advarsel," svarede Madam Wyllys alvorlig, og saae i det samme hen paa Gertrude. „Men fortæl mig mere om dette besynderlige Skib. Du er ikke fød til den Stand, jeg finder Dig i; vel Roderik?"

Drengen rystede paa Hovedet, men blev staaende med nedslagne Øine, og det var tydeligt, han ikke havde Lyst til at indlade sig videre paa denne Gienstand.

„Hvoraf kommer det, at „Delphinen" i Dag har et

ganske andet Udseende end i Gaar? og hvorfor ligner den hverken iGaar og iDag Slaveskibet i Havnen vedNewport?"

„Og hvoraf kommer det," svarede Drengen med et Smiil, i hvilket Tungsindighed mægtig kæmpede med Bitterhed, „at ingen kan see ind i hans Hierte, som giør disse Forandringer efter sit eget Lune? Naar kun alt andet blev det samme i Skibet, kunde man dog være saa lykkelig her!"

„Du er da altsaa ikke lykkelig, Roderik. Skal jeg bede Capitain Heidegger for Dig om din Afsked?"

„Jeg vilde aldrig ønske at tiene nogen anden."

„Hvorledes! Du baade klager over Dine Lænker, og elsker dem?"

„Jeg klager ikke."

Gouvernanten betragtede ham nøie; og vedblev efter et Øieblikks Pause, —

„Er det sædvanligt, at see slig oprørsk Opførsel af Besætningen, som vi i Dag har været Vidne til?"

„Nei, det er ikke. De har kun lidt at frygte af Folkene; han, som underkastede sig dem, veed nok hvorledes han skal kue dem."

„Er de ikke antagne efter Kongens Befaling?"

„Kongen! Ja han er sikkerlig en Konge, som ikke har sin Lige."

Men de vovede jo at true Master Wilders Liv. Er en Matros, i et Kongeligt Skib, i Almindelighed saa driftig?"

Drengen saae paa Madam Wyllys, som om han vilde sige, at han forstod hendes forstilte Uvidenhed om Skibets Characteer; men han forblev atter taus.

„Troer Du, Roderik," vedblev Gouvernanten, som nu ikke længer ansaae det nødvendigt, at fortsætte sine skiulte Spørgsmaal om denne særegne Gienstand; „troer Du, Roderik, at Søre— jeg mener at Capitain Heidegger vil tillade os, at gaae i Land i den første Havn vi komme til?"

„Vi har passeret mange siden De kom ombord."

„Ja, vel mange der ikke vare bequemme; men naar vi nu naae en Havn, som hans Stilling vil tillade ham at gaae ind til?"

„Saadanne Pladse ere just ei almindelige."

„Men skulde det nu være Tilfældet, troer Du da, han vil tillade os at gaae i Land. Vi har Guld til at betale hans Ulejlighed med."

„Han bryder sig ikke om Guld. Jeg beder ham aldrig derom, uden han fylder min Haand."

„Saa maa Du jo være lykkelig. Guldbynger kan jo bøde paa et koldt Blik af og til."

„Aldrig!" svarede Drengen med Hurtighed og heftig. „Havde jeg hele Skibet fyldt med det Tant, jeg vilde give det tilsammen for et venligt Blik af hans Øie."

Madam Wyllys studsede, ikke mere over Drengens varme Følelse end over hans Sprog. Hun reiste sig og gik ræt hen til ham, saaledes at Lyset faldt lige paa hans Ansigt. Hun bemærkede de store Draaber, der

brøde frem under det silkebløde Øienlaag og rullede ned ad en Kind, der skiøndt forbrændt af Solen, blussede stærkere og stærkere, eftersom hendes eget Blik blev mere og mere stirrende; og derpaa gled hendes Øie langsomt og dristigt ned ad Drengen, indtil de naaede den nydelige Fod, som syntes netop stærk nok til at støtte ham. Gouvernantens ellers tankefulde og milde Blik forandrede sig til en kold Beskuen, og hendes Skikkelse syntes at hæve sig med en Matrones kydske Værdighed, i det hun strengt spurgte, —

„Har Du nogen Moder, Dreng?"

„Jeg veed det ikke," var Svaret, der kom fra Læber, der neppe aabnede sig, for at lade den qvalte Lyd slippe ud.

„Det er nok; en anden Gang vil jeg tale mere med Dig. Cassandra vil for Fremtiden besørge Opvartningen i denne Kahyt; trænger jeg til Dig, skal jeg røre Gongonen."

Roderiks Hoved sank næsten ned paa hans Bryst. Han krympede sig ved det kolde, speidende Blik, der fulgte hans Skikkelse, indtil den forsvandt igiennem Lugen, og som derpaa vendte sig hurtig og ikke uden en mørk Uro til den forbausede, men tause Gertrude.

Lette Trin udenfor Døren afbrød den Strøm af Tanker, der overvældede Gouvernantens Sind; men før hun kunde meddele sin Myndling det ringeste, traadte „Røveren" ind.

Den röde Röver.

En Fortælling.

Tilegnet W. B. Shubrick, Esq., Officeer i de forenede Staters Sø-Etat.

Oversat af Engelsk.

Udgivet af A. E. Boye.

Siette Hefte.

Kiöbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1840.

Tre og tyvende Capitel.

Jeg har et Hjerte, og er ikke af haardere Jord end andre.

Shakspeare: Coriolanus.

Fruentimmerne modtoge Besøget med en Forlegenhed, som man let vil kunne forklare sig, naar man erindrer sig Gienstanden for deres sidste Samtale. Gertrude neiede dybt og hastigt, men Gouvernanten beholdt med større Fatning sit rolige Udseende. Dog var der Glimt af en mægtig Angest i det speidende Øie, hvormed hun betragtede sin Giest, som om hun vilde giette sig til Anledningen til dette Besøg af hans vilde, urolige Øie, førend endnu hans Læber havde aabnet sig til den sædvanlige Hilsen.

Røverens Aasyn var tankefuldt, næsten alvorligt. Han bukkede, da Lampens Skin faldt paa ham, og mumlede hastig og med dæmpet Stemme nogle Stavelser, som vare uforstaaelige for hans Tilhørere. Ja hans Aandsfraværelse var saa stor, at han endog vilde

lige til at kaste sig ned paa den ledige Divan, uden videre Undskyldning, som En, der var aldeles hiemme, da hans Fatning netop tidsnok vendte tilbage, for at forekomme dette Brud paa Velanstændighed. Han smilede og gientog sit Buk, men dybere, og nærmede sig fuldkommen fattet til Bordet, hvor han yttrede sin Frygt for, at Madame Wyllys kunde ansee hans Besøg for noget utidigt eller maaskee ikke behørig anmeldt. Under denne korte Indledning var hans Stemme blid, som et Fruentimmers, og hans Mine heftig, som om han virkelig følte, at han var en paatrængende Giest i Kahytten i et Skib, hvor han i bogstavelig Forstand var Eneherster.

„Men ihvor upassende Tiden endog er," vedblev han, „jeg maatte være gaaet til Kois med Bevidstheden om ikke at have opfyldt en opmærksom og betænksom Verts Pligter, hvis jeg havde forsømt at forsikkre Dem om Skibets Rolighed, efter den Scene, De i Dag har været Vidne til. De kan troe mig, at mine Folks onde Lune allerede har sat sig, og at Lammene i deres Fold ikke ere fredsommeligere, end de i dette Øieblik ere det i deres Køier."

„Lykkeligviis er den Magt, der saa hurtig dæmpede Mytteriet, stedse nærværende for at beskytte os," svarede den vaersomme Gouvernante; „vi stole fuldkommen paa Deres Omhu og Ædelmodighed."

„De har ikke sat Deres Tillid til den Urette. For Mytteriets Fare ere De i det mindste sikkre."

„Og for enhver anden haaber jeg."

„Det er et vildt, et ustadigt Element vi hvile paa," svarede han, i det han bukkede for den høflige Ytring, og satte sig efter et indbydende Vink fra Madam Wyllys; „men De kiender jo dets Characteer, og behøver ikke at underrettes om, at vi Sømænd sielden ere sikkre paa nogen af vore Bevægelser. Det var mig selv, der i Dag løsnede Disciplinens Tøiler," tilføiede han efter et Øieblik's Pause, „og gav paa en Maade Anledning til det Slagsmaal, der fulgte paa. Men det er nu forbi, som Stormen og Vindstødet; og Oceanet er nu ikke roligere end de Knegtes Sind."

„Jeg har ofte været Vidne til slige raae Lege i Kongens Skibe; men jeg erindrer ikke at have hørt tale om andre alvorlige Følger, end Afgiørelsen af en eller anden gammel Trætte, eller plumpt Udbrud af Sømandslune, som i Almindelighed har været ligesaa uskadelig, som pudsig udtænkt."

„Ja vel; men det Skib, der vover sig imellem Skiærene, lider tilsidst Skibbrud," mumlede Røveren. „Jeg overgiver sielden Skandsen til Folkene, uden at holde et vaagent Øie med deres Lune; men — i Dag —"

„De vilde sige Noget om i Dag."

„Neptun med samt sine plumpe Paasund er ikke fremmed for Dem, Frue."

„I den forbigangne Tid har jeg ofte seet Guden."

„Det tænkte jeg nok; — under Linien, ikke?"

„Ogsaa andetsteds."

„Andetsteds!" gientog den Anden som om han ikke havde ventet det Svar. „Ja vel, man finder den mægtige Despot overalt paa Havene; og mange hundrede Skibe, og det store Skibe, glødes jo under Æquators Havblik. Det er ogsaa unyttig at tænke mere paa den Ting."

„Røveren" studsede, thi han havde snarere mumlet hos sig selv end høit udtalt den foregaaende Sætning. Efterat han havde kastet et hurtigt og speidende Blik omkring sig som for at forvisse sig om at ingen uvedkommende Tilhører havde fundet Leilighed til at kige ind i hans Siels Hemmeligheder, som han sielden lagde frem for sine Staldbrødres frie Undersøgelse, fik han i et Øieblik atter sin Fatning og fortsatte Samtalen saa rolig som om den ikke var bleven afbrudt.

„Ja, jeg havde forglemt at Deres Kiøn ofte er ligesaa ængstligt, som smukt," tilføiede han med et Smiil saa indsmigrende og blidt, at Gouvernanten kastede et uvilkaarligt ængstligt Blik til sin Myndling, „ellers vilde jeg være kommet tidligere med min Forsikkring om, at der ingen Fare var."

„Den er ogsaa nu velkommen."

„Og jeg haaber ikke heller at Deres unge smukke Veninde," vedblev han og bukkede for Gertrude, skiøndt han bestandig henvendte Talen til Gouvernanten, „vil sove uroligere for hvad der er hændtes."

„Den Uskyldiges Søvn er sielden urolig."

„Der er en hellig uudforskelig Hemmelighed i den Sandhed: den Uskyldige lægger rolig sit Hoved til Hvile! Gud give at den Skyldige ogsaa kunde finde Tilflugt nogetsteds mod sine Tankers Braad! men vi leve i en Verden og i en Tid, hvor Menneskene ikke engang kunne stole paa sig selv."

Derpaa standsede han og saae sig om med et saa vildt Blik, at den ængstlige Gouvernante uvilkaarlig flyttede sig nærmere hen til sin Myndling, liig den, der søgte og tillige vilde yde Beskyttelse mod en Vanvittigs ubestemte Foretagender. Hendes Giest forblev imidlertid saalænge i dyb Taushed, at hun følte Nødvendigheden af at bortjage den besynderlige Forlegenhed i deres Stilling og selv begynde at tale.

„Er Master Wilder ligesaa tilbøielig til Mildhed som De selv?" spurgte hun.

„Hans Tilgivelse vilde være en Fortieneste, siden han syntes at være den egentlige Gienstand for Oprørernes Vrede."

„Og dog saae De, at han ikke manglede Venner.

Var De ikke Vidne til den Hengivenhed hvormed disse to Karle sprang ham til Hielp?"

„Jo; og jeg finder det mærkværdigt, at han i saa kort Tid skulde have kunnet saa aldeles vinde to saa haarde Naturmennesker."

„Fire og tyve Aar er dog just ikke saa kort et Bekiendtskab!"

„Daterer deres Venskab sig fra saa gammel en Tid?"

„Jeg har hørt dem giøre den Regning imellem sig indbyrdes. Det er vist at den unge Mand er bundet til disse besynderlige Kamerader ved et eller andet mærkeligt Baand. Denne Tieneste er maaskee ikke den første."

Madam Wyllys saae bedrøvet ud. Omendskiøndt hun var beredt til at troe at Wilder var een af Søroverens hemmelige Agenter, saa havde hun dog giort sig Umage for at haabe, at hans Forbindelse med Fribytteren kunde modtage en Forklaring der var mere gunstig for hans Character. Om han endog var deelagtig i deres fælleds Brøde, der paa dette banlyste Skib letsindig søgte Skiebnens Farer, saa var det dog klart, at hans Hierte var altfor ædelt til at han kunde ønske at see hende og hendes unge skyldfrie Myndling blive Offere for hans Staldbrødres Frækhed. Nu trængte hans gientagne hemmelighedsfulde Advarsler ikke længer til nogen Forklaring. Alt hvad der havde været dun-

kelt og uforklarligt, baade i hendes egne foregaaende ubegribelige Anelser og i Beætningens besynderlige Opførsel, blev hende hvert Øieblik klarere og klarere. Nu gienkiendte hun i Sørøverens Person og Udseende dens Skikkelse og Træk, som fra Vantet paa Slaveskibet, havde praiet Bristoleren i det den seilede forbi, — en Skikkelse der paa en ubegribelig Maade havde sysselsat hendes Siel medens hun havde været ombord i hans Skib, som et Billede fra en dunkel fiern Tid. Nu saae hun paa eengang det Vanskelige for Wilder i at aabenbare en Hemmelighed, der ikke blot gialdt hans Liv, men tillige, — for en Siel, der ikke var forhærdet, tillige en ikke ringere Straf — Tabet af deres Agtelse. Kort sagt, Meget af det, som Læseren ikke har fundet nogen Vanskelighed i at begribe, begyndte nu ogsaa at blive klart for Gouvernanten, skiønt Meget endnu bestandig forblev indhyllet i Tvivl, hun hverken formaaede at løse eller fuldkommen forjage fra sine Tanker. Hun havde Leilighed til at kaste et hurtigt Blik paa alle disse enkelte Punkter; thi hendes Giest, eller Vert, hvad man vil kalde ham, syntes paa ingen Maade oplagt til at afbryde hendes korte sørgmodige Drømmerier.

„Det er forunderligt," udbrød Madam Wyllys atter, „at saa besynderlige Væsener skulde være modta-

gelige for de samme Tilbøieligheder, der forene Folk af Opdragelse og Dannelse."

„Det er forunderligt som De siger," svarede den Anden ligesom han vaagnede op af en Drøm. „Jeg vilde give tusinde saa straalende Guineer som nogensinde ere komne fra Georg den Andens Mynt, kiendte jeg blot denne unge Mands Historie."

„Er han Dem da fremmed?" spurgte Gertrude med Tankens Hurtighed.

„Røveren" vendte sig om til hende og hans Blik, der stirrede stivt hen for sig, fik efterhaanden Bevidsthed og Udtryk, som han saae paa hende, medens man tydelig kunde see Gouvernantens Fod ryste ved den krampagtige Bevægelse, der betog hendes hele Person.

„Hvem tør paastaae at kiende det menneskelige Hierte!" svarede han og bøiede sit Hoved som erkiendte han hendes fuldkomne Ret til endnu dybere Hyldest. „Alle ere fremmede indtil vi formaae at læse deres hemmeligste Tanker."

„At skue ind i den menneskelige Siels Hemmeligheder er et Fortrin, som kun Faa besidde," bemærkede Gouvernanten koldt. „Vi maae ofte prøve Verden og lære den tilbunds at kiende, førend vi kunne gjøre Paastand paa at bedømme deres Bevæggrunde, der ere omkring os."

„Og dog er det en behagelig Verden for dem, hvis

Sind er til at giøre den munter," udbrød „Røveren" ved en af disse Overgange, der vare ham egne. „For den, som er stærk nok til at følge sit Lune, falder Alting let. Veed De, at Philosophiens sande Hemmelighed ikke er at leve evig men saalænge vi finde Glæde derved. Den, der døer, naar han er halvtreds, efter at have nydt Glædens Fylde, har levet mere end den der hensløber sit Liv giennem et heelt Aarhundrede bærende Verdens Luner og som er angest for at tale høit for at hans Naboe ikke skal finde at hans Ord vare onde."

„Og dog ere der nogle som sætte deres Glæde i at følge Dydens Bud."

„Det klæder Deres Kiøn elskeligt at sige det," svarede han med en Mine, i hvilken den opmærksomme Gouvernante troede at tolke en Fribytters stigende Frækhed. Hun vilde nu gierne have giort Ende paa Besøget, men et vist blidere Diekast, og en Mine, der ved et Slags unaturlig Anstrengelse begyndte at blive venlig, paamindede hende om det Farlige i at støde en Mand, som ingen anden Lov erkiendte, end hans egen Villie. Hun antog en Tone og et Væsen, der, skiøndt milde, dog vedligeholdt hendes Kiøns Værdighed, og i det hun pegede paa nogle musicalske Instrumenter, der udgiorde en Deel af Kahyttens forskiellige Møblering, gav hun behændig Samtalen en anden Vending:

„Den, hvis Siæl er aaben for Musikens mildnende

Virkning," sagde hun, „og som øiensynlig maa have Sands for dens yndige Toner, skulde ikke søge at nedsætte Dydens Fornøielser. Denne Fleite og hiin Guitar ere begge Deres."

„Og efter disse usikkre udvortes Tegn, tilskriver De mig de Evner, De taler om! Her har vi atter en af de menneskelige Vildfarelser! Blændværk er Dydens Hverdagskiole. — Hvorfor troer De ikke ogsaa, at jeg Morgen og Aften knæler for det glimrende Legetøi der?" tilføiede han i det han pegede paa et Diamant-Crucifix, der, som sædvanlig, hang i Nærheden af Døren til hans eget Lukaf.

„Jeg haaber i det mindste, at De hylder det Væsen, hvis Erindring dette Billed skal vække. I stolt Følelse af sin Styrke og Lykke kan Manden vel tænke letsindig over den Trøst, Troen paa en høiere Magt kan skienke, men jo tiere man har erfaret dens Kraft, jo dybere føler man den Ærefrygt, der skyldes den."

Gouvernanten havde vendt Øiet bort fra den, hun talede med, men besiælet af den dybe Tanke, hun yttrede kastede hun atter sit Blik paa ham, i det hun udtalte disse Ord i en Tone, dæmpet ved Ærbødighed for det mægtige Væsen, hvis Egenskaber sysselsatte hendes Sind; det Blik, der mødte hendes, var alvorligt og tankefuldt som hendes eget. Han hævede Fingeren og lagde den

paa hendes Arm med saa ringe et Tryk, at det næsten var umærkeligt:

„Troer De," spurgde han, „det kan tilregnes os, om vore Tilbøieligheder nærme sig det Onde mere, end vi har faaet Kraft til at modstaae?"

„Kun de snuble, som allene attraae at vandre den brede Vei. Det vil ikke støde deres mandige Følelse, hvis jeg spørger: beder De aldrig til Gud?"

„Det er længe siden det Navn er hørt i dette Skib, min Frue, undtagen naar det brugtes til usømmelig Spot og Vanhelligbed. Men hvad er han, den ukiendte Guddom, vel andet end hvad Menneskets Uskyldighed har giort ham til?"

„„Daaren siger i sit Hierte, der er ingen Gud,"" svarede hun i en saa fast Tone, at den giorde Indtryk endogsaa paa bam, der saa længe havde vant sig til det vilde Haandværk, som fylder Sindet med Voldsomhed og Trods. — „„Omgiord dine Lænder liig en Mand; thi jeg vil spørge dig, og du skal give mig Svar. Hvor var du, da jeg grundlagde Jorden? Forklar det, om du har Syne.""

Røveren stirrede længe og taus paa hendes blussende Ansigt. Han slog uvilkaarlig Blikket tilside, og sagde høit, men i det han øiensynligen mere gav sine Tanker frit Løb end fortsatte Samtalen:

„Nu er der ikke mere i dette, end hvad jeg ofte

har hørt, og dog griber det min Følelse, som en frist Luftstrøm fra Fædrehiemmet!" Derpaa, i det han nærmede sig den i al hendes Værdighed Milde og Blide, tilføiede han med en næsten hviskende Stemme: „gientag disse Ord, lad ikke en Stavelse forandres, eller den mindste Tone i Stemmen!"

Skiøndt studsende og ved sig selv urolig ved denne Begiæring, opfyldte Mistres Wyllys den dog, og gientog det hellige Sprog med en Varme, der udgik af den Kraft hendes egen Begeistring gav hende. Hendes Tilhører lyttede som et fortryllet Væsen. Næsten i et Minut stod han med ufravendt Blik og i samme Stilling, for hende som saa simpelt og dog saa kraftigt havde vidnet om Guds Almagt og Høihed, han stod der saa ubevægelig som Masten, der bagved ham hævede sig giennem Dækkene paa det Skib, hvilket han saa længe havde opoffret til et regelløst Livs Udskeielser. Først længe efter at hendes Tale havde ophørt at lyde i hans Øren drog han et dybt Aandedrag, og aabnede atter Læberne:

„Dette er at gaae Livets Vei tilbage paa et Skridt nær," sagde han, i det han lod sin Haand synke paa hendes. „Jeg veed ikke, hvorfor Nerver, der ellers ere som Jern, nu føle et saa vildt og uroligt Pulsslag. Min Frue, denne lille svage Haand kunde maaskee sætte Skranke for et Sind, der saa ofte har trodset" —

Hans Ord ſtandſede pludſelig, thi i det Øiet uvilkaarlig fulgte Haanden, hvilede det paa hendes vel ikke længer ungdommelige, men endnu ſine og ſmukke Anſigt. Med et Suk, ſom naar man vækkes af en behagelig, ſkiøndt tom Indbildning, vendte han ſig bort uden at ende ſin begyndte Tale.

„De ønſker Dem Muſik!" raabte han høit i en ligegyldig Tone, „ſaa ſkal Muſiken ogſaa høres, ſkiøndt dens Toner vækkes ved en Gongon!"

Medens den trodſige vægelſindede Mand, vi have forſøgt at beſkrive, ſagde dette, ſlog han tre Slag paa det Inſtrument, han nævnede, ſaa hurtig og kraftig, ſom om han vilde drukne alle andre Tanker i den ſkingrende, gienlydende Larm, det frembragte.

Endſkiøndt høiſt nedſlaaet over at han ſaa hurtig havde unddraget ſig den Magt, hun halvveis havde erholdt over ham, og hemmelig fornærmet over den utvungne Maade, hvorpaa det var lykkedes ham atter at lægge den vundne Selvſtændighed for Dagen, indſaae Gouvernanten dog, at Nødvendigheden forbød at ſkiule hvad hun følte.

„Det er visſelig ikke den Muſik, jeg ønſkede mig," ſagde hun, ſaa ſnart den bedøvende Lyd havde ophørt at fylde Skibet: „og den er neppe tienlig for de Sovende."

„Vær ikke bange for dem. Matroſen ſover i Nærheden af Aabningerne, hvorigiennem Kanonerne dundrer,

og vaagner naar Baadsmands-Piben kalder. Han er alt for indgaaet i Vanens Skole, til at troe han har hørt mere end en enkelt Tone af Fløiten, stærkere og fuldere end sædvanlig, om De vil, men dog en Lyd, der ikke vedkommer ham. Et Slag endnu vilde have givet Brandsignalet, men disse tre Slag betyde kun Musik. Det var Signalet for Musicanterne. Natten er stille og gunstig for deres Konst og vi ville lytte til deres søde Toner."

Ordene vare neppe udtalte, førend der hørtes dæmpede Accorder af blæsende Instrumenter udenfor, hvor Folkene rimeligviis havde stillet sig efter Capitainens tidligere Ordre. „Røveren" smilede, som om han giorde sig til af dette raske Beviis paa det egne despotiske eller snarere magiske Herredømme, han udøvede. Han kastede sig ned paa Divanen og lyttede til. — De Toner, der nu hævede sig i Natten og bølgede blidt og melodisk hen over Havet, vilde i Sandhed have giort ordentlige Musici Ære. Det var en vild sørgmodig Melodie og maaskee den for Øieblikket netop derfor stemmede mere med den Mands Lune, for hvis Øre den var fremkaldt. Derpaa forandrede den sin Characteer og Musikens hele Udtryk tolkedes ved endnu blidere, endnu mildere Toner, som om den Genius, der havde undfanget Melodien i den havde udaandet sin Siels Følelse. „Røverens" Sindsstemning svarede til Musikens forandrede Udtryk; og da

Tonerne vare blideſt og meſt rørende, bøiede han ſit Hoved, ſom En der græd. —

Skiøndt Harmonien ogſaa giorde ſin Virkning paa Madame Wyllys og hendes Myndling, ſaa kunde de dog ikke vende Øinene bort fra det beſynderlige Væſen, i hvis Haand deres onde Skiebne havde overgivet dem. Den Førſte var fuld af Forundring over denne frygtelige indbyrdes Modſætning af Paſſioner, der kunde yttre ſig hos eet og det ſamme Individ under ſaa aldeles forſkiellige og ſaa rædſomme Skikkelſer; medens den Sidſte, der dømte med ſin Alders Skaanſel og Medfølelſe, var tilbøielig til at troe, at den Mand, hos hvem ſaa blide Følelſer let kunde vækkes, ſnarere maatte være et Offer for de udvortes Omſtændigheder, end Skaber af ſin egen uſalige Skiebne. —

„Italien er i disſe Toner," ſagde „Røveren" da den ſidſte Accord døde hen for hans Øre; „Du glade, ſorgfrie, yppige, letſindige Italien! Har det aldrig været Deres Lod, Frue, at beſøge dette Land, ſaa mægtigt ved ſine Minder og ſaa afmægtigt i ſin nuværende Forfatning?"

Gouvernanten ſvarede ikke, men da hun bøiede ſit Hoved ned, troede Selſkabet, at hun ogſaa havde hengivet ſig til Muſikens Indflydelſe. Omſider, ſom om han nu blev dreven af en anden Indſkydelſe nærmede „Røveren" ſig Gertrude og tiltalte hende med en Anſtand

og Belevenhed, der vilde have passet ypperlig til en ganske anden Scene, og i det konstlede Sprog, der characteriserede Tidsalderens gode Tone, —

„Den, som ellers taler Musik, kan dog ikke have forsmaaet Naturens Gaver. De synger?"

Havde Gertrude besiddet det Talent, han antog, vilde Stemmen have negtet hende sin Tieneste ved denne Opfordring. Hun bøiede sig ved hans Compliment og fremstammede neppe hørlig en Undskyldning. Han lyttede nøie til, men uden videre at trænge paa en Sag, som alt var let at see ikke var velkommen, vendte han og gav Gongongen et let men skarpt Slag.

„Sover Du Roderik?" spurgte han, da han hørte Drengens sagte Trin paa Trappen der førte til den underste Kahyt.

Svaret lød langsomt og dæmpet og naturligviis benegtende.

„Apollo var ikke fraværende ved Rodericks Fødsel, Frue. Drengen kan frembringe saadanne Toner, der have formaaet at smelte en Sømands ubøielige Følelser. Stil Dig derhen ved Kahytsdøren, kiære Roderick, og sig at Musiken skal accompagnere Dig dæmpet."

Drengen adlød og stillede sin ranke Skikkelse saameget i Skygge at Udtrykket i hans voldsomt bevægede Aasyn ikke kunde sees af dem, der sad i Lampens stærkere Skin. Instrumenterne begyndte en behagelig In-

troduction, der snart var til Ende, og de havde allerede to Gange spillet Melodien, men ingen Stemme hørtes at blande sig i Harmonien.

„Ord, Roderick, Ord; vi forstaae kun daarlig at at tolke hvad denne Fløite mener."

Saaledes mindet om sin Pligt, begyndte Drengen at synge med en fuld bøielig Contra-Altstemme, der forraadte en Bæven, der bestemt ikke hørte til Melodien. For saavidt man kunde forstaae Ordene lød de som følger: —

Hist hvor Landet skiønt sig hæver,
Bagved Havets Val,
Hellig Rolighed omsvæver
Friheds Tempelhal.

Hisset Aftensolen farver
Yndigt Dal og Skov og Sø
Med sit røde Skiær.
Og for Dig det er den farver
Yndigt Dal og Skov og Sø
Med sit røde Skiær.

Dog Du glemmer —

„Det er nok af det, Roderick," afbrød hans Herre utaalmodig. „Der er altfor megen Corydon i den Sang

for en Sømands Sind. Syng os Noget om Søen og dens Fornøielser, min Gut; og lad Tonerne klinge saadan som en Sømand kan lide dem."

Drengen taug enten af Ulyst eller af Mangel paa Evne til at adlyde.

„Hvad er det Roderick! forlader Aanden Dig? eller bliver Din Hukommelse saa svag? De seer at Barnet er egensindigt i sin Sang og at det maa synge om Elskov og Soelskin, eller det gaaer galt. Naa Karle, ver nu en grovere Tone og lad der være Liv i Texten medens jeg nynner en Søvise til Skibets Hæder."

Musicanterne tog Characteren af deres Herres Lune (det Navn tilkom ham sandelig) og blæste en kraftig venlig Introduction for at forberede Tilhørerne for „Røverens" Sang. Disse forræderske forføreriske Toner, der saa ofte sneg sig ind i hans Stemme naar han talede, skuffede ikke Forventningen.

Hans Stemme havde baade stort Omfang, var fuld, dyb og klingende. Begunstiget ved disse materielle Fordele og ledet af et udmærket Øre sang han nu rask de følgende Stanzer og paa en Maade der tydede ganske besynderligt snart paa den overgivne Selskabsbroder og snart paa Sværmeren. Ordene vare sikkert originale, thi de havde Præget af hans egen Stand og vare ikke aldeles blottede for Spoer af Individets særegne Smag.

Alle Mand! hiv om! hiv om!
Kiærkommen Lyd, skiondt hæs og raa,
Til Koien Munterhed den bærer;
Hør denne Lyd! hør Spillet gaae
Mens Baadsmandspiben Luften skiærer.
Og hør den muntre Skibsdrengs Raab,
Det hele Mandskab som i Hob:
Alle Mand, hiv om! hiv om!

En Seiler hist! En Seiler!
Spænd nu hver Nerve høit til Strid,
Og modig styr at søge Fienden!
En stille Bøn for retlig Id,
En Tanke først og sidst for Qvinden!
Bred ud fra Dækket Seilets Dug!
Slaae Søens Skum fra Skibets Bug!
En Seiler hist! En Seiler!

Hurra for Seir! Hurra!
Sørg ikke over dem, der faldt!
Suk ikke for de dræbte Brave!
For Sømænds Haab er Himlen hvalt,
Og Bølger blaae er Sømænds Grave.
Løft høit i Jubelskrig Din Røst
Med Sang og Skiemt, i vilden Lyst
Hurra for Seir! Hurra!

Saasnart han havde endt sin Sang, og uden at vente efter om der ikke vilde følge nogle Complimenter paa denne Præstation, der baade hvad Tonerne og Udførelsen angaaer kunde giøre Fordring paa at kaldes

fortrinlig, reiste han sig, og da han havde bedet sine Gjester at benytte Musikanternes Tieneste som dem synntes, ønskede han dem „en rolig Nat og behagelige Drømme" og steg derpaa ganske langsomt ned i den underste Kahyt, rimeligviis for at begive sig til Hvile. Omendskiøndt nu baade Madame Wyllys og Gertrude havde moeret sig eller rettere vare blevne daarede af den Interesse, der var ved denne vilde Opførsel, der dog aldrig blev plump, følte de dog, da han forsvandt, en Fornemmelse, som naar man atter aander den friske Luft efter at man altfor længe har været nødt til at opholde sig i den indesluttede Luft i et Fængsel. Den Første betragtede sin Myndling med et Blik hvori den inderligste Ømhed kæmpede med dyb Bekymring; men Ingen af dem talede, thi en sagte Bevægelse ved Kahytsdøren mindede dem om at de ikke vare alene.

„Ønskede De meer Musik, Frue?" spurgte Roderick med sagte Stemme og listede sig frygtsom frem af Skyggen i det han talede; „Jeg vil synge Dem i Søvn om De befaler det; men det piner mig, naar han saaledes byder mig at være munter lige tvertimod min Følelse."

Gouvernanten rynkede alt sin Pande og det var tydeligt at hun vilde til at give et strengt afvisende Svar; men da den Andens klagende Toner og fortrykte ydmyge Stilling talede saa stærkt til hendes Hjerte, saa forsvandt Skyggen af hendes Pande og efterlod et

blidt bebreidende Blik, liig det, der formilder en bekymret Moders strenge Aasyn.

„Jeg troede ikke, at vi skulde have seet hinanden mere i Aften, Roderick," sagde hun.

„De hørte jo Gongonen. Han kan være saa munter og har den meest fortryllende Stemme, naar han er i godt Lune, men De skulde høre ham i hans Vrede."

„Er hans Vrede da saa forfærdelig?"

„Maaskee er den forfærdeligere for mig end for andre, men intet er mig græsseligere end et Ord af ham naar han er opbragt."

„Saa er han da barsk imod Dig?"

„Aldrig."

„Du siger Dig selv imod, Roderick. Han er og han er ikke. Har Du ikke sagt hvor forfærdelig Du finder hans vrede Stemme."

„Ja; for den er forandret. Der var en Tid da han aldrig var tankefuld, eller i ondt Lune, men i den sidste Tid er han ikke længer sig selv."

Madam Wyllys svarede ikke. Det Sprog, Drengen førte var sikkert langt mere forstaaeligt for hende end for hendes unge, opmærksomme men umistænksomme Veninde; thi medens hun gav ham Vink til at gaae, yttrede Gertrude Lyst til at faae den Nysgierrighed tilfredsstillet, som hun nærede angaaende Fribytterens Levnet og Characteer. Vinket blev imidlertid bydende gien-

taget og Drengen forføiede sig langsomt bort og, som det var ganske tydelig at see, meget nødig.

Gouvernanten og hendes Myndling begave sig nu ind i deres eget Lukaf; og efterat de havde helliget mange Minuter til disse natlige Takoffere og Bønner, som ingen Omstændighed kunde bringe dem til at forsømme, sov de ind med Uskyldighedens Bevidsthed og med Tillid til den Almægtiges Beskyttelse. Med Undtagelse af at Skibsklokken lød regelmæssig under alle Nattevagterne hævede sig neppe nogen anden Lyd i den mørke Nat, der kunde forstyrre den Ro, der syntes at have lagt sig over Havet og Alt hvad der svømmede paa dets Barm.

Fire og tyvende Capitel.

Men hiint Vidunder,
Vor Frelse mener jeg; — blandt Millioner
Opleved' ikkun faa en slig, som vi —

Shakspeare: Stormen.

Man kunde godt have sammenlignet Delphinen med et sovende Rovdyr, under denne forræderske Nolighed. Men ligesom Naturen begrændser Hviletiden for Skabningerne

i Dyreverdenen, saaledes syntes det at Fribytterens Uvirksomhed ikke skulde være af lang Varighed. Med Morgensolen kom der en Kuling hen over Havet fra Landet og som atter satte det træge Skib i Bevægelse. Med sine brede Seil udfoldede langs under Nærne holdt det den hele Dag Coursen mod Sønden. Den ene Vagt gik efter den anden, Natten afløste Dagen og endnu ingen Forandring i dets Retning. Derpaa dukkede de blaae Øer op af Søen den ene efter den anden. „Røverens" Fanger, (thi saaledes maatte Fruentimmerne nu anses sig selv) betragtede tause hver grøn Banke som Skibet gled forbi, hver nøgen Sandbanke og hvert Bierg indtil de, efter Gouvernantens Beregning allerede befandt dem midt i det vestlige Archipelagus.

I al den Tid blev der ikke giort et eneste Spørgsmaal som i mindste Maade forraadte for „Røveren", at hans Giester havde indseet at han ikke førte dem til den belovede Deel af det faste Land. Gertrude græd over den Sorg, hendes Fader vilde føle over at troe at hun havde deelt Skiebne med den ulykkelige „Bristoler"; men hendes Taarer fløde i Eenrum eller bleve udgydte ved den medfølende Gouvernantes Bryst. Hun undveg Wilder med den tydelige Overbeviisning om at han ikke mere var den, hun saa inderlig ønskede at kunne troe; men hun anstrengte sig for at vedligeholde en rolig Mine og et muntert Udseende for alle ombord

paa Skibet. I dette Forhold, der var langt sikkrere end om hun havde taget sin Tilflugt til afmægtige Bønner, blev hun dog kraftig understøttet af Gouvernanten, hvis Menneskekundskab tidlig havde lært hende at Dyden ingensinde saaledes indgyder Ærefrygt i Prøvelsens Tid, som naar den formaaer at vedligeholde sin Fatning. Paa den anden Side søgte hverken Skibschefen eller hans Næstcommanderende andet Samqvem med Kahytsgiesterne end Høfligheden netop syntes at fordre.

Som om den Første allerede fortrød at have blottet sit lunefulde Sind, blev han stedse mere og mere tilbageholdende og hverken søgte eller taalte Nogens Fortrolighed; medens den Sidste syntes fuldkommen at forstaae Gouvernantens tvungne Mine og hendes Myndlings forandrede men dog stedse medlidende Blik. Der behøvedes kun lidt Forklaring for at giøre Wilder bekiendt med Aarsagerne til denne Forandring. Imidlertid efterlignede han snarere deres Tilbageholdenhed end han søgte Leilighed til at forsvare sig. Der manglede ellers kun Lidet som kunde overtyde hans forrige Veninder om Naturen af hans Stilling; thi selv Madam Wyllys tilstod for sin Myndling at han forholdt sig som En, hos hvem Fordærvelsen endnu ikke havde giort saadanne Fremskridt at den havde qvalt den Samvittigheds Følelse, der stedse er Uskyldighedens sikkreste Vidnesbyrd.

Vi ville ikke opholde Fortællingen med at dvæle ved den naturlige Bekymring, Gertrude hengav sig til, da den sørgelige Overbeviisning paatvang sig hende, ei heller med at omtale de venlige Ønsker hun ikke tænkte der var noget Ondt i, at nemlig den, der sikkert besad saa mange mandige og herlige Egenskaber, dog snart maatte lære at indsee sin Vildfarelse og vende tilbage paa en Bane, for hvilken selv hendes rolige strengtdømmende Gouvernante tilstod at Naturen saa overordentlig havde udstyret ham. Maaskee endog at de venlige Følelser, der vare vaagnede i hendes Siæl ved de sidste fiorten Dages Begivenheder, ikke nøiedes med at yttre sig blot i Ønsker og at mere personlige og inderligere Bønner end sædvanlig blandede sig i hendes Fadervor; men os tilkommer det ikke at løfte Sløret; et saa reent skyldfrit Hierte er det bedste Giemme for dets egne kiærlige Følelser.

I flere Dage havde Skibet nu stridt med disse Regioners uforanderlige Vinde. Men istedetfor imidlertid, som en belemret Coffardimand at anstrenge sig for at naae en bestemt Havn, forandrede „Røverskibet" pludselig sin Cours og gled igiennem een af de mange Canaler der aabnede sig, saa let som en Fugl der hurtig daler ned til sin Rede. Over hundrede forskiellige Seilere styrede omkring den imellem Øerne, men man undveeg dem alle uden Forskiel; thi Fribytternes Poli-

tik lærte dem Nødvendigheden af at være forsigtige paa et Hav hvor det vrimlede af Krigsskibe. Da Skibet var løbet igiennem eet af de Sunde, der adskille Kiæden af Antillerne, befandt det sig i Sikkerhed paa det større Hav, der adskiller dem fra den spanske Søe. Da Passagen var giort og en vid, klar Horizont nu strakte sig paa alle Sider foregik der en tydelig Forandring i hver enkelt Individs Mine af Besætningen. Selv „Røverens" Pande glattedes og det sysselsatte Blik, der havde indhyllet hans hele Person i Tilbageholdenhedens Kappe, forsvandt, og han var atter det letsindige uregierlige Væsen vi mere end eengang have skildret. Ogsaa Folkene hvis Aarvaagenhed ikke havde trængt til nogen Opmuntring, da de løb Spidsrod for Krydserne, som man vidste sværmede om i de snævrere Farvande, syntes nu at aande friere, og munter Sang og sorgløs Glæde hørtes nu der, hvor mørk Aengstlighed, saa længe og saa tungt følt, havde været hiemme. —

Paa den anden Side, saae Gouvernanten derimod ny Anledning til Bekymring i den Cours, Skibet tog. Saalænge de havde Øerne isigte, havde hun haabet og det sikkerlig ikke uden Grund at Sørøveren blot ventede paa en bequem Leilighed for at bringe dem i Sikkerhed under et af Colonial-Gouvernementernes Beskyttelse. Hendes egen Jagttagelse sagde hende, at der var saa meget, der eengang havde været godt, om ikke endog ædelt,

blandet med de to fornemste Personers Lovløshed der ombord, at hun ikke fandt noget overdrevent i dette Haab. Selv Tidens Historier, der fortalte om Fribytterens fortvivlede Handlinger med ikke liden phantastisk Overdrivelse, havde ikke heller forglemt at omtale mange slaaende Exempler paa en udmærket, næsten ridderlig Aedelmodighed. Kort sagt, hans Rygte var saaledes, at paa samme Tid han erklærede sig selv for Alles Fiende, vidste han tillige at skielne mellem den Svage og den Stærke, og fandt ofte lige saamegen Fyldestgiørelse i at bøde paa den Førstes Ulykke, som i at kue den Sidstes Stolthed.

Men alle hendes behagelige Ideer fra den Side vare forglemte, da den sidste De af Gruppen sank bag dem ned i Havet og Skibet nu laae alene paa Verdenshavet, der ikke frembød nogen anden Gienstand paa sin Overflade. Som om nu „Roveren" vilde til at aflægge Masken, befalede han at Seilene skulde mindskes og at lægge bi, i det han forsmaaede den gunstige Vind. Kort sagt, som om intet havde Krav paa Besætningens umiddelbare Opmærksomhed, standsede „Delphinen" midt paa Havet og dens Officerer og Mandskabet overlode sig til deres Fornøielse eller Uvirksomhed efter som deres Lune eller Tilbøielighed bød.

„Jeg havde haabet at det havde været Dem beleiligt at sætte os iland paa en af Hans Majestæts Øer,"

sagde Madam Wyllys og talte for første Gang, efter at hendes Mistanke var bleven vækket om at forlade Skibet, og henvendte sig til den selvgiorte Capitain Heidegger, netop som hans Ordre at ligge bi var bleven udført. „Jeg frygter for at De finder det ubehageligt for Dem saalænge at være berøvet Deres Kahyt."

„Den kan ikke være bedre besat," svarede han, undgaaende; men det forekom den ængstlig agtpaagivende Gouvernante at hans Blik var dristigere og hans Mine mindre tvungen end naar hun før havde berørt denne Gienstand. „Hvis Skik og Brug ikke fordrede at et Skib skulde føre en eller anden Nations Flag, skulde mit altid heise det smukke Kiøns Flag."

„Men da det nu engang er saaledes?" —

„Da det nu er saaledes, saa heiser jeg det, jeg tiener under."

„I de fiorten Dage jeg har giort Dem Uleilighed har jeg endnu ikke havt den Lykke at see det vaie."

„Ikke!" udbrød „Røveren," og saae paa hende som vilde han giennemskue hendes Tanker: „Saa skal denne Uvished ophøre paa den femtende. — Hvem har Vagt agter?"

„Ingen hverken bedre eller slettere end Richard Fid," svarede den, Tilraabet gialdt og løftede Hovedet op af en Kiste han havde stukket det ned i, som om dens Eiermand søgte et eller andet forladt Værktøi og til-

ſøiede derpaa lidt hurtig, da han kom efter hvem det var der tiltalte ham, „og altid til Deres Velbyrdigheds Tieneſte.“

„Ah! det er jo vor Vens Ven,“ bemærkede Røveren for Madam Wyllys med et Eftertryk, hun forſtod. „Han ſkal nu være min Tolk. Kom hid, min Gut; jeg har et Ord at ſige Dig.“

„Tuſende, til Deres Tieneſte,“ ſvarede Richard og adløb øieblikkelig; „for er jeg end ikke nogen ſtor Taler, har jeg dog altid noget ovenpaa i Sindet, ſom man til Nød kan faae fat i.“

„Jeg haaber Din Køie ſvinger magelig nok for Dig ombord hos mig?“

„Det kan jeg ikke negte; for det vil holde haardt at finde en mageligere Skude, iſær under Vinden.“

„Og Togtet? — jeg haaber ogſaa Du finder Togtet ſom en Sømand gider have det.“

„Seer De, Sir, jeg har kun havt lidt Skolegang, da jeg kom hiemme fra, og ſaa tager jeg mig ſielden den Frihed at forlange at læſe Capitainens Seilordre.“

„Men Du har dog nok en vis Tilbøielighed,“ ſagde Madam Wyllys beſtemt, ſom om hun havde beſluttet, at drive Underſøgelſen videre, end Chefen havde iſinde.

„Jeg kan juſt ikke ſige jeg mangler Naturens Følelſe, Deres Naade,“ ſvarede Fid og beſtræbte ſig for at viſe ſin Hylding for Kiønnet ved det keitede Buk,

han giorde Gouvernanten som sammes Repræsentant, „skiøndt Knuder og Ulykke er kommen tværs for mig saa vel som for dem, der ere fornemmere end jeg. Jeg troede nu, der var lagt saa stærk en Spledsning imellem mig og Cate Whiffle, som nogensinde er lagt i et Ankertoug; men saa kom Loven med alle sine Reglementer og Skibsartikler, luffende lige tvært for min Lyksalighed, og der strandede paa een Gang hele den stakkels Tøses Haab, og der blev opgiort en hollandsk Afregning med min Fornøielse."

„Det blev beviist, at hun havde en anden Mand?" sagde „Reveren" og nikkede, som om han havde giettet sig til Sagen.

„Fire, Deres Velbyrdighed. Tøsen havde Lyst til Selskab og det gik hende til Hiertet at see Huset tomt: Men da der nu sielden var flere end Een af os, der kunde være i Havn paa eengang, saa var det dog jo ikke nødvendigt at giøre saadan Spektakel for den Bagatel. Men det var bare Misundelse, Sir; bare Misundelse og saa de Land-Gavtyves Graadighed. Havde hver Qvinde i Sognet havt saamange Mænd som Catrine, da vilde Fa'en ikke have spildt baade Dommerens og Jury'ens Tid for at holde Udkig med hvordan en Tøs gik saa rolig og passede sin Huusholdning."

„Naa og siden den Modgang, saa har Du holdt Dig fra Giftermaal?"

„Ja, vel har jeg det; siden, Deres Velbyrdighed," svarede Fid og saae paa sin Chef med et af disse besynderlige Blikkast hvori en ganske eiendommelig Polished kæmpede med en jevn, aaben Ærlighed; „siden, som De ganske rigtig siger, Sir; for de snakkede ogsaa Noget om en anden lille Accord jeg havde sluttet med et andet Fruentimmer; mens, da de saa overhalede Sagen, saa fandt de, at da Skibsartiklerne med den stakkels Cathrine ikke vilde holde, naa, saa kunde de ikke giøre Noget med mig; og saa blev jeg da vasket saa reen, som en Dronnings Stadsestue og kastet los."

„Hændte det altsammen efter Dit Bekiendtskab med Master Wilder?"

„Før, Deres Velbyrdighed, før. For jeg var kun dengang en ung Person, da det til næste Mai bliver fire og tyve Aar siden jeg saadan har været paa Slæbetouget af Master Harry. Men da jeg nu siden den Dag har havt ligesom min egen Familie, saa behøver jeg desmindre, at søge anden Mands Køie, skal jeg sige os."

„Du sagde, det var fire og tyve Aar siden Du giorde Master Wilders Bekiendtskab," afbrød Madam Wyllys ham.

„Bekiendtskab! Du min Skaber, min Lady, han vidste kun lidt af Bekiendtskab at sige, den Gang; skiøndt, Gud velsigne ham! Gutten har tidt nok havt Leilighed til at huske paa det siden efter."

„Det maa dog have været et mærkværdigt Møde imellem to saa særdeles fortienstlige Mænd," bemærkede „Røveren".

„Det var for den Sags Skyld, mærkværdigt nok, Deres Velbyrdighed; men hvad Fortienstligheden derved angaaer, saa, omendskiøndt Master Harry saa tidt finder for godt at overhale den Part af Regnskabet, saa har jeg opført det for Ingenting."

„Jeg tilstaaer at i et Tilfælde hvor to Mænd ere lige godt istand til at dømme om en Sag, og dog ere af forskiellig Mening, vilde jeg være i Forlegenhed med at afgiøre hvem der kunde have Ret. Men maaskee jeg kan blive en bedre Dommer ved Hielp af Sagen selv."

„Deres Velbyrdighed glemmer Guinea, som nu er aldeles enig med mig i den Ting, for han finder ikke heller at der er noget synderlig fortienstligt i den Sag. Men, som De siger, Sir, at slaae efter i Logbogen er den eneste sikkre Maade til at komme efter hvor fort et Skib kan seile; og har derfor denne Lady og Deres Velbyrdighed Lyst til at erfare Tingens sande Sammenhæng, saa behøver De jo kun at sige til, og jeg vil lægge den for Dem i en troværdig Fortælling"

„Der er Mening i Din Tale," svarede „Røveren" og bød ham at følge med dem hen til et Sted paa Hytten, hvor de vare mindre udsatte for speidende Tines Jagttagelser. „Fremstil nu hele Sagen klart for

os; og saa skal Du nok faae Spørgsmaalet af Fortiensti-ligheden endelig afgiort."

Fid var langt fra at yttre den mindste Ulyst til at indlade sig paa den forlangte omstændelige Fortælling, og da han havde klaret Halsen og forsynet sig med en frisk Skraa og iøvrigt giort sine Forberedelser, havde Madame Wyllys for saa vidt overvundet sin Modbydelighed for hemmelig at kige ind i andres Hemmeligheder at hun gav efter for en Nysgierrighed, der var hende for stærk, og satte sig ned efter en indbydende Bevægelse af Capitainen.

„Jeg blev tidlig sendt til Søes, af min Fader," begyndte Fid efter at disse smaae Forberedelser behørig vare blevne iagttagne, „der, ligesom jeg selv, var en Mand, der tilbragte mere af sin Tid paa Vandet end paa det tørre Land; skiøndt han bestandig passede at beholde det i Sigte da han ikke var andet end en Fisker; og det er dog naar alt kommer til alt ikke stort bedre end bestandig at leve paa Landet. Da jeg derimod gik til Søes, stak jeg dygtig ud med det samme og kom om paa den anden Side af Cap Horn paa min allerførste Reise; og det var just ingen lille Tour for en ny Begynder; men dengang da jeg nu saadan kun var otte Aar gammel —"

„Otte? Nu taler Du jo om Dig selv," afbrød den utaalmodige Gouvernante.

„Det er vist, Frue; og kan der endog blive talt om gentilere Folk, saa vilde det dog holde haardt at dreie Samtalen om til nogen Mand, der bedre forstaaer baade at tiltakle og aftakle et Skib. Jeg begyndte just ved den rigtige Ende af Historien, men eftersom jeg bildte mig ind, at Deres Naade ikke havde Lyst til at spilde Tiden med at høre noget om min Fader eller Moder, saa tog jeg Tingen overtvert og flog ind da jeg var otte Aar gammel, og sprang alt det over om min Fødsel og mit Familienavn og slige Ting, der pleier at indføres i Journalen paa den dummeste Maade i disse Hverdagshistorier."

„Bliv kun ved," sagde hun med et Slags tvungen Taalmodighed.

„Mit Sind ligner svært meget et Skib, der er ifærd med at løbe af Stabelen," vedblev Fid. „Naar hun løber let og Bedingen er glat og vel smurt, og intet i Veien, smæk! gaaer hun i Vandet, som et Seil, man lader falde i stille Veir; men stopper hun engang, saa skal der meget Arbeide til for at faae hende til at glide igien. For nu at kile mine Tanker op og faae Historien smurt, for at jeg magelig kan slippe den igiennem, er jeg nød til at overhale den Stump jeg allerede har ladet gaae; og det er da, hvorledes min Fader var en Fisker og hvorledes jeg gik om Cap Horn — Ah! her har jeg det igien klart af Kinker, Bugt

over Bugt, som et vel opskudt Ankertoug; saa jeg nu kan stikke paa det ligesaa let som Baadsmandsmaten kan stikke paa et Stykke Linegods. Naa, jeg gik altsaa neden om Cap Horn som jeg sagde, og krydsede nu saadan en fire Aar imellem Øerne og Søerne der omkring, som dengang just ikke var de meest bekiendte, ligesaa lidt som nu, for den Sags Skyld. Naa og saa tiente jeg i Hans Majestæts Flode en heel Krig igiennem og vandt saa megen Hæder, som jeg kunde stuve under Lugerne. Og saa traf jeg da sammen med Guinea — den Sorte, min Frue, som De seer der indstroppe en ny Gietougsblok til Styrbords Skiødbarm paa Fokken."

„Naa, og saa traf Du sammen med Afrikaneren," sagde „Røveren."

„Saa giorde vi Bekiendtskab, og om endog hans Couleur ikke er hvidere end Ryggen paa en Hvalfisk, saa — det er mig lige kiert hvem der hører det — saa er der dog ikke nogen levende Siel, der er ærligere end han, eller i hvis Omgang jeg finder større Behag. Vistnok er Knegten lidt paastaaelig, Deres Velbyrdighed, og har store Tanker om sin egen Styrke og troer ikke at hans Lige findes ved en luv Stikbout eller i Bugen af et Mersseil; men saa er han jo dog kun en Sort, og man maa ikke være saa nøieregnende med deres Feil som dog ikke egentlig ere Eens Medskabninger."

„Nei vist ikke; det vilde være at drive Ukierlighe-den til det Yderste."

„Akkurat de samme Ord, Skibspræsten pleiede at slippe los ombord i „Brunsvig"! det er en stor Ting at være Lærd, Deres Velbyrdighed; siden, om det ikke gjør andet, det dog gjør Een skikket til at blive Baads-mand og sætter ham paa Glid til at styre den korteste Vei til Himlen. Men som jeg sagde, der var nu jeg og Guinea Skibskamerader og paa en fornuftig Maade gode Venner i saadan en fem Aars Tid; og saa var det at den Ulykke hændte med Skibbruddet i Vestindien."

„Hvad var det for et Skibbrud?" spurgte hans Chef.

„Jeg beder om Forladelse, Deres Velbyrdighed; men jeg braser aldrig af for, førend jeg er vis paa at Skibet ikke vil luve i Vinden igien; og førend jeg for-tæller Omstændighederne ved Vraget, vil jeg overhale mine Tanker og see efter om der ikke skulde være for-glemt noget, der med Rette skulde fortælles først."

Røveren som af Gouvernantens urolige Sideblik, saavel som ogsaa af Udtrykket i hendes Ansigt, saae hvor utaalmodig hun ventede efter det Følgende og hvor-meget hun frygtede en Afbrydelse, giorde Tegn til hende at lade den haardnakkede Beeghelt gaae sin egen Cours, som den bedste Maade til at naae til de Begi-venheder, de begge to længtes saa meget efter at høre.

Overladt til ſig ſelv tog Fid ſig i en Fart den nød-vendige Overſigt over Sagen paa ſin egen beſynderlige Maade; og da han lykkeligviis fandt, at intet af det ſom var væſentligt for det nærværende Forholds Skyld, var ſprunget over, gik han med eet over til den egent-ligere og for hans Tilhørere langt interesſantere Deel af Fortællingen.

„Nu vel da," vedblev han, „ſom jeg fortalte Deres Velbyrdighed, dengang var Guinea Store-Merſegaſt og jeg lige ſaadan ombord paa „Proſerpina", en raſk ſei-lende To og Trediver, da vi ſtødte paa et Stykke af en Smugler imellem Øerne og den ſpanſke Sø; og ſaa giorde Capitainen den til Priis, og ſendte den i Havn, hvortil jeg nu altid har antaget han havde ſine Ordres, da det var en fornuftig Mand. Men det er nu hverken hugget eller ſtukket, ſiden det var ſnart ude med Skuden, der gik tilbunds i en forfærdelig Orkan, der kom over os, ſaadan to Dages Fart i Læ af Havnen. Naa det var kun en lille Skude og da hun fik i Sinde at kaſte ſig om paa Siden førend hun lagde ſig til Ro, ſaa gled Styrmanden, ſom havde Vagt, og tre af de Andre ud over Dækket og ned til Bunden af Søen, efter hvad jeg har Grund til at troe efter ſom jeg aldrig har hørt ſige det Modſatte. Her var det første Gang at Guinea hialp mig godt; for ſkiøndt vi ofte før havde liidt Hunger og Tørſt ſammen, ſaa var det dog første

Gang han nogensinde sprang overbord for at holde mig fra at tage saameget salt Vand ind som om jeg kunde have været en Fisk."

„Han reddede Dig fra at drukne med de øvrige?"

„Det vil jeg just ikke sige, Deres Velbyrdighed; for man kan jo ikke vide hvad for en lykkelig Hændelse der ellers kunde have hiulpet mig. Men da jeg nu hverken kan svømme bedre eller slettere end en Lænkekugle saa har jeg ogsaa altid gierne villet give den Sorte Æren derfor, skiøndt der kun er bleven talt lidt imelos om hele Sagen; og det, efter hvad jeg kan see, af ingen anden Grund end fordi den Afregningsdag endnu ikke er kommen. Naa, vi fik da Baaden giort flot og fik nok i den for at holde Siæl og Legeme sammen, og skyndte os hvad vi kunde ad Landet til da det dog nu nok var ude med Krydstogtet med Smugleren. Jeg behøver ikke at være omstændelig med at beskrive denne Dame hvori Baadstienesten bestaaer, da hun saa nylig selv har havt nogen Erfaring i saa Henseende; men saa meget kan jeg dog sige hende: havde den Baad ikke været, hvori den Sorte og jeg selv tilbragte det meste af ti Dage, saa vilde det kun være gaaet hende slet i hendes egen Seilads."

„Siig Din Mening tydelig."

„Min Mening er tydelig nok, Deres Velbyrdighed, nemlig den, at ikke noget andet end netop Master Harrys

duelige Haandteren med en Baad kunde have holdt Bristoler Barkassen over Vandet, den Dag vi traf den."

„Men hvorledes stod Dit eget Skibbrud i Forbindelse med Master Wilders Redning," spurgte Gouvernanten som ikke længer kunde udholde den snakkesomme Matroses vidtløftige Forklaring.

„Meget ligefrem og naturligt, min Lady, som De selv vil sige naar de kommer til at høre den bedrøvelige Deel af min Fortælling. Altsaa der roede nu jeg og Guinea omkring paa Havet, med smal Rançon paa alting undtagen paa Arbeide, i een Dag og to Nætter stevnende ind mod Øerne, for, om vi end ikke vare store Navigateurer, saa kunde vi dog lugte Landet og saa roede vi muntert til, som de vel nok kan begribe da det gialdt vort Liv, indtil vi lige i Dagbrækningen omtrent saadan hen i Øst til Syd peilede et Skib for Takkel og Toug; om man kan kalde det saaledes da der kun stod Stumperne af hendes tre Master og det uden Toug eller Pialt for at fortælle Een noget om Takkelagen eller hvad Nation hun hørte til. Da der imidlertid var bleven staaende tre nøgne Stumper, har jeg altid anseet hende for et rigtigt fuldt udhalet Skib, og da vi kom nær nok til at kunne betragte hendes Skrog var jeg saa dristig at sige hun var af engelsk Bygning."

„I entrede hende," bemærkede „Røveren".

„Det var da en let Sag, Deres Velbyrdighed,

siden en forsulten Hund var alt det Mandskab, hun kunde mynstre til at slaae Entringen af. Det var et frygteligt Syn, da vi kom op paa Dækket og som er mig haardt at fordøie," vedblev Fid med en Mine der blev alvorligere og alvorligere efterhvert som han gik frem i Historien, „saa tidt jeg har Leilighed til at overhale min Hukommelses Journal."

„Du fandt Mandskabet nødlidende!"

„Vi fandt et stolt Skib, saa hielpeløst som en Helleflynder i en Tønde. Der laae hun, en Skude paa et Par hundrede Læster, ganske synkefærdig og ubevægelig som en Kirke. Det giver mig altid meget at tænke paa, naar jeg seer et stolt Skib bragt til saadan Yderlighed, for man kan da ligne hende med en Mand, som man har kappet Finnerne af paa, og som snart ikke duer til andet end til at sættes paa Kranbielken og kige efter Byger."

„Skibet var altsaa forladt?"

„Ja, Folkene havde forladt hende, Sir, eller ogsaa var de bleven skyllet bort i det Vindstød, der lagde hende paa Siden. Jeg kunde aldrig rigtig komme efter de nøiere Omstændigheder. Jeg kan tænke Hunden havde været i Veien paa Dækket og saa havde de bundet ham til en Træklods, og det frelste hans Liv, siden han heldigviis befandt sig til Luvart, da Skroget reiste sig lidt efter at Stængerne vare gaaede overbord.

Naa altsaa, Sir, der var Hunden og ikke videre efter hvad vi kunde see, skiøndt vi dog anvendte en halv Dag med at rode omkring om vi ikke skulde finde een eller anden lille Bagatel, der kunde være os til Nytte. Men da Nedgangen til Rummet og Kahytten vare fulde af Vand, naa, saa giorde vi just ikke stort Væsen af Biergningen."

„Og saa forlod I da Braget?"

„Ikke endnu, Deres Velbyrdighed. Medens nu Guinea gaaer saadan og banker omkring imellem Tougstumperne og Skramlerierne paa Dækket, siger han, „Master Dick," jeg hører der er Een der klager sig dernede." Naa, jeg havde selv hørt den samme Lyd; men havde anseet det som Mandskabets Geister der hylede over deres Tab, og havde derfor ikke ladet mig mærke med noget af Frygt for at røre op i den Sortes Overtroe; thi de bedste iblandt dem ere saamænd ikke bedre end overtroiske Negre, min Lady, naa, jeg lod mig ikke mærke med noget indtil jeg fandt det passende selv at begynde at tale derom. Derpaa lagde vi begge to bi og lyttede efter af al Magt; og denne Stønnen begyndte ganske rigtig at lyde menneskelig. Det varede imidlertid en Stund inden jeg kunde afgiøre om det var andet end Skrogets egne Klager; for De veed jo nok, min Lady, at et Skib, der er ifærd med at synke udstøder sine Veeklager akkurat som enhver anden levende Ting."

„Jeg veed det, jeg veed det," svarede Gouvernanten og gyste. „Jeg har hørt dem og min Hukommelse vil aldrig tabe Erindringen om disse Lyd."

„Jeg tænkte nok, De kiendte noget til dem; ja det er en forfærdelig Stønnen: Men da Skroget blev ved at flyde ovenpaa og der ellers ikke var videre Tegn til at hun skulde gaae under, saa begyndte jeg at tænke at det bedste dog nok var at hugge Hul agter, for dog at være sikker paa at det ikke var kommen bag paa een eller anden elendig Stakkel i Køien, da Skuden lagde sig paa Siden. Naa da, den gode Billie og en Øre bragte os snart ind i Hemmeligheden af denne Stønnen."

„I fandt et Barn?"

„Og Moderen, min Lady. Til god Lykke hang de i en Køie til Luvart og endnu havde Vandet ikke naaet dem. Men den indspærrede Luft og Hungeren havde næsten været ligesaa slemme som det salte Vand. Damen laae i Dødskampen da vi fik hende ud, og hvad Drengen angaaer, saa stolt og stærk De nu seer ham sidde der henne paa Kanonen, var han ogsaa saa usel, at det kneb at faae ham til at svælge den Draabe Viin og Vand, vor Herre havde leveret os, for, som jeg saa ofte siden har tænkt paa, at opdrage ham til at blive hvad han nu er, en Prydelse for Søen!"

„Men Moderen?"

Moderen havde givet Barnet sit sidste Stykke Be-

skøit, og maatte døe for at Noeret kunde leve. Jeg har aldrig rigtig kunnet fatte den Ting, min Lady, hvorledes et Fruentimmer, som dog kun er en Lascar i Kræfter og ikke har mere Courage end en Cujon, hvorledes hun saa rolig kunde slippe Livet, og derimod mangen stolt Sømand vilde kæmpe for hver Mundfuld Veir, Herren maatte ville skiænke ham. Men der laae hun, hvid som det Seil, Stormen længe havde pidsket, og ledeløs som en Vimpel i stille Veir, med sine stakkels magre Arme omkring Drengen, og med den samme Bid Brød i Haanden, der endnu lidt kunde have holdt hendes Siel i Legemet."

„Hvad giorde hun, da I bragte hende op til Dagens Lys?"

„Hvad hun giorde?" gientog Fid, hvis Stemme blev tyk og utydelig, „ih, hun giorde en diævleblændt god Gierning; hun gav Drengen Krummen og giorde et Tegn til os, saa godt et døende Fruentimmer kunde, at vi skulde have et vaagende Øie over ham, indtil Livets Tegn var forbi."

„Var det Alt?"

„Jeg har bestandig troet, hun bad; for der foregik Noget imellem hende og Gen man ikke kunde see, hvis man tør dømme efter som hendes Øine vare vendte tilveirs og hendes Læber bevægede sig. Jeg haaber, at hun iblandt andet ogsaa lagde et godt Ord ind for

en vis Richard Fid; for hun havde saamæn saa lidt nødig at bede for sig selv som nogen. Men ingen kan nogensinde faae at vide hvad hun sagde, siden hendes Mund fra den Tid af blev lukket for bestandig."

„Hun døde!"

„Ja desværre. Men den stakkels Dame kunde allerede ikke længer faae noget ned, da hun kom i vore Hænder, og saa havde vi ogsaa kun lidt at byde hende. En Pot Vand og en halv Pægel Viin, een Beskøit og en Haandfuld Riis, var just ikke en stor Rançon for to raske Mænd, som skulde roe en Baad over to hundrede Miil under den hede Zone. Da vi nu altsaa saae, at der var ikke mere at hale fra Vraget, og siden hun begyndte svært at synke, da Lusten var gaaet ud af det Hul, vi havde slaaet, saa troede vi det var bedst at see at komme fra hende; og det var saamæn ogsaa paa Tiden, da hun gik under netop som vi havde faaet Baaden klar af Svælget."

„Og Drengen — det stakkels forladte Barn!" udbrød Gouvernanten, hvis Øine nu svømmede i Taarer.

„Der er De ganske tilagters, min Frue. Istedetfor at forlade ham tog vi ham med os, tilligemed den anden levende Skabning vi fandt paa Vraget. Men vi havde nu en lang Reise for os, og for at giøre ondt værre vare vi ude af Passaten. Saa indførte jeg det da, som en Sag der hørte for Allemands Skibsraad,

ſom da kun var mig og den Sorte, for Drengen var for ſvag til at kunne ſnakke med, og han kunde da ikke have havt ſynderlig anden Mening i vor Situation. Jeg begyndte da ſelv og ſagde, „Guinea," ſagde jeg, „vi maae æde enten denne herſens Hund eller denne herſens Dreng. Æder vi Drengen, ſkal vi ikke være ſynderlig bedre end Folkene i Dit eget Land, der, ſom min Lady veed, ere Kanibaler; men derſom vi æde Hunden, ſaa mager han end er, kanſkee vi dog kan holde Siel og Legeme ſammen, og give Drengen det andet." Saa ſiger Guinea, „Jeg bryder mig ikke om noget," ſiger han; „giv Drengen 'et," ſiger han, „for han er ſaa lille og har ingen Kræfter." Maſter Harry fandt nu ikke ſynderlig Smag i Hunden, ſom vi to ogſaa ſnart bleve færdige med; for han var ſaa forfærdelig afvillet. Saa ſultede vi da ſelv en Tid, for havde vi ikke holdt Livet op i Drengen ſeer De, vilde han være ſluppet os igiennem Fingrene."

„Og I gav Barnet at ſpiſe og faſtede ſelv."

„Nei ganſke ledige vare vi da ikke heller, min Lady, vi tyggede raſk væk paa Hundens Skind, ſkiøndt man juſt ikke kan ſige, at det var kraftig Mad. Og da vi juſt heller ikke havde Leilighed til at ſpilde Tiden med at ſpiſe, ſaa holdt vi des muntrere Aarerne i Gang. Efter en rum Tid kom vi da ind til een af Øerne, ſkiøndt hverken jeg eller Negeren kunde prale af de

Kræfter eller den Vægt, vi havde, da vi peilede det første Kiøkken vi fik i Sigte."

„Og Barnet?"

„Aa! han havde det saamæn godt nok; for Doctoren sagde siden, at den lille Rançon vi havde sat ham paa, havde slets ikke skadet ham."

„Nu søgte I vel efter hans Venner?"

„Hvad det angaaer, Lady, saa var han allerede hos sine bedste Venner, efter hvad jeg har kunnet være istand til at opdage. Vi havde hverken Kaart eller Toning at styre efter, for at finde hans Familie. Han kaldte sig selv Master Harry, hvoraf det da er klart, at han var en fød Gentleman, som da ogsaa enhver kan see paa ham; men mere kunde jeg ikke heller faae ud af ham om hans Slægt og Fædreneland, undtagen at eftersom han talte Engelsk og blev fundet ombord i et engelsk Skib, der er al Anledning til at troe, at han selv ogsaa er af engelsk Bygning."

„Fik Du ikke Skibets Navn at vide?" spurgte den opmærksomme „Røver", i hvis Ansigt man tydelig kunde spore den meest levende Interesse.

„Ja hvad det angaaer, Deres Velbyrdighed, saa var der kun knapt med Skoler i min Deel af Landet, og i Afrika er det kun ubetydeligt det man lærer; saa at om hendes Navn endog havde været ovenfor Vandet, som det ikke var, vilde vi begge have været svært

i Forlegenhed med at læse det. Men der var imidlertid en Brandspand, der trillede omkring paa Dækket og som lykkeligviis var klemt inde imellem Pumperne, saaledes at den ikke kunde gaae overbord, førend vi tog den med os. Naa da, paa samme Brandspand var der malet et Navn, og da vi siden fik god Tid, fik jeg Guinea, som har naturlig Anlæg til at tatovere, til at gnide det ind i Armen paa mig med Krud, som den bequemmeste Maade at indføre saadanne Smaating. Deres Velbyrdighed skal see, hvad den Sorte har giort af det.

I det Fid sagde dette, trak han ganske sindig sin Trøie af og blottede den ene af sine muskuløse Arme til Albuen, hvor den klare Indridsning endnu var meget tydelig. Omendskiøndt Bogstaverne vare plumpt efterlignede, læste man dog uden Vanskelighed paa Huden Ordene „Ark, af Lynnhaven".

„Men her havde I jo dog strax en Nøgle til at finde Drengens Slægt," bemærkede „Røveren", da han havde læst Bogstaverne.

„Det lader ikke til det, Deres Velbyrdighed; for vi tog Barnet med os ombord i „Proserpina" og vores værdige Capitain satte dygtig efter det; men ingen kiendte noget til saadan en Skude som „Arken af Lynnhaven"; og efter eet Aars Krydsen eller mere, maatte vi opgive den Jagt."

„Kunde da Barnet ikke give nogen Underretning om sine Venner?" spurgte Gouvernanten.

„Kun lidt, min Lady, formedelst han vidste kun lidt om sig selv. Saa lod vi den Sag ganske fare; jeg og Guinea og Capitainen og vi allesammen lagde saa bi, for at opdrage Drengen. Han lærte snart Sømandskab af den Sorte og mig selv, og maaskee ogsaa lidt af sine Manerer, og sin Navigation og Latin af Capitainen, der viste sig som hans Ven, lige indtil han kunde støtte sig selv, som hvad det angaaer, var da nogle Aar efter."

„Og hvor længe blev Master Wilder ombord i Kongens Skib?" spurgte „Røveren" ganske løst hen og, som det lod til, ganske ligegyldigt.

„Længe nok for at lære alt hvad der læres, Deres Velbyrdighed," lød det undvigende Svar.

„Jeg formoder han blev Officeer?"

„Blev han det ikke, saa var det meest Kongens Skade. — Men hvad er det jeg seer der mellem Bardunen og Gierden? Det seer ud som en Seiler; eller er det kanskee blot en Maage, der slaaer med Vingerne førend den flyver op?"

„Seiler, holloi!" raabte den der stod paa Udkig, fra Fortoppen. „Seiler, holloi!" gienlød fra Mersetet og fra Dækket, da den glindsende Gienstand i samme Minut var kommen en halv Snees speidende Øine i Syne.

„Røveren" blev nødt til at laane sin Opmærksomhed til saa ofte gientagne Raab; og Fid benyttede sig af den Omstændighed til at forlade Hytten med en Tilfærdighed, som om han ikke havde noget imod denne Afbrydelse. Derpaa reiste ogsaa Gouvernanten sig, og søgte tankefuld og sørgmodig sin eensomme Kahyt.

Fem og tyvende Capitel.

De ruste sig i Dag til Søes. — —
Shakspeare: Ant. og Cleopatra.

„Seiler holloi!" i det lidt besøgte Hav, hvor „Røveren" laae, var et Raab, der oplivede ethvert langsomt Pulsslag i Besætningens Bryst. Efter deres Maade at regne paa vare nu mange Uger blevne aldeles spildte med deres Chefs phantastiske og unyttige Planer. De vare ikke i Lune til at tage den Skiebne med i Betragtningen, der havde revet Bristoleren ud af deres Snare; men deres raae Natur tænkte kun paa, at det rige Bytte var undsluppet dem. Uden at undersøge Grundene til dette Tab, havde de, som vi allerede have seet, kun været altfor tilbøielige til at lade deres skuffede Forventning gaae ud over den uskyldige Officeer, til hvem

Styrelsen af det Skib var betroet, de allerede ansaae for god Prise. Her havde de da omsider Leilighed til at oprette deres Tab. Den Fremmede traf just her paa dem paa et Sted af Havet, hvor Hielp næsten ikke var at haabe, og hvor de kunde have Tid nok til at benytte dem af alt det Held, Fribytteren skulde kunne have. Enhver Mand i Skibet syntes at kiende disse Fordele, og da Raabet løb fra Mast til Raa og fra Raa til Dæk, gienløb det lystig fra halvhundrede Munde, der gientog Raabet, indtil det hørtes fra Skibets inderste Vraa.

„Røveren" selv lagde meer end almindelig Tilfredshed for Dagen ved denne Udsigt til Fangst. Han var sig fuldkommen bevidst Nødvendigheden af et nogenlunde glimrende eller fordeelagtigt Foretagende, for at kue hans Folks voxende Uvillie; og lang Erfaring havde lært ham, at han stedse kunde stramme Disciplinens Tøiler stærkest i de Øieblikke, der syntes meest at fordre Anvendelsen af hans eget høie Mod og fuldendte Dueelighed. Han gik derfor hen til Folkene forud med en Mine, der ikke længer var tilbageholdende, og talte til flere iblandt dem, som han nævnte ved Navn, og forsmaaede ikke at spørge om deres Mening angaaende den fierne Seilers Characteer. Efterat han saaledes havde givet dem en middelbar Forsikkring om at deres sidste Forseelse var forglemt, kaldte han Wilder, Generalen og

een eller to af de andre høiere Officerer hen til Hytten, hvor de gave sig til at anstille nøiere og sikkre Observationer ved Hielp af en fem sex udmærkede Kikkerter.

Der foregik nu flere Minuter i taus og ivrig Undersøgelse. Dagen var skyfri, Vinden frisk uden at være stormende, Søen lang og jevn og langt fra at være høi, kort sagt, Alt forenede sig, saa vidt mulig paa det stedse urolige Hav, ikke alene for at hielpe deres Undersøgelser, men ogsaa for at begunstige de følgende Manoeuvrer, som hvert Øieblik giorde sandsynligere, vilde blive nødvendige.

„Det er et Skib!" udbrød „Røveren", i det han lod Kikkerten synke og udtalte først Resultatet af sin lange, nøiagtige Jagttagelse.

„Det er et Skib!" gientog Generalen, over hvis stive Træk noget, der lignede inderligt Velbehag, stræbte at udbrede sig.

„Et fuldtaklet Skib!" vedblev en Tredie, tog Kikkerten fra Øiet og nikkede til Soldatens fæle Smiil.

„Der maa være noget, som holder alle disse høie Stænger iveiret," vedblev deres Chef. „Der er et kostbart Skrog nedenfor. — Men De siger intet, Master Wilder! Hvad antager De den for" —

„For et stort Skib," svarede vor Eventyrer, som, skiøndt hidindtil taus, havde langt fra været mindst ivrig

i sin Undersøgelse. „Enten bedrager min Kikkert mig — eller" —

„Eller hvad, Sir?"

„Jeg kan see det lige ned til Underseilene."

„Det kan jeg ogsaa. Det er et svært Skib, som seiler for en rum Vind med alt hvad trække kan, og det styrer denne Vei. Underseilene har reist sig i de sidste fem Minuter."

„Det synes mig ogsaa; men" —

„Men hvad Sir? Der er ingen Tvivl om at han styrer Nordvest i. Da han er saa forekommende, at spare os Uleiligheden med at jage, vil vi ikke heller overile os. Lad ham kun komme til os. Hvad synes Dem om den Fremmedes Fremrykken, General?"

„Umilitairisk, men tillokkende! Bovenbramseilene see ud efter en spansk Galeon."

„Og de andre Gentlemen, seer De ogsaa Galeon-Skabelonen i hans Bovenseil?"

„Det er ikke utroligt," svarede een af de Subalterne. „Man siger, at Donnerne ofte gaaer denne Vei, for at undgaae at komme til at snakke med os Gentlemen, som fare med Røverbrev."

„Ah! den Don er en verdslig Fyrste! Det er christeligt at lette hans gyldne Byrde, eller ogsaa Manden vilde synke som den romerske Matrone under Sa-

binernes Skiolde. De seer dog vel ikke en saadan gylden Skiønhed i den Fremmede, Master Wilder."

„Det er et svært Skib!"

„Desto rimeligere, at den har en herlig Ladning. De er ny, Sir, i vor lystige Haandtering, ellers vilde De vide, at Størrelse er en Egenskab, vi altid agte hos vore Giester. Fører de Vimpel, naa saa forlade vi dem for at de kan tænke over de mange Misgisninger, og ere de ladte med Metal, der ikke er farligere end Potosi's, saa seile de for det meste desto lettere, naar de har tilbragt nogle faa Timer i vort Selskab."

„Giør den Fremmede ikke Signal?" spurgte Wilder tankefuld.

„Er han saa rask til at see os! Han maa holde godt Udkig, naar et Skib, der blot ligger under sine Stagseil, kan blive seet saa langt borte. Vagtsomhed er et ubedrageligt Tegn paa Værdie!"

Der fulgte en Pause, under hvilken alle Kikkerterne, ligesom Wilders, atter bleve vendte mod den Fremmede. Der blev yttret forskiellige Meninger; nogle paastode at der blev givet Signaler, og andre betvivlede det. „Roveren" selv var taus, skiøndt han observerede nøie og længe.

„Vi har trættet vore Øine saa længe, til vort Syn er bleven dunkelt," sagde han. Jeg har fundet paa at benytte mig af friske Organer, naar mine egne have

ſvigtet mig. Kom hid, Gut," vedblev han, og henvendte ſig til en Mand, der var iſærd med et eller andet fiint Sømandsarbeid paa Hytten, ikke langt fra det Sted, hvor Officererne ſtode. „Kom hid: ſiig mig, hvad Du holder den Seiler for der i Sydveſt."

Manden var Scipio, der for ſin Nemheds Skyld var bleven valgt til det omtalte Arbeid. Han lagde ſin Hue ned paa Dækket og bukkede ſig dybere end en Matros ſædvanlig pleier at bukke for ſin Chef og tog Kikkerten i den ene Haand, medens han med den anden holdt for det Øie, der nu ikke ſkulde giøre Brug af ſin Seekraft. Men ikke ſaa ſaare traf det frem og tilbage ſtillede Inſtrument den fierne Gienſtand, før han igien lod den ſynke, og heftede ſit Blik paa Wilder i dum Forbauſelſe.

„Saae Du Seileren?" ſpurgte „Røveren".

„Masſer kan ſee ham med bare Øie."

„Naa, ja, men hvad holder Du ham for ved Hielp af Kikkerten?"

„Ham Skib, Sir."

„Ja viſt. Paa hvad for en Boug?"

„Ham ſat Styrbords Halſe til, Sir,"

„Ogſaa rigtig. Men giør han Signal?"

„Ham faaet tre nye Dug i hans Store Bovenbramſeil, Sir."

„Jo flere Reparationer jo bedre. Seer Du hans Flag?"

„Ham inte viis Flag, Masser."

„Det troede jeg ogsaa. Gaa forud, min Gut, — stop — man faaer ofte en rigtig Idee ved at søge der, hvor man ikke skulde troe at finde den. Hvor drægtig troer Deu dn Fremmede kan være?"

„Ham netop syv hundrede og halvtredsindstyve Tons, Masser."

„Hvad er det! Deres Negers Tunge, Master Wilder, er saa nøiagtig, som det kunde være en Tømmermands Maalestok. Knegten taler om Drægtigheden af et Skib inden man endnu kan see Skroget, og det med en ligesaa sikker Mine, som en Toldbetient vilde tale derom efter at det havde undergaaet den lovmæssige Opmaaling."

„De maa betænke den Sortes Uvidenhed; Folk i hans ulykkelige Stilling have sielden Forstand paa at besvare Spørgsmaal."

„Uvidenhed!" gientog „Røveren", og hans Øie bevægede sig urolig og med en ham egen Hurtighed fra den Ene til den Anden, og derefter til den Gienstand, der hævede sig paa Horizonten: „Forstand! jeg veed det ikke; Karlen seer ikke ud som han tvivlede. — Mener Du, at hendes Drægtighed akkurat er saa stor, som Du har sagt?"

Nu rullede Scipios's store sorte Øine fra hans nye Chef til hans gamle Herre og hans Sielsevner syntes et Øieblik tabt i uopløselig Forvirring. Men denne Usikkerhed varede ogsaa kun eet Øieblik. Ikke saa snart bemærkede han det vrede Blik der formørkede den Sidstes Pande, førend den tillidsfulde Mine, hvormed han havde udtalt sin forrige Mening forsvandt i et saa halsstarrigt Udseende at man nok kunde fortvivle over nogensinde at drive ham eller lokke ham til atter at lade som han tænkte.

„Jeg spørger Dig om ikke den Fremmede kan være saadan en Snees Tons større eller mindre end Du sagde?" vedblev „Røveren", da han fandt at det ikke saae ud til at hans Spørgsmaal saa snart skulde blive besvaret.

„Ham just som Masser ønsk' ham", svarede Scipio.

„Gid han var paa tusinde, for saa vilde han være en desto rigere Prise."

„Jeg troer ham just tusind, Sir."

„Eller saadan et stærkt Skib paa trehundrede, foret med Guld, det kan ogsaa giøre det."

„Ham see ud akkurat en trehundrede."

„Det forekommer mig at være en Brig."

„Jeg troe ham ogsaa Brig, Masser."

„Eller kanskee, naar Alt kommer til Alt det kan være en Skonnert med mange høie og fine Seil."

„En Skonnert fører tidt Bovenbramseil," svarede

den Sorte, bestemt paa at være enig i alt det, den anden sagde.

„Hvem veed om det ogsaa virkelig er en Seiler! Holloi der forude! Det kan ikke være afveien at høre Fleres Mening om en saa vigtig Sag. Holloi der forude! send den Forre-Mersegast, som bær Navnet Fid, herhen paa Hytten. Deres Kamerader er saa indsigtsfulde og saa trofaste, Master Wilder, at De ikke maa blive forundret om jeg viser en utilbørlig Begierlighed efter Deres Underretning."

Wilder beed Læberne sammen og den øvrige Gruppe yttrede en temmelig Forundring; men den sidste havde været altfor længe vant til deres Chefs Indfald og den første var for klog til at indlade sig med ham i et Øieblik hvor hans onde Lune var paa sit Høieste. Det varede nu ikke længe inden Mersegasten kom frem, hvorpaa Chefen fandt for godt at giøre Ende paa Tausheden.

„Saa Du troer der kan være Spørgsmaal om det virkelig er en Seiler?" vedblev han.

„Ham vist ikke andet end Dunst eller Sky," svarede den halstarrige Sorte.

„Du hører hvad Din Ven, Negeren siger, Master Fid; han troer at den Gienstand, som hæver sig saa rask der i Læ, ikke er nogen Seiler."

Da nu Mersegasten ikke saae tilstrækkelig Grund til at skiule sin Forundring over en saa forkeert Mening,

saa lagde han den ogsaa for Dagen med al den Pyntelighed hvormed denne Person sædvanlig kom frem med sine mere iøinefaldende Følelser og Fornemmelser. Efterat han havde kastet et Øie hen efter Seileren, for at være sikker paa han ikke havde taget Feil, vendte han sig om til Scipio med stor Misfornøielse, som om han vilde haandthæve Kameradskabets Ære ved at vise en lille Smule Foragt for sin Staldbroders Uvidenhed.

„Hvad Djevlen tager Du det da for, Guinea? for en Kirke?"

„Jeg troer ham Kirke," svarede den føielige Sorte.

„Gud hielpe den sorte Dumrian! Deres Velbyrdighed veed at Moraliteten er forbandet forsømt i Afrika, og vil derfor ikke dømme Negeren haardt for en lille Buk i Religionen. Men Karlen er en ganske Sømand og skulde dog kiende et Bramseil fra en Veirhane. See dog nu hen, Sip, for Dine Venners Skyld, om Du ikke har saa megen Følelse for Dig selv, og sig hans —"

„Aa, det er det samme," afbrød „Røveren" ham. „Tag Du Kikkerten og sig os selv Din Mening om Seileren der er i Sigte."

Fid skrabede ud og bukkede dybt for Complimenten; derpaa satte han sin lille Seildugs Hat ned paa Dækket af Hytten og stillede sig nu alvorligt og som han smigrede sig netop som man skulde bære sig ad,

for at giøre den forlangte Jagttagelse. Merſegaſtens Stirren varede meget længer end hans ſorte Kamerads; og altſaa, ſom man maa formode, meget nøiagtigere. Iſtedetfor imidlertid at ſkynde ſig med at ſige ſin Mening, tog han Kikkerten fra da han var bleven træt, og lod Hovedet falde ned paa Bryſtet og ſtod længe i en Stilling ſom om hans Tanker havde faaet noget meget vigtigt at beſkieftige ſig med. Under denne Tænkningens Proces vendte han flittig Skraaen i Munden og ſtod med den ene Haand ſtukket i Siden ſom om han vilde ſætte alle ſine Evner i Reqviſition for at underſtøtte een eller anden overordentlig Siels-Anſtrengelſe.

„Jeg venter efter Din Mening," begyndte nu hans Chef, da han troede at nu endogſaa Richard Fid havde havt Tid nok til at fatte en beſtemt Mening.

„Vil Deres Velbyrdighed ikke ſige mig hvad Dag i Maaneden denne herſens er og kanſkee ogſaa hvad Dag i Ugen, hvis det ikke er Dem for meget til Uleilighed?

Begge hans Spørgsmaale bleve ſtrax beſvarede.

„Hele den første Dag havde vi Vinden østlig lidt til Syd, ſaa ſprang den om, om Natten og blæſte dygtig af Nord-Veſt, hvor den holdt ſig ſaadan en Ugestid." Saa var der ret en irſk Orkan, af al Magt, en Dagstid; ſaa kom vi ind i denne herſens Paſſat, ſom nu har ſtaaet ſiden, ſaa faſt ſom en Skibspræſt over en Punſchbolle." —

Her endte Merſegaſten ſin Monolog for atter at vende Skraaen, da det var umueligt at foretage Tygge- og Tale-Proceſſen paa een og ſamme Tid.

„Naa, men den Fremmede?" ſpurgte Røveren lidt utaalmodig.

„Det er ikke nogen Kirke, det er viſt, Deres Velbyrdighed," ſagde Fid, meget beſtemt.

„Signaliſerer han?"

„Kanſkee han ſnakker med ſine Flag, men der maa lærdere Mand til end Richard Fid for at vide hvad han vil ſige. Det forekommer mig ſom om der er tre nye Dug i hans Store Bovenbramſeil, men han viſer intet Flag.

„Det er heldigt for den Mand at han har ſaa gode Seil. Seer ogſaa De, Maſter Wilder, den mørkere Dug vi tale om?"

„Der er rigtignok noget der ſeer ud ſom Seildug, der var nyere end det øvrige. Jeg troer ogſaa det var dem jeg før tog for Signal da Solen faldt lige paa Seilene."

„Saa har de da ikke ſeet os og vi kan ligge rolig endnu lidt og have den Fordeel at maale den Fremmede, Fod for Fod — lige indtil de nye Dug i hans Boven-Bramſeil!"

„Røveren" talede med en Stemme der lød baade ſpydig og tankefuld. Derpaa vinkede han utaalmodig til Matroſen at han kunde gaae bort fra Hytten.

Da de vare alene vendte han ſig om til ſine tauſe

og ærbødige Officerer og vedblev alvorlig og tillige raadspørgende, —

„Vore Ferier ere nu forbi, Gentlemen," sagde han, „og Skiebnen har endelig givet os noget at bestille. Om det Skib, der er i Sigte er netop syvhundrede og halvtredsindstyve Tons drægtigt, er mere end jeg tør paastaae at kunne afgiøre, men noget er der dog, som enhver Sømand forstaaer sig paa. At dømme efter hans brede Mersecæer, den Symmetrie, hvormed de ere brasede og den Pres af Seil, han fører, erklærer jeg ham for en Orlogsmand. Er der nogen af anden Mening? Er De, Master Wilder."

„Jeg føler det Sande i Deres Grunde, og tænker som De."

Den mørke Skygge af Mistroe, der under den foregaaende Scene havde lagt sig paa Røverens Pande opklaredes noget, da han hørte sin Næstcommanderendes bestemte, aabenhiertige Ytring.

„De troer altsaa han fører Vimpel? Jeg kan godt lide saadant frimodigt Svar. Saa er der nok et Spørgsmaal: Skal vi slaaes med ham?"

Det var ikke saa let at give et bestemt Svar paa dette Spørgsmaal.

Hver enkelt Officeer stræbte at læse sine Kameraders Mening i deres Øine indtil deres Anfører fandt det passende at henvende sig mere personlig til dem.

„Naa, General, det er netop et Spørgsmaal for Deres Viisdom," begyndte han: Skal vi slaaes med en Orlogsmand? eller skal vi sprede Vingerne og flye?

„Mine Karle ere ikke dresserede til at retirere. Giv dem noget andet at bestille og jeg svarer for deres Fasthed."

„Men skal vi da vove uden Grund?"

„Spaniolen sender ofte sine Barrer hiem under Bedækning af Kanoner," bemærkede een af de subalterne Officerer, som sielden fandt Fornøielse i nogen Fare, der ikke førte en tilsvarende Fordeel med sig. „Lad os føle den Fremmede paa Tænderne; fører han andet end sine Kanoner, saa vil han forraade sig ved sin Ulyst til at lade høre fra sig; men hvis han er fattig, skal vi nok finde ham glubsk, som en halvmæt Tiger."

„Der er Mening i Fert Raad, Brace, og det skal følges. Hver til sin Tieneste, Gentlemen. Vi vil bruge den halve Time, der vil gaae hen inden hans Skrog vil vise sig, med at see vor Takkelage efter og overhale Kanonerne. Da det ikke er afgiort at vi kommer til at slaaes, saa lad alting skee uden Opsigt. Mandskabet maa ikke see paa at vi forandre en eengang fattet Beslutning."

Gruppen skiltes ad, og enhver gav sig iærd med det som iærdeleshed hørte til den Post, han beklædte i Skibet. Wilder vilde gaae med de øvrige, men et

betydende Vink kaldte ham hen til Chefen, som nu blev alene tilbage paa Hytten med sin nye Kampfælle.

„Det lader til at vort eensformige Liv nu skal blive afbrudt Master Wilder," begyndte den Første, efter at han først havde seet sig om for at være sikker paa at de vare alene.

„Jeg har seet nok af deres Raskhed og Fasthed for at være sikker paa, at hvis Hændelsen skulde sætte mig udaf Stand til at lede disse Folks Skiebne, saa vil min Commando komme i sikkre og dygtige Hænder."

„Skulde en saadan Ulykke ramme os, saa haaber jeg det skal erfares, at Deres Forventninger ei ere blevne skuffede."

„Jeg er tillidsfuld, Sir, og hvor en brav Mand sætter sin Tillid, har han Ret til at haabe at den ikke vil blive misbrugt. Har jeg Ret?"

„Jeg erkiender Rigtigheden af hvad De siger."

„Jeg vilde ønske vi havde kiendt hinanden tidligere, Wilder. Men hvad nytter tomme Klager! Deres to Mand ere dygtig skarpsynede, siden de saa strax bemærkede disse Duge!"

„Saadan observerer netop Folk af deres Fag. De finere Mærker, der betegne Krydseren, kom først fra Dem selv."

„Naa og saa den Sortes syv hundrede og halv-

tredsindstyve Tons! — det kan man kalde at sige sin Mening med megen Bestemthed."

„Det er en Egenskab, ved Uvidenheden at udtrykke sig afgiørende."

„Det er sandt. See engang hen paa den Fremmede og sig mig hvorledes han nærmer sig."

Wilder adløb, som det syntes glad over at slippe fra en Samtale, der kunde have bragt ham i Forlegenhed. Der forløb flere Minuter inden han tog Kikkerten fra Øiet; i al den Tid hørtes ikke et Ord fra hans Chefs Læber. Men da han nu vendte sig om for at aflægge Rapport om sine Jagttagelser, mødte han et Blik, der syntes at ville trænge lige ind til Siælen. Blodet foer ham op i Kinderne, som om han følte sig fornærmet ved den Mistanke, som dette Blik forraadte, lukkede atter sine halvaabnede Læber og forblev taus.

„Skibet?" spurgte Røveren med dæmpet Stemme.

„Skibet har allerede løftet sine Underseil; om nogle Minuter skal vi faa Skroget at see."

„Det er et hurtigt Skib! Han holder lige paa os."

„Det troer jeg dog ikke. Han styrer mere østlig."

„Det er dog nok bedst at vi faae det sikkert at vide. De har Ret," vedblev han, efter at han selv havde seet hen paa den sig nærmende Sky af Seil; De har ganske Ret. Endnu har de ikke seet os. Holloi

der forude! Hal ned Fokke-Stagseil; vi vil lade Skibet ligge under de bare Rær. Lad ham nu gloe alt hvad han kan; der skal gode Øine til at kunne see disse nøgne Stænger i den Afstand."

Vor Eventyrer svarede ikke, men erkiendte Sandheden af hvad den anden havde sagt ved en lille Bøining med Hovedet. Derpaa gav de sig atter til at gaae frem og tilbage paa deres indknebne Plads, men ingen af dem viste synderlig Lyst til atter at fornye Samtalen.

„Vi ere godt belavede paa begge Dele, baade paa Flugt og Strid," bemærkede Røveren omsider og kastede et rask Blik hen over de Foranstaltninger, man havde været ifærd med at ordne fra det Øieblik Officererne skiltes ad. — „Jeg maa sige, Wilder, at det er mig ret en hemmelig Fornøielse at troe at denne frække Nar fører denne Tydskers pralende Seilordre, som bærer Britaniens Krone. Skulde han nu være for stor til at man turde binde an med ham, vil jeg dog have mine Løier med ham: skiøndt Klogskab skal afholde mig fra videre Angreb; og skulde han være min Ligemand, vilde det da ikke glæde Deres Øie at see den hellige Georg hænge og slæbe ned i Vandet?"

„Jeg meente, at Mænd i vort Fag overlod Æren til tomme Hierner, og at vi sielden slog et Slag, der

ikke var bestemt til at klinge paa et Metal der var langt kostbarere end Jern."

„Den Characteer giver Verden; men jeg vilde i det mindste hellere kue Stoltheden hos Kong Georgs Skiødebørn end besidde Magt til at aabne hans Skatkammer! Har jeg Ret, General?" tilføiede han, da denne nærmede sig til ham; „har jeg Ret naar jeg paastaaer, at det vilde være en ærefuld Fornøielse at faae en Vimpel til at flæbe langs hen ad Havet?"

„Vi kæmpe for Seiren," svarede den stive Kriger. „Jeg er rede til Angreb efter eet Minuts Varsel."

„Hurtig og bestemt, som en Soldat. — Siig mig nu, General, dersom nu Lykken, eller Hændelsen eller Forsynet, — hvad for en af de Magter De anseer for Styreren, — vilde give Dem Valget imellem Verdens Nydelser, i hvilken vilde De saa finde det største Velbehag?"

Soldaten syntes at tænke efter, inden han svarede, —

„Jeg har ofte tænkt paa, at dersom jeg commanderede over Tingene saa vilde jeg med et Dusin af mine stolteste Karle forcere Døren til den Hule, som Skræderdrengen kom ind ad, ham De kalder Aladdin."

„Fribytterens naturlige Formaal! I saa Tilfælde vilde de vidunderlige Træer snart blive lettede for deres Frugt. Men det vilde dog bestandig være en uhæderlig Seier, eftersom Trolddom og Hexeformularer ere de Kæmpendes Vaaben. Anseer De da ikke Æren for noget?"

„Hm! Jeg fægtede for Æren den halve Deel af hvad man fornuftigviis kan kalde et langt Liv og befandt mig efter alle mine overstandne Farer ligesaa let som før dem. Æren og jeg har taget Afsked med hinanden, naar jeg undtager den Ære at gaae bort som Seierherre. Jeg har en svær Modbydelighed for et Nederlag, men jeg er altid beredt til at sælge den blotte Ære for Seiren, for godt Kiøb."

„Naa, lad det gaae. Tienestens Beskaffenhed er dog den samme, hvorfra De saa henter Deres Bevægrunde. — Hvad er det! hvem har vovet at giøre det Bramseil los?"

Den slaaende Forandring i Røverens Stemme bragte alle dem der kunde høre hans Ord, til at skiælve. Stærk, ængstlig og truende Mishag udtalte sig deri og alle Mand kastede Øinene op for at see efter paa hvis usalige Hoved Vægten af deres Chefs frygtede Forbitrelse skulde falde. Da der ikke var synderlig andet end nøgne Spiir og strammede Toug der kunde hindre Synet, kom man i samme Øieblik efter Sandheden. Fid stod paa Toppen af den Stang, som hørte til den Deel af Skibet hvor han havde sin Post og det omspurgte Seil flagrede med alt dets Gods vidt og bredt ud i Vinden. Seilets tunge Flagren døvede formodentlig hans Hørelse; thi, istedetfor at laane Øre til det nys meldte dybe og stærke Raab, stod han snarere og betrag-

tede sit Værk end yttrede nogen Engstlighed over hvad Virkning det maatte giøre paa dem nedenfor. Men et andet Tilraab lød nu og klang altfor frygteligt til at blive overhørt ikke engang af saa sløve Øren som Forbryderens.

„Efter hvis Ordre har Du vovet at giøre Seilet los?" spurgte Roveren.

„Efter Kong Vinds Ordre, Deres Velbyrdighed. Den bedste Sømand maa pakke ind, naar en Byge faaer Overmagten."

„Beslaae det! tilveirs med Jer og beslaae det!" skreg den opbragte Capitain. „Dug det op, og send den Knegt ned, som har været saa dristig at erkiende nogen anden Magt end min i dette Skib, var det endog en Orkans."

Et halvt Dusin lette Mersegaster klattrede op for at hielpe Fid. I et Minut var det uregierlige Seildug giort fast og Richard selv paa Veien til Hytten. I dette korte Mellemrum var „Roverens" Aasyn mørkt og vredt, som Overfladen af det Element, hvorpaa han levede, naar Uveiret formørker det. Wilder der aldrig før havde seet sin nye Chef saa opbragt, begyndte at skiælve for sin gamle Kamerads Skiebne og gik til, da den anden nærmede sig for at kunne tale hans Sag, hvis Omstændighederne skulde fordre det.

„Hvordan gaaer det til?" spurgte den strenge op-

bragte Capitain ham der havde forseet sig. „Hvordan gaaer det til, at Du som jeg saa nylig har havt Aarsag til at skienke mit Bifald, skulde vove at giøre et Seil løst i et Øieblik hvor det er saa vigtigt at holde Skibet bart."

„Deres Velbyrdighed vil tilstaae at Rangonen undertiden slipper giennem den bedste Mands Fingre, og hvorfor da ikke ogsaa en Smule Seildug?" svarede besindig Forbryderen. „Dersom jeg tog et Rundtørn for meget af Raaen, saa er jeg rede til at undgielde derfor."

„Det er sandt og Du skal dyrt betale Forseelsen. Til Kobryggen med ham og lad ham giøre Bekiendtskab med Katten."

„Det er ikke noget nyt Bekiendtskab, Deres Velbyrdighed, for vi har truffet sammen før og det for Ting jeg fandt Aarsag til at skamme mig ved; hvorimod der her vil vanke mange Slag og kun lidt Skam."

„Tør jeg lægge et godt Ord ind for ham, der har forseet sig?" afbrød Wilder ham ivrig og skyndsomt. „Han forseer sig tidt, men vilde sielden tage Feil om hans Kundskaber svarede til hans gode Villie."

„Tael ikke om den Ting, Master Harry," svarede Mersegasten, med et ganske eget Blik. „Seilet har sløiet rask tilveirs og det er nu for silde at fragaae det og derfor troer jeg at Sagen maa skures ind paa

Richard Fids Rygstykker, som man vilde føre en anden uheldig Begivenhed ind i Journalen."

„Jeg vilde ønske De tilgav ham. Jeg tør love i hans Navn, at det skal være hans sidste Forseelse —"

„Lad det da være glemt," svarede „Røveren" og kæmpede stærkt for at overvinde sin Vrede. „Jeg vil ikke forstyrre vor gode Forstaaelse i saadant et Øieblik, Master Wilder, ved at afslaae saa ubetydelig en Anmodning; men jeg behøver ikke at sige Dem, hvad ondt der kan komme af slig Forsømmelse. Giv mig Kikkerten igien; jeg vil see om det flagrende Seil er undgaaet den Fremmede."

Mersegasten kastede et skiult men hoverende Blik til Wilder, og denne gav ham et Vink til at skynde sig bort, og gik hen til sin Chef for at tage Deel i Undersøgelsen. —

Sex og tyvende Capitel.

Saasandt jeg er ærlig, er han ikke ganske bleg: er Du syg eller vred?
Shakesp.: Blind Allarm.

Det blev nu alt mere og mere synligt for det blotte Øie, at den fremmede Seiler nærmede sig. Den lille

hvide Plet, som først var bleven seet ved Havets Grændse som en Maage der svømmede paa Overfladen, havde i den sidste halve Time efterhaanden hævet sig til en høi Seil-Pyramide, bevægende sig paa Vandet. Da Wilder atter stirrede hen paa den voxende Gienstand gav „Røveren" ham en Kikkert med et Udtryk den anden forstod, og der sagde: „De kan nu see, at Deres Tieners Skiødesløshed har forraadt os!" dog viste hans Blik mere Bekymring end Bebreidelse; og ikke med en eneste Stavelse bekræftede hans Tunge Øiets betydningsfulde Sprog. Det syntes tvertimod som om hans Chef ængstlig søgte at bevare deres nye venskabelige Forhold ukrænket; thi da den unge Sømand forsøgte en daarlig Forklaring af den rimelige Grund til Fids Forseelse, mødte ham et roligt Vink, som i et fuldkomment forstaaeligt Sprog udtrykkede, at Forseelsen allerede var tilgivet.

„Vor Naboe holder godt Udkig, som De seer," bemærkede den anden. „Han er gaaet overstag og holder dristig hen forren om os. Lad ham kun komme; vi vil snart faae hans Batterie at see, og saa skal vi komme til en endelig Bestemmelse med hvorledes vi har at forholde os."

„Lader De den Fremmede komme os nær, vil det blive vanskeligt at undgaae ham, hvis vi skulde ønske det."

„Det maatte være en hurtig Seiler for hvem „Delphinen" ikke kunde føre sine Bramseil faste."

„Jeg veed det ikke, Sir. Den Seiler, der er i Sigte, er hurtig under Vinden og det er troligt, at den ikke er langsommere rumskiøds. Jeg har sielden seet et Skib hæve sig saa hurtig, som dette efter at vi første Gang bar peilet det."

Den unge Mand talede med en Jvrighed, som drog Capitainens Opmærksomhed fra den Gienstand, han var ifærd med at betragte, hen paa den Talende.

„Master Wilder," sagde han skarpt og med Bestemthed, „de kiender Skibet?"

„Jeg vil ikke negte det. Dersom min Mening er rigtig, vil det findes altfor stærkt for „Delphinen", og at være et Skib der kun tilbyder ringe Fristelse for os til at forsøge paa at tage det."

„Og dets Størrelse."

„Hørte De af den Sorte."

„Deres Folk kiende det ogsaa?"

„Det vilde være vanskeligt for en Mersegast at tage feil af Skabning og Udseende af de Seil imellem hvilke han har tilbragt Maaneder, ja Aar."

„Jeg forstaaer de „nye Dug" i Bovenbramseilene! De er for kort siden gaaet fra det Skib, Master Wilder?"

„Som jeg er kommen her ombord."

„Røveren" taug i flere Minuter, sysselsat med

sine egne Tanker. Hans Næstcommanderende tilbød sig ikke, at forstyrre ham, skiøndt de hemmelige Blik han ofte kastede til den Andens grublende Die, forraadte en temmelig spændt Forventning efter at kiende Resultatet af denne Grublen.

„Og dens Kanoner?" spurgte Chefen omsider pludselig.

„Den fører fire flere end „Delphinen."

„Og Caliberen?"

„Er sværere. I alle Henseender er det et sværere Skib end Deres."

„Det er udentvivl et Kongeligt Skib?"

„Ja."

„Saa skal det skifte Herre. Ved Himlen, det skal vorde mit!"

Wilder rystede med Hovedet og svarede blot med et vantroe Smiil.

„De tvivler," vedblev „Røveren". „Kom hid og see her ned paa Dækket. Kan han, som De for saa kort siden har forladt, mønstre saadanne Folk som disse under sin Commando?"

„Delphinens" Besætning var bleven udsøgt blandt alle Nationer i den christelige Verden, og det af En der tilgavns forstod sig paa Søfolk. Der var ikke en eneste søfarende Nation i Europa, som jo havde sine Repræsentanter i denne Flok ustyrlige og fortvivlede Ge-

mytter. Selv en Efterkommer af Amerikas Urindbyggere havde man faaet til at forlade sine Forfædres Sæder og Fordomme og blive en omflakkende Vandrer paa det Element, som i Aarhundreder havde beskyllet hans Fødeland uden at vække i hans eenfoldige Forfædres Barm et Ønske om at trænge ind i dets Hemmeligheder. Alle havde et tøilesløst Liv paa begge Elementer ret giort skikkede for deres nærværende fredløse Livsbane; og styret af den Aand der havde forstaaet at bemægtige sig og haandthæve sit despotiske Overherredømme over deres Kræfter, udgiorde de i Sandhed en særdeles farlig og (med Hensyn til deres Antal) uimodstaaelig Besætning. Deres Chef smilede stolt da han tydelig bemærkede det alvorlige Blik, hvormed Wilder betragtede den Ligegyldighed eller den vilde Glæde, som enkelte iblandt dem yttrede ved Udsigten til en forestaaende Kamp. Selv de raaeste iblandt dem, de foragtede Kulegaster og Agtergasterne, vare tilsyneladende ligesaa visse paa Seiren, som de, der for deres Dristighed kunde anføre et bestandigt og gientaget Held.

„Regner de ikke det for noget? spurgte „Røveren" tæt bag ved sin Lieutenant, efterat han havde givet ham Tid til at opfatte hele Billedet af denne fæle Bande. „See her er en Dansk, tung og fast som den Kanon, jeg snart skal sætte ham til. Hug Led for Led af ham, og han vil blive staaende som et Taarn indtil

den sidste Grundsteen er undergravet. Her har vi hans Naboer Svensken og Russen, ret passende Kamerader ved den samme Kanon; som jeg svarer for ikke skal blive taus, saalænge der er een Mand af dem tilbage der kan sætte en Lunte til eller haandtere en Visker. Der er en siirskaaren Kæmpe-Matros fra en af Fristæderne. Han foretrækker vor Frihed for sin Fødebyes; og De skal ogsaa see at de ærværdige hanseatiske Indretninger snarere vilde falde sammen end der skal blive sagt om ham at han forlader den Plet jeg har givet ham at forsvare. Her er et Par Engelskmænd; og skiøndt de kommer fra en Ø, jeg ikke holder meget af, kan der dog ikke findes bedre Mænd i Nøden. Fød dem og pidsk dem og jeg svarer baade for deres Pralerie og Mod. Seer de den tankefulde, knokkelstærke Gavtyv som har saadant et godt Udseende i al sin Nederdrægtighed? den Knegt fiskede saalænge efter Sild til han fik Smag paa Drekiød og hans Mave giorde Oprør mod den gamle Levemaade; og saa kom Attraaen efter at blive rig til at ligge ovenpaa. Det er en Skotlænder fra een af Locherne mod Nord."

„Har han Lyst til at slaaes?"

„Ja for Penge — sine Forfædres Ære — og sin Religion. Forresten er det en fornuftig Karl og jeg gider nok havt ham paa min Side i en Dyst. Ah! hist er den rigtige Gut ved et Angreb. Engang befalede

jeg ham: i en Fart at kappe et Toug, og han kappede det ovenfor sit Hoved istedet for under sine Fødder og foer saa ned fra en Underraa i Søen til Belønning for den Bedrift. Men han praler da ogsaa altid af sin Aandsnærværelse, at han nemlig ikke druknede! Nu er hans Ideer i den største Giæring; og hvis man blot kunde komme efter det, saa vilde jeg vædde noget klækkeligt paa at den Seiler, vi have i Sigte, er, ved en eller anden hemmelig Proces, bleven til sex, i hans frugtbare Phantasie."

„Han tænker da altsaa paa Flugt."

„Langtfra; han tænker snarere paa Midler til at omringe dem med „Delphinen." For den rette Irlænder er Flugt den sidste Tanke, der skal plage ham. Seer De den grundende, mørke Dødelige, bag ved ham. Det er en Karl, der kan slaaes med en vis Selv-Følelse. Der er noget Ridderligt hos ham, som nok kunde blive drevet til Heltemod, naar man blot havde Leilighed og Lyst dertil. Som det nu er, vil han ikke undlade at vise Glimt af den ægte Castilianer. Hans Kamerad er kommen fra Lissabons Klippe; jeg skulde kun ugierne troe ham, naar jeg ikke vidste, at her kun er liden Leilighed til at tage Stikpenge af Fienden. Ah! der er en Gut for en Søndagsdands. Seer De hvor Hænder og Fødder paa een Gang gaae paa ham i dette Øieblik. Det er ret en Modsætningernes Skabning.

Han mangler hverken Vid eller Godmodighed, men dog kunde han ved Leilighed saadan gierne skiære Halsen over paa Dem. Der er en besynderlig Blanding af Vildhed og Godmodighed ved det Dyr. Jeg vil stille ham blandt Entregasterne; for vi skal ikke have været i Haandgemæng et eneste Minut, før hans Utaalmodighed strax vil tage hele Klatten ved en **Coup-de-main.**"

„Og hvem er den Matros bag ved ham, som lader til at være beskieftiget med at trække nogle overflødige Klæder af sig?" spurgte Wilder, der ved „Røverens" Lune blev henrevet til at forfølge denne Gienstand.

„En oekonomisk Hollænder. Han beregner, at det er akkurat ligesaa klogt at blive dræbt i en gammel Troie, som i en ny; og har formodentlig sagt det samme til sin Naboe Gasconeren, men som desuagtet har besluttet at døe anstændig, om han skal døe. Den første har heldigviis begyndt sine Forberedelser til Striden betids, for ellers kunde Fienden have slaaet os, inden han endnu vilde være bleven færdig. Skulde denne Kamp afgiøres imellem disse to Hædersmænd, saa vilde den gesvindte Franskmand nok giøre det af med sin hollandske Naboe, inden den sidste troede at Kampen var begyndt; men skulde han lade det heldige Øieblik gaae unyttet forbi, saa kan De være sikker paa, at Hollænderen vilde give ham nok at bestille. Glemmer De, Wilder, at der har været den Tid, da denne langsomme,

ſværtſtøbte Krabats Landsmænd feiede Kanalen med en Koſt paa Toppen?" *)

Medens „Røveren" talede, ſmilede han vildt, og hvad han ſagde yttrede han med Bitterhed. Hans Vaabenbroder ſyntes der imidlertid ikke at være ſaa megen Grund til en ſaa unaturlig Hoveren, ved at erindre ſig en fremmed Fiendes Held, og han lod ſig nøie med at erkiende Sandheden af den hiſtoriſke Begivenhed ved blot et Nik med Hovedet. Som om imidlertid denne Tilſtaaelſe var ham piinlig og han gierne vilde være denne ubehagelige Tanke aldeles qvit, begyndte han atter tilſyneladende temmelig ivrig, —

„De har ſprunget de to høie Matroſer over, ſom der ſaa alvorlig examinere den Fremmedes Takkelage."

„Ja, de kom fra et Land, for hvilket vi begge To føle nogen Interesſe. Søen er ikke meer uſtadig, end de Gavtyve i deres Sindelag. De ere kun halvt hengivne til Sørøverie — det er et haardt Ord, Maſter Wilder; men jeg er bange for at vi fortiene det. Men disſe Kieltringer beiler til Naaden midt i deres Nederdrægtighed."

„De betragte den Fremmede ſom om de ſaae Grund til at tvivle om det var klogt, at lade ham komme ſaa nær."

„Ih! det er berømte Regnemeſtere. Jeg er bange for de har opdaget de fire flere Kanoner, De omtalte;

*) See Noten S. 308, nedenf.

for deres Blik er vidunderlig skarpt i Sager, som angaae deres Interesse. Men De seer, der er Muskler og Sener i Knegtene; og hvad der er bedre, der er Hoveder, som lære dem at lade disse Fortrin svare Regning."

„Troer De da, de mangle Mod?"

„Hm! det vilde være farligt, at giøre Prøven i i en Sag, de ansaae for væsentlig. De trættes ikke om Ord og tabe sielden visse skimlede Grundsætninger af Sigte, som de paastaae staae skrevne i en Bog, som jeg frygter for at hverken De eller jeg studere altfor ivrig. Det er just ikke tidt at de slaae et Slag af blot ridderlig Følelse; og var de endogsaa tilbøielige dertil, saa er de Gavtyve begavede med altfor stort logisk Talent, til at tage „Delphinen" for en Kirke, som Deres Sorte. Finder de nu i deres stærke Siæl, at det er fornuftigt at indlade sig, saa skal De see at de to Kanoner, de commandere, vil giøre bedre Nytte end hele det øvrige Batterie. Men skulde de være af anden Mening, vilde det slet ikke undre mig om de foreslog mig at spare Krudet til en fordeelagtigere Leilighed. Æren, jo! de Riddinger ere altfor drevne i deres Disputeren til at tage feil af Point d'honneuren i Bestræbelser som vore. Men vi staae og snakke om Bagateller, naar det er paa Tiden at tænke paa alvorlige Ting. Vi vil nu vise vore Seil, Master Wilder."

„Røverens" Mine forandrede sig ligesaa pludselig

som hans Tale. Udtrykket af det spydige Letsind, han havde hengivet sig til, veeg for en Mine, der var bedre skikket til at haandhæve den Magt, han besad, og han gik tilside medens den Næstcommanderende gav de nødvendige Ordrer for at udføre hans Befaling. Nightingale lod det almindelige Signal høre, og hævede sin hæse Stemme med Raabet: „Alle Mand op, sæt Seil til, holloi!"

Indtil nu havde „Delphinens" Besætning, hver efter sin forskiellige Sindsbeskaffenhed giort sine Bemærkninger ved den Seiler, der saa hurtig hævede sig op over Vandet. Nogle havde hoveret over Udsigten til en Fangst; andre, som kiendte deres Chef nøiere, havde anseet Rimeligheden af virkelig at komme i Kamp med den Fremmede for langtfra at være afgiort; medens nogle enkelte, mere vante til Eftertanke, rystede paa Hovedet alt som den Fremmede kom nærmere, som om de meente at han allerede havde nærmet sig paa en Distance, der kunde blive altfor farlig. Da de imidlertid alle tilhobe vare uvidende om disse hemmelige Kundskabs Kilder, som Chefen saa hyppigt havde beviist han besad til en Grad, der ofte syntes vidunderlig, saa fandt de sig godt i med Taalmodighed at afvente hans Bestemmelse. Men da nu det omtalte Raab lød, blev det besvaret med en saa almindelig og munter Virksomhed, at man kunde see, det var særdeles velkomment. Den ene Befaling fulgte nu hurtig efter den anden fra Wil-

der, som i Kraft af sin Stilling netop maatte føre Commandoen for Øieblikket.

Da baade den Commanderende og Mandskabet vare besjælede af den samme Aand, saa varede det ikke længe før „Delphinens" nøgne Stænger være iførte store Draperier af pletfrit, snehvidt Seildug. Det ene Seil var falden efter det andet og Raa efter Raa var bleven hævet til Toppen af dens Stang, indtil Skibet bøiede sig for Kulingen, og rullede frem og tilbage, dog endnu standset ved Rærnes Stilling. Da Alt var klart til at gaae frem efter hvilken Cours, der maatte findes nødvendig, steg Wilder igien op paa Hytten for at afgive Rapport derom til hans Chef. Han traf „Røveren" opmærksom betragtende den Fremmede, hvis Skrog just nu havde hævet sig op af Havet og fremviste en lang prikket, guul Stribe, som hver Mand i Skibet vel vidste indeholdt Portene, hvoraf Kanonerne, der betegnede dets egentlige Styrke, skulde komme frem. Madam Wyllys, ledsaget af Gertrude, stod tæt ved, tankefuld som sædvanlig, men lod ikke den ringeste væsentlige Omstændighed undgaae sin Agtpaagivenhed.

„Vi er klar, Sir," sagde Wilder; „vi vente blot efter Coursen."

Røveren foer op, og gik nærmere hen til sin Næstcommanderende før han svarede. Derpaa saae han ham stivt og skarpt ind i Øiet, og spurgte, —

„Er De vis paa, at de kiender dette Skib, Master Wilder?"

„Ganske sikkert," var det rolige Svar.

„Det er en Kongelig Krydser," sagde Gouvernanten med Tankens Hurtighed.

„Ja. Jeg har ogsaa allerede sagt det."

„Vi vil prøve hans Hurtighed, Master Wilder," vedblev Røveren. „Lad Underseilene falde og bras fuldt for."

Den unge Sømand bukkede og begyndte at udføre Chefens Ordre. Der var en Hestighed, maaskee en Bæven i Wilders Stemme da han gav de nødvendige Befalinger som stod i en mærkelig Modsætning til den dybe rolige Bastone som characteriserede Røverens Bud. Den uvante Tone undgik ikke heller nogle af de ældre Matroser, og de gave hinanden ret besynderlige Øiekast, medens de lyttede efter Befalingen. Dog adlød de disse uvante Toner, som de vare vante til at adlyde deres egen saa længe frygtede Chefs mere gribende Stemme. Rærne bleve brasede, Seilene udspiledes for Kulingen og Skibet, der saa længe havde ligget ubevægeligt, begyndte at giennemskiære Bølgerne og efterhaanden at overvinde den rolige Tilstand, hvori det havde hvilet. Men snart fik det Fart og nu fik Striden mellem de to rivaliserende Seilere en dyb, altbetagende Interesse.

Paa denne Tid var den Fremmede omtrent en

Miil ret i Læ af „Delphinen". En nærmere og nøiagtigere Undersøgelse havde giort ethvert kyndigt Øie ombord paa den sidste bekiendt med deres Naboes Styrke og Characteer. Solens klare Straaler faldt lige paa Siden af ham, medens Skyggen af hans Seil kastedes langt hen over Søen i den modsatte Retning. Af og til kunde Øiet ved Hielp af Kikkerter trænge ind i hans Skrog og fik usikkre, ubestemte Glimt af Bevægelserne derindenfor. Man kunde tydelig see enkelte menneskelige Skikkelser omkring i Takkelagen; men ellers kunde man bemærke den største Orden og fuldkomneste Disciplin overalt.

Da „Roveren" hørte Lyden af de skilte Bølger og saae de smaae skummende Straaler som Bougen af hans eget stolte Skib kastede foran sig, vinkede han sin Lieutenant hen til sig paa Hytten. Flere Minuter dvælede hans Øie paa den fremmede Seiler og betragtede nøie med kyndigt Blik hans Styrke.

„Master Wilder," sagde han omsider med en Stemme som om han endelig havde hævet sin Tvivl angaaende et forurolignende Punkt, „jeg har seet den Krydser før."

„Det er rimeligt; den har giennemkrydset de fleste Steder af Atlanterhavet."

„Ja, det er sandelig ikke vort første Møde! Lidt Maling har forandret dens Ydre, men jeg troer jeg kan kiende den Maade, hvorpaa hans Master ere stillede."

„Man troer, de hænge mere end sædvanligt."

„Det troer man med Rette. Har De længe giort Tieneste der ombord?"

„I flere Aar."

„Og De forlod den" —

„For at gaae til Dem."

„Siig mig, Wilder, behandlede de Dem, som en Subaltern? Ha! kaldte man deres Duelighed „provindsial"? Saae man Amerikaneren i Alt hvad De foretog Dem?"

„Jeg forlod den, Capitain Heidegger."

„Ah! De gav Dem Anledning. Engang har de dog giort mig noget Godt. Men var De ikke deromborb i Foraars-Jevndøgn?"

Wilder bukkede bejaende.

„Jeg tænkte det nok. Og de sloges med en Fremmed i en Storm? Baade Vinden, Havet og Menneskene vare i Bevægelse."

„Det er sandt. Vi kiendte Dem og der var en Tid at vi troede Deres Tid var kommen."

„Jeg kan lide Deres Aabenhiertighed. Vi have søgt hinandens Liv som Mænd og vi skal vise os som endnu sandere Venner nu da der er en venskabelig Forbindelse imellem os. Jeg vil ikke udfritte Dem mere om denne Begivenhed, Wilder, thi, i min Tieneste kiøbes

ikke Ydeſt ved Forræderie mod den, De har forladt. Det er mig nok, at De ſeiler under mit Flag."

„Og hvad er det for et Flag?" ſpurgte en blid men faſt Stemme bag ved ham.

„Røveren" vendte ſig pludſelig om og mødte Gouvernantens ſtirrende, rolige og ſpeidende Blik. Et Glimt af beſynderlig hinanden modſigende Lidenſkaber foer over hans Træk og derpaa forandrede det hele Udtryk ſig til en mild høflig Venlighed, ſom han iſær viſte naar han talede med ſine Fanger.

„Og her ſkal en Dame minde to Sømænd om deres Pligt!" udbrød han. „Vi har forglemt den Høflighed, at viſe den Fremmede vort Flag. Lad det dog heiſe, Maſter Wilder, for at vi ikke ſkal undlade en eneſte af Sø-Etikettens Ceremonier."

„Skibet, vi har i Sigte, toner ingen Flag."

„Ligemeget; ſaa ere vi de førſte i Høflighed. Viis Flaget."

Wilder aabnede den lille Kiſte, ſom indeholdt de Flag, der ofteſt brugtes, men vidſte ikke, hvilket han ſkulde vælge iblandt ti tolv Stykker, ſom laae i ſtore Ruller, hvert i ſit Rum.

„Jeg veed knap, hvilket af disſe Flag De befaler at viſe," ſagde han paa en Maade, der aldeles klang ſom et Spørgsmaal.

„Prøv ham med den drøie Hollænder. Chefen

paa saa stolt et Skib burde jo dog forstaae alle christelige Sprog."

Den Næstcomanderende gav den vagthavende Quarteermester et Vink, og strax efter vaiede de forenede Provindsers Flag fra Gaffelen paa „Delphinen". Begge Officerer vogtede opmærksomt paa, hvad Virkning det vilde giøre paa den Fremmede, som imidlertid forsmaaede at give noget besvarende Tegn paa det falske Signal, de viste.

„Den Fremmede seer nok, at vi ikke har noget Skrog, der passer for Hollands Sandbanker. Maaskee kiender han os?" sagde Røveren og saae spørgende paa sin Næstcommanderende.

„Jeg troer det ikke. Man bruger altfor megen Sminke her ombord i „Delphinen", til at selv hendes Venner skal kunne være sikkre paa at kiende hende."

„De maa tilstaae hun er coquet," svarede „Røveren" smilende. „Prøv ham med det Portugisiske. Lad os see, om brasilianske Diamanter finde Naade for hans Øine."

Det allerede heisede Flag blev nu halet ned igien, og Huset Braganzas Symbolum blev løsnet for Vinden. Den Fremmede fortsatte imidlertid sin Cours i mørk Ligegyldighed, i det han stedse aad sig mere og mere op i Vinden, som man kalder det i Søsproget, for at

forringe Afstanden imellem sig og den, han giorde Jagt efter, saa meget som mulig.

„En Allieret kan ikke røre ham," sagde „Røveren". „Lad ham nu da see det tirrende hvide Banner."

Wilder adlød taus. Portugals Flag blev halet ned paa Dækket, og snart flagrede Frankrigs hvide Felt i Luften. Neppe svævede dette Flag fra sit høie Punkt, førend et stort spraglet Vaabenmærke, ligesom en stor Fugl der flyver op, hævede sig fra den Fremmedes Dæk, og aabnede sine Folder i yndigt bølgende Former fra hans Gaffel. I samme Øieblik foer en Røgstøtte ud fra hans Boug og stod allerede agten for hans Reisning, førend Knaldet af det udfordrende Kanonskud naaede til Delphinens Besætning, op imod Passatvindens friske Kuling.

„Saadan er da Nationernes Venskab!" bemærkede „Røveren" tørt. „Han er stum ved Hollænderen og ved Braganzas Krone; men den bittre Galde rører sig i ham ved Synet af en Borddug. Lad ham kun see lidt paa det Flag, han holder saa lidt af, Master Wilder; naar vi ere kiede af at vise det, saa kan vor Kiste jo skaffe os et andet."

Det syntes imidlertid, som Synet af det Flag, „Røveren" nu fandt for godt at føre, omtrent giorde samme Virkning paa Naboen, som man med Tyrefægterens røde Klud giør paa den rasende Tyr. Mange

smaae Seil, som kuns kunde nytte lidt, men som svarede til Hensigten, at vise sit Ønske at fremskynde sin Fart, bleve øieblikkelig satte til paa den Fremmede; og hver en Bras, hver en Boline blev endnu sat stivere. Kort sagt, han saae ud som den Væddeløber, der maa taale Jokeiens unyttige Slag, skiøndt den allerede har anstrenget sig til det Yderste, og altsaa hver yderligere Opmuntring er ligesaa frugtesløs, som dens egne fornyede Anstrengelser. Der syntes imidlertid kun liden Trang til saadanne overordentlige Anstrengelser. Begge Skibe forsøgte nemlig nu rask deres Seildygtighed, med ikke noget synligt Fortrin den ene fremfor den anden. Omendskiøndt „Delphinen" var berømt for sin Hurtighed, viste den Fremmede sig dog ikke ringere for det skarpeste Øie. Fribytterens Skib bøiede sig allerede for Kulingen og de skummende Straaler foran den bleve kastede baade høiere og længere frem; men den Fremmede følte paa samme Maade Vindens Tryk, og hans Bevægelse over de sukkende Bølger syntes ligesaa hurtige og yndige, som hans Medbeilers.

„Det Skib skiærer Vandet som en Svale gjennemskiærer Luften," bemærkede Fribytterchefen til den unge Mand, der bestandig stod bag ved ham og forsøgte at skiule en Uro, der tog til med hvert Øieblik. „Har hun Ord for at være hurtig?"

„Vandhønen er knap hurtigere. Ere vi ikke ogsaa

allerede nær nok for Folk, der ikke krydse med bedre Seilordrer end vort eget Lune?"

„Røveren" saae med Utaalmodighed og mistænkelig paa sin Vaabenbroder; men snart udtrykkede hans Smiil kun hovmodig Dristighed, i det han svarede —

„Lad ham ligne Ørnen i dens høieste, hurtigste Flugt, han skal ikke finde vore Vinger svagere! Hvorfra kommer dog denne Modbydelighed for at være i en Miils Afstand fra et af Kronens Skibe?"

„Fordi jeg kiender dets Styrke og seer i Aanden det ulykkelige Udfald af en Kamp med saa overlegen en Fiende," svarede Wilder bestemt. „De kan ikke med Held slaaes med dette Skib; og hvis De ikke øieblikkelig benytter den Afstand, der endnu er imellem os, kan De ikke undgaae det. Jeg troer i Sandhed, at det allerede er for sildig at forsøge paa det sidste."

„Saaledes tænker den, der overvurderer sin Fiendes Kræfter, fordi Vane og megen Snakken har lært ham at agte dem som noget Overmenneskeligt. Ingen er saa forvoven eller saa beskeden, Master Wilder, som den, der i lang Tid har været vant til at stole paa egen Anstrengelse. Jeg har været en Orlogsmand nærmere før."

„Hør! det er Trommen. Han slaaer til klart Skib."

„Røveren" lyttede et Øieblik efter, og kunde nu ogsaa opfange den velbekiendte Lyd, der trommer alle Mand

til klart Skib ombord i en Orlogsmand. Efterat han først havde seet op til Seilene og kastet et almindeligt, prøvende Blik paa hver en Ting, der kom ham for Øie, svarede han rolig, —

„Vi vil følge hans Exempel, Master Wilder. Giv Ordre dertil."

Hidindtil havde „Delphinens" Besætning enten været sysselsat med saadanne nødvendige Tienesteforretninger, der var blevet dem paalagt, eller stod og betragtede med nysgierrige Øine det Skib, der saa ivrigt søgte at komme saa nær som mulig til deres eget farlige Skib; og den dæmpede men bestandige Mumlen, kun en saadan som Disciplinen tillod, havde været det eneste Kiendetegn paa den Interesse, de tog i Scenen; men i det Øieblik, det første Trommeslag lød, opløste enhver Gruppe sig og hver Mand begav sig til sin velbekiendte Post med travl Virksomhed. Denne Tummel iblandt Mandskabet varede kun eet Øieblik, og derpaa fulgte den samme fuldkomne Taushed, som allerede er bleven omtalt i disse Blade ved en lignende Leilighed. Imidlertid bemærkede man Officererne, der skyndsomt, men nøie, undersøgte deres Commandoer; og Krigsammunitionen, som i en Fart var hentet op fra Magazinerne, forkyndte at Tilberedelserne vare alvorligere end sædvanlig. „Røveren" selv var borte; men det varede ikke længe, før han viste sig paa sit ophøiede Udkig, udrustet til den Strid, der syntes at

nærme sig og stedse ifærd med at undersøge sin frem-rykkende Modstanders Styrke og Manoeuvre. De, som kiendte ham best, sagde imidlertid, at Kampspørgsmaa-let endnu ikke var afgiort i hans Siel, og hundrede speidende Øine stirrede paa hans sammentrukne Bryn, som om de vilde giennemtrænge den Hemmelighedsfuld-hed, hvori han endnu stedse fandt for godt at skiule sin Hensigt. Han havde kastet Huen, og stod med det smukke Haar flagrende om en Pande, der syntes formet til at undfange langt ædlere Tanker, end dem, der lod til at have sysselsat hans Liv; og en Slags Hielm af Læder laae ved hans Fødder med en Besætning der gav dens Ansigt, der bar den, et unaturligt vildt Udtryk. Naar han bar denne Entrehue, saa var det et Tegn for Alle ombord at nu var Øieblikket kommet for en alvorlig Kamp; men endnu havde de ikke seet dette ubedragelige Vidnesbyrd paa deres Anførers fiendtlige Hensigter.

„Imidlertid havde hver Officeer efterseet sin Com-mando og aflagt Rapport derom; og den Dødsstilhed, som hidtil havde hersket blandt Mandskabet, turde ef-ter en Slags stiltiende Tilladelse, afbrydes ved dæmpet men ivrig Samtalen; thi den beregnende Chef forbød ikke denne Afvigelse fra de almindelige Bestemmelser om-bord i mere regelmæssige Krydsere, for at Mandskabet

kunde komme i den Sindsstemning, hvorpaa det heldige Udfald af hans fortvivlede Foretagender saa ofte beroede.*)

Syv og tyvende Capitel.

— — — — Han giorde mig forvirret,
Da jeg saa mild, sødtdufrende ham saae
Og talende saa ligt en Kammerjomfru.
Shakspeare: Henrich IV.

Det var et Øieblik fuldt af stor og alvorlig Interesse. Hvert enkelt Individ, til hvem en Deel af den underordnede Magt i Skibet var betroet havde undersøgt sin Commando med den nøiagtige Omhyggelighed, der stedse bliver større efterhvert som Ansvarligheden nærmer sig Øieblikket, der skal godtgiøre at den har været betroet en Værdig. Baadsmandens barske Stemme havde hørt op at

*) Den i dette Capitel S. 293-94 ovenf. omtalte Begivenhed indtraf i Søkrigen 1652 imellem Hollænderne og Englænderne, da de første vare de Seirende, og den hollandske Admiral Tromp siges at være seilet ind i Thems-Mundingen med en Kost paa Fortoppen, til Tegn paa, at han havde feiet reent udenfor.

spørge om de Toug og Kiettinger, der ansaaes for væ-sentlige for Skibets Sikkerhed; enhver Kanon-Comman-deur havde gientaget forvisset sig om at hans Skyts var klart til øieblikkelig og virksom Tieneste; Extra-Am-munition var allerede bragt frem af de mørke, hemme-lige Giemmer; og selv Samtalens Summen var ophørt i Scenens stigende alt betagende Interesse. Men Rø-verens hurtige speidende Øie kunde dog ikke opdage no-gen Grund til Mistillid mod hans Folks Fasthed. De vare alvorlige som de tappreste og standhaftigste ere i Prøvens Time; men deres Alvorlighed havde intet Spor af Bekymring. Snarere syntes den at være Virkningen af en fortvivlet, fast Beslutning, en saadan der opflam-mer den menneskelige Siel til Anstrengelser, der over-stige Krigerens sædvanlige Dristighed. Fra denne be-behagelige Yttring af Besætningens Sindsstemning saae den opmærksomme og indsigtsfulde Anfører kun tre Und-tagelser, nemlig hos den Næstcommanderende og hans to mærkværdige Følgesvende (Fid og Negeren).

Vi have seet hvorledes Wilders Forhold just ikke var et saadant, som passede sig for hans Rang i saa vigtigt et Øieblik. „Røverens" skarpe speidende Blik havde gientaget examineret hans Opførsel uden at komme til noget tilfredsstillende endeligt Resultat hvad dens egent-lige Aarsag angik. Den unge Mands Kinder vare lige saa røde og hans Holdning ligesaa fast, som om han havde

befundet sig i den fuldkomneste Sikkerhed, men hans uvisse Diekast, og et tvivlsomt, ubestemt Udtryk i et Aasyn, der burde vise ganske de modsatte Egenskaber, gav hans Chef Anledning til dyb Eftertanke. Som om han vilde finde Gaaden i hans Følgesvendes Opførsel, søgte hans Die Fid og Negeren. De stode begge nærmest ved den Plads han selv indtog, og den første beklædte en Canon-Commandeurs Post.

Selve Skibets Spanter stode ikke fastere paa deres Sted end Topgastens, naar han af og til skelede hen ad det massive Jernrør, der var overdraget til hans Commando; og ikke heller savnede man hos ham denne venlige, faderlige Omhyggelighed, som udmærker Sømandens Interesse for hvad der er betroet til hans Styrelse.

Imidlertid havde en aabenbar og uforklarlig Forundring betaget hans rynkede Træk; og bestandig, eftersom hans Blik vandrede fra Wilders Ansigt til deres Modstander (det fremmede Skib), var det ikke vanskeligt at opdage, at han forundrede sig over at finde de To ligeoverfor hinanden som Fiender. Dog giorde han hverken sine Bemærkninger ved eller klagede over en Begivenhed, han aabenbart fandt saa besynderlig, men syntes aldeles bestemt paa at følge Aanden i den velbekiendte Sømandsregel, der lærer den underordnede Matros: „at lystre Commando uden at raisonnere."

Negerens hele Person var ubevægelig undtagen Øinene. Men disse store agatsorte Skiver, rullede bestandig, ligesom Topgastens maneerligere Organer, fra Wilder til den fremmede Seiler og syntes at indsuge frisk Forbauselse ved hvert Blik.

Slaaet ved disse tydelige Kiendetegn paa en eller anden besynderlig og dog fælleds Følelse mellem de To, benyttede Røveren sig af sin Stilling og den Omstændighed at hans Lieutenant stod temmelig langt borte og tiltalte dem. Han lænede sig fra Hytten ud over Skandsen og sagde i den fortroelige Tone, en Chef pleier at bruge til sine Undergivne, naar deres Tienester ere af den største Vigtighed, —

„Jeg haaber, man har sat Dig til en Kanon, Master Fid, som veed hvordan den skal snakke."

„Der er saamæn ikke et jevnere Løb, eller bedre Munding her ombord, Deres Velbyrdighed, end „Blusse-Bill's", svarede Skamfilingsgasten og gav Gienstanden for sin Anbefaling et kiærligt Smæk. „Alt hvad jeg forlanger er en reen Visker og en tæt Forladning. Hør, Guinea, rids mig et uklart Anker paa en halv Snees Kugler, saa an paa Din egen Façon, og naar det saa er forbi, saa kan jo de, som slipper derfra, fare ombord hos Fienden og see efter hvorledes Richard Fid har plantet sin Sæd."

„Det er ikke første Gang Du har været med, Master Fid?"

„Gud velsigne deres Velbyrdighed, Krud er ikke andet for mig, end som Snuustobak for Næsen; skiønt jeg rigtignok —"

„Du vilde sige noget —"

„At jeg af og til synes jeg har forskudt mig imellem disse herrens Sager," svarede Topgasten, og saae først paa det franske og saa paa det fierne engelske Flag, „ligesom det kunde være en Klyverbom taklet agter, i Nødstilfælde istedet for en Bom-Mesan. Men jeg tænker Master Harry har det altsammen i sin Komme med Sort paa Hvidt; men det maa jeg dog sige, at skal jeg slænge med Stene, saa vilde jeg dog hellere see dem slaae Naboens Potter itu, end min egen Moders. — Hører Du, Guinea, rids et Par Kugler endnu; jeg vilde dog nok have, at „Blusse-Bill" skulde giøre sit gode Navn og Rygte lidt Ære, naar det skulde komme til Stykket."

Roveren gik tankefuld og taus bort. Hans Øie mødte Wilders og han vinkede ham hen til sig.

„Master Wilder," sagde han i en venlig Tone, „jeg fatter Deres Følelse. Ikke alle ombord i det Skib der, har fornærmet Dem, og De vilde hellere have at Deres Tieneste imod dette hovmodige Flag skulde begynde med et andet Skib. Der er kun lidet andet, end forfængelig

Hæder at vinde i denne Kamp — Af Agtelse for Deres Følelser vil jeg undgaae den."

„Det er for ſilde," ſagde Wilder og ryſtede ſorgfuld med Hovedet.

„De ſkal ſee, De tager feil. Forſøget kan koſte os et glat Lag, men det ſkal lykkes. Gaa ned med Deres Gieſter til et ſikkert Sted; og naar De ſaa kommer igien, ſkal Scenen være undergaaet en Forandring."

Wilder ſkyndte ſig ned i Kahytten, hvorhen Madam Wyllys allerede havde begivet ſig; og da han havde meddeelt dem Chefens Hensigt, at ville undgaae Bataille førte han dem ned i Kaſten for at en eller anden ulykkelig Hændelſe ikke ſkulde forbittre ham Erindringen om denne Time. Da han hurtig og med Omhu havde udført denne behagelige Pligt, foer han igien op paa Dækket med Tankens Hurtighed.

Uagtet det ſyntes ſom om hans Fraværelſe kun havde varet eet Øieblik, havde Scenen virkelig forandret hele ſit krigerſke Udſeende. Iſtedetfor det franſke, fandt han nu Englands Flag vaie fra „Delphinens" Gaffel, og begge Skibe virkſom ſyſſelſatte med at vexle nogle hurtige og letforſtaaelige Smaa-Signaler. Af den hele ſtore Sky af Seil, ſom ſaa nylig havde presſet „Røverens" Skib, var nu blot Mersſeilene udbredte under Ræerne; de øvrige hang ned i vide Drapperier og bevægede ſig løſelig for den gunſtige Kuling. Skibet ſelv

styrede lige mod den Fremmede, som paa sin Side ogsaa tog Bovenseilene ind, men gnaven, som den der var bleven skuffet i Forventningen om at opnaae et Formaal, hvorom store Forhaabninger nærede.

„Nu giør det den Karl ondt at troe at den er hans Ven, han før ansaae for sin Fiende," sagde Røveren og giorde sin Næstcommanderende opmærksom paa den Godtroenhed, hvormed deres Naboe lod sig bedrage af de Signaler, Røveren hemmelig havde vidst at forskaffe sig. „Det er et Offer, som koster Overvindelse; men jeg bringer det for Deres Skyld, Wilder."

Lieutenantens Blik syntes forvirret, men han svarede ikke. Og der var i Sandhed ogsaa kun liden Tid til Betænkning og Samtale. „Delphinen" rullede rask hen ad sin Bane og hvert Øieblik adspredte meer og meer den Taage, hvormed Afstanden havde omgivet de mindre Gienstande ombord paa den Fremmede. Efterhaanden kunde man nu tydelig skielne Kanoner, Blokke, Tougværk, Bolte, Mennesker, lige til deres Træk, efterhaanden som det fredløse Skib giennemskar Vandfladen, der laae imellem dem. Efter et Par Minuter, dreiede den Fremmede til Vinden og havde nu fastgiort den største Deel af sine Overseil. Derpaa brasede han sine Agterseil, saa at de modtog Vinden paa deres ydre Flade, og Skibet standsede.

„Delphinens" Mandskab havde for saa vidt efterlignet den bedragne Kongelige Krydsers Godtroenhed,

at de beflog alle deres Bovenfeil. Alle Mand giorde deres Tieneſte og ſtolede blindt paa det beſynderlige Væſens Klogſkab og Driſtighed, der havde fundet det for godt at bringe deres Skib i en ſaa farlig Nærhed af en mægtig Fiende — thi hans Klogſkab og Driſtighed vidſte de af Erfaring havde hiulpet dem ud af ſtørre Vanſkeligheder, end dem, de nu befandt ſig i. Med denne forvovne Tillidsfuldhed kom den farlige Sørøver jævnt ned under den umistænkſomme Naboes Laaring indtil et Par Kabellængders Afſtand, dreiede derpaa ligeledes til Vinden med en yndig Krumning i Courſen, og laae bi. Men Wilder, der med taus Forbauſelſe betragtede alle ſin Cheſs Bevægelſer, ſaae ſtrax at „Delphinens" Stevn viſte den modſatte Vei af den andens og at dens Fart var bleven ſtandſet ved en modſat Stilling af Forſeilene; en Omſtændighed der havde den Fordeel, at man hurtigere havde Skibet under Commando, hvis Nøden ſkulde fordre at man i en Fart ſkulde tage ſin Tilflugt til Kanonerne.

„Delphinen" ſkiød endnu over Stævn, ſom en Følge af dens ſidſte Bevægelſe, da det brugelige hæſe og næſten uforſtaaelige Tilraab lød over Vandet og ſpurgte om dens Navn og Characteer. Røveren ſatte Raaberen til Læberne, med et betydningsfuldt Blik til den Næſtcommanderende, og tilbageſendte Navnet paa et Skib

i Kongens Tieneste, som var bekiendt for at være af samme Størrelse og Styrke, som hans eget.

„Ja, ja," svarede en Stemme fra det andet Skib, „saaledes forstod jeg ogsaa Deres Signaler."

Derpaa blev der praiet fra Delphinen, hvilket besvaredes med Navnet paa den Kongelige Krydser og en Indbydelse fra dens Chef til hans Collega: at besøge ham.

For saa vidt var der ikke forefaldet andet, end hvad der var sædvanligt imellem Sømænd i een og samme Tieneste; men Sagen nærmede sig nu et Punkt, hvor de Fleste vilde have fundet Fortsættelsen af Maskeraden altfor vanskelig. Dog kunde Wilders opmærksomme Øie ikke opdage mindste Ubestemthed eller Tvivlraadighed hos sin Chef. Man hørte nu Trommen røres ovre paa Krydseren, som Signal for at ophøre med „klart Skib", og med den største Rolighed befalede han at give sine egne Folk det samme Tegn til at træde fra Kanonerne. Kort sagt, fem Minuter gav det Hele Udseende af fuldkommen Fortrolighed og Venskabelighed imellem to Skibe, som snart vilde have været i Kamp paa Liv og Død, havde det ene af dem kiendt den andens sande Characteer. Midt i det tvivlsomme Spil, han spillede, og imedens Indbydelsen endnu lød i Wilders Øren, kaldte Røveren sin Næstcommanderende hen til sig.

„De hører at jeg er indbuden til at besøge min ældre Officeer i Hans Majestæts Tieneste," sagde han og et ironisk Smiil spillede haanlig om hans Læber. „Har De Lyst til at være med?"

Den Forbauselse, hvormed Wilder hørte dette dristige Forslag, var altfor naturlig til at den kunde skrive sig fra en forstilt Bevægelse.

„De er dog ikke saa forvoven at udsætte Dem for denne Fare!" udbrød han da han fandt Ord til at udtrykke sig.

„Er De bange, saa kan jeg tage bort alene."

„Bange!" gientog den unge Mand og en stærk Rødme forøgede end mere Luen i hans flammende Blik. „Det er ikke Frygt, Capitain Heidegger, skien Forsigtighed, der raader mig til at holde mig mult. Min Nærværelse vilde forraade dette Skibs Characteer. De glemmer, at de kiende mig allesammen ombord i Krydseren."

„Jeg havde sandelig nær forglemt den Deel af Planen. Saa bliv da medens jeg tager bort for at have Hans Majestæts Capitain til Bedste."

Uden at vente efter Svar, gik „Røveren" ned og gav sin Vaabenbroder et Vink til at følge sig. Faa Øieblikke vare tilstrækkelige til at ordne de skiønne gyldne Lokker, der gav den førstes Ansigt et saa ungdommelig livligt Udseende. Den phantastiske Overkiole han bar til dagligt Brug blev ombyttet med en, der passede sig

for hans anmassede Rang og Tieneste, og som paa det omhyggeligste var syet efter hans Skabning og med en Spradebassés hele Opmærksomhed for hans i Sandhed smukke Taille; og for øvrigt blev han i en Fart udstyret til den Forklædning han havde valgt. Saasnart disse Forandringer i hans Udvortes vare foretagne (og de bleve tilendebragte med en Hurtighed og Behændighed, som lagde megen Øvelse for Dagen,) lavede han sig til at udføre det besluttede Bovestykke.

„Bedre og skarpere Øine ere blevne bedragne," sagde han rolig, og vendte sig fra Speilet til sin Lieutenant, „end de, som pryde Capitain Bignalls Aasyn."

„De kiender ham altsaa?"

„Min Stilling paalægger mig den Nødvendighed at kiende meget som andre Folk overse. Dette Eventyr, som jeg af Deres Blik mærker, De anseer som tabt og uden alt Haab om et lykkeligt Udfald, er let at bestaae. Jeg er overbeviist om at ikke en eneste af Officererne eller Mandskabet ombord paa „Pilen" har nogensinde seet det Skib, hvis Navn jeg har valgt at benytte mig af. Det er altfor nylig løbet af Stabelen til at jeg skulde staae Fare for det. Og saa er der kun lidt Rimelighed for at jeg som mit andet Selv skal være nødt til at kiendes ved nogen af Officererne der ombord; thi De veed jo meget vel, at det er fire Aar siden det Skib har været i Europa; og ved at kaste

et Øie paa disse Documenter vil De see, at jeg er en af Lykkens Yndlinger: en Lords Søn, og at jeg siden „Pilens" Afreise hiemme fra ikke alene er voxet op til Chef, men endog til Mand."

„Det er sikkerlig heldige Omstændigheder, som jeg ikke havde Skarpsindighed nok til at opdage. — Men hvorfor vil de udsætte Dem for al denne Fare?"

„Hvorfor! maaskee man kan komme efter en dybtlagt Plan, hvis Priis vilde giøre Giengield for Tabet af en Fangst; maaskee ogsaa — at det er et blot Indfald. Jeg finder en stor Fornøielse i dette Eventyr."

„Og stor Fare."

„Jeg vurderer aldrig Prisen paa disse Fornøielser. — Wilder," tilføiede han og vendte sig til ham med et aabent venligt og tillidsfuldt Blik, „jeg lægger Liv og Ære i Deres Haand; thi for mig vilde det være Vanære at forlade mit Mandskabs Interesse."

„Denne Tillid skal jeg agte," svarede vor Eventyrer med en saa dæmpet og qvalt Stemme, saa man næsten ikke kunde forstaae det.

Røveren betragtede et Øieblik stivt sin Vaabenbroders aabne Ansigt og smilede som om han var tilfreds med Løftet, vinkede med Haanden til Afsked og vendte sig omkring for at forlade Kahyten; men hans omsvævende Blik traf i dette Øieblik endnu en tredie Person.

Han lagde sin Haand sagte paa Drengens Skulder der paa en Maade havde stillet sig iveien for ham og spurgte noget alvorlig, —

„Hvad har Du for, Roderik?"

„At følge min Herre i Baaden."

„Jeg behøver ikke Din Tieneste, min Gut."

„Paa den sidste Tid behøves den kun sielden."

„Hvorfor skulde jeg uden Nødvendighed udsætte fleres Liv, hvor det slet ikke kan baade?"

„Naar De udsætter Deres, udsætter De Alt, hvad der er mig dyrebart," lød Svaret med en saa ydmyg og tillige saa usikker Stemme, at de skiælvende og næsten qvalte Toner kun vare hørlige for den, de vare henvendte til.

Røveren tøvede lidt inden han svarede. Hans Haand hvilede endnu bestandig paa Drengens Skulder og hans stirrende Øine læste i hans urolige Træk, saaledes som denne Sands undertiden pleier at stræbe efter at giennemskue det menneskelige Hiertes Hemmelighed.

„Roderik," sagde han omsider med en mildere og langt venligere Stemme „Din Skiebne skal ogsaa blive min, vi følges ad."

Derpaa foer han hurtig med Haanden over Panden og steg op ad Trappen, fulgt af Drengen og af den Person, han viste en saa stor Tillid. Med faste Trin betraadte Røveren Dækket og hans Holdning var

saa sikker, som om han ikke fandt noget Voveligt i sit Foretagende. Med en Sømands Omhyggelighed gik hans Øie fra Seil til Seil og ikke en Bras, Raae eller Boline undgik det kyndige Blik, han kastede rundt omkring før han gik hen til den Side hvor Fartøiet allerede laae og ventede paa ham. Nu viste sig derimod det første Glimt af Mistillid og Usikkerhed i hans stolte dristige og bestemte Træk. Et Øieblik standsede hans Fod paa Faldereebstrappen. „David", sagde han alvorlig til den Person, som han af egen Erfaring vidste, var saa drevet i Forræderie, „stiig op af Fartøiet. — — Send mig den tvære Gut, den første Baksgast, i hans Sted. Den Snakkebroder kan have godt af at lære at være taus naar det gielder."

Øieblikkelig skiftede de Plads; thi ingen der ombord havde nogensinde vovet at være en Befaling ulydig, der blev yttret med et saa bydende Blik. Han stod et Øieblik hensunken i dyb Eftertanke og hver Skygge af Bekymring veeg fra den Pande, hvorpaa en stolt, ædel Tillidsfuldhed viste sig, i det han tilføiede, —

„Farvel Wilder! jeg giør dem til Capitain over Mandskabet og til Herre over min Skiebne: jeg er sikker paa at begge ere betroede i værdige Hænder."

Uden at vente efter Svar, som om han forsmaaede den forfængelige Ceremonie af tomme Forsikkringer, steg han hurtig ned i Fartøiet, som i næste Øieblik roede

raſk hen imod den kongelige Krydſer. Det korte Mellemrum, der forløb fra Eventyrernes Bortgang til deres Ankomſt til det fiendtlige Skib, holdt alle dem, de havde ladet tilbage, i en ſtærk betagende Spænding. Men den Perſon, der var meeſt interesſeret i Udfaldet, forraadte hverken ved Mine eller Gebærde det mindſte af den Engſtlighed, der ſaa mægtig havde grebet hans Undergivnes Aand. Han ſteg op ad Siden paa ſin Fiende under de Æresbevisninger, der ſkyldtes hans paatagne Rang, og det med en Fatning og Utvungenhed, ſom de, der troe at disſe indbildte Egenſkaber virkelig ere til, let kunde antage for de fornemme Ideers og den høie Fødſels Anſtand og Værdighed. Hans Modtagelſe hos den ærlige Veteran, hvis lange og anſtrengte Tieneſte kun havde fundet en ringe Paaſkiønnelſe i Commandoen af det Skib, han førte, var hiertelig, mandig og ſømandsmæſig. Saaſnart de ſædvanlige Velkomſthilſener vare forbi, førte han ſin Gieſt ind i ſin Kahyt.

„Tag den Plads, De ſynes bedſt om, Capitain Howard", ſagde den jevne gamle Sømand og ſatte ſig uden videre ned, i det han indbød ſin Vaabenbroder at følge ſit Exempel. „En Gentleman af Deres overordentlige Fortieneſter maa have Modbydelighed for at ſpilde Tiden med unyttig Paſſiar, lad være de er for ung — det vil ſige for den ſkiønne Commando, De er ſaa lykkelig at føre."

„Tvertimod, jeg forsikkrer Dem, at jeg begynder at anſee mig selv for ligesaa gammel som Methuſalem," svarede „Røveren", og satte sig rolig ned ved den anden Ende af Bordet, hvorfra han, naar han vilde, kunde see sin halv stødte Vaabenbroder lige i Øinene: „Kan De forestille Dem det, Sir! Jeg bliver virkelig tre og tyve Aar, dersom jeg lever denne Dag til Ende."

„Jeg havde dog anseet Dem for et Par Aar ældre, unge Herre; men London kan da ligesaa hurtig giøre det menneskelige Ansigt ældre, som Æqvator."

„Det var det sandeste Ord De har sagt, Sir. Iblandt alle Farvande beder jeg Himlen frie mig for St. James's. Jeg forsikrer Dem, Bignall, Tieneſten kan faae Bugt med den stærkeste Constitution. Der var de Tider, jeg troede at jeg skulde være død som en stakkels Lieutenant!"

„Saa maatte De da have havt galopperende Svindsot!" brummede den fortrydelige gamle Sømand. „Omsider har de da sendt Dem ud i en smuk Skude, Capitain Howard."

Hun er ret taalelig, Bignall, men forfærdelig lille. Jeg sagde ogsaa til min Fader, at dersom den første Admiralitetslord ikke snart skabte hele Tieneſten fra ny, ved at bygge bequemmere Skibe, saa vilde hele Floden komme i ganske simple Hænder. Finder De ikke Be-

vægelsen i disse Skibe, med et eneste Dæk, forfærdelig ubehagelig, Bignall?"

„Naar en Mand i fem og fyrgetyve Aar saadan er bleven puffet op og ned, Capitain Howard," svarede hans Bert og strøg sine graae Lokker, af Mangel paa anden Maade at dæmpe sin Vrede paa, „saa bliver det ham tilsidst ligegyldigt, om hans Skib ligger een Fod mere eller mindre dybt."

„Ah! jeg tør bande paa, det er det man kalder philosophisk Ligegyldighed; men det er kun lidt efter min Smag. Men efter dette Togt bliver jeg virkelig Capitain, og saa skal jeg benytte min Protection, for at faae et Vagtskib paa Themsen, for alting gaaer jo nutildags ved Protection, veed De, Bignall."

Den ærlige gamle Søhane aad sin Ærgrelse i sig, saa godt, han kunde; og da det var det bedste Middel til at holde ham i en Stemning, hvor han kunde giøre sin Giestfrihed Ære, skyndte han sig at forandre Samtalens Gienstand.

„Jeg haaber, Capitain Howard, sagde han, at iblandt andre nye Moder vedbliver Gammel-Englands Flag at vaie over Admiralitetet. De førte i Morges Ludvigs Flag saa længe, at en halv Time længer vilde bragt os i Kludene paa hverandre."

„Ah! hvad det var en fortræffelig Krigslist! Jeg vil saamæn skrive hiem angaaende de nærmere Omstændigheder ved det Puds, jeg spillede Dem."

„Giør De det; giør De det, Sir; De kunde blive Ridder for den Bedrift."

„Afskyeligt, Bignall! min Fru Moder vilde besvime ved den blotte Tanke. Jeg forsikrer, der har aldrig været noget saa simpelt i vor Familie, efter den Tid, da det var gentilt at være Ridder."

„Ja, ja, Capitain Howard, det var saamæn godt for os begge, at De saa snart blev af med Deres franske Nykker; thi lidt længer endnu — og De vilde have havt det glatte Lag. Dette Skibs Kanoner vilde ved Himlen være gaaet af af dem selv, efter fem Minuters Forløb!"

„Det er ret heldigt som det er. Hvad morer De Dem med, Bignal," (gabende) „i denne kiedsommelige Kant af Verden?"

„Aa, Sir, jeg deler min Tid mellem Hans Majestæts Fiender, Omsorgen for mit Skib og mine Officerers Selskab; jeg har kun saa kiedsommelige Øieblikke."

„Ah! Deres Officerer: ja, De maa jo have Officerer ombord, skiøndt jeg kan tænke, at de ere lidt for gammeldags til at behage Dem. Tillader De, jeg seer Deres Liste?"

Chefen paa „Pilen" giorde som han bad, og gav sin ubekiendte Fiende Skibsrullen, med et Øie, der var altfor ærlig til at ville nedlade sig til, at værdige et saa foragtet Væsen et eneste Øiekast.

„Det er jo bare „mouther"! Saa sandt jeg lever,

bare Yarmouther og Plymouther, og Portsmouther og Exmouther. Her ere Smither nok til at besørge alt Smedearbeidet ombord. Ah! her er en Karl, der vilde giøre god Tieneste i en Oversvømmelse. Hvad er det for en Henry Ark, som jeg finder anført som Deres Næstcommanderende?"

„En ung Mand, der kun mangler et Par Draaber af Deres Blod, Capitain Howard, for engang i Tiden at staae i Spidsen for Hans Majestæts Flode."

„Eftersom han har saa store Fortieneſter, Capitain Bignall, tør jeg vente af Deres Artighed, at De vil bede ham beære os med sit Selskab. Jeg offrer altid min Næstcommanderende en halv Time hver Morgen — at sige hvis han er gentil."

„Stakkels Gut! Gud veed, hvor han er i dette Øieblik. Den brave Fyr er efter eget Forlangende gaaet ud paa et meget farligt Togt, og jeg er ligesaa uvidende om Udfaldet, som De. Foreſtillinger, ja selv Bønner, vare frugtesløse. Admiralen trængte til en duelig Agent, og Nationens Vel fordrede dette farlige Foretagende; og saa veed De jo, at Folk af lav Herkomst maae søge Deres Avancement andre Steder, end i St. James; thi den brave Gut skylder endog et Vrag, hvorpaa han blev fundet som et lille Barn, det samme Navn, De finder saa besynderligt."

Imidlertid staaer han jo endnu paa Deres Skibsliste som Deres Næstcommanderende?"

Og jeg haaber han vil blive ſtaaende der, indtil han faaer det Skib, han ſaa vel fortiener. — Min Gud! er De ſyg, Capitain Howard? Et Glas Grog, Dreng."

„Nei Tak, Sir," ſvarede „Røveren" ſmilende og frabad ſig den tilbudte Drik, og Blodet vendte atter tilbage i hans Anſigt, men med en Voldſomhed, der truede med at ville giennembryde de ſædvanlige Grændſer for dets Løb. „Det er kun et Tilfælde, jeg har efter min Moder. Vi kalde det i vor Familie „Elphenbeensſygen;" efter hvad jeg har kunnet faae at vide ikke af nogen anden Grund, end fordi een af mine qvindelige Ahner blev ſærdeles forſkrækket over en Elephanttand, i en vis ſenſibel Tilſtand, ſom De veed. Man ſiger, det ſkal juſt ſee ſmukt ud ſaalænge det ſtaaer paa."

„Det ſeer ud, ſom en Mand der paſſede bedre i ſin Moders Ammeſtue, end i en Kuling. Men det glæder mig, det gik ſaa ſnart over."

„Nu tildags har ingen længe det ſamme Anſigt, Bignall. Naar alt kommer til alt er altſaa denne Maſter Ark heller ikke Nogen!"

„Jeg veed ikke, hvad De kalder Nogen, Sir; men derſom prøvet Mod, ſtor Duelighed i ſit Fag og urokkelig Troſkab gielder for Noget paa Deres ſidſte Farvand, Capitain Howard, ſaa vil Henry Ark ſnart commandere en Fregat."

„Naar man blot vidſte, hvorpaa man ſkulde grunde

sine Fordringer," vedblev „Røveren" med et saa venligt Smiil og en saa indsmigrende Stemme, at det næsten opveiede Virkningen af hans paatagne Væsen, „man kunde saadan lade et Ord falde i et Brev hiem, der ikke skulde giøre den unge Mand nogen Skade."

„Gud give, jeg turde aabenbare Hensigten af det Togt, han er udsendt paa!" svarede med Hestighed den vakkre gamle Sømand, som var ligesaa hurtig til at forglemme, som til at føle Mishag. „Men De kan imidlertid trygt sige i Almindelighed, at det er æresuldt, farligt, og sigter i høi Grad til Hans Majestæts Undersaatters Bedste. Det er saamæn knap en Time siden, at jeg troede, det var lykkedes. — Giør De undertiden Bramseilene los, Capitain Howard, medens de sværere Seil endnu ligge beslaaede paa Rærne? Mig forekommer et Skib, saadan klædt paa, accurat som en Mand, der har taget Kiolen paa, inden han har stukket Benene i Underfutteralerne."

„De mener det Tilfælde, at mit Store-Bramseil blev giort los, da De først fik mig i Sigte?"

„Ja netop. Vi havde i Kikkerten seet et Glimt af Deres Stænger; men havde ganske tabt Dem af Sigte, da det flagrende Seil faldt en af Udkigsmændene i Øiet. Det var i det mindste besynderligt, og kunde være bleven en flau Omstændighed."

„Ah! saadan noget giør jeg ofte for at være original. De veed jo, det er Tegn paa et godt Hoved

at være original. — Men jeg er ogsaa sendt til disse Farvande i et specielt Ærinde."

„Og det er?" spurgte hans Vaabenbroder heftig, med en Urolighed paa den rynkede Pande, som han var altfor ligefrem til at skiule.

„At see efter et Skib, som vil give mig et dygtigt Skub opad, skulde jeg være saa lykkelig at støde paa det. Jeg troede længe, at De var den Herre, jeg var paa Jagt efter; og jeg forsikrer Dem, at dersom Deres Signaler ikke havde været saa aldeles klare, kunde det være blevet meget alvorligt."

„Tør jeg spørge, hvem De tog mig for, Sir?

„Ikke for nogen anden, end den bekiendte Kieltring „den røde Røver.""

„Fanden heller! og antager De da, Capitain Howard, at der er nogen Sørøver til, der takler saa fiint, som „Pilen"? Saadanne kant-staaende Seil — saadanne Master, der staae i hende, og et Skrog, der ligger saadan paa Vandet? For Deres Skibs Æres Skyld, Sir, vil jeg haabe, at Mistanken ikke naaede længer, end til Capitainen?"

„Indtil vi kom saa nær, at vi kunde forstaae Signalerne, forsikkrer jeg Dem, Bignall, at i det mindste Halvdelen af de Kyndigstes Mening ombord hos mig var Dem imod. De har virkelig været saa længe hiemme fra, at „Pilen" ret har faaet et røveragtigt Udseende.

De maa ikke blive vred, men jeg forsikkrer Dem blot derom som en Ven."

„Og da De saaledes giorde mig den Ære, at tage mit Skib for en Sørøver," svarede den gamle Sømand, og qvalte sin Harme i et høfligt ironisk Smiil, der fik Udseende af et fælt Griin, „saa er De vel falden paa, at tage denne retskafne Herre for ingen anden end Belzebub."

Medens Skibschefen, der havde maattet taale en saa hadefuld Beskyldning, sagde dette, ledte han sin Vaabenbroders Øie hen paa en tredie Person, der var traadt ind i Kahyten med en Ligefremhed, som om han var en privilegeret Person, men med ganske uhørlige Trin. Da denne Skikkelse uventet mødte den forstilte Kongelige Officeers skarpe, utaalmodige Blik, reiste denne sig uvilkaarlig, og den beundringsværdige Magt han havde over sine Muskler og Nerver, og som havde staaet ham saa godt bi i at spille denne Maskerade, syntes et Øieblik aldeles at forlade ham. Imidlertid varede denne Mangel paa Selvbeherskelse kun saa kort, at den ikke vakte nogen Opmærksomhed, og han besvarede rolig en gammel, venlig og ydmyg udseende Mands Hilsen med denne blide og høflige Mine, han saa godt forstod at paatage sig.

„Jeg formoder, denne Herre er Deres Skibspræst, Sir, efter hans geistlige Dragt at dømme," svarede han, efter at have bukket igien for den Fremmede.

„Han er, Sir — en værdig, retskaffen Mand, som jeg giør mig en Ære af, at kalde min Ven. Efter en Skilsmisse af tredive Aar, har Admiralen havt den Godhed at overlade mig ham paa dette Togt; og er mit Skib end ikke af de største, saa troer jeg dog han finder det lige saa beqvemt her ombord, som om det havde været et Flagskib. — Denne Herre, Doctor, er den velbyrdige Capitain Howard paa Hans Majestæts Skib, „Antelope". Jeg behøver ikke at udtale mig vidtløftigt om hans store Fortieneſter, siden den Commando, han fører, i hans Alder er et tilstrækkeligt Vidnesbyrd om dette væsentlige Punkt."

En forvirret Forbauselse viste sig paa den Geistliges Aasyn, da hans Øie først faldt paa den foregivne adelige Spire; men den var dog mindre iøinefaldende end den Fremmedes og tillige af kortere Varighed. Han bukkede atter venlig og med denne dybe Ærbødighed, der opstaaer hos de ædleste Siæle, naar de komme i Berøring med en nedarvet Rangs indbildte Overlegenhed; men han syntes ikke at mene, at denne Leilighed fordrede mere end de sædvanlige Høflighedsformularer. „Røveren" vendte sig til Veteranen og fortsatte Samtalen.

„Det er min Skyldighed, Capitain Bignall," sagde han med denne Anstand, der klædte ham saa godt, „det er min Skyldighed at følge Deres Bevægelser i dette Møde. Jeg vender nu tilbage til mit Skib; og, dersom vi, hvad jeg begynder at faae Mistanke om, befinde os

i disse Farvande iet og samme Ærinde, saa kan vi jo i Mag aftale en Plan i Forening, der behørig overveiet af Deres Erfarenhed kan hielpe os til at opnaae vort fælleds Øiemed."

Betydelig formildet ved den Agtelse, der vistes hans Alder og hans Rang, viste „Pilens" Chef sin Giest den største Forekommenhed og sluttede sine Høflighedsbeviisninger med en Indbydelse til et Sømandsmaaltid længere op ad Dagen. Han frabad sig forbindtligst alle de øvrige Tilbud, men tog imod det sidste, og brugte nu selve Indbydelsen som en Undskyldning for sig at han maatte vende tilbage til sit eget Skib, for at han kunde udsøge dem af sine Officerer, han fandt meest værdige til at deeltage i det belovede Giestebud. Den gamle og uagtet sin heftige og opfarende Characteer virkelig fortienstfulde Bignall, havde tient altfor længe i trange Kaar og i en uforholdsmæssig ringe Stilling, til at han ikke skulde føle den naturlige Længsel efter sin haardtfortiente og stedse udsatte Forfremmelse. Midt i al sin medfødte og mandige Retskaffenhed, speidede han dog stedse efter Midler til at opnaae denne væsentlige Gienstand. Det maa derfor ikke vække Forundring at han skiltes venskabeligere fra den foregivne Søn af en af Hoffets mægtige Kæmper, end han havde taget imod ham. Med idelig Bukken fulgte han Røveren fra Kahytten op paa Dækket i det mindste med et venligt Udseende. Da denne var kommet derop, kastede han et

hurtigt mistroisk og maaskee endog uroligt Øie hen over alle de Ansigter, der vare groupperede paa Kobryggen, hvorfra han skulde forlade Skibet; men hans Blik blev strax atter roligt, ja maaskee endog lidt hovmodigt, for ikke at skade den Rolle, han havde faaet det Indfald at spille. Derpaa rystede han den gamle Mand hiertelig i Haanden og hilsede halv stolt halv nedladende paa Folkene ved at lægge Haanden paa Hatten. Han var netop ved at stige ned i Baaden, da Præsten med megen Ivrighed hviskede noget til Capitainen. Chefen skyndte sig med at kalde paa sin bortgaaende Giest og bad ham med en stor Alvorlighed om endnu at skienke ham eet Øieblik. Røveren lod sig føre tilside af dem, og ventede efter hvad de maatte have at sige ham med en Rolighed, som under disse særegne Omstændigheder giorde hans Nerver udmærket Ære.

„Har De en geistlig Herre ombord hos Dem, Capitain Howard?" spurgte Bignall ivrigt.

„Jo, Sir," lød strax Svaret.

„Jo! det er sieldent at finde en surnumerair Præst i en Orlogsmand! Men jeg kan tænke Hoffets Indflydelse kunde give den Karl en Biskop," knurrede den Anden. „De er lykkelig i den Henseende, unge Herre, thi jeg skylder snarere Tilbøielighed end Skik og Brug denne min værdige Vens Selskab her ombord. Han har imidlertid lagt megen Vægt paa at jeg skulde ind-

befatte den ærværdige Herre, — jeg vil sige de ærværdige Herrer, i Indbydelsen."

„De skal paa min Ære faae Alt det Guddommelige der er ombord hos mig, Bignall."

„Jeg troer jeg fornemmelig har nævnet Deres Næstcommanderende."

„O! død eller levende, men komme skal han," svarede „Røveren" hastig og med en Heftighed der bragte begge hans Tilhørere til at studse. „De vil sagtens ikke i ham finde en Ark til at hvile Deres trætte Lemmer i; men saadan som han er, staaer han ganske til Tieneste. Og nu maa jeg igien sige Dem Farvel"

Han bukkede igien og gik med samme rolige Mine over Kobryggen og havde sine Øine stivt hefstede paa „Pilens" høie Takkelage da han gik ned ad Siden, med omtrent det samme Udtryk hvormed en Petitmaitre kan betragte Façonen af Ens Klædning, der nylig er kommen fra Provindserne. Hans Superieur gientog sin Indbydelse med Hiertelighed og tilvinkede ham sit Farvel til siden; og lod saaledes uden at vide af det den Mand undslippe, hvis Fangst vilde have bragt ham de længe udsatte og bestandig fierne Fordele, han hemmelig higede efter med et grusomt skuffet Haabs tærende Længsel.

Den röde Röver.

En Fortælling.

Tilegnet W. B. Shubrick, Esq., Officeer i de forenede Staters Sø-Etat.

Oversat af Engelsk.

Udgivet af A. E. Boye.

Syvende Hefte.

Kiöbenhavn.
Forlagt af og trykt hos S. Trier.
1840.

Otte og tyvende Capitel.

Saa sandt jeg er ærlig, seer han ikke heel bleg ud: Er Du syg eller vred?

Shakspeare: **Much Ad. ab. Noth.** (Blind Allarm.)

„Ja!“ mumlede „Røveren“ med bitter Ironie da hans Baad roede under Agterspeilet paa Kronens Krydser; „ja! baade jeg og mine Officerer skal komme til Gjestebudet! Men Maden vil kun daarligt smage disse kongelige Leiesvende! — Ro væk, Karle, ro væk; om en Time skal I som Løn faae Lov til at plyndre den Nars Kjeldere!“

De graadige Fribyttere, der sad ved Aarerne, kunde neppe lade være at juble høit; noget som dog Forsigtigheden forbød dem; men de gave deres glade Sindsstemning Luft ved med fordoblet Anstrengelse at drive Baaden frem. Et Par Minuter efter vare de alle igjen i Sikkerhed under „Delphinens“ beskyttende Kanoner.

Af de stolte Glimt der lynede fra Røverens Øine, da hans Fod atter betraadte Dækket paa hans eget Skib, sluttede hans Folk sig til at Øieblikket til at udføre en vigtig Bedrift var kommet. Et Øieblik tøvede han paa Skandsen og betragtede med en barsk Glæde, sin fredløse Commandoes dygtige Bestanddele; og gik derpaa uden at sige et Ord ned i sin egen Kahyt, hvad enten han nu havde glemt, at han havde overladt den til andre eller ogsaa i sin nuværende oprørte Sindsstemning aldeles ikke brød sig om at denne Forandring havde fundet Sted. Pludselig underrettede et forfærdeligt Slag paa Gongonen de forskrækkede Fruentimmer, der ved det tilsyneladende venskabelige Forhold imellem Skibene, havde vovet sig frem af deres Skiul, ikke blot om hans Nærværelse men ogsaa om hans Sindsstemning.

„Siig den Næstcommanderende, at jeg vil tale med ham," lød den alvorlige Ordre til den der fremstillede sig for at modtage hans Befalinger.

I det korte Mellemrum, som forgik inden hans Bud kunde blive adlydt, syntes Røveren at kæmpe med en overvældende Følelse. Men da Kahytsdøren gik op og Wilder stod for ham, vilde den mistænkeligste og skarpeste Jagttager forgieves have søgt noget Kiendetegn paa den vilde Lidenskab, der virkelig stormede i hans Indre. Med hans Fatning kom ogsaa Erindringen til-

bage i hans Siel om den Maade hvorpaa han var trængt ind i et Sted, han selv havde befalet skulde være helligt. Nu først saae han sig om efter de frygtsomme Fruentimmer, og skyndte sig ved Undskyldninger og Forklaringer at forjage den Skræk, der kun altfor tydelig stod malet i deres Aasyn.

„Da jeg skulde tale med min Ven," sagde han, „har jeg maaskee glemt, at jeg endog er saadanne Damers Vert, som det er min Lykksalighed at logere hos mig, uagtet jeg giør det saa slet."

„Spar Deres Forsikringer, Sir," sagde Madam Wyllys med Værdighed: „hvis De vil have vi ikke skal mærke til nogen Slags Paatrængenhed, saa beder jeg Dem at handle som om De var Herre her."

„Roveren" ventede til Damerne havde sat sig og gav derpaa med et særdeles venligt Smiil sin Lieutenant Vink til at følge deres Exempel, som om han meente at Omstændighederne nok kunde tillade nogen Afvigelse fra de sædvanlige Former.

„Hans Majestæts Haandværkere har sendt slettere Skibe ud paa Havet end „Pilen", Wilder," begyndte han med et betydningsfuldt Blik, som om han vilde have at den anden skulde fuldstændiggiøre den Mening, hans Ord ikke udtrykkede; „men hans Ministre kunde have valgt en forsigtigere Person til dets Chef."

„Capitain Bignall har Rygte for at være en tapper og en retskaffen Mand."

„Det fortiener han ogsaa; for naar man tog det bort, vilde der kun blive Lidt tilbage. Han fortæller mig, at han er sendt ud paa denne Høide for at søge efter et Skib, vi alle have hørt tale om, baade Godt og Ondt. Jeg taler om den „Røde Røver"!"

Madam Wyllys's uvilkaarlige Gysen og den Hurtighed, hvormed Gertrude greb Gouvernanten i Armen, blev rigtignok bemærket af den sidste Talende, men der var ikke det mindste for ham, der forraadte at det var Tilfældet. Hans Vaabenbroder kappedes paa en udmærket Maade med ham i Fatning, og svarede ham med en Rolighed, som Mistænkeligheden selv ikke vilde have anseet for paatagen, —

„Hans Togt vil blive farligt, for ikke at sige forgieves."

„Maaskee begge Dele. Og dog har han høie Tanker om Udfaldet."

„Formodentlig deler han den almindelige Vildfarelse angaaende den Mands Characteer han søger efter."

„Hvori farer han da vild?"

„I det han troer at han vil træffe paa en almindelig Fribytter — en raa, rovgierrig, uvidende og ubøielig Person — ligesom de andre af —"

„Af hvad, Sir?"

„Jeg vilde have sagt af samme Classe; men den Sømand, vi tale om, er Stormester for sin egen Orden."

„Saa ville vi da kalde ham ved sit almindelige Navn, Master Wilder — en Røver. Men svar mig, er det dog ikke mærkeligt, at en saa gammel og erfaren Sømand skulde komme til dette saa lidt befarede Hav, for at søge efter et Skib, hvis Bestemmelse skulde kalde det til langt mere besøgte Steder?"

„Han maa have fulgt dets Spor giennem det smalle Stræde ved Øerne, efter den Cours som man sidst havde seet det styre."

„Det maa han rigtignok," svarede „Røveren" i dybe Tanker. „Den dygtige Sømand forstaaer at beregne Vindens og Strømmens Forandringer ligesom Fuglen finder Vei igiennem Luften. Men man maatte dog absolut have en Beskrivelse af Skibet."

Uagtet al sin Siels Anstrengelse sank Wilders Øine til Jorden ved det giennemborende Blik de mødte, da han svarede, —

„Maaskee savnede han ikke heller denne Kundskab."

„Maaskee. Han gav mig i Sandhed ogsaa Grund til at troe at han havde en Spion hos Fienden. Ja han sagde det endog ligeud og tilstod at hans Udsigter til et heldigt Udfald afhang af denne Persons Dueligheb og Kundskab, som uden Tvivl har sine egne Midler til

at meddele Underretning om deres Bevægelser, i hvis Tieneste han er."

„Nævnte han ham ved Navn?"

„Ja."

„Og det var?" —

„Henry Ark, ellers kaldet Wilder."

„Det er forgieves at forsøge at negte det," sagde vor Eventyrer og reiste sig med en stolt Mine, som han gierne vilde skulde skiule den ubehagelige Fornemmelse, der virkelig betog ham; „Jeg seer De kiender mig."

„Som en falsk Forræder, Sir."

„De har let ved at bruge ærerørige Udtryk her, Capitain Heidegger."

„Røveren" kæmpede og kæmpede med Held for at dæmpe sin opblussende Heftighed; men denne Anstrengelse gav hans Ansigt et Udtryk af vild og bitter Foragt.

„Siig Deres Chef hvorledes det ogsaa forholder sig dermed," sagde han med tirrende Spot. „Havenes Uhyre, der plyndrer forsvarsløse Fiskere, hærger aabne Kyster og narrer Kong Georgs Flag, som de andre Slanger der smutte ind i deres Huler ved Menneskenes Trin, har let ved at sige sin Mening, med sine halvandethundrede Fribyttere i Baghaanden og i sin egen Kahyt. Maaskee han ogsaa veed, at han aander samme Luft som fredelige fredsmæglende Fruentimmer."

Men den første Overraskelse var nu forbi hos Gi en-

ſtanden for hans Vrede og denne kunde nu hverken tirres til at giengielde, eller ſkræmmes til at bønfalde. Wilder lagde Armene rolig overkors og ſvarede ligefrem, —

„Jeg har udſat mig for denne Fare for at bortjage en Plageaand fra Havet, der har ſpottet ethvert Forſøg paa at ødelægge den. Jeg kiender Faren og ſkal ikke ſøge at undgaae Straffen."

„Det ſkal De ikke, Sir!" ſvarede Røveren og ſlog paa Gongonen med en Finger der ſyntes at have en Kæmpes Styrke i ſit Slag. „Lad Negeren og hans Kamerad Merſegaſten lægges i Lænker og lad dem paa ingen Maade hverken ved Ord eller Tegn faae Leilighed til at have Samqvem med det andet Skib." —

Da hans Straffebuds Fuldbyrder, der var traadt ind ved den velbekiendte Lyd, igien havde forføiet ſig bort, vendte han ſig atter til den faſte og ubevægelige Skikkelſe, der ſtod for ham, og vedblev: „Der er en Lov, ſom binder dette Selſkab ſammen, hvori De paa ſaa forræderſk Maade har ſneget Dem ind, og ſom vilde ſende baade Dem og Deres elendige Kamerader til Raanokken i det Øieblik Deres ſande Characteer ſkulde blive bekiendt for mine Folk. Jeg behøver kun at lukke denne Dør op, og udtale Beſkaffenheden af Deres Forræderie, for at overgive Dem til Mandſkabets ømme Medlidenhed."

„Det vil De ikke! nei det vil De ikke giøre!" udbrød en Stemme bag ved ham, der foer ham igien-

nem hver een af hans jernhaarde Nerver. „De har forglemt de Baand, der binder Manden til sine Medmennesker, men Grumhed er ikke Deres Hierte naturlig. Ved hver Erindring fra Deres tidligste lykkeligste Dage; ved den Ømhed og Kiærlighed der vaagede over Deres Barndom; ved det hellige alvidende Væsen som ikke ustraffet lader et Haar bøies paa den Uskyldiges Hoved, besværger jeg Dem at holde inde førend De forglemmer Deres eget skrækkelige Ansvar. Nei! De vil ikke — De kan ikke — De tør ikke være saa ubarmhiertig!"

„Hvad Skiebne havde han udseet for mig og mine Staldbrødre, da han lagde denne svigefulde Plan?" spurgte „Roveren" barsk.

„Guds og Menneskers Lov er paa hans Side," vedblev Gouvernanten uden at forsage, da hendes eget mørke alvorlige Øie mødte det stirrende Blik, hun søgte: „Det er Fornuft, der taler i min Stemme; det er Medlidenhed jeg veed der taler til Deres Hierte. Sagen og Bevæggrunden helliger hans Handling; medens Deres Løbebane hverken kan finde Retfærdiggiørelse i Himlens eller Jordens Love."

„Det er dierve Ord for en blodtørstig, samvittighedsløs Sørøvers Øren!" sagde den anden og saae sig omkring med et Smiil saa stolt og selvbevidst at det syntes at udsige hvor tydelig han indsaae at den Ta-

lende netop stolede paa de modsatte Egenskaber af dem han nævnede.

„Det er Sandhedens Sprog, og Deres Øren kan ikke være døv for denne Lyd. Dersom —"

„Hold inde, Frue," udbrød „Røveren" og strakte med rolig Værdighed Armen ud imod hende, „Min Beslutning var øieblikkelig fattet og ingen Forestilling eller Frygt for Følgerne kan forandre den. De er fri, Master Wilder. Har De end ikke tient mig saa troe, som jeg eengang ventede, saa har De givet mig en Lærdom med Hensyn til Udtrykket i Menneskets Ansigt, som skal giøre mig klogere for min øvrige Levetid."

Wilder stod fordømt og ydmyget ved sin egen Samvittighed. Den Kamp, der oprørte hans Inderste, var tydelig at læse i hans arbeidende Ansigtsmuskler, der ikke længer vare bedækkede med en kunstig Maske, men med Undseelse og Bekymring. Kampen varede imidlertid kun et Øieblik.

„Maaskee De dog ikke kiender min Plan i hele sin Udstrækning, Capitain Heidegger," sagde han; „den gialdt Deres Liv og Deres Mandskabs Ødelæggelse eller Adsplittelse."

„Det passede jo til Indretningen af den Part af Verden, der, da den har Magten, undertrykker den øvrige. Gaa, Sir; begiv Dem til Deres eget Skib; jeg gientager, De er fri."

„Jeg kan ikke forlade Dem, Capitain Heidegger, uden at sige et Ord til min Retfærdiggiørelse."

„Hvad! kan den efterstræbte, anklagede og dømte Fribytter forlange en Forklaring! Er ogsaa hans gode Mening nødvendig for en dydig Kronens Tiener!"

„Brug saadanne hoverende og bebreidende Udtryk som De finder for godt, Sir," svarede den anden og rødmede lige til Tindingerne; „nu kan Deres Ord ikke fornærme mig; men jeg vilde ikke gierne forlade Dem uden at bortjage en Deel af det Had, De troer jeg fortiener."

„Tael frit. De er min Gieſt, Sir."

Omendskiøndt den meest bidende Forhaanelse ikke kunde have saaret den angrende Wilder saa dybt, som denne ædelmodige Opførsel, blev han dog saa meget Herre over sine Følelser, at han kunde blive ved, —

„Jeg behøver nu ikke at sige Dem, at det almindelige Rygte har skildret Deres Levnet og Characteer saaledes, at De ikke kan giøre Fordring paa Menneskenes Agtelse."

„De finder maaskee Behag i at forstærke Farverne," afbrød hans Tilhører ham hurtig, skiøndt den Bevægelse, der bragte hans Stemme til at skiælve, tydelig lagde for Dagen hvor dybt den Verden krænkede ham, han gav sig Udseende af at foragte.

„Skal jeg tale, saa skal mine Ord ogsaa være

Sandhevens, Capitain Heidegger. Er det da saa forunderligt at jeg, der er besielet af Iver for den Tieneste, De selv eengang ansaae for saa hæderlig, skulde være villig til at vove mit Liv, ja til at bruge List, for at opnaae et Øiemed, der ikke alene vilde være bleven belønnet, men bifaldet, var det lykkedes? Med de Følelser indlod jeg mig paa dette Foretagende, men Himlen er mit Vidne, at Deres mandige Tillid havde allerede halvt afvæbnet mig, endnu førend min Fod havde betraadt Deres Dæk."

„Og dog afstod De ikke fra Deres Forsæt?"

„Der kunde nok tænkes vigtige Grunde for det Modsatte," vedblev den der skulde forsvare sig og hans Øine faldt uvilkaarlig hen paa Fruentimmerne i det han talede. „Jeg holdt Tro og Love i Newport; og havde mine to Følgesvende dengang faaet Lov til at forlade Deres Skib, skulde min Fod aldrig igien have betraadt det."

„Jeg troer Dem gierne, unge Mand; og mener at jeg kiender Deres Grunde. De har spilt et vanskeligt Spil; og istedetfor at være fortrydelig, vil De een Dag glæde Dem over at det har været forgieves. Gaa, Sir; en Baad skal bringe Dem til „Pilen"."

„Bedrag dem ikke selv, Capitain Heidegger, med at troe at Deres ædelmodige Handlinger kan faae mig til at lukke Øinene for hvad der er min Pligt. I det

Øieblik, Chefen paa det Skib, De nævner, seer mig, vil Deres Characteer ogsaa være forraadt."

„Jeg venter det."

„Og ei heller vil min Haand hvile i den Kamp, der vil følge efter. Jeg maa lade mit Liv her, som et Offer for min Mistanke, dersom De saa vil det; men det Øieblik jeg bliver fri, er jeg Deres Fiende."

„Wilder!" udbrød Røveren med et Smiil der passede til den vilde Heftighed hvormed han greb hans Haand, „gid vi havde kiendt hinanden tidligere! Men Klager nytte jo ikke. Gaa; skulde mine Folk komme efter Sandheden, vilde mine Foreſtillinger være som Hviſken i Stormvinden."

„Da jeg sidst kom ombord i „Delphinen", kom jeg ikke alene."

„Er det ikke nok," vedblev „Røveren" koldt og traadte et Skridt tilbage, „at jeg tilbyder Frihed og Liv?"

„Hvad Nytte kan et saa skiønt, hielpeløst og ulykkeligt Væsen som dette, giøre ombord i et Skib der har saadan Bestemmelse som Delphinen?"

„Skal jeg da altid stødes bort fra det Bedste! Gaa, Sir; lad mig dog i det mindste beholde Dydens Billede om jeg saa end maa savne den i Virkeligheden."

„Engang, Capitain Heidegger, gav De, opflammet af Deres bedre Følelse et Løvte med Hensyn til disse

Fruentimmer, som jeg haaber kom fra Deres inderste Hierte."

„Jeg forstaaer dem, Sir. Hvad jeg dengang sagde er ikke og skal ikke blive glemt. Men hvor vil De føre Deres Selskab hen? Er ikke det ene Skib lige saa sikkert som det andet ude paa de oprørte Bølger? Skal jeg da berøves hvert Middel til selv at skaffe mig Venner? Forlad mig, Sir — gaa — De nøler saalænge at min Tilladelse ikke kan nytte Dem."

„Jeg forlader ikke dem, der er betroet mig," sagde Wilder med Fasthed.

„Jeg troer, Master Wilder, eller jeg skulde vel snarere kalde Dem, Lieutenant Ark" — vedblev „Roveren," at de har i Sinde at spadse med min Godmodighed saalænge til De ikke mere staae til at redde."

„Handl som de vil: Jeg døer paa min Post, eller tager bort med dem i hvis Selskab jeg kom herhen."

„Det Bekiendskab, de praler af, Sir er ikke ældre end mit eget. Hvoraf veed De, at de helst vil have Dem til Beskytter? Jeg har bedraget mig selv og kun giort mine Hensigter liden Ære, dersom de har havt Grund til Klage, saalænge deres Lykke og Velbefindende har været betroet til mig. Tael, skiønne Pige; hvem skal være Deres Beskytter?"

„Forlad mig, forlad mig!" udbrød Gertrude og holdt Haanden for Øinene af Rædsel over det forførende

Smiil hvormed han nærmede sig, ret som om hun vilde undgaae Basiliskens tiltrækkende stirrende Blik. „O! er der Barmhiertighed i deres Hierte, saa lad os forlade Skibet."

Den mærkelige Selvbeherskelse uagtet, som det Væsen, hun saa ligefrem og af hele sin Siel hortstødte, i Almindelighed havde over sine Følelser, formaaede al hans Anstrengelse dog ikke at skiule den smertelige Ydmygelse han følte ved hendes Ord. Et koldt vildt Smiil foer over hans Træk i det han sagde med en Stemme han forgieves stræbte at dæmpe, —

„Jeg har stræbt efter denne Modbydelighed hos alle og dyrt kommer den mig nu til at staae! — De, Lady, og Deres elskværdige Myndling ere Deres egne Herrer. Dette Skib og denne Kahyt er til Deres Tieneste, og har De Lyst til at tage bort er der andre der vil tage imod Dem."

„Sikkerhed for vort Kiøn findes kun under Lovenes fredende Beskyttelse," sagde Madam Wyllys. „Gud give!" —

„Nok!" afbrød han, „De skal ledsage Deres Ven. Skibet vil ikke være tommere end mit Hierte, naar alle have forladt mig."

„Kaldte De?" spurgte en sagte Stemme bag ved ham, i saa klagende og blide Toner at de maatte naae hans Øre.

„Roderik," sagde han hastig, „Der er noget at bestille for Dig nede. Forlad os, kiære Roderik. Forlad mig lidt."

Derpaa gav han atter et Signal paa Gongonen, som om han ængstlig hastede med at giøre Ende paa denne Scene. Han gav Befaling til at føre Fid og den Sorte ned i Baaden, hvorhen han ogsaa sendte sine qvindelige Giesters lille Bagage. Saasnart disse saa Tilberedelser vare tilendebragte, førte han Gouvernanten med den høfligste Anstand igiennem det forbausede Mandskab ned til Siden og fik hende beqvemt bragt til Sæde i Baaden, tilligemed hendes Myndling og Wilder. De to Matroser satte sig ved Aarerne og taus tilvinkede han dem sit Farvel; derpaa forsvandt han for dem der betragtede deres nuværende Frigivelse ligesaalidt virkelig som deres sidste Fangenskab.

Trudslen om at Besætningen paa „Delphinen" vilde blande sig i Sagen, lød imidlertid endnu bestandig i Wilders Øren. Ved en utaalmodig Bevægelse bød han sine Følgesvende at bruge deres Aarer og styrede Baaden saadan en Cours der snarest kunde føre den bort fra Fribytternes Kanoner. I det han passerede under Agterspeilet af „Delphinen", lød et hæst Raab over Bølgerne og man hørte Røverens Stemme tale til Chefen paa „Pilen".

„Jeg sender Dem en Deel af Giesterne", sagde

han; „og iblandt dem, Alt det Guddommelige jeg har ombord.“

Overfarten var kort; og ingen af de Befriede havde endnu havt Tid til at ordne deres Tanker, førend de maatte op ad Siden paa Kronens Krydser.

„Gud hielpe os!“ udbrød Bignall i det han fik et Glimt af hans Giesters Kiøn giennem en Kanonport; Gud hielpe os begge To, Pastor! den unge forviltrede Knegt har her sendt os et Par Skiørter ombord; og dem kalder den gudsforgaaede Krop sit Guddommelige! Man kan da sagtens vide hvor han har faaet fat paa det Slags; men frisk Mod, Doctor; man kan saamæn i al Ærbarhed glemme Kiolen paa fem Favne Vand, veed De nok.“

Den muntre Latter, som den gamle Chef paa „Pilen“ satte op, forraadte hvor tilbøielig han var til at see igiennem Fingre med sin dristige Inferieurs tilsyneladende Frækhed og gav enhver, som hørte det, en Slags Forsikring om at ingen utidig Ængstlighed skulde forstyrre Øieblikkets Munterhed. Men da Gertrude blussende af den oprørte Sindsstemning, den foregaaende Scene havde sat hende i, og straalende i hele sin uskyldige Elskværdighed, viste sig paa Dækket, gned Veteranen sine Øine i en Forbauselse, som ikke vilde have været meget større, hvis et af de Væsener, „Røveren“ havde nævnet, virkelig var faldet ned til ham fra Skyerne.

„Den hierteløse Nidding!“ raabte den værdige Sømand, „at lede en saa ung og saa elskelig Pige paa gale Veie! Ha! saa sandt jeg lever, min Næstcommanderende! Hvordan er det, Master Ark! er det Miraklernes Dag idag?“

Et Skrig fra Gouvernantens inderste Siel, og et sørgmodigt Echo fra Præstens Læber, forhindrede flere Udbrud af hans Fortrydelse og Forundring.

„Saa sandt jeg lever,“ bemærkede denne og pegede paa den vaklende Skikkelse, der støttede sig til Wilder, „De tager feil af denne Dames Characteer, Capitain Bignall. Det er nu mere end tyve Aar siden, vi sidst saaes, men jeg borger med min egen for hendes Characteers Reenhed og Dyd.“

„Bring mig til Kahyten,“ hviskede Madame Wyllys. „Hvor ere vi, kiere Gertrude? Bring mig dog et Sted hen.“

Man opfyldte hendes Anmodning, og hele Gruppen unddrog sig Tilskuerne, som stimlede sammen paa Dækket. Her vandt den dybt bevægede Gouvernante atter noget af sin Fatning tilbage, og derpaa søgte hendes omkringspeidende Blik Præstens milde, sørgmodige Aasyn.

„Dette er et sildigt Møde, der saaer mit Hierte til at briste,“ sagde hun og trykkede den Haand, han gav hende, til sine Læber. „Gertrude, Du seer i denne Herre den Geistlige, som forenede mig med den Mand, der eengang udgiorde mit Livs Stolthed og Lykksalighed.“

„Sørg ikke over hans Skiebne," hviskede den ærværdige Præst og bøiede sig over hendes Stoel, med en Paarørendes Deeltagelse. „Han blev tidlig tagen fra Dem, men han døde saaledes, som alle der elskede ham, vilde have ønsket."

„Og han efterlod sig ingen, der til Amindelse om hans Fortrin, kunde bringe hans stolte Navn til Efterverdenen! Siig mig, kiære Merton, er ikke Forsynets Haand synlig i denne Tilskikkelse? Burde jeg ikke ydmyge mig for den, som en retfærdig Straf for min Ulydighed mod en øm, men ubøielig Fader?"

„Ingen tør vove at ransage den retfærdige Styrelses hemmelige Veie, der ordner alt. Det er nok, at vi lære at underkaste os hans Villie, der behersker Verden, uden at drage hans Retfærdighed i Tvivl."

„Men," sagde Gouvernanten med en Stemme saa dæmpet, at den forraadte, hvor stærkt hun følte Fristelsen til at forglemme hans Advarsel, „havde ikke eet Liv været nok? Skulde jeg berøves Alt?"

„Fat Dem, Frue! Hvad der er skeet har Gud tilskikket os i sin Viisdom, som i sin Barmhiertighed."

„Ja! Jeg vil forglemme alle mine Ulykker, kun ikke deres Anvendelse paa mig selv. Men hvor og hvorledes ere Deres Dage henrundne, ærværdige, trofaste Merton, siden den Tid?"

„Jeg er kun en ringe, ydmyg Hyrde for en ledig

Hiord," svarede den blide Geistlige med et Suk. „Jeg har besøgt mange fierne Have, og det har været min Lod, at træffe paa mange fremmede Ansigter, og endnu mere fremmede Naturer, paa min Vandring. Først for kort siden er jeg atter Øster fra kommen tilbage til den Deel af Kloden, hvor jeg først drog Aande; og med vore Foresattes Tilladelse tilbringer jeg nu en Maanedstid i en Mands Skib, hvis Venskab bærer en Dato, der endog er ældre end vort."

„Ja vel, Frue," svarede den værdige Bignall, hvis Følelser ikke endda var bleven sat saa lidt i Bevægelse ved den foregaaende Scene; „det er næsten et halvt Seculum, siden Præsten og jeg vare Drenge sammen, og vi har paa Togtet friskket op i mange gamle Erindringer. Jeg føler mig lykkelig ved at en Dame af saa fortræffelige Egenskaber er bleven En af vort Selskab."

„I denne Dame seer De en Datter af salig Capitain . . . . og Enke efter vor gamle Chef Contre-Admiral de Lacey's Søn," vedblev den Geistlige hurtigt, da han vidste, man bedre kunde stole paa hans Vens veltænkende Retskaffenhed, end paa hans Deeicatesse.

„Jeg kiendte dem begge; tappre Mænd og hele Sømænd vare de! Damen var velkommen, som Deres Veninde, Merton; men hun er det dobbelt, som den Mands Enke og den Mands Datter, De nævnede."

„De Lacey!" hviskede en bevæget Røst til Gouvernanten.

„Loven giver mig Ret til at bære dette Navn," svarede den, som vi skal blive ved at kalde ved sit paatagne Navn, og sluttede sin grædende Myndling længe og med Ømhed til sit Bryst. „Sløret er uventet draget tilside, kiære Pige, og jeg vil ikke længer dølge noget for Dig. Min Fader var Flag-Capitain. Tieneften nødte ham til, at lade mig være mere i Deres unge Slægtnings Selskab, end han vilde have giort, om han havde forudseet Følgerne. Jeg kiendte baade hans Stolthed og Armod altfor godt, til at vove at giøre ham til Herre over min Skiebne, og sidenefter forekom Skilsmissen fra de Lacey min Uerfarenhed endnu værre end min Faders Vrede. Vi bleve hemmelig forenede af denne Herre, og ingen af vore Paarørende vidste noget om denne Forbindelse. Døden" —

Stemmen forsagede hende og hun gav Præsten et Tegn, som om hun vilde bede ham blive ved.

„Herr de Lacey og hans Svigerfader faldt i eet og det samme Slag, een Maaned efter Vielsen," tilføiede Merton med dæmpet Røst. „Ikke engang De, kiære Frue, kiender de sørgelige Omstændigheder ved hans Død. Jeg var alene Vidne til den, thi man havde midt i Stridens Tummel overgivet dem begge To til mig. Deres Blod blandede sig og Deres Fader velsig-

nede uden at vide af det, sin Søn, i det han velsignede den unge Helt."

„O! jeg bedrog hans ædle Siel og haardt er jeg bleven straffet!" udbrød den sønderknuste Enke. „Siig mig, Merton, fik han nogensinde mit Giftermaal at vide?"

„Nei. Herr de Lacey døde først og ved hans Hierte, thi han elskede ham stedse som sin Søn; men ganske andre Tanker end unyttige Forklaringer sysselsatte dengang deres Sind."

„Gertrude," sagde Gouvernanten med en huul, angerfuld Røst, „kun i Underkastelse er der Fred for vort svage Kiøn; og ingen Lykkalighed uden i Lydighed."

„Nu er det forbi," hviskede den grædende Pige, „Alt er forbi, og forglemt. Jeg er Deres Barn — Deres egen Gertrude — det Barn, De har dannet."

„Harry Ark!" raabte Bignall, og rømmede sig saa stærkt at man kunde høre det ude paa Dækket, i det han greb sin forstenede Lieutenant i Armen og drog ham bort med sig. „Hvad Fanden gaaer af Gutten! De forglemmer at jeg endnu er ligesaa ubekiendt med Deres egne Hændelser som Hans Majestæts første Minister med Navigationen. Hvorledes gaaer det til at jeg finder Dem her som en Giest fra en Kongelig Krydser, medens jeg troede at De agerede Sørøver? Og hvorledes er det tankeløse adelige Skud kommet til saa godt Selskab og til saa stolt et Skib?"

Wilder drog et langt og dybt Suk, som den der vaagner af en behagelig Drøm og lod sig kun nødig drage fra et Sted hvor han med Ømhed følte at han kunde have dvælet for bestandig, uden at trættes.

Ni og tyvende Capitel.

Lad Seierherren sælge mine Been!
Shakspeare: Henrik V.

„Pilens" Chef og hans Næstcommanderende, den sidste synligen forvirret, vare komne op paa Skandsen inden nogen af dem sagde et Ord. Den sidstes Øie søgte allerførst det nærliggende Skib, og hans Blik var ikke ganske frit for det ubestemte stirrende Udtryk, som synes at betegne en øieblikkelig Forvirring af Sjælsevnerne. Men „Røverens" Skib laae der endnu med alle de øinefaldende og skiønne Proportioner i dets beundringsværdige Bygning. Istedetfor at ligge, magelig vuggende sig paa Søen, saaledes som han sidst forlod det, var der nu braset om for, og Seilene fyldtes af den friske Kuling og den stolte Bygning begyndte yndigt at skyde sig hen over Vandet, skiøndt ikke med synderlig Hurtig-

hed. Denne Manoeuvre havde imidlertid ikke det ringeste Udseende af Flugt. Tvertimod vare de høiere og lettere Seil beslaaede, og Folkene vare i dette Øieblik raskt ifærd med at nedfire de mindre Spir, der uundgaaelig udfordredes ved Tilsætningen af de Seil, der kunde have lettet Flugten. Wilder vendte sig bort med ængstlig Frygt; thi han vidste vel, at det var netop de Tilberedelser, kyndige Sømænd pleie at gjøre, naar de belave dem paa en fortvivlet Kamp.

„Ah, der gaaer Deres Sømand fra St. James, med sine tre Mersseil fyldte og Mesanen udhalet, som om han allerede havde glemt, at han skal skaffe til Middag hos mig, og at hans Navn findes i den ene Ende af Capitainslisten og mit i den anden," brummede den misfornøiede Signall. „Men han vil nok dreie rundt i rette Tid, tænker jeg, naar hans Appetit siger ham det er Skaffetid. Han kunde nok tone Flag i Nærværelsen af en Formand; hans Adelskab leed intet derved. Min Troe, Henry Ark, han haandterer de Nær smukt! Jeg svarer for at en eller anden brav Mands Søn er sat ombord hos ham som Guld-Amme i den Næstcommanderendes Person, og at vi under hele Maaltidet skal høre ham gjøre Vind over „hvorledes mit Skib gjør det" og „det taaler jeg aldrig ombord." Ha! er det ikke som jeg siger, Sir? Han har en dygtig Sømand til Næstcommanderende?"

„Der er Faa der forstaae Tingen bedre, end Capitainen selv, ombord paa det Skib," svarede Wilder.

„Han gjør Fanden heller! De har talt med ham om disse Sager, Master Ark, og han har lært nogle af „Pilens" Manoeuvrer. Jeg kan komme efter en Hemmelighed ligesaa gesvindt som en Anden."

„Jeg forsikrer Dem, Capitain Bignall, at det ikke baader nogen at stole paa denne ualmindelige Mands Uvidenhed."

„Ja, ja, jeg begynder at overhale hans Characteer. Den unge Laps er en Spøgefugl og har havt en Sømand til Bedste af hvad han kalder den gamle Skole. Har jeg Ret, Sir? Han har smagt Saltvand førend i Dag?"

„Han hører næsten hiemme paa Søen; thi han har tilbragt meer end tredive Aar der."

„Der har han narret Dem dygtig, Harry Ark. Jeg har jo hans egne Ord for, at han ikke fylder tre og tyve før imorgen."

„Paa min Ære, Sir, han har bedraget Dem."

„Det troer jeg ikke, Master Ark; det er noget der er lettere at prøve paa, end komme afsted med. Tre Snese og fire Aar lægge ligesaa megen Vægt til en Mands Hoved som til hans Hæle! Det er muligt, jeg kan have ansat hans Dulighed for ringe, men hvad Alderen angaaer kan der ikke være synderlig Feiltagelse.

Men hvor Satan styrer Knegten hen? Skal han først have Lov af hans Fru Moder, for at komme ombord og skaffe til Middag i en Orlogsmand?"

„Ja, han staaer virkelig fra os!" udbrød Wilder med en Hurtighed og Glæde, der vilde have vækket Mistanke hos en større Jagttager, end hans Chef.

„Hvis jeg ellers kiender Agter fra For, De har Ret," svarede den anden noget barsk. „Veed De hvad, Master Ark, jeg har isinde at lære den Laps Respect for hans Overmand, og lade ham giøre en lille Fart, der kan styrke hans Appetit. Det vil jeg, sandt for Herren, og lad ham saa ogsaa berette noget hiem om den Manoeuvre, i hans næste Rapport. Bras fuldt agter, Sir, bras fuldt. Eftersom denne velbyrdige Knøs har Lyst til at more sig med en Seiltour, saa kan han jo ikke blive fornærmet over, at andre ere i samme Lune."

Den vagthavende Lieutenant, hvem Befalingen blev givet, adlød, og strax efter begyndte „Pilen" ogsaa at skyde over Stævn, men i en Retning, lige modsat Delphinens. Den gamle Mand glædede sig høilig over sin Beslutning, og lagde sin Veltilfredshed for Dagen ved sit muntre Lune og lattermilde Væsen. Han var altfor sysselsat med det Skridt, han nylig havde giort, til strax at vende tilbage til den Gienstand, der for saa kort siden havde sysselsat ham meest, og det faldt ham heller ikke ind at fortsætte Samtalen, førend begge Skibe

havde ladet en vid Strækning af Søen imellem sig, i det ethvert af dem ganske jevnt og i al Mageligheb sty-rede sin egen Cours.

„Lad ham føre det ind i sin Journal, Master Ark," begyndte derpaa den ømfindtlige gamle Sømand, og kom atter hen til det Sted, Wilder ikke havde forladt siden. „Min Kok sender ham ikke Maden ombord, de der vil smage hans Retter, maa søge dem her. Ved Himlen, min Gut, han vil have et godt Stykke at roe, hvis han lægger bi over den Boug. Men hvorledes gik det til, at De kom ombord i det Skib? Jeg har jo ikke hørt det mindste om den Deel af Togtet."

„Jeg har liidt Skibbrud siden De sidst fik Brev fra mig."

„Hvad for noget!"

„Ulykken mødte mig ombord paa en Bristoler Cof-fardiemand, hvor jeg var fat over, som et Slags Prius-mester. — Han bliver ved at staae jevnt nordefter!"

„Lad den unge Laps gaae! desbedre Appetit vil han have til Aften. Og saa blev De taget op af Hans Majestæts Skib „Antelope". Ah, nu forstaaer jeg det Hele. De behøver blot at give en gammel Søbiørn sin Cours og sit Compas og han vil finde i Havn i den mørkeste Nat. Men hvorledes gik det til, at denne Master Howard lod som han ikke kiendte Deres Navn, Sir, da han saae det paa Officeersliften?"

„Ikke kiendte! Lod han som om han ikke kiendte? Maaskee" —

„Lad os ikke tale mere om den Ting, min brave Gut, lad os ikke tale mere derom," afbrød den betænksomme, men choleriske Chef. „Saadan Tilsidesættelse har jeg ogsaa truffet; men vi ere ophøiede over dem, Sir, langt ophøiede baade over dem og deres Uforskammenhed. Ingen behøver at skamme sig ved at have fortient sin Bestalling, som De og jeg har giort, baade i haardt og godt Veir. For Pokker, min Gut, har jeg ikke født een af disse Paddehatte en heel Uge, og da jeg siden efter stødte paa ham paa Londons Gader, stod han saa ikke og gloede tværs over Veien, op ad en Kirke, saa at en eenfoldig Mand gierne kunde troe, at det Dukkebarn vidste hvortil den var bygget. Naa tænk nu ikke mere paa det, Harry; der er saamænd hændet mig værre Ting, kan jeg forsikre Dem."

„Jeg gik under mit antagne Navn, da jeg var ombord i det Skib," tvang Wilder sig til at tilføie. „Ikke engang Damerne, som leed Skibbrud med mig, kiendte mig ved noget andet."

„Ah! det var fornuftigt; og saa det unge Skud vilde dog naar alt kom til alt, ikke skabe sig fornem og ikke kiendes ved Dem. Ih see Master Fid; velkommen tilbage til „Pilen"."

„Det har jeg allerede taget mig den Frihed at sige til mig selv, Deres Velbyrdighed," begyndte Mersegasten, som havde givet sig noget at bestille nær ved de

to Officerer paa en Maade der syntes at skulle gjøre dem opmærksomme paa ham. „Det er et dygtigt Skib, det der, og godt commanderet og stolt Mandskab, men jeg for min Part, der har et godt Rygte at tabe, jeg giver dog heller fare med et Skib, der kan vise sin Seilordre, naar den bliver ordentlig forlangt."

Wilder blev snart bleg og snart rød som den blussende Aftenhimmel, og han saae sig omkring til alle Sider, undtagen netop i den Retning, hvor han vilde have mødt sin gamle Vens forbausede Blik.

„Jeg er ikke ganske vis paa at jeg forstaaer Knegtens Mening, Master Ark. Enhver Officeer i Kongens Flode fra Capitainen og lige til Baadsmanden, det vil sige enhver Mand, som er betroet en almindelig Commando, fører sin Bemyndigelse til at handle som saadan med sig tilsøes, hvis han ikke vil finde sig i en ligesaa forkeert Stilling som om han var en Sørøver."

„Det er just det jeg sagde, Sir! men Skolegang og den lange Vane har udhalet Deres Velbyrdighed bedre med Ord. Guinea og jeg have tidt talt sammen derom, og det har mere end engang givet os nok at tænke paa, Capitain Bignall. „Sæt" siger jeg til den Sorte „Sæt at et af Hans Majestæts Skibe slumpede til at støde paa denne hersens Skude og vi skulde rage uklar med ham, siger jeg, hvad skulde da saadanne nogen, som vi, gjøre i saadan Tilskikkelse?" — „Ih," siger

den Sorte, „vi skulle staae ved vore Kanoner paa Master Harrys Side," siger han; og jeg sagde ham just heller ikke imod, men med hans og Deres Velbyrdigheds Tilladelse, tog jeg mig blot den Frihed at tilføie, at efter min fattige Mening vilde det være meget behageligere at blive slaaet ihiel i et ærligt Skib end ombord i en Sørøver."

„En Sørøver!" udbrød hans Chef med opspilede Øine og aaben Mund.

„Jeg har maaskee forsyndet mig mere end De kan tilgive, Capitain Bignall," sagde Wilder, „ved at tie saa længe; men naar De hører min Fortælling, vil der dog maaskee findes Omstændigheder, der kunne tale til mit Forsvar. Det Skib, vi her har i Sigte, er den berygtede Røde Røver. Nei hør mig, jeg besværger Dem ved al den Kiærlighed, De saalænge har viist mig, og døm mig saa, som De finder rigtig, men hør mig."

Wilders Ord, fremsagte alvorligt og mandigt, lagde Baand paa den choleriske gamle Sømands stigende Forbittrelse. Han hørte alvorlig og opmærksom paa den hurtige men tydelige Fortælling, som Lieutenanten skyndte sig at meddele; og før denne var færdig, havde ogsaa han hengivet sig til de i Sandhed ædle Følelser, der havde giort at den unge Mand saa ugierne vilde forraade dens farlige Characteer, der havde handlet saa ædelmodig mod ham. Enkelte stærke og som man kunde

kalde dem, sømandsmæssige Udbrud af Forbauselse og Beundring afbrød leilighedsviis Fortællingen; men i det Hele holdt han dog sin Utaalmodighed og sine Følelser i Tømme, og det paa en Maade, der var temmelig mærkelig, naar man tilbørlig betragter hans Temperament.

„Det er i Sandhed vidunderligt!" udbrød han, da den anden havde endt sin Beretning, „og det er tituſinde Ulykker, at en saa honet Karl skal være saadan en arrig Kieltring. Men vi kan dog ikke lade ham slippe, Harry; vor Fædrenelandskierlighed og vor Samvittighed forbyder det. Vi maae vende og staae efter ham; og kan gode Ord ikke bringe ham til Raison, saa seer jeg ingen anden Udvei end at slaaes."

„Jeg frygter for det er ikke mere, end vor Skyldighed, Sir," svarede den unge Mand med et dybt Suk.

„Det er en Samvittighedssag. Naar alt kommer til alt, saa er den Snakkebroer, han sendte ombord til mig, dog ikke nogen Capitain! men det var dog umuligt at han kunde føre mig bag Lyset hvad Mine og Anstand angaaer, de var dog som en Gentlemans. Jeg svarer for, det har været en eller anden forloren Søn af god Familie, ellers vilde han aldrig have ageret Junker saa godt. Vi maa holde hans Navn hemmeligt, vi maa holde hans Navn hemmeligt, Master Ark, for at det ikke skal geraade hans Familie til Vanære. Vore aristocratiske Støtter, om de endog ere lidt revnede og

forfaldne, ere dog naar alt kommer til alt, Thronens Piller og det passer sig ikke at vi lader den simple Mands Øine kige formeget ind i deres fordærvede Tilstand."

„Den Person, der aflagde Besøg ombord i „Pilen" var Røveren selv."

„Ha! den „Røde Røver" ombord i mit Skib, lige i mine Øine!" udbrød den gamle Beghelt i en Slags ædel Afsky. „Nei nu behager De at drive Gjek med min Godmodighed."

„Jeg maatte da forglemme tusinde Forpligtelser, inden jeg kunde blive saa fræk. Jeg forsikkrer Dem høitidelig, Sir, det var ingen anden."

„Det er ubegribeligt! næsten et Mirakel! Jeg maa tilstaae, hans Forklædning var ganske fuldkommen, siden han kunde føre mig bag Lyset, der saa godt forstaaer mig paa Menneskers Ansigt. Jeg saae ikke noget til hans børstede Knebelsbarter og hørte ikke noget til hans Stemme og lagde ikke Mærke til nogen af disse monstrøse vanskabte Former, som man i Almindelighed tillægger ham."

„Alt dette er kun Forbedringer, der skyldes det almindelige Rygte. Jeg frygter, Sir, at vore frækkeste, vore farligste Laster findes ofte under det behageligste Udvortes."

„Men han er jo dog ingen Kæmpe, Sir!"

„Hans Legeme er ikke stort, men det indeslutter en Kæmpesiæl."

„Og troer De, Master Ark, at det Skib er det samme, der sloges med os ved Foraars Jevndøgn?"

„Jeg veed det."

„Hør, Harry, for Deres Skyld, vil jeg være ædelmodig mod den Kieltring. Engang undgik han mig ved Tabet af en Stang og fordi det tegnede til en Storm, men her har vi en god frisk Kuling, som man nok tør stole paa, og smuk jevn Søe. Han er altsaa min, saasnart jeg vil; — for jeg tænker ikke han har alvorlig i Sinde at løbe sin Vei."

„Jeg frygter, nei," svarede Wilder, og forraadte saaledes, sig selv ubevidst, sit Ønske ved sine Ord.

„Slaaes kan han jo ikke med noget Haab om et godt Udfald; og da han synes at være en ganske anden Person, end jeg havde troet, saa vil vi forsøge hvad Underhandlinger formaae. Vil De paatage Dem at bringe ham mine Forslag? — eller skulde han maaskee angre sit Maadehold."

„Jeg borger med mit Liv for hans Paalidelighed," udbrød Wilder ivrig. „Lad en Kanon fyres af i Læ. Husk paa, Sir, at alle Signaler maae være venskabelige — et Fredsflag heises paa Stormasten, og jeg vil vove Alt for at føre ham tilbage til Selskabet."

„Det vilde, ved St. Georg, i det mindste være

en christelig Gierning," svarede Chefen, efter et Øieblikks Eftertanke; „og gaaer vi endog, hvis den lykkes os, glip af Ridderskabet hernede, min Gut, saa vil der være klaret des bedre for os deroppe."

Ikke saasnart havde „Pilens" varmtfølende og maaskee lidt for godmodige Chef i Forening med hans Næstcommanderende bestemt sig til denne Forholdsregel, før de begge ivrig gave sig ifærd med hvad der kunde sikkre dem et heldigt Udfald. Roret blev lagt i Læ; og i det Skibet løb op i Vinden, lynede en Flamme fra dets læ Bougport, og sendte den brugelige venskabelige Meddelelse over Vandet, at de, der commanderede, vilde tale med dem, der førte det i Sigte værende Skib. I samme Øieblik saaes et lille sneehvidt Flag vaie paa den høieste af alle Toppene, medens Englands Flag nedfiredes fra Gaffelen. Nu paafulgte et Øieblikks forventningsfulde Spænding hos dem, der havde givet Befaling til disse Signaler. Men den endtes snart. En Røgsky drev for Vinden fra Røverens Skib og derpaa naaede det dæmpede Knald af den svarende Kanon huult deres Øren. Et Flag, ligt deres eget, flagrede høit tilveirs, som en Due, der slaaer med Vingerne; men intet Mærke heisedes der, hvor Flaget, der tilkiendegiver en Krydsers Landsmandskab, sædvanlig pleier at sees.

„Den Knegt er dog saa beskeden, intet Flag at tone i vor Nærværelse," sagde Bignall og udpegede denne

Omstændighed for sin Vaabenbroder, som et gunstigt Omen for deres Plan. „Vi vil holde efter ham indtil vi kommer ham paa en rimelig Afstand og saa gaaer De i Fartøiet."

I Overeensstemmelse med denne Beslutning, gik Pilen overstag og flere Seil tilsattes, for at paaskynde dens Fart. Da de vare komne paa halv Kanonskuds Distance, giorde Wilder Chefen opmærksom paa det Passende i at holde sig i slig Afstand for at undgaae Udseendet af Fiendtlighed. Strax sattes Fartøiet i Vandet og bemandedes; et Parlementairflag reistes i Bougen paa det, og der blev rapporteret at Alt var klart til at modtage Sendebudet.

„De kan give ham denne Fortegnelse paa vor Styrke, Master Ark; for, da det er en fornuftig Mand, saa vil han see, at Fordelen er paa vor Side," sagde Chefen efterat han havde udtømt sine mangfoldige tidt gientagne Instructioner. „Jeg mener De kan love ham Benaadning for hvad der er skeet, forudsat han indlader sig paa alle mine Betingelser; i ethvert Tilfælde kan De sige, at der skal blive anvendt al muelig Indflydelse for i det mindste at vaske ham selv aldeles reen. Gud være med dig, min Gut! Siig ikke noget om hvad Skade vi leed i den sidste Marts-Affaire; for — ih — du veed jo at det blæste haardt af en Jevndøgnsstorm. Farvel! og god Lykke!"

Fartøiet satte af fra Skibet, da han sluttede, og faa Minuter efter var den lyttende Wilder for langt borte til at kunne høre flere formanende Ord.

Medens de roede hen til det endnu fierntliggende Skib, havde vor Eventyrer Tid nok til overveie den besynderlige Stilling, hvori han befandt sig. Et Par Gange betog en lille Urolighed hans Sind med Hensyn til Klogskaben af det Skridt, han var ifærd med at giøre; men Erindringen om den Mands høie Følelser, han havde kastet sin Lid til, reiste sig atter tidsnok til at hindre Frygten fra at faae Overhaand hos ham. Uagtet hans vanskelige Stilling blev dog den characteristiske Interesse for hans Fag, som sielden slumrer i en dygtig Søemands Bryst, stærk vækket som han nærmede sig Røverens Skib. Stængernes fuldendte Symmetrie, den frie Bygnings yndige Op- og Ned-Duvninger, som om den vagede liig en Søfugl paa Passatens lange, regelrette Dynninger, og de fine Stængers yndige Svingninger, i det de bevægede sig paa det blaae Dække, der giennemkrydsedes af den indviklede Takkelage, alt dette gik ikke tabt for et Øie, der ei mindre forstod at bedømme det Heles Orden, end at beundre selve Gienstandens Skiønhed. Det er en høi, fiin Smag, Sømanden opnaaer ved at studere en Maskine, Alt har forenet sig til at anbefale, og som kan sammenlignes med den Følelse, Konstneren erhverver sig ved nøie og længe at

betragte Oldtidens ædle Mindesmærker. Den lærer ham at opdage de Ufuldkommenheder, der kunne undgaae det mindre dannede Blik; og den forhøier den Fornøielse, hvormed et Skib betragtes paa Søen, ved at lade Siælen deeltage i Sandsernes Nydelse. Det er denne mægtige Fortryllelse (ufattelig for den, der lever paa Landjorden), som danner det hemmelige Baand, der omslynger saa tæt Søemanden og hans Skib, og som ofte bringer ham til at sætte samme Priis paa dets Egenskaber, som paa en Vens Dyder, ja giør ham næsten ligesaa forelsket i hans Skibs skiønne Proportioner, som i hans Elskerindes. Ogsaa andre kunne have forskiellige livløse Gienstande for deres Beundring; men ingen af deres Følelser trænger saa aldeles ind i deres hele Væsen, som den Kierlighed, Søemanden med Tiden kan komme til at føle for sit Skib. Det er hans Hiem, Gienstanden for hans bestandige ofte piinlige Interesse, hans Paulun og hyppigen Kilden til hans Stolthed og Fryd. Eftersom det i Seilads eller Manoeuvre, i Kamp eller mellem Grunde og i Storm opfylder eller skuffer hans heitstemte Forventninger, blive gode eller uheldige Egenskaber det tillagte, hvilke i Virkeligheden ligesaa ofte maae henføres til Styrmandens Dueligbed eller Ukyndighed, som til nogen Eiendommelighed ved Bygningen selv. I Søemandens Øine høster Skibet stedse Lykkens Laurbær eller Nederlagets og Ulykkens

Banære; og hænder det Modsatte da bliver Udfaldet betragtet som en usædvanlig Afvigelse fra Skibets almindelige Characteer, som om Skibet aldeles besad Evne og Villie til at styre sig selv.

Skiøndt Wilder ikke i den Grad, som de Ringere i Faget, havde indsuget disse overtroiske Fordomme, var han dog heist modtagelig for hvad der gier Indtryk paa en Sømand. Ja saa stærk rørte disse Følelser sig i ham, at han for et Øieblik glemte sit vanskelige Ærinde som han kom nærmere hen til det Skib, der med Rette kunde giøre Fordring paa at kaldes Havets Perle.

„Lig paa Aarerne, Manne!" sagde han og giorde Tegn til Folkene at ligge stille med Fartøiet; „Lig paa Aarerne! — Har du nogensinde seet stoltere Master i en Skude, Master Fid, eller Seil, som stode bedre kant eller var smukkere?" Skamfilingsgasten, der var agterste Mand i Otte-Aares-Jollen, saae over Skulderen og i det han i sin Mund flyttede en Klump, der saae ud som Forladningen til en Kanon, fra den ene Side til den anden, nølede han ikke med Svaret ved en Leilighed, hvor der saa ligefrem blev spurgt ham om hans Mening.

„Det er mig det samme, hvem der hører det," sagde han, „for enten det er ærlige Folk eller Kieltringer i Skuden der, saa sagde jeg til dem paa Bakken ombord i Pilen, i de første fem Minuter jeg var iblandt dem, at de kunde være i Spithead en heel Maaned og endda

ikke faae en Reisning og Gods at see, saa let og dog handelig, som ombord i den Hartloper. Hendes Under-Reisning er indsvigtet som det kunde være Lene Flinks Livstykke, naar hun har taget et godt Tag i Tallierebet, og der er ikke en eneste Blok, som seer større ud paa sit Sted end Øinene i Tøsens eget smukke Fiæs. Den Smule Blok til Fokke-Brasen, her nærmest, den har en vis Mand, hans Navn er ellers Richard Fid, indstroppet, og Durhovedet paa Storstaget, det er da af Guinea her; og omendskiøndt han er kun en Neger, saa siger jeg dog det er sømandsmæssig giort"

„Hun er smuk i alle sine Dele!" sagde Wilder og sukkede dybt. „Ro væk, Gutter, ro til! Troer I jeg er kommen her for at faae Lodskud midt paa Havet."

Folkene foer sammen ved deres Lieutenants barske Røst og et Øieblik efter var Baaden paa Siden af Skibet. De mørke, truende Blik, Wilder mødte da hans Fod traadte op paa Dækket, bragte ham til at standse et Øieblik inden han gik længer frem imellem Mandskabet. Men „Røverens" Nærværelse (han stod paa Skandsen med sin eiendommelige stolte bydende Mine), gav ham Mod til at gaae frem, efter et Ophold, der dog var altfor kort til at vække Opmærksomhed. Han vilde just aabne Læberne, da et Vink fra den anden bragte ham til at tie indtil de begge vare komne ned i Kahyten.

„Mistanke er vaagnet blandt mine Folk, Master

Ark," begyndte „Roveren", da de saaledes vare blevne ene og gav det Navn han brugte en skarp og betydningsfuld Betoning. „Der rører sig Mistanke iblandt dem, skiøndt de neppe endnu veed hvad de skal troe. Begge Skibenes Manoeuvrer have ikke været saadanne, som de ere vante til at see, og det mangler ikke paa Stemmer, der hvidske Ting, der temmelig skade Deres Interesse. De har ikke giort vel i, Sir, atter at komme tilbage imellem os."

„Jeg kom efter min Chefs Ordre og under Flagets Beskyttelse."

„Vi raisonnere kun slet, naar der er Tale om den verdslige Lovs Distinctioner og forstaaer os maaskee ikke rigtig paa Deres nye Characteers Rettigheder. Men," tilføiede han strax, med Værdighed, „dersom De har noget Budskab, saa antager jeg, det er til mig."

„Og ikke for nogen anden. Vi ere ikke alene, Capitain Heidegger."

„Bryd Dem ikke om den Dreng; han er døv naar jeg befaler det."

„Jeg ønskede at meddele blot Dem det Tilbud jeg bringer."

„Denne Mast er ikke mere bevidstløs end Roderik," sagde den anden roligt, men med Bestemthed.

„Jeg maa da tale, under enhver Betingelse. — Chefen af hiint Skib, som farer i vor kongelige Herres,

Georg den Andens Tieneste, har befalet mig at meddele følgende Forslag til Deres Overveielse: Under den Betingelse at De vil overgive dette Skib, med hele dets Forraad, Armatur og Krigsammunition i uskadt Stand, vil han lade sig nøie med at tage ti Gidsler af Deres Mandskab efter Lodkastning, Dem selv og endnu en anden af Deres Officerer, og saa enten tage de øvrige i Kongens Tieneste eller lade dem søge sig en anden mere hæderlig og som det nu synes en mere sikker Levevei."

„Det kalder man fyrstelig Ædelmodighed! Jeg burde falde ned og kysse Dækket for den, hvis Læber fremfører saa naadige Toner!"

„Jeg gientager blot min Chefs Ord," vedblev Wilder. „Hvad Dem selv angaaer, lover han fremdeles, at han skal bruge sin Indflydelse for at skaffe Dem Pardon, under den Betingelse, at De forlader Søen og for stedse giver Afkald paa Navnet af en Engelskmand."

„Det sidste er allerede skeet: Men tør jeg vide Aarsagen til at man viser Den en saadan Mildhed, hvis Navn saalænge har været banlyst blandt Menneskene?"

„Capitain Bignall er underrettet om hvor ædelmodig De har behandlet hans Officeer samt Datteren og Enken af to gamle Vaabenbrødre. Han tilstaaer, at Rygtet ikke har været retfærdigt mod Dem."

Med stor Anstrengelse dæmpede Tilhøreren det Glimt

af Henrykkelse, der foer over hans Træk; det lykkedes ham imidlertid udvortes at vise sig rolig og ubevægelig.

„Han er bleven bedraget, Sir" — svarede han koldt, som om han vilde opmuntre den anden til at blive ved.

„Alt det maa han tilstaae. Og en Fremstilling af denne almindelige Vildfarelse for vedkommende Autoriteter vil kunne skaffe den belovede Tilgivelse for det Forbigangne, og, som han haaber, lysere Udsigter i Fremtiden."

„Og anfører han ingen anden Grund, end sit Godtbefindende, for at jeg skulde gjøre en saa voldsom Forandring i alle mine Sædvaner, for at jeg skulde forlade et Element, der er bleven mig ligesaa nødvendigt som det, jeg indaander, og i Særdeleshed, for at jeg skal give Afkald paa det skrydende Privilegium at kalde mig en Britte?"

„Jo. Denne Angivelse af en Styrke, som De frit kan examinere med Deres egne Øine om De har Lyst, maa overtyde Dem om at det er forgieves at ville gjøre Modstand, og vil, som han haaber, bringe Dem til at modtage hans Tilbud."

„Og hvad er Deres Mening?" spurgte den anden, med et betydningsfuldt Smiil og en særegen Betoning, da han rakte Haanden ud for at modtage den skrevne Fortegnelse. „Men jeg beder om Forladelse," tilføiede han hurtig, og hans Ansigt blev ligesaa alvor-

ligt som den andens. „Jeg spøger, og Øieblikket fordrer dog den største Alvor."

„Røverens" Øie løb hurtig over Papiret og standsede een eller to Gange med et svagt Udtryk af Interesse ved enkelte Punkter, der syntes meest at fortiene hans Opmærksomhed.

„Finder De Overmagten saadan, som jeg allerede tidligere har givet Dem Anledning til at troe?" spurgte Wilder, da den andens Blik hævede sig fra Papiret.

„Ja".

„Maa jeg nu bede Dem om Svar paa Tilbudet?"

„Siig mig først hvad deres eget Hierte raader? det er kun en andens Ord".

„Capitain Heidegger", sagde Wilder og rødmede, „jeg har ikke ifinde at skiule, at havde denne Sendelse beroet alene paa mig, vilde den været bleven affattet i andre Udtryk; men som den, der endnu dybt bevarer Erindringen om Deres Ædelmodighed, som den, der forsætlig ikke engang vilde forlede sin Fiende til at foretage sig en vanærende Handling, trænger jeg paa Antagelsen. De maa tilgive mig naar jeg siger, at jeg efter hvad jeg nylig har erfaret, har Aarsag til at troe, at De allerede indseer, at hverken det Rygte, De gierne vilde ønske at erhverve Dem, ei heller den Tilfredshed, alle Mennesker attraae, kan findes paa Deres nærværende Løbebane."

„Jeg havde ikke troet at finde en saa stor Casuist i Master Henry Wilder. Har De mere at foredrage, Sir?"

„Nei," svarede „Pilens" skuffede og bedrøvede Sendebud.

„Jo vist, har han," sagde en dæmpet men bevæget Røst bag ved „Røveren," og som mere syntes blot at henaande Stavelserne, end at turde yttre dem høit; „han har endnu ikke forebragt den anden halve Deel af sin Sendelse, eller ogsaa har han paa en beklagelig Maade forglemt den hellige Tillid!"

„Drengen drømmer undertiden" afbrød „Røveren" ham smilende med et vildt, forvirret Blik. „Ofte giver han sine meningsløse Tanker en Form ved at inklæde dem i Ord."

„Mine Tanker ere ikke meningsløse," vedblev Roderick med høiere og langt dristigere Stemme. „Er hans Siælefred og Lykksalighed Dem kiær, saa forlad ham ikke endnu. Forehold ham sit høie, ædle Navn, sin Ungdom; tael om det yndige og dydige Væsen, han engang saa inderlig elskede, og hvis Minde han endnu tilbeder. Tael med ham om alt dette og saaledes som De kan tale; og, saa sandt jeg lever, hans Øre vil ikke forblive lukket og hans Hierte kan ikke forblive følesløst for Deres Ord."

„Drengen er vanvittig!"

„Jeg er ikke vanvittig; men bliver jeg det, saa er det over deres Forbrydelser og deres Fare, som jeg elsker. O! Master Wilder, forlad ham ikke. Siden De er kommen iblandt os, er han nærmere hvad han engang var, end før. Tag dette ulykkelige Document bort, Trudsler giør ham endnu mere forhærdet: Giør ham Forestillinger som en Ven; men haab intet som en Hevnens Tiener. De kiender ikke hans frygtelige Natur, ellers vilde De ikke forsøge at standse den rivende Strøm. Nu — tael nu til ham; thi see, hans Die bliver allerede mildere."

„Det er en Ynk at være Vidne til hvor det rabler for Dig."

„Havde min Aand aldrig faret mere vild end i dette Øieblik, Walter, vilde jeg ikke havt nødig at bede en anden tale imellem Dig og mig! Mine Ord vilde da have været agtede, og min Stemme vilde da have været stærk nok til at blive hørt. Hvorfor tier De? En eneste lykkelig Stavelse vilde nu redde ham."

„Drengen har faaet en Forskrækkelse i Livet ved at tælle disse Kanoner og alt dette Mandskab, Wilder. Han er bange for Deres salvede Herres Vrede. Gaa; giv ham en Plads i Deres Baad og anbefal ham til Deres Chefs Naade."

„Bort, bort!" raabte Roderik. „Jeg skal ikke, jeg vil ikke, kan ikke forlade Dem. Hvem har jeg tilbage i denne Verden uden Dem?"

„Ja," vedblev „Røveren" hvis tvungne Rolighed nu havde forandret sig til en dyb, sørgmodig Eftertanke; „saaledes vil det virkelig være bedre. See her er meget Guld; og De vil anbefale ham til den sieldne Dames Omsorg som allerede har bevogtet en neppe mindre hielpeløs, men maaskee mindre —"

„Skyldig! sig kun Ordet rask ud, Walter. Jeg har fortient det, og skal ikke gyse tilbage ved at høre det udtalt. See," sagde han, og tog den tunge Pose, som var bleven holdt hen til Wilder, og holdt den høit op over sit Hoved med Haan, „dette kan jeg kaste bort fra mig; men det Baand, der binder mig til Dem, skal aldrig briste."

Som Drengen talede saaledes, nærmede han sig et aabent Vindue i Kahyten; man hørte et Pladsk i Vandet og en Skat, som kunde have tilfredsstillet denne Verdens jevne Fordringer, var for stedse tabt for dem, der havde givet den Værd. „Pilens" Lieutenant vendte sig hurtig om for at formilde „Røverens" Heftighed; men hans Øie kunde ikke spore anden Bevægelse i den fredløse Anførers Træk, end en Medynk, der skinnede igiennem hans rolige, uforandrede Smiil.

„Roderik vilde blive en slet Skatmester," sagde han. „Endnu er det dog ikke for sildig at give ham tilbage til sine Venner. Tabet af Guldet kan blive erstattet; men skulde der tilstøde Drengen nogen alvorlig Ulykke, vilde jeg aldrig mere faae min Sindsroe igien."

„Saa behold ham hos Dem," mumlede Drengen, hvis Heftighed tilsyneladende havde udtømt sig selv: „Gaa, Master Wilder, gaa; Deres Baad venter; en længere Tøven vilde være unyttig."

„Jeg frygter det!" svarede vor Eventyrer, som under den foregaaende Samtale med mandig Medynk, afvendt havde holdt sit Øie fæstet paa Drengens Træk; „jeg frygter det høilig! — Da jeg er en andens Sendebud, Capitain Heidegger, saa maa De give mig et Svar paa mit Forslag."

„Roveren" tog ham ved Armen og førte ham hen saa han kunde see ud. Derpaa pegede han op tilveirs, lod Wilder bemærke de faa Seil, han førte og sagde i en jevn Tone: „De er en Sømand, Sir, og kan af dette Syn dømme om mit Forsæt. Jeg vil hverken søge eller undgaae Kong Georgs pralende Krydser.

Tredivte Capitel.

— — — — Ansigt med Ansigt
Bring du mig denne — — Fiende;
Sæt ham, saa jeg kan naae ham med mit Sværd,
Og Himlen ham forlade om han slipper!

Shakspeare: Macbeth.

„De bringer mig Søroverens taknemmelige Antagelse af

mit Tilbud!" raabte „Pilens" heftige Chef til sit Sendebud, da dennes Fod atter betraadte hans Dæk.

„Jeg bringer kun Trods!" lød det uventede Svar.

„Kom De frem med Fortegnelsen? De har sikkert ikke forglemt et saa vigtigt Document!"

„Jeg har intet forglemt af hvad den varmeste Interesse for hans Redning kunde anføre, Capitain Bignall. Men Chefen paa dette fredløse Skib afslaaer desuagtet at laane Øre til Deres Betingelser."

„Han bilder sig maaskee ind at Pilen mangler nogen af dens Rundholter," svarede den hidsige gamle Sømand, og bed Læberne sammen med et Udtryk af krænket Stolthed; „og haaber at undslippe ved at presse Seil paa sin egen lette Skude."

„Ligner det Flugt?" spurgte Wilder og viste ud imod det nærliggende Skibs næsten nøgne Stænger og ubevægelige Skrog. „Det Yderste, jeg kan opnaae, er at han ikke vil være den Angribende."

„Det er, ved St. George, en naadig ung Mand! og som skulde lovprises for sit Maadehold! Han vil ikke løbe sit ulovlige Røver-Compagnie ind under en britisk Orlogsmands Kanoner, fordi han skylder sin Herres Flag en lille Smule Ærbødighed. Vi vil erindre den Omstændighed, Master Ark, naar vi blive forhørte ved Old Bailey. Sæt Mandskab ved Kanonerne, Sir, og vend rundt for Vinden om, for at vi kan faae Ende

paa alle disse Narrestreger, eller vi faaer kanskee en Baad ombord for at examinere vore Papirer."

„Capitain Bignall," sagde Wilder og førte sin Chef længere bort fra de Undergivnes Øren, „jeg tør gjøre en Smule Fordring paa Opmærksomhed med Hensyn til de Tienester, jeg har havt Leilighed til at vise under Deres Øine og efter Deres Befaling. Dersom mit foregaaende Forhold giver mig Ret til at raade en Mand af Deres store Erfarenhed, saa tillad at jeg anmoder om et kort Ophold."

„Ophold! Nøler Henry Ark, naar Kongens Fiender, ja hvad der er mere, naar Menneskeslægtens Fiender trodser ham til at gjøre sin Pligt!"

„De misforstaaer mig, Sir. Jeg nøler, for at det Flag, under hvilket vi seile, kan blive pletfrit, og ikke for at undgaae Kampen. Vor Fiende, min Fiende, veed at han til Giengield for sit udviste Ædelmod kun har en mild Behandling at vente, hvis han skulde blive vor Fange. Imidlertid beder jeg om Tid, Capitain Bignall, til at berede „Pilen" til en Kamp, der vil sætte alle dens med Berømmelse omtalte Kræfter paa Prøve, og for at sikkre os en Seier, der sandelig ikke vil kiøbes let."

„Men hvis han nu undløber" —

„Jeg sætter mit Liv i Pant paa, det vil han ikke. Jeg kiender ikke alene Manden men veed ogsaa, hvor forfærdelige hans Forsvarsmidler ere. En lille halv Time

vil sætte os i den nødvendige Stand og vil hverken geraade vort Mod eller vor Klogskab til Skam."

Veteranen gav kun nødig sit Samtykke, og det først efter at han havde brummet endeel om den Vanære, det var for en britisk Orlogsmand ikke at løbe paa Siden af den frækkeste Sørøver, der nogensinde havde flydt paa Havet, og sprænge ham ud af Vandet med eneste glat Lag. Wilder, som var vant til de godmodige, til Standen hørende Pralerier, hvormed den Tids Sømænd ofte brugte paa en eiendommelig Maade at krydre deres iøvrigt faste og mandige Adfærd, lod ham beklage sig saa meget han vilde, medens han selv var sysselsat med hvad han vidste nu var af den største Vigtighed, en Tienesteforretning, der, efter den Post, han beklædte, netop paalaa ham.

Ordren: „Klart Skib overalt" blev atter given og modtaget med den glade Stemning, hvormed Matroserne ere vante til at byde hver enkelt af de vigtigere Forandringer i deres urolige Liv velkommen. Der var imidlertid kun lidet tilbage at ordne; thi de fleste af de foreløbige Tilberedelser vare der endnu fra Skibenes første Møde. Dernæst blev Mandskabet trommet til Kanonerne, og de alvorligere, frygtelige Tilberedelser til den nære Kamp foretagne. Og da nu alt dette var ordnet, hver Kanon havde sit Mandskab, Folk vare forbeelte ved Braserne, og Officererne vare paa deres

forskiellige Poster paa Batteriet, o. s. v. saa bleve Agterseilene fyldte og Skibet atter sat i Bevægelse.

I denne korte Mellemtid laae Søroverens Skib i en halv Qvartmils Afstand, aldeles stille, uden at forraade den ringeste Interesse for dets fiendtlige Naboes ganske tydelige Bevægelser. Men da „Pilen" nu atter saaes at røre sig, og efterhaanden at forstærke sin Fart indtil Vandet samlede sig for dens Boug i en lille boblende Skumbølge, faldt ogsaa det andet Skib af fra Vinden. Mersseilet fyldtes, og man fik Skroget under Commando ved at faae Fart paa det. „Pilen" heisede nu igien det store Flag under Gaffelen, der var bleven halet ned under Parlementeringen, og som seierrig havde vaiet giennem tusinde Farer og Batailler. Fra Modstanderens Gaffel blev derimod ikke viist noget Flag til Svar.

Begge Skibene „giorde nu Fart," som det hedder i Søsproget, og vogtede paa hinandens Bevægelse med ligesaa mistroiske Blikke, som om de havde været to rivaliserende Uhyrer fra Dybet, der begge søge at skiule for hinanden de Manoeuvrer, de have ifinde. Wilders opmærksomme, alvorlige Mine, havde ikke forfeilet sin Virkning paa den retsindige Sømand, der commanderede „Pilen"; og han var nu ligesaa tilbøielig som den Næstcommanderende til i Mag og med den tilbørlige Forsigtighed at nærme sig til Kampen.

Dagen havde indtil nu været skyfri og en Hvæl-

ving af et renere Blaa havde aldrig været udbredt over Havet, end den Bue, der nu i flere Timer havde svævet over vore Sø-Eventyreres Hoveder. Men som om Naturen vrededes over deres nærværende blodige Planer, blandede en fort truende Masse af Dunster Himmel og Hav med hinanden i en modsat Retning af Luftens stadige Strømning. Disse velbekiendte og ildevarslende Tegn undgik ikke Mandskabets Opmærksomhed paa de fiendtlige Skibe, men Faren ansaae man endnu altfor fiern til at afbryde den høiere Interesse, man følte for det forestaaende Slag.

„Der kommer en Byge op i Besten," sagde den erfarne og forsigtige Bignall og viste paa de mørke Tegn i det han talede; „men vi kan gjøre det af med Søroveren, og faae alting klar igien, førend det kan arbeide sig op mod Vinden."

Wilder var enig med ham; thi ogsaa hans Barm svulmede nu af høi Følelse for sin Stand, og en ædel Kappelyst havde nu overvældet Følelser hos ham, der muligen vare fremmede for hans Pligt, hvor naturlige de end vare for en saa kiærlig Siæl som hans.

„Søroveren" tager endog sine Boven-Bram-Stænger ned!" raabte den unge Mand; „det lader til at han troer Veiret meget ilde."

„Vi vil ikke følge hans Exempel; for han vil nok ønske han havde dem tilveirs igien, naar vi har ham vel under vore Kanoner. Ved St. Georg har han ikke

en herlig Skude under sig! Lad falde Storseilet, Sir; ned med det, eller det bliver Nat inden vi kommer paa Siden af den Knegt."

Befalingen blev adlydt; og „Pilen", der følte det mægtige Tryk, forøgede sin Fart som et levende Væsen, der paa ny bliver drevet frem enten af Frygt eller Længsel. Den havde nu faaet Modstanderen under den Lu-Laaring uden at samme Modstander havde viist den ringeste Attraae efter at forhindre den i at opnaae saa væsentlig en Fordeel. Tvertimod, blev „Delphinen" ved, medens den aldeles ikke forandrede sin Seilføring, at tage alt Boven-Bramgodset til Dæks, for at formindske Vægten paa de rankende Master saa meget som mulig til Skrogets større Sikkerhed. Afstanden imellem dem var efter Bignalls Mening endnu bestandig for stor til at begynde Kampen, medens den Lethed, hvormed hans Modstander avancerede, eller (i Sosproget) skiød over Stævn, truede med at forhale det vigtige Øieblik paa en urimelig Maade, eller at tvinge ham til at presse med saa mange Seil, at det kunde blive besværligt, naar Skibet indhylledes i Røg og der i en Fart skulde manoeuvreres i Kampens Hede.

„Vi vil pirre hans Stolthed, Sir, siden De mener det er en Mand af Ære," sagde Veteranen til sin trofaste Medhielper: „Fyr en Kanon af for ham til Luvart og viis ham et andet af hans Konges Flag."

Knaldet af Kanonen og Udfoldningen af endnu

re af Englands Felt, hurtig efter hinanden fra forskiellige Sider af „Pilen", lod ikke engang til at blive bemærkede ombord paa den tilsyneladende ufølsomme Naboe. „Delphinen" fortsatte sin Vei, løb snart yndigt op i Vinden med halv levende Seil, og snart faldt af igien, ligesom man seer Marsvinet boie sig til Siden af sin Vei for at indaande den friske Luft i det den langsom bevæger sig hen over det salte Hav.

„Han lader sig nok ikke røre ved den lovmæssige og sædvanlige Krigsbrug," sagde Wilder, da han bemærkede den Ligegyldighed, hvormed deres Udfordring var bleven optaget.

„Saa prøv ham med et Skud."

Der blev nu affyret en Kanon fra den Side der vendte mod den bestandig bortvigende „Delphin". Man saae Jern-Sendebudet hoppe hen over Søens Overflade fra Bølge til Bølge og derpaa kaste en liden Sky af Skum lige op paa Fiendens Dæk, da den uden at giøre Skade foer forbi hans Skrog. Nok eet og atter eet fulgte uden at det lod til at „Røveren" i mindste Maade ændsede det.

„Hvordan er det!" raabte den skuffede Bignall. „Har Skibet en Talisman, der giør at alle vore Skud blot give ham lidt Regn naar de passere ham. Kan du ikke giøre noget for ærlige Folks Skyld, Master Fid, og for Vimplens Ære? Lad os høre din gamle Yndling; den pleiede i forrige Tider at snakke anderledes med".—

„Ja vel Sir," svarede Richard og lavede sig til, han havde nemlig nu efter Skibsnens Omskiftelser paa ny faaet Commando over en længe meget afholdt Kanon. „Jeg døbte Stykket efter Mistress Whiffle, Deres Velbyrdighed, af den Grund, at de begge kan snakke for sig selv. Afveien Gutter, og lad den skirgrende Cathrine ogsaa hvidske lidt med."

Richard, som ganske rolig havde taget sit Sigte medens han talede, satte nu med Betænksomhed Lunten til med egen Haand og sendte, med en hos en Aarstiener særdeles reesværdig Philosophie, hvad han kaldte en „ægte Ligestikker" over Vandet henimod dem, der forkort siden havde været hans Kamerater. De sædvanlige forventningsfulde Øieblikke fulgte og derpaa tilkiendegave Splinterne, der fløi op i Luften, at Skuddet var gaaet igiennem „Delphinens" Finkenetter. Øieblikkelig og næsten magisk var Virkningen paa „Røveren." Den lange Stribe af hvidtmalet Seildug, der konstig havde været udspændt fra for til agter, i lige Linie med Kanonerne, forsvandt med samme Hurtighed som en Fugl trækker Vingerne ind, og viste i Stedet et bredt blodrødt Belte, besat med Skibets Skyts. I samme Øieblik hævede sig et Flag af samme betydningsfulde Farve fra Hytten og vaiede derpaa fra Enden af Gaffelen, efter en liden Stund at have flagret mørkt og vildt under Heisningen.

„Nu kiender jeg ham for den Nidding han er!"

raabte den heftige Bignall; „see! hvor han har bortkastet sin falske Farve og viser sin velbekiendte blodige Side, hvorfra han har sit Navn. Til Jere Kanoner, Gutter! Søeroveren bliver alvorlig."

Han talede, endnu da en lys Flamme straalede ud fra den røde Stribe, der saa godt var skikket til at virke paa den simple Sømands overtroiske Frygt og blev øieblikkelig fulgt af Knaldet af næsten et Dusin vidmundede Ildsvælg. Denne forbausende Forandring fra Uopmærksomhed og Ligegyldighed til en slig rask og afgiort fiendtlig Handling giorde stærk Virkning paa den modigste Mand ombord i den kongelige Krydser. Øieblikkets forventningsfulde Mellemrum hengik, uden at nogen Stilling blev forandret, og i spændt Opmærksomhed; derpaa kom Jern-Stormen susende frygtelig giennem Luften. Det følgende Brag, blandet med Menneskers Jamren og efterfulgt af de sønderrevne Plankers Knagen og de rundtomkring kastede Splinter, Liner, Blokke, og Krigsredskaber, tilkiendegav hvor godt Laget havde truffet. Men Overraskelsen og med den den korte Forvirring varede kun et Øieblik. Englænderne raabte Hurra og besvarede det dødbringende Angreb, de havde udholdt, og sattede sig mandig og hurtig efter det Stød, det sikkert havde bibragt dem.

Nu fulgte den sædvanlige og mere regelmæssige Canonade ved en Søbataille. Ivrige efter at paaskynde Udfaldet pressede begge Skibene nærmere og nærmere ind

paa hinanden, indtil efter faa Minuters Forløb de to hvide Røgskyer, der snoede sig om deres Master, flød sammen i een, og fremviste et eneste Kampens Punkt midt i den reneste, klareste Rolighed. Kanonaden var varm, tæt og uafbrudt. Medens saaledes de fiendtlige Partier nøie fulgte hinandens Exempel i deres Iver for at sende Ødelæggelse over hinanden, var en eiendommelig Forskiel mærkelig i de to Besætningers Characteer. Høie, skingrende Hurraraab ledsagede hvert Lag fra den lovlige Krydser, medens „Røverens" Folk udøvede deres morderiske Dont med Fortvivlelsens Taushed.

Scenens Spænding og Tummel bragte snart Blodet i rask Bevægelse hos den gamle Bignall, hvilket med Aarene havde begyndt at strømme langsommere.

„Knegten har ikke glemt sit Haandværk!" raabte han, da Virkningerne af Fiendens Duelighed blev kun altfor tydelige i de hullede Seil, splintrede Stænger og vaklende Master i hans eget Skib. „Havde han blot Kongens Bestalling i Lommen, kunde man kalde ham en Helt!"

Tieneften var altfor skarp til at man kunde ødsle Tiden med Ord. Wilder svarede blot med at opmuntre sine egne Folk til deres vilde anstrengende Arbeid. Skibene vare nu faldne af til rumskiøds og løb nu jevnsides i det de udsendte Flammer, der idelig og idelig glimtede igiennem tykke Røgskyer. Man kunde blot see Skibenes Stænger og det endda kun i korte usikkre

Mellemrum. Saaledes var der gaaet mange Minuter, der for de Kæmpende syntes blot et Øieblik, da Matroserne paa „Pilen" mærkede, at de ikke længer havde Skibet saaledes i deres Magt, som var nødvendig i deres Stilling. Denne væsentlige Omstændighed blev strax rapporteret af Styrmanden til Wilder og fra Wilder til Chefen. En skyndsom Raadslagning over Aarsagen til og Følgerne af denne uventede Begivenhed var den umiddelbare og naturlige Følge.

„See!" raabte Wilder, „Seilene hænge allerede som Pialter ind mod Masterne; Kanonskuddene have stillet Vinden."

„Hør!" raabte den meer erfarne Bignall. „Det er Himlens Kanonade mellem vor egen. Uveiret har allerede naaet os — Bagbord med Roret, Sir! og giir ud af Røgen! Bagbord haardt med Roeret, Sir, paa eengang. — Heel Bagbord, siger jeg."

„Men Skibets langsomme Bevægelse svarede ikke til deres Utaalmodighed, der styrede dets Manoeuvre, og kom ikke heller Øieblikkets trængende Nødvendighed imøde. Medens Bignall og Officererne, hvis Tieneste holdt dem nær ved hans Person, assisterede af Matroserne, vare saaledes forselsatte, blev Mandskabet paa Batterierne ved med deres morderiske Arbeide. Bestandig brølede Kanonerne næsten bedøvende, skiøndt der dog ogsaa var Øieblikke, hvor Atmosphærens dybe ildevarslende Buldren hørtes altfor tydelig til at kunne tages feil af.

Men Diet kunde endnu fremdeles ikke laane Øret sin Hielp, saa at Sømændene kunde fælde nogen Dom. Skrog Spiir og Seil, Alt var indhyllet i de krusede Røgskyer, der bedækkede Himmel, Luft, Skibe og Hav tilsammen med en hvid, tyk, taaget Kappe. Mandskabet selv saae man kun enkelte Øieblikke i det de stode og betiente Kanonerne.

„Jeg har aldrig før seet Røgen pakke saadan sammen paa Dækket," sagde Bignall, med en Urolighed som han ikke kunde betvinge. „Lad Roret blive liggende Bagbord ombord, heel Bagbord, Sir! De Kieltringer veed, ved Himlen, Master Wilder, at de slaae for deres Liv!"

„Vi er ene om det!" raabte den anden Lieutenant nede fra Kanonerne og stillede med det samme Blodet, der løb ham ned af et svært Splintsaar i Ansigtet, og altfor sysselsat med sin umiddelbare Tienesteforretning til at have lagt Mærke til Veirets Forandring. „Han har ikke svaret med et eneste Skud næsten i en heel Minut."

„Ved St. George, de Kieltringer har faaet nok!" raabte Bignall hierteglad. „Tre Gange Hurra for Sei —"

„Holdt, Sir!" afbrød Wilder ham og det med saa megen Bestemthed at han virkelig standsede sin Chefs utidige Hoveren; „saa sandt jeg lever, vort Arbeid er ikke saa snart tilende. Jeg troer nok at hans Kanoner tie; — men, see! Røgen begynder at lette sig. Hvis vi vilde holde op at skyde, vilde Udsigten blive klar om et Par Minuter."

Et Hurra fra Folkene paa Batterierne afbrød ham; og derefter hørtes det almindelige Raab at Sørøveren holdt af. Glæden over dette indbildte Beviis paa deres Overlegenhed blev imidlertid snart og frygtelig forstyrret. Et klart skarpt Glimt trængte igiennem den tykke Damp som paa den besynderligste Maade endnu hængte om dem, og derefter fulgte et Brag fra Himlen, hvorimod den samtidige Explosion af halvhundrede Ildsvælg vilde have lydt svagt.

„Kald Folkene fra Kanonerne!" sagde Bignall, med denne dæmpede Stemme, som lyder endnu mere forfærdelig ved sin tvungne naturlige Rolighed: „Kald dem strax bort, Sir, og faae Seilene ind!"

Wilder, som Uveirets Nærhed og tilsyneladende Heftighed havde forbauset mere end Ord, han saa længe havde været vant til, nølede ikke med at give de tilsyneladende saa trængende Befalinger. Folkene forlode deres Batterier, lig Athleter, der drage fra Kamppladsen, nogle blødende og matte, andre endnu bestandig vilde og forbittrede, og alle mere eller mindre ophidsede af den rasende Scene, hvor de nys havde været de Handlende. Mange foer hen til de velbekiendte Toug, medens andre i det de stege op i den Skye, der endnu omgav Skibet, forsvandt for Øiet oppe i Takkelagen.

„Skal jeg rebe, eller beslaae?" spurgte Wilder og stod med Raaberen for Munden færdig til at give de nødvendige Befalinger.

„Holdt, Sir; næste Minut vil give os en Aabning."

Lieutenanten standsede; thi han bemærkede nu ogsaa at Sløret virkelig skulde til at drages fra deres egentlige Tilstand. Røgen, der havde ligget lige ned paa Dækket som om den havde været trykket af Atmosphærens Vægt, begyndte først at bevæge sig; og saaes derefter at hvirvle op imellem Masterne; og foer vildt bort for en kraftig Luftstrøm. Nu havde de ogsaa hele Udsigten fri for dem.

Istedetfor den straalende Soel, og dette klare blaae Teppe, der kun for en halv Time siden havde været udspændt over dem, var Himlen nu overtrukket med et uhyre stort sort Slør. Søen giengav den fæle Farve og saae mørk og vred ud. Bølgerne havde allerede mistet deres regelmæssige Bevægelse og tumlede hid og did, som om de ventede paa den Magt, der skulde give dem Retning og større Kraft. Glimtene ovenfra fulgte ikke hurtig efter hinanden, men de enkelte der brød igiennem Mørket, kom majestætisk og med blændende Glands. De bleve ledsagede af den tropiske Zones forfærdelige Torden, hvor det ikke er gudsbespotteligt at forestille sig at Hans Stemme, der skabte Alverden, virkelig taler til sine Hænders Skabninger. Overalt saae det ud til en forfærdelig Kamp imellem Elementerne. „Røverens" Skib løb med mindskede Seil let hen for en Kuling, der kom frisk og virksom ud fra Skyerne,

og hans Mandskab var roligt men travlt sysselsat med at bøde paa hvad de havde lidt i Kampen.

Der var ikke eet Øieblik at tabe inden man fulgte den forsigtige Fribytters Exempel. Man fik hurtig og lykkelig „Pilens" Boug vendt i en modsat Retning af Vinden, og da den begyndte at følge samme Cours som „Delphinen", blev der giort Forsøg paa at beslaae dens sønderrevne og næsten ubrugelige Seil under Rærne. Men man havde uigienkaldelig tabt de kostbare Øieblikke i Røgskyen. Søen forandrede sin Farve fra mørkegrøn til skinnende hvid; og derefter hørtes den rasende Vind at suse hen over Vandet med frygtelig Hurtighed og uimodstaaelig Voldsomhed.

„Munter Gutter!" raabte nu Bignall selv i den trængende Nød hvori Skibet befandt sig; „dug Seilene op; ind med dem alle sammen — lev ikke en Pialt til Stormen! Ved St. Georg, denne Vind spaser ikke med os, Master Wilder; muntre Folkene til deres Arbeide; tael muntert til dem, Sir!"

„Beslaae, Manne!" raabte Wilder. „Kap væk, dersom det er for silde, brug Knive og Tænder — — — Ned alle Mand ned — Ned alle Mand, det gielder Jert Liv!"

Der var noget i den Næstcommanderendes Stemme, der lød som et overnaturligt Skrig i Folkenes Øren. Han havde for saa kort siden oplevet en Ulykke lig den, der nu atter truede ham, som nu maaskee hemmelig

bragte hans Stemme til at bæve af Forfærdelse. En Snees Skikkelser saaes hurtig stige ned igiennem en Atmosphære, man ligesom kunde tage og føle paa med Hænderne. Ikke heller var deres Flugt, som man kunde sammenligne med Fuglenes, der skyde ned til deres Rede, paaskyndet for ivrig. De høie og overlæssede Stænger, som vare berøvede al deres Takkelage og som allerede vare svækkede ved utallige Beskadigelser, gave efter for Stormens stærke Magt og kom ned, den ene efter den anden, indtil der ikke stod andet, end de tre fastere men nøgne og næsten ubrugelige Undermaster. De fleste af dem, der vare tilveirs, naaede Dækket tidsnok til at komme i Sikkerhed, men nogle af dem vare altfor stivsindede eller endnu bestandig betagne for meget af Kampens Iver til at lytte til de advarende Ord. Disse Offere for deres eget Stivsind saae man nu klynge sig til de brudte Stumper af Spirene, i det „Pilen" i en Sky af Skum foer bort fra det Sted hvor de svømmede indtil deres Personer og deres Ulykke, Alt forsvandt langt borte.

„Det er Guds Haand!" raabte den gamle Bignall, medens hans sammentrukne Øie betragtede det ødelagte Brag. „Hør, Henry Ark; jeg vil altid bevidne at det ikke er Sørøverens Kanoner, der har bragt os i denne Forfatning."

Wilder, som kun var lidet oplagt til at søge den samme maadelige Trøst, som hans Chef, anstrengte sig for,

saa vidt Omstændighederne tillod det, at bøde paa en Skade, han imidlertid følte at være uoprettelig for Øieblikket. Midt i den hylende Storm og Tordenens forfærdelige Bragen, i en Luft, som snart Lynstraalerne gav et blegguult Lys, snart den tykke Damp aldeles formørkede og med Kampens endnu dampende spøgelseagtige Vidnesbyrd for deres Øine, sveg det britiske Mandskab dog hverken sig selv eller sin gamle Hæder. Bignalls og hans Officerers Stemme kunde man høre i Stormen give de Befalinger, som lang Erfaring havde giort dem fortrolig med, eller opmuntre Folkene til deres Pligt. Men lykkeligviis varede Elementernes Kamp kun kort. Stormen foer snart hen over Stedet og efterlod Passaten atter i sin forrige Retning og en Sø, som snarere var rolig end oprørt, formedelst Stormvindens Modstand.

Men som nu een Fare drog bort fra Søfolkenes Øine paa „Pilen", fængslede en anden neppe mindre frygtelig Fare deres Opmærksomhed. Hver Erindring om det Forbigangne, og hver taknemmelig Følelse var banlyst fra Wilders Siel, da den mægtige Sømandsstolthed, og den Kierlighed til Hæder, der er uadskillelig fra Krigeren, hævede sig i hans Barm ved at betragte den ubeskadigede skiønne Symmetrie i „Delphinens" Master og Stængernes fuldkommen ordnede Reisning. Det syntes som den var et fortryllet Væsen, eller som om en eller

anden overnaturlig Kraft havde været virksom med at beskytte den i denne voldsomme Orkan. Men en koldere Eftertanke og mere upartisk Overveielse frembragte den Overbeviisning, at Agtpaagivenheden og den kloge Forsigtighed, der ikke alene syntes at styre Delphinens Bevægelser, men og at beherske dens Skiebne, ganske naturlig bidrog til dette Resultat.

Der var imidlertid kun liden Leilighed til at tænke over disse Omstændigheder eller til at afværge Fiendens Fordele. Røverens Skib havde nemlig allerede udfoldet mange Seil; og da den regelmæssige Kuling gav den Luven, var dens Nærmelse hurtig og uundgaaelig.

„Ved St. Georg, hele Lykken er ogsaa paa den Uærliges Side i Dag, Master Ark," sagde Veteranen, som saae hen efter den Retning, hvori „Delphinen" styrede, og mærkede at det saae ud til at Bataillen skulde fornyes. Send Folkene igien til Kanonerne og lad giøre klart Skib, for det seer ud til at vi skal faae nok en Dyst med de Kieltringer."

„Jeg skulde raade til et Øieblik Ophold," bemærkede Wilder alvorlig, da han hørte sin Chef give Ordre til Folkene at være klare til at give Ild saasnart Fienden kom i en saadan Stilling, at det kunde skee med Fordeel. „Lad mig bede Dem om et Ophold; vi veed ikke hvad hans Hensigt nu kan være."

„Ingen skal sætte Foden paa „Pilens" Dæk, uden at bøie sig for dens kongelige Herres Magt," svarede

den ubøielige gamle Søgut. „Giv ham det glatte Lag, Manne, skyd Kieltringerne fra deres Kanoner, og lad dem mærke, hvor farligt det er, at nærme sig en Løve, om han ogsaa er ramponeret!"

Wilder saae, at Foreſtillinger nu vare frugtesløſe, thi et nyt Lag brølede allerede fra „Pilens" Side for at tilintetgiøre enhver ædelmodig Hensigt, „Røveren" kunde have. Den Sidstes Skib modtog Jernstormen medens det nærmede sig og holdt øieblikkelig af fra sin Cours, paa en saadan Maade, at det undgik en Gientagelse. Derpaa saaes det styrende hen imod Bougen af den næsten hielpløse kongelige Krydser, og et hæst Raab befalede denne at stryge Flaget.

„Kom hid, I Kieltringer," raabte den opbragte Bignall. „Kom og giør det selv, vil I have det giort!"

Som om det stolte Skib følte sin Fiendes Tirren, luvede det op i Vinden, løb „Pilen" for om, og gav den Laget, Kanon efter Kanon med rolig og dræbende Precision, saa at Modstanderen erholdt hele Angrebet paa hiin forsvarsløse Deel af Skroget. Derpaa fulgte en Bragen som naar to Legemer støde sammen og halvhundrede fæle Ansigter viste sig paa den blodige Scene, bevæbnede med Haandfægtningens dødbringende Vaaben. Rystelsen af det saa nære og saa dræbende glatte Lag havde for et Øieblik lammet de Angrebnes Anstrengelser, men neppe saae Bignall og hans Næstcommande-

rende de sorte Skikkelser komme frem af Røgen paa deres egne Dæk, før de begge, med Stemmer, der ikke engang nu havde tabt deres Myndighed, samlede hver for sig en Flok af deres Folk om sig, i hvis Spidse de modigen styrtede sig til den modsatte Side af Kobryggen, for at standse Strømmen. Det første Sammenstød var rasende og blodigt og begge Partier veeg lidt tilbage for at søge Undsætning og trække Veiret.

„Kom nu, I Mordere og Tyve!" raabte den uforsagte Veteran, som stod forrest i hans egen Flok, kiendelig ved de graae Lokker, der flagrede om hans blottede Hoved, „I veed vel, at Himlen er med den Retfærdige!"

De grimme Sørøvere vege tilbage til begge Sider og derpaa lynede en Flamme fra Siden af „Delphinen" ind igiennem en af dens Modstanders aabne Stykporte og førte hundrede dræbende Kugler i dens Indre. Bignalls Sværd svingedes rasende og vildt over hans Hoved og hans Stemme hørtes at raabe indtil den tabte sig i en rallende Lyd, —

„Kom an, I Kieltringer! kom an! — Harry — Harry Ark! O min Gud! — Hurra!"

Han faldt og døde i bevidstløs Besiddelse af den virkelige Bestalling, for hvilken han havde stridt sig giennem et Liv af Modgang og Farer. Indtil nu havde Wilder forsvaret sin Deel af Dækket, skiøndt haardt angrebet af en ligesaa forvoven og uforfærdet Skare som hans egen; men i dette Stridens afgiørende Øieblik

hørtes en Stemme midt i Haandmænget, der bragte hver Nerve hos ham til at dirre, og som syntes at udøve sin frygtelige Virkning ogsaa over hans Folk.

„Af Veien der, af Veien!" lød den i klare, dybe og bydende Toner, „af Veien der, og følg mig; ingen uden jeg skal stryge dette pralende Flag!"

„Staaer fast, mine Gutter!" raabte Wilder paa sin Side. Skrig, Eeder, Forbandelser og Dødsuk ledsagede frygtelig dette stærke Sammenstød, som imidlertid var altfor voldsomt til at vare længe.

Med Marter saae Wilder at Overmagt og rasende Angreb feiede hans Medstridere bort rundt omkring ham. Atter og atter kaldte han dem til Undsætning, eller opmuntrede deres Mod ved sit Exempel.

Ven efter Ven faldt ved hans Fod, indtil han var dreven hen til den yderste Ende af Dækket. Her samlede han paa ny en lille Skare, mod hvilken der forgieves flere Gange med Raserie giordes Angreb.

„Ha!" raabte en Stemme, han godt kiendte, „Død for alle Forrædere! Lad os spidde Spionen, som det var en Hund! Hug Jer igiennem dem, mine Løver! et Korsgevær til Den, som træffer hans Hierte!"

„Staa der, du Vognmandskarl!" svarede den stærke Richards barske Stemme. „Her er baade en Blank og en Sort til Tieneste, om du trænger til et Spid."

„Endnu To af Complottet!" vedblev Generalen og

slog, i det han talede, et Slag, der truede at gjøre det af med Skamfilingsgasten.

En mørk, halvnøgen Skikkelse kastede sig imellem, for at opfange den susende Klinge, der mødte Stagen af en Entre-Pike, og hug den over, som det kunde have været et Rør. Ikke i mindste Maade forsagt ved den forsvarsløse Tilstand, han nu befandt sig i, banede Scipio sig Veien hen foran Wilder, hvor han, nøgen til Beltet og med de blotte Hænder, fegtede med de senefulde Arme, som En, der foragtede alle de Hug, Stød og Angreb, for hvilke hans athletiske Skikkelse strax blev en hielpeløs Gienstand.

„Giv dem det baade til høire og venstre, Guinea," raabte Fid: „Jeg skal strax være med, saa snart jeg har sat en Stopper for Marinerens Grog."

Den ulykkelige Generals Parader og Konstfærdighed giordes i dette Øieblik til Nul og intet, thi et Hug af Richard giennembrød alle hans Forsvarskunster og gik igiennem Hue og Panddeskal ned til Kiævebenet.

„Holdt Mordere!" raabte Wilder, som saae de utallige Hug, der faldt paa den stedse uforsagte Sortes forsvarsløse Legeme. „Slaae her! og skaan en ubevæbnet Mand!"

Det fortnede for vor Eventyrers Øine, thi han saae Negeren falde og trække to af sine Modstandere med sig ned paa Dækket: og derpaa syntes en Stemme, dyb

som den Bevægelse, en saadan Scene kunde frembringe, at sige lige ved Øret af ham, —

„Vort Værk er fuldført! Den, der slaaer endnu et Slag, er min Fiende."

En og tredivte Capitel.

— — Tag ham hen;
Den hele Verden ei skal frelse ham.
Shakspeare: Cymbeline.

Det sidste Uveir var ikke faret skrækkeligere og hurtigere hen over Skibet, end den nys beskrevne Scene. Men det smilende Syn af den rolige Himmel, og af det caraibiske Havs straalende Sol fandt ikke noget Tilsvarende i de Rædsler, der fulgte Kampen. Den øieblikkelige Forvirring som ledsagede Scipios Fald hørte snart op, og Wilder kunde nu betragte Vraget af sin Krydser, af hvis stolte Egenskaber der var gaaet saa meget Ry, og al den Ødelæggelse af Menneske-Liv, denne Kamp havde ført med sig. Det første er allerede tilstrækkelig beskrevet, men en kort Beretning om de Handlendes nuværende Stilling kan tiene til at oplyse de følgende Begivenheder.

Faa Skridt fra det Sted, man havde tilladt Wilder at indtage, stod „Røverens" ubevægelige Skikkelse. Dog var et gientaget Øiekast nødvendigt, før Wilder i det skrækkelige Ansigt, som den allerede forhen omtalte Entrehue gav et vildt Udseende, kunde gienkiende hiins ellers venlige Træk.

Medens Wilder saaledes stirrede hen paa den høie ranke og stolte Skikkelse, faldt det ham vanskeligt ikke at troe, at han pludselig og paa en ubegribelig Maade var bleven høiere. Den ene Haand hvilede paa Heftet af en Yataghan, der, efter de blodrøde Draaber der perlede ned ad den krumme Klinge at dømme, havde giort sørgelig Tieneste i Kampen; og den ene Fod traadte med en tilsyneladende overnaturlig Kraft paa det Flag han havde sat sin Stolthed i at stryge. Hans Øie svævede alvorligt og betydningsfuldt over Scenen, men han talede ikke et Ord, som han ikke heller paa nogen anden Maade forraadte den dybe Interesse, han følte ved hvad der var skeet. Ved hans Side og næsten under hans Arm, stod Drengen Roderiks sammentrykkede Skikkelse, uden Vaaben og med blodige Klæder; hans Øie var sammentrukket, vildt og frygtsomt og hans Aasyn blegt, som den, i hvem Livets Strøm netop har hørt op at rinde.

Hist og her saae man de saarede Fanger, lige heftige og uforsagte i Sindet, medens mange af deres neppe lykkeligere Fiender laae rundt omkring paa Dæk-

ket i deres Blod med et Udtryk af Forbittrelse i deres Træk, der tydelig tilkiendegav at de endnu stedse pønsede paa Hevn. De Ubeskadigede og de let Saarede af begge Partier vare allerede ifærd med enten at plyndre eller stikke tilside.

Men saa fuldkommen var den Disciplin, Anføreren for Fribytterne havde indført, og saa uindskrænket hans Magt, at der ikke var ført et Hug, eller flydt Blod, efterat hans Forbud havde lydt. Der var ogsaa skeet Ødelæggelse nok til at tilfredsstille den umætteligste Blodlyst, dersom Menneskeliv havde været den eneste Gienstand for Angrebet. Mangen smertelig Følelse betog Wilder efterhvert hans Øie faldt snart paa en, snart paa en anden af hans Venners og troe Tieneres marmorstive Træk; men stærkest Indtryk paa ham giorde hans alderstegne Chefs skarpe og endnu truende Ansigt.

„Capitain Heidegger," sagde han og anstrengede sig for at vedligeholde den Fasthed som Øieblikket fordrede; „Lykken er idag paa deres Side: jeg beder om Naade og Mildhed for de Overlevende."

„Det skal tilstaaes dem, som med Rette kunne fordre det: jeg haaber at alle skulle findes at være indbefattede i dette Tilsagn."

„Røverens" Stemme var høitidelig og betydningsfuld; og den syntes at indeholde meer, end hvad Ordene udsagde. Wilder vilde imidlertid maaskee have grundet længe og forgieves paa dette tvetydige Svar, havde

ikke en Klynge af det fiendtlige Mandskab, hvorimellem han strax gienkiendte Formændene for det sidste Mytterie paa „Delphinen", nærmet sig og givet ham Forklaring over Anførerens skiulte Mening.

„Vi fordre Fuldbyrdelsen af vore gamle Love!" begyndte barsk den Forreste i Klyngen og tiltalte Chefen kort og med en fræk Mine, som den sidste Bataille nok kunde have frembragt, om den end ikke kunde undskylde samme.

„Hvad forlanger I?"

„Forrædernes Liv!" lød det barske Svar.

„I kiender vore Betingelser. Er der nogen saadan i Eders Magt, saa lad dem gaae deres Skiebne imøde"

Havde der endnu været nogen Tvivl tilbage hos Wilder om hvad Hensigter, disse forfærdelige Retfærdighedens Haandthævere kunde have, saa vilde den være forsvunden ved den barske ildevarslende Maade, hvorpaa han og hans to Staldbrødre øieblikkelig bleve slæbte hen for den fredløse Anfører. Skiøndt Kiærlighed til Livet var stærk og virksom i hans Bryst, saa viste den sig dog hverken under en bønfaldende eller umandig Form. Ikke et Øieblik svigtede hans Aand, ei heller søgte hans Tanker efter Udveie, der kunde være enten hans Stand eller hans forrige Stilling uværdige. Et ængstligt speidende Blik hæftede han paa dens Øie, hvis Magt alene kunde redde ham. Han var Vidne til den korte

ſvære Kamp med ſin Tilbøielighed, der formildede „Røverens“ ſtive Anſigtsmuſkler; og derpaa ſaae han atter det alvorlige, kolde og rolige Udtryk, der lagde ſig over hvert af hans Træk. Han begreb ſtrax, at Menneſkets Følelſe nu var qvalt af Anførerens Pligter, og der hørte ikke meget til, for at viſe ham hvor aldeles haabløs hans Stilling var. Den unge Mand forſmaaede at nedværdige ſig ved unyttige Foreſtillinger og blev ſtaaende paa det Sted, hans Anklagere havde ſtillet ham — faſt, ubevægelig og taus.

„Hvad vil I?“ hørte man omſider Røveren ſpørge med en Stemme, ſom hans jernhaarde Nerver dog ikke formaaede at give den ſædvanlige Dybde og Klangfuldhed. „Hvad forlanger I?“

„Deres Liv!“

„Jeg forſtaaer Jer; gaae; de ere i Eders Magt.“

Uagtet han nylig havde været Vidne til en rædſelfuld Scene, og den ſtærke Sindsbevægelſe uagtet, der havde opretholdt ham under Slaget, ſaa ryſtede dog de afgiørende, høitidelige Toner, hvori Dommeren afſagde en Dom, han vidſte overgav ham til en hurtig vanærende Død, — ſaa ryſtede dog disſe Toner hans hele Væſen i den Grad at han ſtod ſom uden al Fornemmelſe. Blodet foer ham til Hiertet og den overvældende Følelſe, der betog hans Hierne, truede med at forſtyrre hans Forſtand. Men Slaget gik over øieblikkelig, og han ſtod der opreiſt og tilſyneladende ſtolt og faſt ſom nogenſinde,

og intet dødeligt Øie kunde sikkerlig opdage noget Spoer til menneskelig Svaghed hos ham.

„Jeg beder ikke om noget for mig selv," sagde han med beundringsværdig Fasthed. „Jeg veed at Deres selvgiorte Love fordømme mig til en elendig Død; men for disse uvidende, tillidsfulde, trofaste Tienere, forlanger jeg, bønfalder jeg, anraaber jeg Deres Medlidenhed; de vidste ikke hvad de giorde, og" —

„Tael til disse!" sagde „Røveren" og pegede med bortvendt Aasyn til den frække Klynge, der omringede ham: „Disse ere Deres Dommere, og kun de kunne benaade."

En stærk og næsten ubetvingelig Modbydelighed viste sig i den unge Mands Miner; men han overvandt den med en kraftig Anstrengelse, vendte sig til Mandskabet, og vedblev, —

„Jeg vil endog nedværdige mig til at bede disse. I ere Mænd og Sømænd" —

„Afsted med ham!" raabte den skrigende Nightingale; „han præker! Afsted med ham til Raanokken! afsted!"

Den skiærende Lyd af det Stød, den følesløse Baadsmand gav i Piben, for ret bittert at haane ham, blev besvaret af tyve Stemmer, hvori der blandede sig i hæs Mislyd næsten ligesaa mange forskiellige Nationers Accenter, i det de brølte, —

„Til Raanokken! afsted med dem alle tre! afsted!"

Wilder vendte endnu engang sit Blik til Røveren, men mødte intet Øiekast, thi denne havde bortvendt sit Ansigt. I et Slags Bedøvelse følte han sig plumpt trukket fra Skandsen til Midten og den mindre hellige Deel af Skibet. Den voldsomme Behandling, den skyndsomme Iskiæren af Toug, og alle disse frygtelige Tilberedelser til en Henrettelse ombord, syntes kun et Øieblik's Sag for ham, der stod ved Randen af Afgrunden.

„Et guult Flag for Execution!" brølede den hevngierrige første Baksgast; „lad Herren paa sit sidste Togt fare under Kieltringflaget!"

„Et guult Flag! et guult Flag!" gientog tyve tirrende Stemmer.

„Ned med Røverens Flag og op med Bøddelens! et guult Flag! et guult Flag!"

Den høie Latter og haanende Glæde, hvormed denne plumpe Idee blev optaget, opflammede Fids Vrede, som for saa vidt taus havde fundet sig i den raae Behandling, der vederfores ham, ikke af nogen anden Grund end fordi han formeente, at hans Lieutenant var den, hvem det egentlig tilkom, at sige det Lidet, der var nødvendig at sige.

„Staa, I Kieltringer!" raabte han heftig, og baade Klogskab og Maadehold tabte sig i den Foragt og Forbittrelse, som nu besiælede ham; „I Vognmandskarle! At I er Kieltringer kan man bevise Jer lige i Jeres Øine, siden I har faaet Jer Seilordre fra Diævelen

selv; og at I er Vognmandskarle, kan enhver see af den Maade I har lagt mig den Ende om Halsen paa. I vil komme net i Bekneb med et Rundslag i Jeres Vippe-Jolle! Men I faaer nok allesammen engang at vide, I Niddinger, hvordan man hænger Folk paa ordentlig Maneer, forstaaer I! Den Kundskab er Jer allesammen vis nok, seer I!"

„Drei Slaget ud, og rend ham op!" raabte en to tre Stemmer hurtig efter hinanden, „en klar Jolle og en rask Fart til Himmels!"

Lykkeligviis standsede et nyt Udbrud af voldsomme Raab fra en af Lugerne dette Foretagende; og derpaa hørte man dem skraale, —

„En Præst! en Præst! Piib Gavtyvene til Bøn inden de faaer deres Dands i Luften!"

Den vilde Latter, hvormed Fribytterne tog imod dette spottende Forslag, standsede saa pludselig, som om Han, hvis Magt de saa fræk foragtede, fra sin Barmhiertigheds Throne havde besvaret deres Spot, i det en dyb, truende Stemme hævede sig iblandt dem og sagde, —

„Ved Himlen! hvo som farer altfor ilde med nogen Fange her ombord, maatte hellere ønske sig den Skiebne, I bereder disse Elendige, end møde min Vrede. Stille, befaler jeg, og lad Skibspræsten komme nærmere."

„Alle trak sig tilbage og hver fræk Læbe taug skiel-

vende, og gav den forskrækkede, forfærdede Gienstand for deres Haan Plads til at nærme sig Retterstedet.

„See!" sagde „Røveren" med en roligere men endnu stedse dyb bydende Stemme: „I er en Guds Tiener og Eders Kald er den hellige Barmhiertigheds; har I noget at sige som kan lindre en Medskabnings sidste Øieblikke, saa skynd Eder!"

„Hvori have disse syndet?" spurgte den Geistlige, da han kom til Orde.

„Det er det samme; det er nok at deres Time er kommen! Vil De opløfte Deres Stemme i Bøn, saa frygt intet. De usædvanlige Toner skal være velkomne endogsaa her. Ja disse Forbrydere, som saa frækt omringe Dem, skal knæle og være tause, som Væsener, hvis Sicele ere rørte ved den hellige Handling. Spotterne skulle være tause og de Vantroende ærbødige ved mit Bud. — Tael frit!"

„Havets Svøbe!" saaledes begyndte Præsten, over hvis blege Træk lyste et Glimt af hellig Begeistring, „samvittighedsløse Overtræder af de menneskelige Love! frække Spotter mod de guddommelige Bud! en frygtelig Giengieldelse skal hevne denne Forbrydelse. Er det ikke nok at I paa denne Dag har sendt saa mange til en brat Død, skal Eders Hevn endnu besudles med mere Blod? Skiælv for den Time naar den Almægtige skal hiemsøge alle disse Ting paa Eders eget elendige Hoved."

„See!" sagde Røveren og smilede, men med et Udtryk, som var usikkert tiltrods for den unaturlige Høveren, der spillede om hans bævende Læber; „her er Beviser paa, hvorledes Himlen beskytter den Retfærdige!"

„Er dens forfærdelige Retfærdighed endog for en Tid skiult i uransagelig Viisdom, saa bedrag Dig derfor ikke selv; den Time skal komme, hvor den skal vorde seet og følt i al sin Majestæt!" Præstens Stemme qvaltes pludselig, thi hans omkringskuende Blik havde truffet Bignalls truende Aasyn, der stivnet i Døden, kun laae halv skiult under det Flag, Røveren selv havde kastet hen over Liget. Derpaa samlede han sin Aandskraft og vedblev i den klare, advarende Tone, der stemmede med hans hellige Kald: „Man siger, at De ikke ganske er tabt for menneskelig Følelse; og at bedre Grundsætningers Sæd fra bedre Dage vel er qvalt i Deres Hierte, men at den dog er der, og at den endnu kunde levendegiøres."

„Ti! De taler forgieves. Opfyld Deres Pligt mod disse Mennesker, eller ti."

„Er deres Dom afsagt?"

„Det er den."

„Hvo siger det?" spurgte en sagte Røst bag ved „Røveren," som i dette Øieblik bragte hver en Nerve til at dirre og jog Blodet fra hans Kinder til hans Væsens Inderste. Men denne Svaghed var allerede for-

bi tilligemed Overraskelsen, i det han rolig, og næsten øieblikkelig svarede:

„Loven."

„Loven!" gientog Gouvernanten. „Kan de, der byde al Orden Trods, der foragte hver menneskelig Indretning, tale om Lov! Siig det er hierteløs Hevngierrighed; men nævn det ikke med Lovens hellige Navn. — Dog, derom vilde jeg ikke tale. Man har underrettet mig om denne frygtelige Scene, og jeg er kommen for at tilbyde Løsepenge for Gienstanden for Deres Hevn. Angiv Summen og lad den være den Gienstand værdig, vi løskiøbe; en taknemmelig Fader vil gierne give den største for Den, der har frelst hans Barn."

„Dersom Guld kan løskiøbe de Menneskers Liv, De beder om," afbrød den anden hende med Tankens Hurtighed, „saa er det her i hele Dynger og strax til Tieneste. Hvad sige mine Folk! Vil de tage imod Løsepenge?"

En kort betydningsfuld Pause paafulgte; og derpaa hævede sig en dæmpet ildevarslende Mumlen i Klyngen, der tilkiendegav deres Ulyst til at give Slip paa Hevnen. Et Blik, fuldt af Foragt, foer fra Røverens flammende Øie over de frække Ansigter, han var omgivet af; hans Læber bevægede sig med Heftighed; men som om han forsmaaede videre Mægling, ytrede han ikke en Stavelse. Han vendte sig til den Geistlige og

tilføiede med en Mine, der viste hele hans forrige Fatning:

„Forglem ikke Deres hellige Forretning. Tiden rinder." Derpaa trak han sig langsom tilside, ligesom Gouvernanten havde giort, der skiulte sit Aasyn for den oprørende Scene; men i det samme tiltalde Wilder ham.

„Af mit inderste Hierte takker jeg Dem for den Tieneste, De vilde have beviist mig," sagde han. „Dersom De vil vide, at jeg forlader Dem i Fred, saa giv mig endnu een Forsikring inden jeg døer."

„Om hvad?"

„Lov mig, at de, der kom tillige med mig ombord paa Deres Skib, skulle forlade det urørt og snart."

„Lov det, Walter," sagde en høitidelig, dæmpet Stemme i Klyngen.

„Jeg lover det."

„Jeg forlanger intet mere. — Udøv nu, ærværdige Guds Tiener, det hellige Kald, hos mine Kammerader. Maaskee kan Eders Tieneste baade deres Uvidenhed. Dersom jeg forlader denne klare straalende Dag uden Tanke eller Taknemmelighed for det Væsen, jeg ydmyg troer, vil lade mig arve endnu herligere Ting, da synder jeg forsætlig og uden Haab. Men disse kunne finde Trøst i Eders Bønner."

Under en rædsom ængstlig Taushed nærmede Præsten sig Wilders domfældte Staldbrødre. Deres forholds-

mæssig mindre Betydenhed havde ladet dem blive næsten aldeles ubemærkede under den foregaaende Scene; og der var uformærkt foregaaet en væsentlig Forandring i deres Tilstand. Fid sad paa Dækket med opknappet Halslinning og den ulykkelige Strikke om Halsen og holdt den næsten livløse Sortes Hoved op, som han med en eiendommelig Ømhed og Omhyggelighed havde lagt i sit Skiød.

„Denne Mand vil i det mindste undgaae sine Fienders Ondskab," sagde den Geistlige og sluttede Negerens haarde Haand i sine; „Enden paa hans Lidelser og Nedværdigelse nærmer sig; snart skal han være langt uden for den menneskelige Uretfærdigheds Magt. Hvad er din Camerads Navn, gode Ven?"

„Det kommer ikke an paa, hvordan De praier en Mand, der skal til at døe," svarede Fid og rystede sørgmodig paa Hovedet. „Han er sædvanlig bleven indført i Skibsrullen som Scipio Afrika, da han kom fra Kysten af Guinea, som han giorde; men naar De kalder ham Sip, saa forstaaer han det strax."

„Er han døbt? Er han en Christen?"

„Hvis han ikke er det, saa veed jeg ikke hvem Diævelen der er det!" svarede Richard, med en Heftighed som kunde synes lidt upassende. „Den Mand, der tiener sit Fædreneland, som er sin Bakskammerad troe og ikke har nogen Lurendreierier ved sig, kalder jeg en

Helgen, hvad den blotte Religion angaaer. Guinea, min Hiertens Ven, siger jeg, giv Præsten din Næve, om Du er en Christen. Et Krøbbelspil tog ikke med stærkere Kraft, end den Negers Knokler for en Timestid siden; og nu kan De see hvorvidt det kan komme med en Kæmpe."

„Hans sidste Øieblik er i Sandhed nær. Skal jeg bede en Bøn for hans Siæls Frelse?"

„Jeg veed det ikke, jeg veed det ikke!" svarede Fid og hulkede Ordene frem, og rømmede sig derpaa dybt og stærkt som i hans lyseste og lykkeligste Dage. „Naar et stakkels Menneske kun har saa lidt Tid til at sige sin Mening i, saa er det nok bedst at man lader ham faae Leilighed til at snakke saa meget han lyster. Der kunde maaskee svømme et og andet ovenpaa, som han gierne vilde have besørget til sine Venner i Afrika; i hvilket Tilfælde det nok var bedst at vi saae os om efter et sikkert Bud. Hæ! Hvad er der, min Gut? Seer De, han er allerede isærd med at hale noget frem af hans Tanker."

„Misser Fid — Dem tag' Halsbaandet," sagde den Sorte og anstrengte sig af al Magt.

„Aa," svarede Richard, rømmede sig atter og saae forbittret om til høire og venstre som om han søgte efter en Gienstand han kunde lade føle sin Hevn. „Ei! ei! Guinea; vær kun ganske rolig i den Henseende og for den Sags Skyld i alle andre. Du skal faae en

Grav, saa dyb som Havet og en christelig Begravelse, min Gut, hvis Præsten her vil være ved Arbeidet. Har Du et lille Bud til Dine Venner, skal det blive noteret, og rigtig besørget. Du har havt meget haardt Veir i dine Dage, Guinea, og der er gaaet nogen Byger over dit Hoved, som maaskee kunde været undgaaet havde Din Farve været lidt lysere. For den Sags Skyld har jeg selv kanskee taget Dig lidt for haardt med, min Gut, naar jeg ret var ophidset af Forfængelighed over mit Skind, og gid vor Herre vil tilgive mig det altsammen ligesaa fuldkommen som jeg haaber du vil!"

Negeren giorde sig forgieves Umage for at reise sig og søgte efter hans Haand, i det han sagde.

„Misser Fid bed' en sort Mand om Forladelse? Herren deropp' har glemt dem alle, Misser Richard; han ikke tænk' mere paa dem."

„Det kan jeg kalde banfat ædelmodig om han giør det," svarede Richard, hvis sælsomme Følelser baade Sorgen og hans Samvittighed havde sat i en overordentlig Bevægelse. „Der er nu den Sag da jeg slap ned af Vraget paa den Smugler, som ikke heller nogensinde er bleven rigtig afgiort imellem os; og saa mange andre Smaating, hvorfor, seer Du, jeg just nu vil takke Dig medens der er Leilighed dertil; for der er ingen der kan sige om vi nogensinde igien skal indføres i samme Skibsrulle."

Et svagt Vink fra hans Kammerat fik Mersegasten til at standse og prøve paa at forklare det, saa godt han formaaede. Med en Lethed, som for en Deel skyldtes hans egen Characteer, var hans Forklaring af den andens Mening gunstig for ham selv, hvilket var ganske tydeligt af den Maade, hvorpaa han blev ved.

„Ja, ja, det kan jo nok være. Jeg antager at de anviser Mandskabet deres Køieplads der i ligesaadan en Orden, som her nede, i hvilket Tilfælde vi dog nok kan komme hinanden saa nær, at vi kan praie hinanden. Begge vore Seilordrer er underskrevne, men Du vil faae den gunstigste Vind, siden det lader til, Du vil stikke Touget fra dig førend disse Tyvknegte er klar til at hive mig tilveirs. Jeg vil ikke sige noget synderligt om hvad Signaler der kunde være nødig at giøre for at faae Kiending af hinanden deroppe, da jeg antager Du ikke vil overse Master Harry paa Grund af den lille Fordeel, det kan være for Dig, at Du har sat af først, da jeg derimod er til Sinds at holde saa nær i hans Kielvand som mulig, som vil give mig den dobbelte Fordeel baade at vide at jeg er paa den rigtige Boug og at jeg skal falde ind med dig."

„Det er forfængelig Tale, lige fordærvelig for din egen tilkommende Siælefred og for Din ulykkelige Ven," afbrød den Geistlige ham. „Han maa sætte sin Fortrøstning til En, der i hele sit Væsen er ganske forskiellig fra Din Officeer, hvem det, som et skrøbeligt

Menneske, vilde være den høieste Grad af Vanvid at følge. Sæt Din Tillid til en anden."

„Gjør jeg det, saa gid jeg" —

„Stille," sagde Wilder. „Den Sorte vilde sige noget til mig."

Scipio havde vendt sit Blik henimod sin Officeer og giorde atter et svagt Forsøg paa at strække Haanden ud. Da Wilder lagde sin Haand i den døende Negers, kunde denne dog endnu føre den til sine Læber. I krampagtig Bevægelse svingede han dernæst den herkuliske Arm, som han saa nylig og med saadant Held havde brugt til sin Herres Forsvar, hvorpaa den stivnede og sank ned, men hans Øine heftede endnu stedse deres hengivne stirrende Blik paa det Ansigt, han saa længe havde elsket og som, under al den Uret, han saa længe havde lidt, aldrig havde undladt, med Venlighed at møde hans inderlige Hengivenhed.

En dæmpet Knurren fulgte paa denne Scene og derpaa lød Utilfredsheden høiere, indtil flere end een Stemme hørtes aabenbar at yttre Misfornøielse med at Hevnen blev forhalet saa længe.

„Afsted med dem!" skreg en ildevarslende Stemme i Klyngen. „I Søen med Aadslet og tilveirs, med de Levende.

„Staa!" lød det fra Fids Bryst, saa alvorligt og dybt, at det endog standsede disse ryggesløse Menneskers frække Bevægelser. „Hvem vover at kaste en Se-

mand i Havet, før Øiet er bristet, og medens hans sidste Ord endnu lyder i hans Bakskamerats Øren? Hæ! vilde I stække en Mands Finner, som I binder en Hummerkloe! — See det er for Jere Surringer og Jere Kiellinge-Knuder!" Den opbragte Topgast knækkede Rebet, hvormed hans Albuer vare slet sammenbundne, medens han talede, og surrede øieblikkelig den Sortes Legeme til sit med en Sømands hele Behændighed uden at standse i sin Tale. „Hvor var den Mand i Jert Soldater-Mandskab, som kunde ligge paa en Raa med denne her Sorte, eller giøre Læ-Stikbout fast, naar han halede ud til Luvart? Vilde nogen af Jer alle tilsammen have undværet sin Ranson for at en syg Bakskamerad kunde have det des bedre? eller arbeide for To, for at skaane en Vens svage Arm? Viis mig den, der havde ligesaalidt Feber i Ilden, som en frisk Stormast, og jeg vil vise Jer alt hvad der er tilbage af den, der var bedre end han. Heis nu i Jollen, og tak Gud for at den ærlige Ende gaaer tilveirs medens Kieltringerne endnu en Tid har Lov til at tage Fodfæste."

„Heis op!" gientog Nightingale og ledsagede sin hæse Stemme med et Stød i Piben, „væk med dem tilveirs."

„Holdt!" raabte Præsten, og var heldig nok til at faae fat i Touget, før det havde giort sin ulykkelige Tieneste. „For Hans Skyld, hvis Naade den meest Forstokkede iblandt Eder dog een Dag skal trænge til,

kun endnu eet Øieblik! Hvad betyde disse Ord! læser jeg rigtig? „Arken af Lynnhaven!"

„Ei! ei!" sagde Richard og løsnede Rebet lidt for at han kunde tale bedre, og førte det sidste Stykke Skraa fra sin Daase til Munden i det han sagde: „Da De er en saa lærd Mand, er det intet Under at De saa let kommer efter det, skiøndt det er skreven med en Haand, der i hvert Tilfælde bedre forstod at haandtere et Merlespiger end en Gaasefier.

„Men hvorfra komme de Ord? og hvorfor bærer Du disse Navne saaledes skrevne i Huden? Taalmodighed, Mennesker! Uhyrer! Diævle! Vil I da berøve en Døende et eneste Minut af den kostbare Tid der bliver alle saa dyrebar i Livets sidste Øieblikke?"

„Lad dem have endnu et Øieblik!" sagde en dyb Stemme bagved.

„Hvorfra kommer disse Ord, spørger jeg?" gientog Præsten.

„Det er hverken mere eller mindre end den Maade, hvorpaa en Begivenhed blev noteret, som nu ikke har noget at betyde, da Togtet nu snart er forbi for alle dem, det fornemmelig angaaer. Den Sorte talede om Halsbaandet; men dengang troede han, jeg kunde styre i Havn medens han skulde drive mellem Himmel og Jord for at søge efter sin sidste Fortøining."

„Er der noget her, som jeg skulde vide om?" afbrød Madam Wyllys's bevægede bævende Stemme.

„Hvortil disse Spørgmaal, Merton? Har min Uroe været prophetisk? Giver Naturen os saa hemmelighedsfulde Vink om dens Rettigheder!"

„Stille, dyrebare Frue! Deres Tanker sværme med blotte Sandsynligheder, og mine Forstandsevner forvirres. — „Ark af Lynnhaven," var Navnet paa et Gods paa Øerne og tilhørte en nærbeslægtet og kiær Ven, og det var det Sted, hvor jeg modtog og hvorfra jeg sendte til Fastlandet, det dyrebare Pant, De betroede til min Omhu. Men" —

„Videre!" udbrød Damen og styrtede som vanvittig hen mod Wilder, greb fat i det Reeb, som et Øieblik før var bleven strammet saa haardt, at det næsten havde qvalt ham, løsnede det fra hans Hals med et Slags overnaturlig Behændighed: „Det var altsaa ikke Navnet paa et Skib?"

„Et Skib! visselig ikke. Men hvad betyder dette Haab? — denne Frygt?"

„Halsbaandet? Halsbaandet? tael dog; hvad er det for et Halsbaand?"

„Det har just ikke stort at betyde, nu, min Frue," svarede Fid, og bragte ganske koldsindigt sig selv i samme Tilstand som Wilder, i det han benyttede sig af sine frie Hænder til at løse sin egen Hals fra Strikken, uagtet nogle af Folkene giorde en Bevægelse for at hindre det, men som imidlertid blev standset ved et Blik fra deres Anfører. „Jeg vil først kaste denne Herrens Ende los;

for det er hverken anstændigt eller sikkert for en uvidende Person som jeg, at vove mig ud paa en saa ubekiendt Seilads forud for sin Officeer. Det var netop Hundens Halsbaand, som sidder her paa den stakkels Guineas Arm, der i de fleste Maader var en Mand, hvis Lige man længe forgieves kunde søge efter."

„Læs Navnet," sagde Gouvernanten, og det fortnede for hendes Øine. „Læs Navnet," tilføiede hun og gav med skiælvende Haand den Geistlige et Vink til at læse den Indskrift, som var tydelig at læse paa Messingpladen.

„Naadens hellige Giver! hvad seer jeg? „Neptun, Paul de Lacey's Eiendom!"

Et høit Skrig foer fra Gouvernantens Læber; et Øieblik foldede hendes Hænder sig mod Himlen med den Tak, der betog hendes Siæl, og derpaa, som hun atter kom til sig selv, blev Wilder trykket ømt, heftigt til hendes Bryst medens hendes Stemme lød med den almægtige Naturs Toner, —

„Mit Barn! mit Barn! — I vil ikke, — kan ikke, vove ikke at berøve en haardt straffet, elendig Moder sit Barn. Giv mig min Søn igien, min stolte Søn igien! og jeg vil trætte Himlen med Bønner for Eder. — Tappre ere I jo, og kunne ikke være døve for Medlidenhed. I ere Mænd, der stedse have den guddommelige Majestæt for Øie, og vil ikke vægre Eder ved at lytte til hans tydelige Villie. Giv mig mit Barn,

alt andet afstaaer jeg Eder. Han stammer fra en Slægt, der længe har været agtet paa Havet, og ingen Sømand vil være døv mod hans Fordringer. De Lacey's Enke, ...s Datter anraaber om Naade. Deres Blod er forenet i ham, og det vil I ikke udøse! En Moder bøier sig i Støvet for Eder, og beder om Naade for sit Barn. O! giv mig mit Barn! mit Barn!"

Da Lyden af den Bønfaldendes Ord døde hen, lagde sig en Stilhed over Stedet, som kunde sammenlignes med den hellige Rolighed, de bedre Følelser efterlade, naar de vækkes i Synderens Siæl. De stygge Sørøvere saae tvivlraadige paa hverandre, og Naturens Kamp viste sig i de lyse Glimt, der foer over deres barske forhærdede Ansigter. Hevnlysten havde imidlertid bemægtiget sig deres Sind i al for høi Grad til at den skulde forsvinde ved et Ord. Udfaldet kunde endnu være bleven tvivlsomt; hvis ikke den Ene pludselig havde viist sig i deres Midte, der aldrig befalede forgieves; og som vidste hvorledes han efter Lune kunde lede og kue, ophidse og dæmpe deres Sind. Et halvt Minut saae han omkring sig og hans Øie fulgte Kredsen, der stedse veeg tilbage for hans Blik, indtil selv de, der længst havde været vante til at bøie sig under hans Villie, begyndte at undres over den usædvanlige Maade hvorpaa han denne Gang tilkiendegav den. Hans Blik var vildt og forvirret; og hans Aasyn blegt som den bønfaldende Moders. Tre Gange aabnede sig hans Læber,

før der hævede sig nogen Lyd fra hans Bryst; derpaa naaede en Stemme, inderlig bevæget og dog strengt bydende, til den ængstlig lyttende Skares Øren. Med en stolt Bevægelse med Haanden, og en Mine, der forstodes altfor godt til at kunne miskiendes sagde han, —

„Gaaer bort! I veed jeg er retfærdig; men I veed at jeg vil adlydes. Min Villie skal kundgiøres i Morgen.

To og tredivte Capitel.

— — — Det var ham,
Som uforandret bar endnu hiint Mærke;
Naturens Viisdom brugte denne Gave
Til Hiemmel for ham nu.

Shakspeare.

Denne Morgen kom, og med den en fuldkommen Forandring i vor Fortællings Scene og Characteer. „Delphinen" og „Pilen" seilede venskabelig ved Siden af hinanden; den sidste førte atter Englands Flag, men fra den førstes Gaffel tonedes intet. Den Skade, Stormen og Bataillen havde foraarsaget, var for saa vidt reparereet, at det for det uindviede Øie lod til, at begge de stolte Skibe nu atter vare beredte til at møde Ha-

vets og Krigens Farer. En lang blaa taaget Stribe mod Nord tilkiendegav at Landet var nært, og en tre, fire lette Kystfartøier fra samme Kant, hvilke seilede tæt ved dem, forkyndte, hvor lidet fiendtlige Sørøvernes Hensigter vare for Øieblikket.

Men hvilke disse Hensigter vare, det var imidlertid endnu stedse en Hemmelighed, der var begravet i „Røverens" og kun i hans Barm. Tvivl, Forundring og Mistillid kunde vexelviis spores ikke alene i hans Fangers, men i hans eget Mandskabs Træk. Hele den lange Nat, der var fulgt paa den vigtige Dags Begivenheder, havde man seet ham gaae frem og tilbage paa Hytten i dybe Tanker. De faa Ord, han havde yttret, angik Skibets Styrelse; og naar nogen vovede i anden Hensigt at nærme sig hans Person, sikkrede et Vink, som ingen ombord vovede at være ulydig, ham den forønskede Ensomhed.

Rigtignok saae man et Par Gange Drengen Roderick svæve bag ved ham, men det var som man kunde forestille sig en beskyttende Genius, der dvælede nær Gienstanden for sin Omhu, uden at være i Veien, og man kunde næsten sige, uden at være synlig. Men da Solen hævede sig blank og straalende af Østens Hav, blev der affyret en Kanon for at bringe et af Kystfartøierne paa Siden af „Delphinen;" og da lod det til at Tæppet skulde trækkes fra Slutningsscenen. Med Mandskabet forsamlet nedenfor paa Dækket og de vig-

tigste af Fangerne ved Siden af sig oppe paa Hytten, talede „Røveren" saaledes til Mandskabet:

„En fælleds Skiebne har i mange Aar forenet os," sagde han: „Længe have vi været samme Love undergivne. Har jeg været hurtig til at straffe, har jeg og været rede til at adlyde. I kan ikke anklage mig for Uretfærdighed. Men nu er Pagten forbi. Jeg tager mit Ord tilbage og giver Eder Eders Løvte igien. — Rynker ikke Panden — neier ikke — knurrer ikke! Fordraget hører op, og vore Love gielde ikke mere. Saaledes løde vore Betingelser. Jeg giver Eder Eders Frihed og forlanger kun lidet til Giengield. For at I ikke skal have nogen Grund til Klage overlader jeg Eder mine Skatte. See," tilføiede han og hævede det blodrøde Flag, under hvilket han saa ofte havde trodset Nationerners Magt, og viste paa mange Sække af det Metal, der saa længe har beherskет Verden; „see! dette var mit; nu er det Eders. Det skal blive bragt ned i hiint Kystfartøi, og der overlader jeg til Eder selv, at anvende det til dem, I finde de værdigste. Gaaer; Landet er nært, og skilles ad, for Jer egen Skyld: og værer ikke tvivlraadige; thi I veed nok at uden mig vil dette kongelige Skib være Eders Mester. Skibet er allerede mit; og af alt det Øvrige forlanger jeg kun for min Deel disse Fanger. Farvel!"

Taus Forbauselse fulgte paa denne uventede Til-

tale. For et Øieblik var der virkelig Tilbøielighed til Oprør; men „Røveren" havde taget sine Forholdsregler altfor godt. „Pilen" laae paa Siden med klart Skib, med tændte Lunter og et svært Batterie. Uforberedte, uden Anfører og overraskede, vilde Modstand have været Galskab. Neppe havde den første Forbauselse lagt sig, før hver Fribytter skyndte sig med at bringe hver sine Sager over paa Kystfartøiets Dæk. Da nu alle paa en eneste Baads Mandskab nær havde forladt „Delphinen", blev det lovede Guld sendt over til dem, og den ladede Skude saaes hastig at søge ind i en skiult Bugt. Under denne Scene havde „Røveren" atter været taus som Graven. Derpaa vendte han sig til Wilder, og, efter en stærk Anstrengelse for at dæmpe sine Følelser, hvilket ogsaa lykkedes ham, tilføiede han:

„Nu maae ogsaa vi skilles ad. Jeg anbefaler mine Saarede til Deres Omsorg, de ere nødte til at blive hos Deres Læger. Jeg veed, De ikke vil misbruge den Tillid, jeg viser Dem."

„Mit Ord er Pantet for Deres Sikkerhed," svarede den unge de Lacey.

„Jeg troer Dem. — Frue," tilføiede han og nærmede sig den ældre Dame, med en Mine i hvilken Heftighed og Tilbageholdenhed besynderlig kæmpede med hinanden, „dersom en fredløs og straffskyldig Mand endnu

tør vende sig til Dem, saa tilstaae mig endnu en Bøn."

„Nævn den: Aldrig kan en Moders Øren være lukket for den som har sparet hendes Barn."

„Naar De beder til Himlen for dette Barn, saa glem ikke at der ogsaa er et andet Væsen, som endnu kan nyde Godt af Deres Bønner! — Kun det. — Og nu," vedblev han og saae sig omkring, som den, der har besluttet sig til at møde Øieblikkets Smerte, saa haardt det og er, betragtede med en piinlig Følelse disse nøgne Dæk, hvor det raskeste Liv for kort siden havde bevæget sig med al sin Tummel; „og nu — nu maae vi skilles ad! Baaden venter Dem."

Wilder havde allerede skaffet sin Moder og Gertrude ned i Baaden; men endnu bestandig tøvede han paa Dækket. „Og De!" sagde han, „hvad bliver der af Dem?"

„Jeg vil snart blive — glemt. — Farvel!" Den Maade, hvorpaa „Røveren" sagde dette forbød videre Ophold. Den unge Mand tøvede lidt; trykkede hans Haand og forlod ham.

Da Wilder befandt sig ombord paa sit eget Skib, som han efter Bignalls Død nu havde faaet Commando over, gav han øieblikkelig Ordre til at fylde Seilene og styre til sit Fædrenelands nærmeste Havn. Saa længe man kunde øine den Mands Bevægelser, som forblev paa „Delphinens" Dæk, vendte ikke et Øie sig fra

den stedse ubevægelige Gienstand. Den laae, med sit Store-Mersseil bak, ubevægelig, som en skiøn Bygning, sat derhen ved en Tryllemagt, med sine skiønne Proportioner og fuldkommen i alle sine enkelte Dele. En menneskelig Skikkelse gik hurtig over Hytten og ved dens Side svævede endnu een der lignede den andens svagere Skygge. Omsider opflugte Afstanden disse utydelige Billeder, og derefter trættede Øiet sig forgieves med at efterspore hvad der foregik i det Indre af det fierne Skib. Pludseligen foer en Flamme op fra dets Dæk og rasede vildt fra Seil til Seil. En tyk Røgsky brød frem af Skroget og derpaa hørtes Skydsets dæmpede Knald. Derefter saaes en Tidlang det frygtelige, men dog henrivende Skuespil af et brændende Skib. Det Hele endte sig med et uhyre Røgtæppe og en Explosion, som bragte Seilene paa den fierne „Piil" til at flagre, som om Passatvinden havde forladt sin evige Retning. Da Skyen hævede sig op fra Havet, saaes kun det tomme Rum underneden; og ingen kunde betegne det Sted, hvor dette skiønne Værk af den menneskelige Aand for saa kort siden havde svømmet. Nogle af dem, der vare stegne op i Mersene af Krydseren, og saae derhen med Kikkerter, troede imidlertid at de kunde opdage en eenlig Plet paa Havet; men man fik aldrig at vide om det var en Baad eller et Stykke af Vraget.

Fra den Tid af tabte Historien om den frygtede „Røde Røver" sig efterhaanden i dette daadrige Havs

nye Begivenheder. Men længe efter vidste man at Sømanden forkortede Nattevagterne med at tale om de dristige Foretagender, som man antog havde fundet Sted under hans Anførsel. Rygtet undlod ikke at forskiønne og fordreie dem indtil Individets Charakteer og selv hans Navn blev blandet sammen med Udøverne af andre Vederstyggeligheder. Nu indtraf tillige Begivenheder af en høiere og ædlere Interesse paa det vestlige Fastland, der udslettede Omstændighederne i en Fortælling, mange ansaae for overdreven og usandsynlig. De britiske Colonier i Nord-Amerika havde giort Opstand mod Kronens Herredømme og en langvarig Krig havde giort en lykkelig Ende paa Kampen. Newport, hvor Scenen begyndte i denne Fortælling, havde vexelviis været besat af Kongens Magt og af den Monarchs, som havde sendt sit Lands Ridderskab for at hielpe til at berøve sin Rival hine uhyre Besiddelser.

Den skiønne Havn havde modtaget fiendtlige Floder og de fredsommelige Villaer havde ofte gienlydt af de ungdommelige Krigeres Lystighed. Mere end tyve Aar, efter den nysomtalte Begivenhed, vare indførte i Tidens Bog, da denne lille Stad atter var Vidne til Høitideligholdelsen af en Fest. De Allierte havde tvunget den virksomste Anfører for de britiske Tropper til at overgive sig og sin Armee som Fanger, til deres overlegne Tal og Dygtighed. Kampen ansaae man for endt

og de hæderlige Bymænd havde som sædvanlig lydelig yttret deres Glæde. Imidlertid hørte Lystigheden op med Dagen, og som Natten lagde sig over Stedet, nød den lille By atter den sædvanlige landlige Rolighed. En stolt Fregat, som laae netop paa samme Sted hvor „Røveren" først havde viist sig, havde allerede taget den Samling af venskabelige Flag ned, den havde udfoldet som det almindelig skeer paa Søndage. Et broget Flag med et klart opgaaende Stiernebillede vaiede kun endnu fra Gaffelen. Netop i dette Øieblik viste sig en anden men meget mindre Kjøbser paa Rheden, som ogsaa førte de nye Staters venskabelige Flag. Med Strømmen imod sig og forladt af Vinden, lod den snart sit Anker falde omtrent mellem Connanicut og Rhodes, og en Baad, roet af sex stærke Karle, styrede ind mod Havnen. Da Baaden nærmede sig et afsides eenlig liggende Værft, saae en enkeltstaaende Jagttager af dens Bevægelser, at den havde en med Gardiner omgivet Portechaise inde og tilligemed en Fruentimmerskikkelse. Inden Nysgierrigheden, som et saadant Syn kunde vække i en saadan Tilskuers Bryst, havde faaet Tid til at giøre sine Formodninger, havde Baaden naaet Bolværket, og, baaret af Matroserne og fulgt af Fruentimmeret, stod Portechaisen for ham.

„Jeg beder Dem at sige mig," sagde en Stemme, hvori stille Kummer udtalte sig, „om Capitain Henry de Lacey af Landets Marine boer i Newport."

„Det gjør han," svarede den gamle Mand, som Damen henvendte sig til; „det gjør han; ja man kunde sige han har to Bopæle; siden denne Fregat der, ikke er mindre hans, end Stedet der paa Bakken."

„I er nok for gammel til at vise os Vei; men dersom vi kunde faae nogen af Eders Slægt, eller en anden, der ikke har noget at bestille, saa er her Penge til ham."

„Gud velsigne Dem, Lady!" svarede Manden og maalte hende med et Sideblik som for at see om Benævnelsen var rigtig; hvorpaa han med stor Omhyggelighed puttede den lille Mynt i Lommen, hun tilbød ham; „Gud velsigne Dem, Madame! Saa gammel jeg er og lidt medtagen af Modgang og forunderlige Hændelser, baade til Lands og Vands, vil jeg dog gierne giøre En i Deres Forfatning saa ubetydelig en Tieneste. Følg efter mig, og De skal see at Deres Lods endda ikke er saa ubekiendt med Farvandet."

Den gamle Mand vendte sig om og førte dem paa Veien ud af Pladsen, endogsaa førend han havde endt sin Forsikring om sin særegne Dygtighed. Matroserne og Fruentimmeret fulgte; og den sidste gik sørgmodig og taus ved Siden af Portechaisen.

„Dersom De trænger til Forfriskning," sagde deres Veiviser og pegede hen over Skulderen, „hist er et bekiendt Vertshuus, som i sin Tid har været meget besøgt af Søfolk. Rabo Joram og det uklare Anker have været ligesaa berømt i deres Dage som den største

Kriger i Landet; og skiøndt den ærlige Joram er samlet til sine Fædre, staaer Huset ligesaa fast, som da han første Gang drog derind. Han fik en god Ende og det er nyttigt for den svage Synder at have et saadant Exempel for Die!"

En sagte, halvqvalt Lyd lod sig høre fra Portechaisen; men skiøndt Veiviseren standsede og lyttede efter, fulgte intet andet Tegn paa Dens Characteer, som befandt sig deri.

„Den syge Mand liber," begyndte han igien; „men legemlig Smerte, og al Kiødets Forsmægtelse, varer kun sin bestemte Tid. Jeg har oplevet syv blodige og grusomme Krige, og den, som nu raser, haaber jeg ydmyg skal blive den sidste. Hvad forunderlige Ting, jeg har oplevet, og de legemlige Farer, der have truet mig i den siette, Mage dertil har aldrig noget Die seet eller kan nogen Tunge berette!"

„Tiden har faret haardt med Eder, gode Ven," afbrød Fruentimmeret ham venlig. „Maaskee dette Guld kan lægge nogle gode Dage, til dem, der allerede ere henrundne."

Kroblingen (thi deres Forer var halt saavelsom gammel) tog med Gaven med Taknemmelighed og lod til at være altfor sysselsat med at vurdere dens Værd, til længer at agte ordentlig paa Samtalen. Under den paafulgte dybe Taushed naaede Selskabet Døren til den Villa, de søgte.

Det var nu bleven Nat; og Aarstidens korte Tusmørke var forsvundet medens Portechaisebærerne vare gaaede op ad Bakken. Veiviseren bankede stærkt paa Døren; og derpaa sagde man, at man ikke længer behøvede hans Tieneste.

„Jeg er bleven gammel og hærdet i Tieneſten," svarede han, „og vel veed jeg, at den kloge Sømand ikke lader Lodsen gaae fra Borde, før Skibet er sikkert fortøiet. Maaskee den gamle Fru de Lacey er ude, eller kanskee Capitainen selv ikke" — —

„Det er nok; her kommer En, som kan besvare alle vore Spørgsmaal."

Døren aabnede sig virkelig; og der viste sig en Mand paa Dørtærskelen, med et Lys i Haanden. Dørvogteren havde imidlertid ikke det meest forekommende Udseende. En egen Maneer, der hverken kan paatages eller igien aflægges, viste tydelig nok, at han var en Havets Søn, medens et Træbeen, der tiente til at støtte en Deel af hans stærkeste, athletiske Legeme, noksom godtgiorde, at han ikke uden legemlig Fare havde opnaaet sit strenge Kalds Erfarenhed. Hans Træk, medens han holdt Lyset over Hovedet for at betragte Gruppen udenfor, vare alvorlige, vredladende og noget barske. Det varede imidlertid ikke længe, inden han gienkiendte Kræblingen, hvem han ligefrem spurgte om Aarsagen til, hvad han fandt for godt at kalde „saadan en Byge om Natten."

„Her er en saaret Sømand," svarede Fruentimmeret, med en saa bævende Stemme, at den strax formildede den nautiske Cerberus's Sind, „som er kommen for at bede en Vaabenbroder om venlig Modtagelse og Nattely. Vi vilde gierne tale med Capitain Henry de Lacey."

„Saa har de saamænd faaet Lodskud paa den rette Kyst, Madam," svarede Ulken, „som Master Paul her kan sige i sin Faders og ikke mindre i sin velsignede Fru Moders Navn; hans gamle Fru Bedstemama ikke at forglemme, som heller ikke er nogen Ferskvandsfisk for den Sags Skyld."

„Det vil han," sagde en rank, mandig Yngling paa en sytten Aar, i en Dragt der tydede paa at han allerede var bestemt til Søen, og som saae nysgierrig ud over den aldrende Sømonds Skulder. „Jeg vil giøre min Fader bekiendt med Besøget, og Du, Richard, skaf strax et godt Lukaf for vore Giester."

Denne Befaling, som gaves med en Mine, der viste at han var vant til at handle selv og at befale, blev øieblikkelig adlydt. Det Værelse, Richard udsøgte var den almindelige Dagligstue. Efter faa Minuters Forløb stod Portechaisen der; Bærerne bleve sendte bort og Fruentimmeret blev ene tilbage med den, der befandt sig deri, tilligemed den ligefremme Tiener, der ikke havde taget i Betænkning at tage saa frit imod dem. Den sidste syslede med at tænde Lysene og puste op i Ilden, men tog sig imidlertid vel iagt for at lade Samtalen gaae istaa, at ikke det nødvendige Mellemrum, som

maatte hengaae inden hans Herskab kunde vise sig, skulde blive kiedsommeligt. Under disse Omstændigheder gik en Dør op og den allerede nævnte Yngling traadte ind med Husets tre fornemste Beboere.

Først kom en midaldrende, athletisk Mand, iført en Uniformfrakke, som Sø-Capitain i de nye Staters Tieneste. Hans Blik var roligt og hans Trin endnu bestandig fast, skiøndt Tiden, og hyppigt Opphold i Luften, havde begyndt at graane hans Haar. Han bar den ene Arm i et Baand, et Tegn paa at han endnu nylig havde giort Tieneste; og paa den anden støttede sig en Dame, i hvis matrone-agtige Udseende, men endnu blomstrende Kinder og straalende Øine, man kunde see en stor Deel af hendes Kiøns modne Skiønheder. Bag efter dem fulgte en tredie, ogsaa et Fruentimmer, hvis Trin var mindre let, men hvis hele Person frembød alle Tegn paa et bevæget Livs fredelige Aften. Alle tre hilsede høflig paa den Fremmede og afholdt sig med Delicatesse fra, hovedkuls at lede Talen paa Anledningen til hendes Besøg. Deres Tilbageholdenhed syntes ogsaa nødvendig; af den Bevægelse, som rystede det svage Væsen, der lød til at synke baade under Kummer og Mathed, var det kun altfor tydeligt, at den ubekiendte Dame behøvede Tid til at fatte sig og ordne sine Tanker.

Hun græd længe og bittert, som om hun var alene; og ikke heller forsøgte hun paa at tale, førend en

længere Taushed vilde have været mistænkelig. Derpaa tørrede hun sine Øine, og med Kinder, hvorpaa viste sig en glødende hectisk Plet, lod hun sin Stemme for første Gang høres af Husets forbausede Herskab.

„De maae anse dette Besøg for en Paatrængenhed," sagde hun; „men En, hvis Villie er min Lov, vilde bringes herhid."

„Hvorfor?" spurgte Officeren venlig, da han mærkede, at hendes Stemme allerede qvaltes.

„For at døe!" lød det sagte, dæmpede Svar.

Det foer igiennem alle Tilhørerne; og derpaa traadte Officeren frem, og i det han gik hen til Portechaisen, drog han sagtelig Forhænget tilside, og viste saaledes den hidtil Usete for alle Tilstedeværende. Det Blik, der mødte ham, havde endnu Bevidsthed; men Døden stod kun altfor tydelig malet i den saarede Mands blege Træk. Kun hans Øie syntes endnu at tilhøre Jorden, thi medens Alt omkring det syntes allerede at være sunken hen i den menneskelige Afmagts sidste Øieblikke, var dette klart, stælfuldt og funklende — man kunde næsten kalde det brændende.

„Er der noget, vi kan bidrage til Deres Lindring, eller til Deres Ønskers Opfyldelse?" spurgte Capitain de Lacey, efter en lang og høitidelig Pause, under hvilken alle omkring Baaren med Smerte havde betragtet det sørgelige Skuespil: Livets Død.

Den Døendes Smiil var spøgelseagtigt, skiønt

Ømhed og Sorgmodighed paa en egen og frygtelig Maade vare forenede i dets Udtryk. Han svarede ikke; men hans Øine gled fra Ansigt til Ansigt indtil de som fasttryllede hæftede sig paa den ældre Dames Ansigt. Han mødte et ligesaa stivnende Blik; og den mægtige Medfølelse, der besjælede dem begge, var saa tydelig, at den ikke kunde undgaae Tilskuerne.

„Moder!" sagde Officeren, med øm Bekymring; „Min Moder! hvad fattes Dem?"

„Henry! Gertrude!" svarede den ærværdige Matrone og udstrakte Armene mod sin Søn, som om hun søgte en Støtte; „mine Børn, Eders Dørre have aabnet sig for En, der har Ret til at gaae ind ad dem. O! det er i disse frygtelige Øieblikke, naar Lidenskaberne slumre og vor Svaghed meest viser sig, i disse Svækkelsens og Sygdoms Øieblikke, at Naturens Præg saa tydelig viser sig. Jeg seer det i dette falmede Ansigt, i disse indfaldne Træk, hvor der kun er lidet tilbage uden netop de sidste dvælende Udtryk af Familie- og Slægtskabslighed!"

„Slægtskab!" udbrød Capitain de Lacey, „hvor nær er vor Gjest beslægtet med os?"

„En Broder!" svarede Damen og lod Hovedet synke ned paa Brystet, som om hun havde nævnt en Slægtskabsgrad som baade vakte smertelige og glædelige Følelser hos hende.

Den Fremmede, som var altfor afmægtig til at

tale, gierde en glad lignende Bevægelse uden at bortvende Blikket, der syntes bestemt til at stirre hen i samme Retning saa længe Livet vilde laane det Bevidsthed.

„En Broder!" gientog hendes Søn, med uforstilt Forundring. „Jeg vidste de havde havt en Broder; men jeg har troet, at han var død som Dreng."

„Det troede jeg selv ogsaa i lang Tid; skiøndt forfærdelige Tanker om det Modsatte ofte have betaget min Siæl. Men Sandheden er nu altfor aabenbar i dette falmede Aasyn og disse indfaldne Træk, til at blive misforstaaet. Fattigdom og Vanheld skilte os ad. Jeg formoder at vi begge troede hinanden døde."

Nok en svag Bevægelse tolkede den Saaredes Bifald.

„Det er ikke nogen Hemmelighed mere; den Fremmede er Din Onkel Henry — min Broder — eengang min Myndling!"

„Jeg kunde ønske at have seet ham i lykkeligere Omstændigheder," svarede Officeren med en Sømands Ligefremhed; „men som en Nærpaarørende er han velkommen. Fattigdom skal i det mindste ikke længer skille Eder ad."

„See dog, Henry! Gertrude!" tilføiede Moderen og holdt Haanden for sine Øine, medens hun talte, „Dette Ansigt er Eder ikke fremmed. Seer I ikke de sørgelige Levninger af en Mand, I baade frygte og elske?"

Forbauselse giorde hendes Børn stumme, skiøndt de begge stirrede indtil deres Blik forvirrede sig, saa lang og ivrig var deres Undersøgelse. Derpaa hævede

sig en huul Lyd fra den Fremmedes Bryst, der bragte dem til at gyse, og i det hans dæmpede, men tydelige Talestemme traf deres Øre, forsvandt Tvivl og Bestyrtelse.

„Wilder," sagde han med en Anstrengelse, hvortil hans sidste Kraft syntes anvendt. „Jeg er kommen for at bede om den sidste Tieneste af Eders Hænder."

„Capitain Heidegger!" udbrød Officeren.

„Den røde Røver!" hvidskede den yngre Mistress de Lacey, og veeg forfærdet uvilkaarlig et Skridt tilbage fra Baaren. „Den røde Røver!" gientog hendes Søn, og traadte nærmere med en ubetvingelig Nysgierrighed.

„Endelig sat ved Vingebenet!" bemærkede Richard plumpt, og humpede hen til Gruppen uden at lægge Ildtangen fra sig, som han bestandig havde brugt, som en Undskyldning for at blive nærværende.

„Længe havde jeg skiult baade min Anger og min Skiændsel," vedblev den Døende, da den pludselige Forbauselse havde lagt sig noget; „men denne Krig drog mig frem af mit Skiul. Vort Fædreneland trængte til os begge og har ogsaa faaet os begge! De har tient, som den kan tiene, der aldrig har forbrudt sig; men en saa hellig Sag skulde ikke plettes ved mit Navn. Gid det lidet Gode, jeg har giort, maa blive erindret, naar Verden taler om mine Hænders onde Gierninger! Søster — Moder Tilgivelse!"

„Gid den Gud, der tildeler sine Skabninger saa

frygtelig en Natur, i sin Naade see til al vor Svaghed!" udbrød den grædende Mistress de Lacey, og knælede, i det hun hævede Hænder og Aasyn mod Himlen. „O Broder, Broder! Du er bleven opdragen i vor Forløsers hellige Lære, og veed paa hvilken Klippe Du skal fæste dit Haab om Tilgivelse!."

„Havde jeg aldrig forglemt disse Lærdomme, skulde mit Navn stedse være erindret med Hæder. Men Wilder!" tilføiede han med den sidste Anstrengelse, „Wilder!—"

Alles Øine vare i den største Spænding hefted paa den Talende. Hans Haand omfattede en Rulle, hvorpaa han havde hvilet sit Hoved, som paa en Pude. Med en overnaturlig Anstrengelse hævede han sig op paa Baaren; og med begge Hænder over Hovedet lod han Flaget med Tver-Striberne og det blaae Felt med de opgaaende Stierner udfolde sig, og en glødende Følelse opklarede hvert Træk, som i hans fordums stolte Dage.

„Wilder!" gientog han og smilede krampagtig, „vi har seiret!" — Derpaa faldt han tilbage uden Bevægelse, og Dødens Mørke lagde sig over de stolte Træk, som Skyggerne formørke Solens Glands.

Ende.

